

Alapvető Biblia

Útmutató a Bibliához

Az öröm és békeség
kinyilatkoztatása az igazi
kereszténységnek

Alapvető Biblia

Útmutató a Bibliához

Az öröm és békeesség
kinyilatkoztatása az igazi
kereszténységnek

Duncan Heaster

Magyarra fordította: File Júlia

Sajtó alá rendezte: Neményi László

Kiadó: Christadelphian Advancement Trust
49 The Woodfields,
South Croydon,
Surrey CR2 OHJ, England

Első angol kiadás 1992
Első magyar kiadás 2000

ISBN.....
© Duncan Heaster

**Nyontatta és kötötte: Printland Publishers
Hyderabad, India**

Előszó

Mindenkinek, aki elfogadta, hogy létezik egy Isten, és hogy a Biblia az Ő emberiség számára adott kinyilatkoztatása, szükséges, hogy komolyan elszánja magát a Szentírás alapvető üzenetének felfedezésére. Sokakról azok közül, akik magukat 'keresztényeknek' nevezik, úgy tűnik, hogy kevés munkát végeznek ebből a szempontból - néhány vers az Újszövetségből vasárnaponként, egy Biblia hever otthon, amely soha sincs kinyitva, homályos emlékezet egy maroknyi bibliai történetről. Nem csoda, hogy egy ilyen könnyed hozzáállást mutatva Isten igazságáról szóló csodálatos szavaihoz, oly sok zűrzavar és bizonytalanság létezik sok ember életében és gondolataiban.

Másrészt, vannak olyanok, akik némi keresztény háttérrel rendelkezve elhatározzák, hogy kiókumlálják a Biblia üzenetét, azonban úgy fogják találni, hogy mindenki, akit megközelítenek, felajánl majd számukra egy "programcsomagot" tantételek tömegéről és az emberi filozófiáról, melyek alapjukban véve nem tükrözik a Biblia szavait.

Könyvünk célja, hogy a Biblia üzenetét egy gyakorlatias, módszeres úton analizálja. Úgy van megtervezve, hogy végigolvasható legyen, mint egy könyv, vagy mint egy levelező oktatásra használjuk fel. A tanulmányok végén található kérdésekre adott válaszokat elküldhetjük a bevezetés végén megadott címre, ez esetben a válaszokat továbbítjuk egy személyes tanulmányvezetőnek, akivel levelezés útján fel lehet venni a kapcsolatot, amint

továbbhaladunk a tanulmányokban. Természetesen sokan tartózkodhatnak attól, hogy kérdésekre válaszoljanak, és inkább feltennének kérdéseket az olyan témakörökkel kapcsolatban, amelyek nem teljesen világosak számukra, illetve amikor nem értenek egyet a bemutatott értelmezéssel. Tehát, ha az említett levelező tanfolyamban részt kívánunk venni, kérdéseinket, illetve egyet nem értésünket az alább megadott címre küldhetjük, a személyes kérdésekre válaszokat küldünk.

Meggyőződésünk, hogy a Biblia alapvető üzenete kristály tiszta. Azonban mindig fogunk olyan versekkel vagy témákkal találkozni, amelyek felszínesen eltérhetnek a Szentírás általános mondanivalójától. Ezek közül néhányat egyöntetűleg az evangélium más igeszemléleteivel is, amelyek csupán néhány olvasót foglalkoztathatnak, a Hozzáfűzésekben tárgyalunk. Lehetséges megérteni a Biblia alapvető üzenetét ezek elolvasása nélkül is, de mégis úgy számítjuk, hogy a legtöbb érdeklődő mégis el fogja olvasni ezek legtöbbjét. A bibliai szemelvényeket a Magyar Bibliatanács Ó-és Újszövetségi Bibliafordító Szakbizottsága által fordított Bibliából idézzük. (A Református Egyház, Kálvin János Kiadója Budapest 1997)

Köszönetet mondunk e könyv megszületéséért Clive Rivers-nek a mesteri fényképek sorozatáért, amellyel hozzájárult munkánkhoz, és mindazoknak, akik javaslatokat tettek könyvünk tervezetéhez. Különösen hálásak vagyunk emberek százainak, akik Afrikában, Nyugat-Indiában, a Fülöp-szigeteken és Kelet-Európában élnek, akik kérdéseik és az igazságra való szomjazásuk által ösztönöznék e

könyv újból és újbóli átgondolására. Ezek szépsége és szilárdsága csak azáltal fokozódhat, ha több különböző szempontból vannak áttekintve. Zsúfolt taxikban, nyitott teherautókban, higgadt konferencia termektől egészen a nyomasztó hőségű szálloda erkélyekig és csillagfényes, bokros településekig, ezeket a témákat vitatják, bizonyítékokkal támasztják alá, és lelkesedésüknek adnak hangot a Biblia tanulmányozói bármely háttérből is jönnek. A Krisztadelfian testvérek, akikkel megvan a kiváltságom együttműködni, egy szüntelen erőforrást és segítséget jelentenek számomra. E könyv hozzáfűzéseinek számos témája volt megvitatva köztünk szálloda szobákban gyakran a bibliai levelező tanfolyam résztvevőivel történt kimerítő összejövetelek után. A közösség és barátság, amely a Biblia alapvető tanainak közös megértésének és elfogadásának kötelékéből származik, bizonyosan nincs felülmúlva az emberi tapasztalatokban. Tehát ezúttal minden munkatársamnak az evangélium szolgálatában kifejezem hálámat, remélvén, hogy ezt a könyvet segítségnek fogják találni, az evangéliumhirdetés minden nemzetre kiterjedő hatalmas munkájában.

Az evangélium valódi igazságának megértése, úgy amint az a Biblia lapjain van elénk tárva, életünk minden területére kihatással lesz, elvezetvén a férfiakat és nőket a világtól az Istennek kijáró tisztelet megadásáig, úgy, amint azt Maga Isten kívánja meg, mind jelenlegi életünkben, mind az örökkévalóságot illetően. Mindenki, aki megismeri az igazságot nagy kincset talál, és osztozhat Jeremiás érzésében: "Ha eljutott hozzám igéd, én élveztem, igéd vidámságot szerzett nekem és szívbeli örömet ..." (Jer.15:16). Hogy eddig

eljuthassunk, kérjük Isten segítségét, hogy megérthessük igéit, minden alkalommal, mielőtt nekikezdenénk e tanulmányok olvasásához. "Most pedig az Istennek és kegyelme igéjének ajánllak titeket, aki felépíthet benneteket, és örökséget adhat nektek a szentek között" (ApCsel.20:32).

**A TANULMÁNYOKBAN IDÉZETT BIBLIAI KÖNYVEK
RÖVIDÍTÉSEI**

Mózes első könyve	1Móz	A	prédikátor	Préd
Mózes második könyve	2Móz	Énekek éneke	Éneke	
Mózes harmadik könyve	3Móz	Ézsaiás könyve	próféta	Ézs
Mózes negyedik könyve	4Móz	Jeremiás könyve	próféta	Jer
Mózes ötödik könyve	5Móz	Jeremiás siralmai	JSir	
Józsué könyve	Józs	Ezékiel könyve	próféta	Ez
A birák könyve	Bír	Dániel könyve	próféta	Dán
Ruth könyve	Ruth	Hóseás könyve	próféta	Hós
Sámuel első könyve	1Sám	Jóel könyve	próféta	Jóel
Sámuel második könyve	2Sám	Ámós könyve	próféta	Ám
A királyok első könyve	1Kir	Abdiás könyve	próféta	Abd
A királyok második könyve	2Kir	Jónás könyve	próféta	Jón
A krónikák első könyve	1Krón	Mikeás könyve	próféta	Mik
A krónikák második könyve	2Krón	Náhum könyve	próféta	Náh
Ezsdrás könyve	Ezsd	Habakuk könyve	próféta	Hab
Nehémiás könyve	Neh	Zofóniás könyve	próféta	Zof

Eszter könyve	Eszt	Haggeus könyve	prófétaHag
Jób könyve	Jób	Zakariás könyve	prófétaZak
A zsoltárok könyve	Zsolt	Malakiás könyve	prófétaMal
A példabeszédek könyve	Péld		
Máté evangéliuma	Mt	Pál első levele Timóteushoz	1Tim
Márk evangéliuma	Mk	Pál második levele Timóteushoz	2Tim
Lukács evangéliuma	Lk	Pál levele Titushoz	Tit
János evangéliuma	Jn	Pál levele Filemonhoz	Filem
Az apostolok cselekedetei	ApCsel	A zsidókhöz írt levél	Zsid
Pál levele a rómaiakhoz	Róm	Jakab levele	Jak
Pál első levele a korinthusiakhoz	1Kor	Péter első levele	1Pt
Pál második levele a korinthusiakhoz	2Kor	Péter második levele	2Pt
Pál levele a galatákhöz	Gal	János első levele	1Jn
Pál levele az efézusiakhoz	Ef	János második levele	2Jn
Pál levele a filippiekhez	Fil	János harmadik levele	3Jn
Pál levele a kolosséiakhoz	Kol	Júdás levele	Júd
Pál első levele a thesszalonikaiakhoz	1Thessz	A jelenések könyve	Jel
Pál második levele a thesszalonikaiakhoz	2Thessz		

A fejezetek végén található kérdéseknek két tipusa létezik: több választási lehetőség közül kell kiválasztani a helyes választ, vagy olyan kérdéseket teszünk fel, amelyekre néhány mondatban kell választ adnunk. Írja le válaszait egy papírra, és ne felejtse el olvashatóan kitölteni nevét és címét.

Kérdéseit a következő postafiók címre küldheti el:

Alapvető Biblia

E-mail: info@carelinks.net

vagy

**Carelinks
PO Box 152
Menai NSW 2234
AUSTRALIA
www.carelinks.net**

Alapvető Biblia

Első rész: "Az Isten országára vonatköző dolgok"

1. Tanulmány: Isten.....1

- 1.1 Isten létezése
2
- 1.2 Isten személye
4
- 1.3 Isten neve és jelleme
9
- 1.4 Az Angyalok
13
- 1. Hozzáfűzés: Az Isten Lélek
20
- 2. Hozzáfűzés: Isten nevének használata
24
- 3. Hozzáfűzés: Isten megnyilatkozása

2. Tanulmány: Isten lelke.....29

- 2.1 Isten lelke: Meghatározás
30
- 2.2 Ihletés (Inspiráció)
34
- 2.3 A Szentlélek ajándékai
43
- 2.4 Az ajándékok visszavonása
63
- 2.5 A Biblia az egyetlen hiteles Irás
70

- 4. Hozzáfűzés: Személy-e a Szentlélek ?
73
- 5. Hozzáfűzés : A megszemélyesítés elve
78
- 6. Hozzáfűzés : A Kálvinizmus
81
- 7. Hozzáfűzés : "...és megkapjátok a Szentlélek
ajándékát" 84
- 8. Hozzáfűzés : "Azokat pedig, akik hisznek,
ezek a jelek követik" 90

**3. Tanulmány: Isten
ígéretei..... 95**

- 3.1 Isten ígéreti: Bevezetés
96
- 3.2 Az Édenkertben kapott ígéret
100
- 3.3 A Noénak tett ígéret
106
- 3.4 Az Ábrahámnak tett ígéret
109
- 3.5 A Dávidnak tett ígéret
124
- 9. Hozzáfűzés: A Menny és a Föld pusztulása
129
- 10. Hozzáfűzés :Az "angol zsidóság"állításai
132

**4. Tanulmány: Isten és
halál.....137**

- 4.1 Az ember természete
138
- 4.2 A Lélek
141
- 4.3 Az ember lelke
144
- 4.4 A halál az Öntudatlanság
147

- 4.5 A Feltámadás
149
- 4.6 Az Ítélet napja
151
- 4.7 A megjutalmazás helye: Menny vagy Föld?
156
- 4.8 A felelőség Isten iránt
158
- 4.9 Pokol
163
- 11. Hozzáfűzés: Purgatorium
169
- 12. Hozzáfűzés: Szellem és Reinkarnáció
170
- 13. Hozzáfűzés: Milyen természetben leszünk feltámasztva? 171
- 14. Hozzáfűzés: Az "Elragadtatás"
174

5. Tanulmány: Isten Országá..... 179

- 5.1 Az Ország meghatározása
180
- 5.2 Az Ország jelenleg nincs megalapítva
182
- 5.3 Isten Országá a múltban
185
- 5.4 Isten eljövendő Országá
192
- 5.5 A Millennium
198
- 15. Hozzáfűzés: Az Ország (Királyság) szó szerinti értelmezése 202
- 16. Hozzáfűzés: Izráel történelmének összegzése 204

6. Tanulmány: Isten és a Gonosz (Sátán) 211

- 6.1 Isten és a Gonosz (Sátán)
212
- 6.2 Az Ördög és a Sátán
217
- 6.3 Démonok
224
- 17. Hozzáfűzés: A boszorkányság
239
- 18. Hozzáfűzés: Mi történt az Édenkertben?
246
- 19. Hozzáfűzés: Lucifer
250
- 20. Hozzáfűzés: Jézus megkísértése
254
- 21. Hozzáfűzés: "Háború a Mennyben"
260

2. Rész:

"A Jézus Krisztus nevééről szóló evangélium"

(ApCsel 8:12)

7. Tanulmány:	Jézus
eredete.....	269
7.1 A Jézusra vonatkozó próféciák	ószövetségi
270
7.2 A szüztől születés	273
7.3 Krisztus helye Isten tervében	277

- 7.4 "A kezdetben volt az Íge"
280
- 22. Hozzáfűzés: A történelmi Jézus
285
- 23. Hozzáfűzés: "...a Mennyből száltam le..."
290
- 24. Hozzáfűzés: Jézus teremtette a földet?
292
- 25. Hozzáfűzés: "...Mielőtt Ábrahám lett volna:
én vagyok" 294
- 26. Hozzáfűzés: Melkisedek
296

8. Tanulmány: Jézus természete
.....**301**

- 8.1 Jézus természete: Bevezetés
302
- 8.2 Különbségek Isten és Jézus között
303
- 8.3 Jézus természete
305
- 8.4 Jézus emberi természete
308
- 8.5 Isten és Jézus kapcsolata egymással
312
- 27. Hozzáfűzés: "Isten formájában lévén"
314

9. Tanulmány: Jézus munkája
.....**321**

- 9.1 Jézus győzelme
322
- 9.2 Jézus vére
327
- 9.3 Felajánlás értünk és önmegáért
331
- 9.4 Jézus, mint a mi képviselőnk
334

- 9.5 Jézus és a mózesi törvények
336
- 9.6 A szombat
342
- 28. Hozzáfűzés: A feszület
347
- 29. Hozzáfűzés: Jézus valóban december 25.-én
született? 348

**10. Tanulmány: A Jézusba való
keresztelés351**

- 10.1 A keresztelés (víz alámerülés) alapvető
fontosságáról 352
- 10.2 Hogyan kell víz alámerülnünk?
356
- 10.3 A víz alámerülés jelentősége
359
- 10.4 A víz alámerülés és Üdvösség
362
- 30. Hozzáfűzés: Újra víz alámerülés
366
- 31. Hozzáfűzés: A tudásszint amire szükség
van a víz
alámerülés előtt
368
- 32. Hozzáfűzés: A gonosztevő a kereszten
380
- 33. Hozzáfűzés: Egy példa a víz alámerülés
végrehajtására 383

**11. Tanulmány: Élet Krisztusban
.....391**

- 11.1 Bevezetés
392
- 11.2 A Szentség
393
- 11.2.1 Erőszak alkalmazása
394

11.2.2	Politika	396
11.2.3	A világi élvezetek	398
11.3	A gyakorlati keresztény élet	399
11.3.1	A Biblia tanulmányozása	399
11.3.2	Imádság	401
11.3.3	Igehirdetés	402
11.3.4	Eklézsiái élet	403
11.3.5	A kenyér megosztása	408
11.4	A házasság	411
11.5	Testvéri közösség	418

1. FÜGGELÉK:	A Biblia alaptanításainak összegzése	424
2. FÜGGELÉK:	A Bibliai Igazságok tanulmányozásához való hozzáállásunk	429
3. FÜGGELÉK:	Krisztus visszatérésének közelsége	431
4. FÜGGELÉK:	Isten igazságosság	437
TÁRGYMUTATÓ		441

REPLACE THIS PAGE WITH PICTURE

1. TANULMÁNY

Isten

2 ISTEN

1.1 Isten létezése

“Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt, mert aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy ő van; és megjutalmazza azokat, akik őt keresik” (Zsid.11:6). Ezeknek a tanulmányoknak a célja, hogy segítséget nyújtson azoknak akik Istenhez akarnak térni, akik már elhitték, hogy “ő van”, így most nem foglalkozunk a bizonyosságokkal amelyek megerősítik a hitet Isten létezésében. Saját testünk bonyolult felépítését vizsgálva (vö. Zsolt.139:14), egy virág nyilvánvaló tervezete vagy ha feltekintünk egy tiszta éjszakán a végtelen űrbe, ezek és számtalan más figyelmes elmélkedések az életről bizonyos, hogy az ateizmust teszik hihetetlenné. Elhinni, hogy nincs Isten több hitet igényel annál mintha hisszük, hogy ő létezik. Isten nélkül nincs rend, cél vagy végső magyarázat a világegyetemre, és ez vissza is tükröződik az ateista életben. Ezt belátva nem meglepő, hogy az emberek többsége vall egy bizonyos fokú hitet Istenben - még az olyan társadalmakban is ahol az ateizmus az uralkodó ‘isten’ az emberek életében.

Azonban óriási a különbség abban, hogy rendelkezünk egy homályos eszmével arról, hogy létezik egy magasabb intelligencia, vagy, hogy valóban bizonyosak vagyunk arról, hogy mit ígér ő viszonzásul a hűséges szolgálatunkért. Zsid.11:6 erre helyezi a hangsúlyt:

“annak hinnie kell, hogy Ő (Isten) van

3 ISTEN

ÉS

megjutalmazza azokat, akik őt keresik”.

A Biblia jelentős része történelmi beszámoló Isten népéről, Izráelről; újra és újra arra került a hangsúly, hogy az Isten létezésébe vetett hitük nem volt egységben az Isten ígéreteibe vetett hitükkel. Szólva volt Izráelnek az ő kiemelkedő vezetőjük, Mózes által “Tudd meg azért ma, és szívleld meg: az Úr az Isten fenn a mennyben és lenn a földön, nincs más! Tartsd meg rendelkezéseit és parancsolatait, amelyeket én ma parancsolok neked” (5Móz.4:39,40).

Tehát a hangsúly ugyanarra volt helyezve - a tudomás bennünk arról, hogy létezik egy Isten nem jelenti azt, hogy automatikusan elfogadhatóak vagyunk Isten számára. Ha komolyan egyet értünk azzal, hogy valóban van egy Teremtőnk, akkor “nekünk meg kell tartanunk az ő parancsolatait.” E tanulmányosorozat célja, hogy kifejtsük, hogy melyek ezek a parancsolatok és miként tartsuk meg őket. Amint a Szentírást ez okból vizsgáljuk, fogjuk tapasztalni, hogy a hitünk Isten létezésében erősödni fog:

“A hit tehát hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által” (Róm.10:17). Hasonlóképpen Ézs.43:9-12 kijelenti, hogy Isten jövőről mondott próféciáinak a megértése tudatja velünk, hogy “ezután is csak én leszek” (Ézs.43:13) - azaz, hogy Isten neve ‘Vagyok Aki Vagyok’ tökéletesen igaz (2Móz.3:14). Pál apostol egy Bérea nevű városba ért amely most Észak-Görögországban

4 ISTEN

van. Szokás szerint az evangéliumot ('A jó hír') hirdette Istenről; de az emberek ahelyett, hogy csupán elfogadták volna Pál szavait önmagáért, "teljes készséggel fogadták az ígét, és napról napra kutatták az Írásokat, hogy valóban így vannak-e ezek a dolgok. Sokan hittek tehát közülük" (ApCsel 17:11-12). Hitük az ő nyitott szellemüknek volt köszönhető, rendszeres ("napról napra") és szisztematikus ("ezek a dolgok") Bibliakutatásuknak. Az igaz hitnek a növekedése így nem annak volt köszönhető, hogy Isten hirtelen a birtokukba adta volna valamifajta egyházi szívsebészet által, az Isten Igéinek melőzésével. Vajon az emberek az egész világon akik elmennek egy Billy Graham kereszteshadjáratra vagy egy Pünkösdi Ébredési Találkozóra onnan hogyan tudnak mint 'hívők' kísétálni? Ezekben az esetekben hány 'napenkénti' Bibliakutatásról lehet beszélni? Az Bibliaalapozottságú hit hiánya kétségkívül indokolja azt a tartalmatlanságot amellyel sok ílymódon 'megtért' ember találkozni fog a későbbi keresztény életében és ez az amiért oly sokan elfordulnak az evangélikus mozgalmaktól.

Ennek a tanulmánynak a célja, hogy egy vázat nyújtson az egyéni szisztematikus Bibliakutatáshoz, hogy az olvasók szintén "tehát" higgyenek. A kapcsolat az igazi evangélium hallása és az igazi hit elnyerése között gyakran van hangsúlyozva az Újszövetség prédikációiban:

- "...és a korintusiak közül, akik hallgatták őt, szintén sokan hittek és megkeresztelkedtek" (ApCsel 18:8)

5 ISTEN

- "...hallják a pogányok az evangélium igéjét, és higgyenek" (ApCsel 15:7)
- "...így prédikálunk, és ti így lettetek hívőkké" (1Kor.15:11)

- a "mag" a Magvető példázatában Isten igéje (Luk.8:11); a Mustárfa példázatában ez a hitet jelenti (Luk.17:6), tehát a hit a "hit igéjének" az elfogadása által van (Róm.10:8), a "hit és igaz tanítás igéi" által (1Tim.4:6), egy olyan szívvvel párosulva amely nyitott a hitre Istenben és az ő igéjében (Gal.2:2 vö. Zsid.4:2).
- János apostol azt mondja a mi Urunk életéről szóló írott feljegyzésben, hogy "igazat (azaz az igazságot) mond, hogy ti is higgyetek" (Jn.19:35). Tehát Isten Igéje "igazságnak" van nevezve (Jn.17:17) - hogy mi általa higgyünk.

1.2 Isten személye

A Biblia fenséges, dicsőséges témája, hogy Isten mint valóságos, személy van kinyilatkoztatva. A kereszténységnek szintén egy alapvető tantétele, hogy Jézus Isten Fia. Amennyiben Isten nem egy fizikai (testi) lény, akkor lehetetlen tőle, hogy legyen egy Fia aki az "ő lényének képmása" (Zsid.1:3). Továbbá nehézségekbe ütközne a személyes, élő kapcsolat kibontakoztatása Istennel, ha Isten csupán egy fogalom a mi értelmünkben lelkecske valahol a végtelen űrben. Tragikus, hogy a vallások többségének a koncepciója szerint Isten megfoghatatlan, irreális.

6 ISTEN

Isten oly végtelenül hatalmasabb nálunk, érthető, hogy sok ember hite megakad az olyan világos ígéreteknél miszerint mi Istent végül látni fogjuk. Izráelnek hiányzott a hite arra, hogy Isten "arcát" láthatja (Jn.5:37), ez önmagában mutatja, hogy neki igenis valóságos alakja van. Erre a hitet Isten ismerete által nyerjük el és azáltal, hogy hiszünk az ő igéjében:

"Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent" (Mt.5:8)

"..szolgái (Istenéi) imádják őt, és látni fogják az ő arcát, és az ő neve (Jel.3:12) lesz a homlokukon" (Jel.22:3,4).

Milyen csodálatos reménység, ha ezt igazán hisszük annak mélyreható gyakorlati hatása lesz az életünkön:

"Törekedjetez mindenki iránt a békességre és a szent életre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat" (Zsid.12:14)

Ne esküdzünk hiszen "Aki pedig az égre esküszik, az az Isten királyi székére esküszik, és arra is, aki azon ül" (Mt.23:22).

"...és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában (kinyilatkoztatva Krisztusban). Ezért akiben megvan ez a

7 ISTEN

reménység, megtisztítja magát, mint ahogyan ő is tiszta" (1Jn.3:2-3).

Ebben az életben a mi megértőképességünk a Mennyei Atya felől korlátolt, de várakozással tekinthetünk előre, hogy végül találkozni fogunk Vele. Az ő fizikai látása kétségkívül meg fog felelni a mi leghatalmasabb szellemi megértésünknek őt illetően. Az emberi szenvedések abszolút mélységében Jób örvendezett az Istennel való tökéletes személyes kapcsolaton amelyet ő tapasztalhat az utolsó napon:

"s ha ez a bőröm lefoszlik is (halálakor), testemben látom meg az Istent. Saját magam látom meg őt, tulajdon szemeim látják meg, nem más, bár veséim is megemésztetnek" (Jób 19:26,27).

Pál apostol egy más jellegű fáradalmas életből kiáltott fel:

"Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre" (1Kor.13:12).

ÓSZÖVETSÉGI BIZONYSÁGOK

Az Újszövetségnek ezek az ígéretei tekintélyes Ószövetségi háttérre épülnek a személyes, testi Isten bizonyítása érdekében. Nem lehet eléggé hangsúlyozni, mennyire alapvető, hogy tisztában legyünk Isten természetével, hogy igazán meg tudjuk érteni a Bibliára épülő hit alapjait. Az Ószövetség Istenről következetesen mint személyről beszél; a személyes kapcsolat Istennel amelyről mind az

8 ISTEN

Ó- mind az Újszövetség beszél az egyedüli alternatíva a kereszténység igazi reménységhez. A következők erős érvek egy személyes Isten valóságát illetőleg:

-"Akkor ezt mondta Isten: Alkossunk embert a képmásunkra, hozzánk hasonlónak" (1Móz.1:26). Tehát az ember Isten képére és hasonlatosságára teremtett, amint az tanúsítva van az angyalok által. Jak.3:9 úgy beszél az emberről mint aki "...Isten hasonlatosságára" van teremtve. Abból, hogy mi Isten hasonlatosságára vagyunk teremtve bizonyosan arra lehet következtetni, hogy a valóságos Istennek csak képmása vagyunk. Ennélfogva Isten nem lehet egy homályos valami amit mi nem foghatunk fel. Ezekiél látomásában Isten „egy zafírfényű” trónuson ült, mint egy „emberhez hasonló alak” (Ez 1:26). Mindez gyakorlati jelentőséggel bír, mert az ő képmása vagyunk, s mivel testünknek minden része nevével ellátott, testünket (életünket) fel kell ajánlanunk neki, úgymint az embereknek a császár képét viselő dénárt a császárnak kellett adniuk (Lk 20:25).

"Hiszen tudja (Az Úr) hogyan formált" (Zsolt.103:14); ő azt kívánja tőlünk, hogy megértsük róla, hogy ő egy személyes lény, egy Atya akivel kapcsolatunk lehet.

-A leírások Isten lakóhelyéről félreérthetetlenül mutatják, hogy "Isten" individuális helyen létezik: "...Isten a mennyben van" (Préd.5:1); "...letekintett az Úr a szent magasságból, lenézett a mennyből a földre" (Zsolt.102:20); "...Te hallgasd meg

9 ISTEN

lakóhelyedről, a mennyből” (1Kir.8:39). Még ennél is speciálisabb amikor azt olvassuk, hogy Istennek “trónja” van (2Krón.9:8, Zsolt.11:4, Ézs.6:1, 66:1). Nehéz elhinni, hogy ilyen leírások egy meghatározhatatlan lényegre vonatkoznak, aki valahol a mennyei birodalomban létezik. Istenről azt mondjuk “lejön” amikor kinyilatkoztatja Magát. Ez Istennek egy mennyei lakhelyét feltételezi. Lehetetlen megérteni ‘Isten kinyilatkoztatását’ anélkül, hogy helyesen ítélkezni Isten személyes természete felől.

-Ézsaiás 45 tele van Istentől származó utalásokkal az ő személyes kihatásaira az emberek életében: “...én vagyok az Úr, nincs más...én az Úr cselekszem mindezt...Én az Úr teremtettem mindezt...Jaj annak aki perbe száll Alkotójával...Az én kezem feszítette ki az eget...Rám figyeljete a föld legvégéről is, és megszabadultok”. Ez az utolsó mondat élesen rámutat Isten személyes létezésére - Azt kívánja az emberektől, hogy rá figyeljenek, hogy felfogják hitük által az ő testben való létezését.

-Isten mint megbocsátó Isten van kinyilatkoztatva Aki ellátja igéivel az embereket. Azonban megbocsátás és beszéd kizárólag csak egy érző személytől származhat: ezek lelki cselekedetek. Dávid egy Isten szive szerint való ember volt (1Sám.13:14), tehát Istennek van lelke (szive) amelyhez képes hasonlít egy bizonyos fokig az ember szive, noha az ember természeténél fogva nem Isten szive szerint való. Az olyan versek mint, “megbánta az Úr, hogy embert alkotott a

10 ISTEN

földön, és megszorodott szivében” (1Móz.6:6), Istent kinyilatkoztatják mint érző, tudatos Lényt. Ebből megérthetjük, hogy mi valóban mennyire lehetünk mind örömeire mind bánatára az Úrnak, mint egy gyermek a természetes apjának.

HA ISTEN NEM SZEMÉLYES...

Ha Isten nem egy valóságos, személyes lény, akkor nehezen ragadható meg a lelkiesség koncepciója. Amennyiben Isten tökéletesen igazságos, de nem egy materiális lény, akkor nem tudjuk igazán felfogni az ő igazságosságát amint az az emberi lényekben nyilvánulhat meg. Mind az apostatált kereszténység és zsidóság bír azzal az eszmével, hogy Isten igazságossága bejön a mi életünkbe egy homályos 'szentlélek' által amely valamiképpen Isten szellemi képmására formál minket és elfogadhatónak Isten számára. Fordítva, először tisztában kell lennünk azzal, hogy létezik egy személyes lény akit Istennek hívnak, majd befolyással lehetünk a jellemünkre az ő segítségével és igéje által, hogy visszatükrözhessek Isten jellemét életünkben.

Isten célja, hogy kinyilatkoztassa Magát mint végtelen dicsőségű lényt. Az ő emlékezetes neve, Jahve Elóhím, mutatja ezt ('Ő, Aki a hatalmas', Mindenható, ez egy megközelítő fordítás). Ha Isten nem fizikai lény akkor a hűség jutalma sem lehet materiális csakúgy mint Isten sem az. Azonban a hűségünk megjutalmazásának a leírása Isten eljövendő földi Országában azt mutatja, hogy az emberek

11 ISTEN

érezhető, testi létezésük lesznek, noha már nem lesznek alávetve az emberi természet gyengeségeinek. Jób vágyakozott az utolsó nap után amikor megtörténhet az ő testének a feltámasztása (Jób 19:25-27); Ábrahám bizonyosan egyike azoknak akiről ez a prófécia szól: "Azok közül akik alusznak a föld porában, sokan felébrednek majd: némelyek örök életre" (Dán.12:2)" így megkaphatta Kánaán földje örök időkre szóló örökségének az ígértét, egy fizikai lakhelyet a földön (1Móz.17:8). "Vigadnak a hívek e dicsőségben, ujjonganak pihenőhelyükön...Bosszút állnak a népeken, megfenyítik a nemzeteket" (Zsolt.132:15; 149:5,7). Sem a zsidó, sem a pogány nép nincs tisztában ezekkel a kijelentésekkel valamint az Ábrahámnak tett ígért szó szerinti jelentéséből kiindulva a halhatatlan lélek téves elképzeléséhez jutottak, mint az emberi létezés valóságos formájához. Ezt az elképzelést a Biblia egyáltalán nem támasztja alá. Isten egy halhatatlan, dicsőséges lény Aki dolgozik a célján azért, hogy a férfiak és nők behívhatóak legyenek az ő eljövendő földi Országában való életre, hogy osztozzanak az ő magatartásában és mindez testi létezésben fog megvalósulni.

A hűségeseknek szól az ígért miszerint az isteni természet részeseivé leszünk (2Pt.1:4). Ha Isten nem személyes akkor ez azt jelentheti, hogy mi örökké mint halhatatlan lelkek fogunk élni. Azonban ez nem bibliai tanítás. Krisztuséhoz hasonló testben fogunk létezni (Fil.3:21), Jézus az eljövendő Országban szó szerinti testben fog létezni

12 ISTEN

(Zak.13:6; Ézs.11:3). Az Isten személyéről szóló tan így van egységben az eljövendő Országáról szóló kijelentésekkel.

Bizonyosan nem lehet fogalmunk a helyes Istentiszteletről, vallásról vagy az Istennel való személyes kapcsolatáról amíg nem vagyunk azzal tisztában, hogy Isten egy személyiség, hogy fizikailag az ő képmásai vagyunk, noha nagyon tökéletlen képmások, és szükséges, hogy az ő lelki képmására fejlődjünk és így lehetünk majd Isten eljövendő Országában teljességgel az ő képmásai. Oly sok vigasztalást nyerhetünk az olyan versekből melyek Istenről mint szerető Atyáról beszélnek, aki úgy fegyelmez minket ahogyan azt egy apa teszi a fiával (5Móz.8:5). A Krisztus szenvedéseiről szóló kijelentésekben olvashatjuk például, hogy "Az Úr akarata volt az, hogy betegség törje össze" (Ézs.53:10), ugyanakkor azt is olvassuk, hogy : "Nyomorúságomban az Úrhoz kiáltottam, segítségért kiáltottam Istenemhez. Meghallotta hangomat templomában, kiáltásom a fülébe jutott" (Zsolt.18:7). Az Ábrahámnak tett ígéret a magról aki Isten Fia lesz egy emberi lény természetfeletti megszületését kívánta meg; amennyiben Isten nem individuális egyáltalán nem lehetett volna ily módon Fia sem.

Isten személyével tisztában lenni kulcs ahhoz, hogy a Bibliai tanítások más területeit is helyesen megérthessük. Amint egyik hazugság a másikhoz vezet, úgy egy téves koncepció Istenről is elhomályosíthatja az igazság rendszerét amely a Bibliában foglaltatik. Ha az eddigiek meggyőzőek voltak akár egészben

13 ISTEN

vagy akárcsak részben a kérdést fel kell tenni: "Valóban ismerem Istent?" A továbbiakban is a róla szóló bibliai tanítást fogjuk vizsgálni.

1.3 Isten neve és jelleme

Amennyiben létezik Isten ésszerű a gondolat, hogy ő kigondolt eszközöket amelyekkel beszélhet nekünk önmagáról. Hisszük, hogy a Biblia Isten kinyilatkoztatása és így olvashatunk benne Isten kinyilatkoztatott jelleméről is. Ez az amiért Isten igéje mint "mag" van megnevezve (1Pt.1:23) mivel ha az hatással van a mi lelkünkre Isten jelleme szerinti új teremtménnyé lehetünk. (Jak.1:18; 2Kor.5:17). Így a legtöbb amire bízhatjuk magunkat Isten igéje, a legtöbb amiké lehetünk "hasonlókká" (Róm.8:29) Jézus képéhez aki jellemében Isten tökéletes képe volt (Kol.1:15). A Biblia történelmi részei tanulmányozásának az egyik jelentősége, hogy telítve van tanulságokkal afelől, hogy Isten amiként az egyes emberekkel ill. nemzetekkel eljár mindíg ugyanazt a jellemet mutatta.

A héber nyelvben egy személynév gyakran tükrözi a jellemét a viselőjének ill. információt róla. Néhány világos példa erre:

'Jésus' = 'Megváltó' - mivel "ő szabadítja meg népét bűneiből" (Mt.1:21).

14 ISTEN

'**Ábrahám**' = 'Sok nép atyja' - "mert sok nép atyjává teszlek" (1Móz.17:5).

'**Éva**' = 'Élő' - "mert ő lett az anyja minden élőknek" (1Móz.3:20).

'**Simeon**' = 'meghallgatás' - "Bizony, meghallotta az Úr, hogy milyen megvetett vagyok, azért adta nekem ezt is" (1Móz.29:33).

Jer.48:17-ben a moabitáknak mint népnek az ismerete párhuzamban van a moabiták nevének az ismeretével. A Zsoltárokbán gyakran párhuzamos Isten neve magával Istennel, az ő Igéjével, az ő cselekedeteivel (Zsolt.103:1; 105:1; 106:1,2,12,13).

Ennélfogva várható, hogy Isten nevei és címei információkkal szolgálnak magáról Istenről. Mivel Isten jellemének és céljának oly sok aspektusa létezik így Neki nem csupán egy neve van. Isten nevének a részletes tanulmányozása ajánlatos a keresztesítés (teljes víz alámerülés által) után; Isten jellemének folyamatos megismerése amint az az ő nevében kifejezésre jut olyannyira lényeges, hogy egész további életünkön át foglalkoznunk kell vele.

Amikor Mózes mélyebb ismeretet szeretet volna az Úrról, hogy erősödjön a hite életének egy nyomasztó periódusában, egy angyal "kimondta az Úr nevét...így mondta azt ki: Az Úr, az Úr irgalmas és kegyelmes Isten! Türelme hosszú, szeretete és hűsége nagy! Megtartja szeretetét ezerizig, megbocsátja a bűnt, hitszegést és

15 ISTEN

vétket. Bár nem hagyja egészen büntetés nélkül" (2Móz.34:5-7).

Ez világosan bizonyítja, hogy Isten nevei visszatükrözik az ő jellemét. Ezeknek a neveknek a birtokában Isten kétségkívül egy személyes lény - képtelenség, hogy egy puszta lélek ilyen jellemvonásokkal bírjon amelyek bennünk emberekben is képesek kifejeződni.

Isten választott egy speciális nevet amely által ő ismeretessé és emlékezetessé akart válni az ő népe előtt; ez egy összegzése, egy kivonata az ő céljának az emberiséggel.

Az Izráeliták rabszolgák voltak Egyiptomban és szükséges volt, hogy emlékeztessék őket Istennek a velük való céljára. Mózesnek szólva volt, hogy ismertesse meg velük Isten nevét, ez motiválhatta volna őket arra, hogy elhagyják Egyiptomot és, hogy megkezdjék az utat az ígéret földje felé (vö. 1Kor.10:1). Nekünk szintén szükséges, hogy megértsük az alapvető szempontokat Isten nevével kapcsolatban mielőtt víz alámerülünk, s elkezdünk az Isten Országá felé vezető úton járni.

Isten kijelentette Izráelnek, hogy az ő neve Jahve melynek jelentése "Vagyok Aki Vagyok" vagy még pontosabb fordításban, 'Az leszek aki leszek' (2Móz.3:13-15). Ezt a nevet terjedelmesebb formában is olvashatjuk: "Még ezt is mondta Isten Mózesnek: Így szólj Izráel fiaihoz: Az Úr, atyáitok Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákob Istene küldött engem hozzátok. Ez az én nevem mindörökké, és

16 ISTEN

így szólítsatok meg engem nemzedékről nemzedékre!" (2Móz.3:15).

Isten teljes neve így: "Az Úristen"

Az Ószövetség főleg héber nyelven íródott. A különbözőfordítások elkerülhetetlenül kihagynak részletezéseket amikor például arra kerül a sor, hogy a héber 'Isten' szót lefordítsuk. Az egyik gyakori héber szó amit 'Istennek' fordítunk: 'Elóhím melynek jelentése 'egy az Isten a Mindenható'. Istennek ez az a neve mellyel szeretné ha emlékezetünkben tartanánk őt:

JAHVE ELÓHÍM

Aminek a jelentése:

Ő AKI KINYILATKOZTATJA MAGÁT A HATATALMASOK
CSOPORTJÁBAN.

Jahve vagy gyakran Jehova, Isten neve az Ószövetségben. Elsősorban mint tulajdon név volt használva:

"a zsidók Istene " s így megtudták különböztetni a körülöttük élő népek isteneitől. A magyar Bibliában ez a kifejezés nem található, s ezért nehéz röviden megtárgyalni, de ha további információ érdeklő kérjük írjon a megadott címre. Ez a téma a következő idézetben van a legjobban kifejezve: 1Mózes 33:20 Isten, Izráel Istene.

Elóhím ez egy határozott kifejezés arra, hogy egy az Isten a Mindenható, vagyis elutasítja bármilyen más istenség elismerését. Néhány példa: 5Mózes 6:4; Józsué 24:17; Ézsaiás 45:6; János 17:3; 1Timótheus 2:5.

17 ISTEN

Isten célja, hogy kinyilatkoztassa az ő jellemét és alapvető lényét az emberek egy nagyobb csoportjának. Az Isten ígéjének való engedelmisségünk által lehetőségünkben áll Isten néhány jellemvonását kifejleszteni magunkban így egy nagyon behatárolt értelemben Isten kinyilatkoztatja Magát az igazi keresztények által ebben az életben. Azonban Isten neve egy prófécia arról az eljövendő időről amikor a föld lakossága olyan emberekből fog állni akik az isteni természet részesei lesznek mind jellemükben mind természetükben (vö. 2Pt.1:4). Ha arra vágyunk, hogy kapcsolatba kerüljünk Isten céljával és Hozzá hasonlókká váljunk, hogy örök életünk lehessen, éljünk örökké egy teljes erkölcsi tökéletességben, akkor nekünk szükséges, hogy csatlakozzunk az ő nevéhez. Ezt az ő nevébe való megkeresztelésünk által tehetjük meg (Mt.28:19). Ezáltal válhatunk Ábrahám utódaivá (Gal.3:27-29), aki abban az ígéletben részesült, hogy örökölni fogja a földet (1Móz.17:8; Róm.4:13)-s így mi is azoknak a 'hatalmasoknak' a csoportjába tartozhatunk akikben Isten nevének a próféciaja beteljesedik. Ezt részletesebben a 3.4-es tanulmányban fejtjük ki.

1.4 Az Angyalok

Mindazok alapján amit ebben a tanulmányban eddig mérlegeltünk az angyalokról a következők már egyértelműen elmondhatók:

- testi, személyes lények
- Isten nevét hordozzák

18 ISTEN

- csatornák melyeken keresztül Isten Lelke működhet
- végrehajtják Isten akaratát
- egységben vannak Isten jellemével és céljával
- és így kinyilatkoztatják Őt

Láttuk az 1.3-as tanulmányban, hogy az 'Elóhím' az egyik legáltalánosabban 'Istennek' fordított héber szó melynek a valódi jelentése 'Mindenható'. A név azonos viselőjével, a névben jelen van a személy. Az angyalban jelen van Isten neve, vagyis Őmaga. Tehát az angyalok ténylegesen 'Istennek' is nevezhetők az Istennel való közeli kapcsolatuk következtében.

A Mózes elsőkönyvében feljegyzett teremtéstörténetben olvassuk, hogy Isten bizonyos parancsolatokat mondott ki a teremtésre vonatkozólag és amit mondott minden " úgy történt ". Az angyalok voltak azok akik végrehajtották e parancsokat:

"Áldjátok az Urat, angyalai, ti hatalmas erejűek, akik teljesítitek parancsát, és hallgattok parancsszavára!" (Zsolt.103:20).

Tehát indokolt feltételezni, hogy amikor olvassuk, hogy 'Isten' teremtette a világot ez a munka ténylegesen az angyalok által volt elvégezve, mint ahogy Jób38:4-7 utal is erre. Most pedig lássuk a teremtés eseményeinek az összegzését Mózes elsőkönyve alapján:

- 1. nap** "Akkor ezt mondta Isten: Legyen világosság! És lett világosság. (v.3.)

19 ISTEN

- 2. nap** "Azután ezt mondta Isten: Legyen boltozat a vizek között, hogy elválassza egymástól a vizeket. Megalkotta tehát Isten a boltozatot, és elválasztotta a boltozat alatt levő vizeket a boltozat felett levő vizektől. És úgy történt." (v.6,7)
- 3. nap** "Azután ezt mondta Isten: Gyűljenek össze az ég alatt levővizek egy helyre, hogy láthatóvá válják a száraz. És úgy történt." (v.9)
- 4. nap** "Azután ezt mondta Isten: Legyenek világító testek az égbolton" (v.14,15)
- 5. nap** "Azután ezt mondta Isten: Pezsdüljenek a vizek élőlények nyüzsgésétől, és repdessenek a madarak a föld felett, az égbolt alatt. És megteremtette Isten a nagy víziállatokat, a vizekben nyüzsgőkülönféle fajta úszó élőlényeket, és a különféle fajta madarakat." (v.20,21)
- 6. nap** "Azután ezt mondta Isten: Hozzon létre a föld különféle fajta élőlényeket: különféle fajta barmokat, csúszómászokat és egyéb földi állatokat. És úgy történt." (v.24).

Az ember szintén a hatodik napon volt teremtve. "Akkor ezt mondta Isten: Alkossunk embert a mi képmásunkra, hozzánk hasonlóvá" (1Móz.1:26). Erre a versre az 1.2-es tanulmányban már adtunk magyarázatot. Most

20 ISTEN

arra szeretnénk helyezni a hangsúlyt, hogy az 'Isten' név itt nem csupán Istenre utal személy szerint - "Alkossunk embert" tehát az 'Isten' név itt több mint egy személyre vonatkozik. A héber 'Elóhím' név amely itt Istennek van fordítva eredeti jelentésében 'Mennyei hatalmasságok', az angyalokra való vonatkozással. A tényből, hogy az angyalok minket a saját hasonlatosságukra teremtettek, következik, hogy ők ugyanolyan fizikai külsővel rendelkeznek mint mi. Tehát ők teljesen valós, érzékelhető, materiális lények és Isten természetében részesednek.

'Természet' itt arra vonatkozik amilyen valaki alapvetően a fizikai struktúrájánál fogva. A Biblia kétfajta természetről beszél; magának a szónak az értelme alapján sem lehetséges, hogy valaki egyidejűleg mindkét fajta természettel bírjon.

Isten természete ('isteni természet')

Nem tud vétkezni, tökéletes (Róm 9:14; 6:23 vö. Zsolt.90:2; Mt.5:48; Jak.1:13)
Nem tud meghalni azaz halhatatlan (1Tim.6:16)
Teljes erővel és energiával (Ézs.40:28).

Ilyen Isten és az angyalok természete és ilyen természet adatott Jézusnak a feltámadása után (ApCsel 13:34; Jel.1:18; Zsid.1:3). Ilyen természet van nekünk is ígérve (Lk.20:35,36; 2Pt.1:4; Ézs.40:28, 31)

Emberi természet

Bűnnel kísérthető(Jak.1:13-15)

21 ISTEN

romlott lelki természeténél fogva
(Jer.17:9; Mk.7:21-23)
Halálra van ítélve azaz halandó (Róm
5:12,17; 1Kor.15:22)
Csak nagyon korlátozott erővel
rendelkezik úgy fizikailag (Ézs.40:30),
mint szellemileg is (Jer.10:23).

Ez az a természet amellyel jelenleg mind jó
mind rossz ember rendelkezik. Ennek a
természetnek a vége maga a halál (Róm.6:23).
Jézus az Ő halandó élete folyamán szintén
ezzel a természettel bírt (Zsid.2:14-18;
Róm.8:3; Jn.2:25; Mk.10:18).

ANGYALOK MEGJELENÉSEI

Az angyalok Isten természetéből valók,
büntelenek és így nem képesek meghalni sem -
mivel a halál a bűn zsoldja (Róm.6:23). A szó
szoros értelmében fizikai alakban léteznek. Ez
az oka annak, hogy amikor megjelentek a földön
pontosan úgy néztek ki mint mi emberek:

- Angyalok jöttek Ábrahámhoz, hogy Isten ígéit
elmondják neki: a Bibliában azt olvassuk
róluk, hogy 'három férfi' állt Ábrahám előtt,
és akiket Ábrahám kezdettől fogva úgy kezelt
mint emberi lényeket: "Mindjárt hozatok egy
kis vizet, mossátok meg a lábatokat, és
dőljetek le a fa alá" (1Móz.18:4).

- Ezek közül az angyalok közül ketten elmentek
Lóthoz Sodoma városába. Ismételten embereknek
vélte őket mind Lót mind a város lakói. "A két
angyal estére Sodomába érkezett", akiket Lót
meghívott, hogy töltsék az éjszakát nála. De a

22 ISTEN

sodomaini férfiak Lót házához jöttek és fenyegetően megkérdezték tőle: "Hol vannak azok a férfiak, akik hozzád jöttek éjszakára? Majd Lót védeni próbálta őket, "...ezekkel az emberekkel ne tegyetek semmit". Az ihletett írás ismét úgy nevezi őket, hogy "emberek": "De azok a férfiak (angyalok) kinyújtották a kezüket, behúzták Lótot magukhoz a házba, és bezárták az ajtót...Akkor ezt mondták a férfiak Lótnak...Az Úr azért küldött bennünket, hogy elpusztítsuk a várost" (1Móz.19:1,5,8,10,12,13).

- Az Újszövetség magyarázatot fűz az ilyen esetekhez megerősítvén, hogy az angyalok emberi formában léteznek: "A vendégszeretetről meg ne feledkezzetek, mert ezáltal egyesek - tudtukon kívül - angyalokat vendégeltek meg" (Zsid.13:2).

- Jákób egész éjjel egy idegennel küzdött (1Móz.32:24) akiről később megtudjuk, hogy angyal volt (Hós.12:4).

- Két férfi jelent meg fénylő fehér ruhában Krisztus feltámadásánál (Lk.24:4) és mennybemenetelénél (ApCsel.1:10). Ők nyilvánvaló, hogy angyalok voltak.

- Fontoljuk meg a jelentőségét a Jel.21.17-nek: "...ember mértékével ami az angyalé is".

AZ ANGYALOK NEM VÉTKEZNEK

Az angyalok Isten természetéből valók így nem halhatnak meg sem. Tudjuk, hogy a bűn halált hoz tehát mindebből az következik, hogy ők nem

23 ISTEN

tudnak vétkezni. Az angyalnak fordított görög és héber szavak pontos jelentése 'küldött'; az angyalok Isten küldöttei ill. szolgálói, engedelmeskednek neki, tehát lehetetlen azt gondolni róluk, hogy hajlamosak a bűnre. Az angyalnak fordított 'aggelos' görög szót használja az eredeti görög Újszövetség akkor is amikor emberről beszél, ilyenkor azonban 'küldöttnek' van fordítva például keresztelő János esetében (Mt.11:10) és az ő követői esetében (Lk.7:24); Jézus követői esetében (Lk.9:52) vagy azok esetében akik Jerikót kikémlelték (Jak.2:25). Természetesen, az emberi 'követeknek' van lehetőségük bűnt elkövetni.

A következő szemelvény bizonyítja, hogy az angyalok (nemcsak némelyikre vonatkozólag) természetükből fakadóan engedelmesek Istennek és így nem tudnak vétkezni:

"Az Úr a mennyben állította fel trónját, királyi hatalmával mindenben uralkodik (tehát nem lehet ellenszegülés Isten ellen a mennyekben). Áldjátok az Urat, angyalai, ti hatalmas erejűek, akik teljesítitek parancsát, és hallgattok parancsszavára! Áldjátok az Urat, ti seregei, szolgálói, akaratának végrehajtói!" (Zsolt.103:19-21).

"Dicsérjétek Őt, ti angyalai mind, dicsérje Őt minden serege!" (Zsolt.148:2)

"Az angyalok... Vajon ezek nem szolgáló lelkek-e mind, akik azokért küldettek

24 ISTEN

szolgálatra, akik örökölni fogják az üdvösséget?" (Zsid.1:13,14).

A "mind" szó ismétlése mutatja, hogy az angyalok nincsenek két - jók és gonoszok - csoportra osztva. Hűségünk jutalma, hogy az angyalokéhoz hasonló természetünk lesz, fontos tehát, hogy világos képünk legyen róla: "...akik méltónak ítéltetnek ama eljövendő világra, hogy részük legyen a halottak közül való feltámadásban, azok nem házasodnak majd..meg sem halhatnak többé, mert az angyalokhoz lesznek hasonlók" (Lk.20:35,36). Ez alapvető, hogy megértsük. Az angyalok nem tudnak meghalni: "Mert nyilván nem angyalokat karol fel (nem őket szabadítja meg a haláltól)"(Zsid.2:16) - Amennyiben az angyalok képesek vétkezni akkor azok akik Krisztus visszatérésekor méltóknak találtnak a megjutalmazásra még mindig képesek lesznek bűnök elkövetésére. De mivel a bűn zsoldja a halál (Róm.6:23) nekik így nem lehet örök életük; ha megvan a lehetőségünk a bűnök elkövetésére abban az esetben megvan a képességünk a halálra is. Ha azt mondjuk, hogy az angyalok tudnak vétkezni akkor ezzel Isten örök életről szóló ígéretét értelmetlenné tesszük hiszen a mi jutalmunk az, hogy az angyalokéhoz hasonló természettel fogunk rendelkezni. A Lk.20:35,36 utalása az angyalokra rámutat, hogy az angyalok nem oszlanak két táborra, jókra ill. gonoszokra; az angyaloknak csak egyetlen kategóriája létezik.

Ha az angyalok tudnak vétkezni akkor Isten tehetetlen marad abból a szempontból, hogy

25 ISTEN

igazságokat tudjon cselekedni a mi életünkben és a világ dolgaiban hiszen ő kijelentette, hogy az ő angyalain keresztül működik (Zsolt.103:19-21). Ők képviselik Isten lelkét, abban az értelemben, hogy ő minden akaratát az ő lelke/hatalma által visz véghez, az angyalok közreműködésével (Zsolt.104:4). Az, hogy az angyalok ne engedelmeskednének neki így egy lehetetlenség. A keresztényeknek naponta kell imádkozniuk, hogy Isten Országáa eljőjjön a Földre, hogy az ő akaratáa legyen meg itt a földön is ugyanúgy ahogyan az a mennyben megvan (Mt.6:10). Ha Isten angyalainak versengeniük kellene a gonosz angyalokkal a mennyben, akkor az ő akaratáa nem valósulhatna meg ott teljesességgel és ugyanez a helyzet állna elő Isten eljövendő Országában is. Eltölteni egy örökkévalóságot egy olyan világban amely egy állandó csatatér lenne a bűn és az engedelmesség között nehezen ösztönözhetne minket, de ez természetesen nem így van.

ANGYALOK ÉS HÍVŐK

Jó okunk van arra, hogy higgyünk benne, hogy minden igazi hívőnek van angyala - talán egy speciális angyala - aki segíti őket az életükben:

- "Az Úr Angyala őrt áll az istenfélők mellett, és megmenti őket" (Zsolt.34:8).

- "... e kicsinyek közül, akik hisznek bennem (azaz hitben gyengék-Zak.13:7 vö. Mt.26:31) angyalaik mindenkor látják a

26 ISTEN

mennyben az én mennyei Atyám arcát”
(Mt.18:6,10).

- Az első keresztények hitték, hogy Péternek örangyala volt (ApCsel 2:14,15).

Izráel átkelt a Vörös-tengeren és egy angyal által voltak vezetve a pusztában az Ígéret földje felé. A Vörös-tengeren való átkelés a mi víz alámerülésünket ábrázolja (1Kor.10:1) és így nem ok nélkül feltételezzük, hogy ezután az esemény után mi szintén egy angyal által vagyunk vezetve és segítve amint életünk pusztaságán át utazunk az Ígéret földje, Isten Országá felé.

Ha az angyalok lehetnek gonoszok olyan értelemben, hogy képesek a bűnre akkor az olyan ígéretetek miszerint az angyalok ellenőrzik és befolyással vannak a mi életünkre átokká válnának áldás helyett.

Láttuk, hogy az angyalok olyan lények akik...

- rendelkeznek Isten változhatatlan természetével és fizikai külsejével

- akik nem tudnak vétkezni

- akik mindig Isten parancsait hajtják végre

- és akiken keresztül Isten szelleme/hatalma beszélhet és működhet (Zsolt.104:4).

DE...?

Számos 'keresztény' felekezet hiszi, hogy az angyalok képesek vétkezni és léteznek gonosz angyalok akik felelősek a földön levő bűnökért és problémákért. Ezt a téves elképzelést a 6. tanulmányban részletesebben meg fogjuk vitatni. Most a következőket tartjuk fontosnak hangsúlyozni:

Elképzelhető, hogy létezett egy teremtés a miénket megelőzően, azonkívül ami fel van jegyezve Mózes 1. könyvében. Az is elképzelhető, hogy az angyalok a tudatára ébredtek annak, hogy mi a "jó és mi a rossz" (1Móz.3:5) azáltal, hogy hozzánk hasonló helyzetben voltak. Továbbá, hogy néhányan azok közül akik abban a korban éltek valóban vétkeztek hozzánk hasonlóan; azonban mindez csak spekuláció melynek az emberek szeretik átengedni magukat. A Biblia kifejti mindazt amit szükséges tudnunk jelenlegi helyzetünkben ezek közé tartozik az is, hogy nincsenek bűnös angyalok; minden angyal tökéletesen engedelmeskedik Istennek.

- A mennyben nem létezhetnek bűnös lények hiszen Habakuk 1:13 azt mondja Istenről "Szemed tiszta, nem nézheti a rosszat". Hasonlóképpen Zsolt.5:4,5 kijelenti "...nem talál otthonra Nálad a gonosz. Nem állhatnak meg szemed előtt a dicsekvők", mindez nem történhet meg Isten mennyei lakóhelyén. A feltételezés, hogy a mennyben a bűnös angyalok lázadásban vannak Istennel szemben teljesen

28 ISTEN

ellentmond annak a benyomásnak melyet ezek a versek nyújtanak.

- Az angyalnak fordított görög szó eredeti jelentése 'küldött' és vonatkozhat emberi lényekre is, amint ezt már láttuk. Az ilyen emberi 'küldöttek' természetesen képesek bűnt elkövetni.

- Hogy léteznek gonosz, bűnös lények odafent akik hibáztathatóak az élet minden negativuma miatt az az egyik legáltalánosabban elterjedt pogány hiedelem. Ahogyan a pogány szokás a karácsonnyal kapcsolatban belépett a 'keresztény' vallásba ugyanúgy szívárogtak be ezek a pogány eszmék is.

- A bibliai kijelentéseknek csupán egy maroknyi része van amely félreérthetően alátámasztani látszik azt a hiedelmet, hogy léteznek bűnös angyalok. Ezeket mérlegeljük a "In Search of Satan" (Sátán nyomában) című könyvünkben, mely kapható a kiadónál. E néhány vers nem mondhat ellene az eddig ismertetett bibliai kijelentések gazdagságának.

1. Hozzáfűzés: " Az Isten Lélek" (János 4:24)

A 2. tanulmányban mélyrehatóbban fogjuk körülírni az Isten Lelkével kapcsolatos tudnivalókat. Most összefoglaljuk az ott kifejtett érveléseket miszerint Isten Lelke az ő ereje vagy lélegzete amely által alapjában véve önmaga, az ő lénye és jelleme, ki van nyilatkoztatva az ember számára olyan

29 ISTEN

cselekedeteiken keresztül melyeket a Lélek hajt végre. Így "...Az Isten Lélek" a Jn.4:24 pontosabb fordításában, mivel a lelke tükrözi az ő személyiségét.

Isten többféleképpen van meghatározva, pl.:

"Mert a mi Istenünk emésztő tűz"
(Zsid.12:29)

"Az Isten világosság" (1Jn.1:5)

"Isten szeretet" (1Jn.4:8)

"Isten volt az Ige (a görög logosz jelentései: terv, cél, ötlet)" (Jn.1:1).

Ilymódon "Isten" maga az ő jellemzői. Bizonyosan tévedés bizonygatni, hogy a szeretet elvont képessége az 'Isten', csak azért mert azt olvassuk, hogy "Isten az szeretet". Nevezhetünk valakit egyszerűen 'kedvesnek', de ez nem azt jelenti, hogy annak a valakinek nincs fizikai létezése- ez az ő materiális létezésének a valósága mellyel kedvességet sugároz felénk.

A Lélek Isten ereje, gyakran olvashatjuk, hogy Isten küldi az ő Lelkét, hogy végrehajtson dolgokat az ő akaratával ill.. jellemével összhangban. Azt is olvashatjuk róla, hogy szelet (némely fordításban: lelket) teremtette (Ámós 4:13). Azt mondani, hogy Isten maga az ő Lelke tisztán a szó szoros értelmében tautologikus (szószaporítás) - ténylegesen elutasítja Isten létezését.

Számos példa van arra, hogy Isten küldi az ő Lelkét melyekből következik Istennek és az ő Lelkének elválasztottsága:

30 ISTEN

"Aki (Isten) belé öntötte szent lelkét"
(Ézs.63:11)

"Lelkemet adom (Én Isten) neki
(Jézusnak)" (Mt.12:18)

"mennyeivel inkább ad mennyei Atyátok
Szentlelket" (Lk.11:13)

"Lélek leszállt az égből" (Jn.1:32)

"kitöltök Lelkemből (Isten) minden
halandóra" (ApCsel 2:17).

A gyakori utalások "Isten Lelkére" bizonyságul kell, hogy szolgáljanak arra, hogy a Lélek nem egy isteni személy. Isten és az ő Lelke közötti különbségek újabb nehézségekbe ütköznek azok esetében akik hiszik, hogy Isten egy 'Szentháromság' melyben az Atyaisten egyenlő a Fiúval és a Szentlélekkel. Ha ez megállná a helyét és Istent nem létező személynek vélnénk akkor abból az következne, hogy Krisztus nem volt és ma sem egy szó szoros értelemben értendő lény.

Nagyon fontos az, hogy ha Isten egy nem létezőnek tekintett személy akkor ez az imádkozást értelmetlenné teszi - mintha imádságaink dialógusok lennének a mi tudatunk és Isten fogalma között amely csupán a mi gondolatvilágunkban létezik. Azonban folyamatosan figyelmeztetve vagyunk, hogy imádkozzunk ahhoz az Istenhez aki a mennyben van (Zak.5:2; Mt.6:9; 5:16; 1Kir.8:30), és, hogy Jézus most ott az Atya jobbján van, hogy

31 ISTEN

felajánlja a mi imádságainkat (1Pt.3:21; Zsid.9:24). Ha Isten nem individuális akkor ezek a versek elvesztik az értelmüket. De ha egyszer megértjük, hogy Isten egy valóságos, szerető Atya akkor a hozzá való imádság nagyon valóságossá és kézzelfoghatóvá válik - ténylegesen egy másik lényhez szólunk akiben hiszünk aki nagyon készséges és tehetős arra, hogy meghallgasson.

2. Hozzáfűzés: Isten nevének használata

Láttuk, hogy Isten nevének és Fia Jézus nevének nagyon mély jelentése van. Amikor 'Istenről' beszélünk akkor azzal az Őcsodálatos szeretetének és igazságosságának minden oldalát érintjük. Isten nevét feleslegesen használni mint egy mérsékeltőbb töltelékszót vagy elkeseredéseink kifejezéseként az egyik legsértőbb dolog amit az ember elkövethet az ő Alkotójával szemben. A 3. Parancsolat megtiltotta Isten nevének hiábvaló kimondását. Így mindenki aki Isten kedvében szeretne járni és megadni Neki a tiszteletet annak minden erőfeszítést meg kell tennie, hogy Isten nevét ne használja könnyedén. Világszerte több társadalomban az istenkáromlás a modern nyelvhasználat alapvető részévé vált; az ebből való kitörés amely talán egy egész élet szokása volt nem könnyű. Azonban egy bensőséges ima által Isten segítségét kérni ez ellen bizonyosan nem fog válasz nélkül maradni. Környezetünkön belül is vannak akik mérsékelhetnek és befolyásolhatnak minket, például a gyerekek, akik

32 ISTEN

emlékeztethetnek minket a káromlások súlyosságára: "Ne mond ki hiába Istenednek, az Úrnak a nevét, mert nem hagyja az Úr büntetés nélkül, ha valaki hiába mondja ki a nevét." (5Móz.5:11).

Másfelől vannak akik ragaszkodnak ahhoz, hogy állandóan használjuk a Jahve vagy Jehova (ugyanannak a szónak két különböző kiejtése) héber szavakat amikor Istenről beszélünk. Ez súlyos tévedés. Ezek közé tartozik az Örtorony Társaság akik úgy gondolják, hogy egy kereszténynek csak akkor lehet kapcsolata Istennel amennyiben Jehova Tanújának nevezi magát.

Ílymódon néhány ember úgy használja Isten szent és csodálatos nevét mint valamifajta szellemi elit üzemanyagát, ezáltal megvetnek másokat pusztán a kiejtés vagy egyetlen szó használata miatt. Ezzel nem azt akarjuk mondani, hogy Isten nevének a használata helytelen; különösen alkalmas a személyes imádkozásoknál. Az Újszövetség azonban nem jelzi ennek a fontosságát vagy azt, hogy ez Isten óhaja lenne. Változás állt be az Újszövetség által amely görög nyelven íródott és csupán egy szót használ Isten megszólítására 'Teo', melynek jelentése 'nagy, hatalmas'. Nincs megkülönböztetés benne 'Isten' és 'Jahve' között, sem speciális parancs arra, hogy a hívőknek mint közösségnek hogyan kellene hívattatniuk magukat. Péter úgy beszél a hívőről mint keresztényről s nem mint Jehova tanúróól vagy valami hasonlóról (1Pt.4:16). A Jahve név használatának túlhangsúlyozása az Úr Jézus munkájának és

33 ISTEN

személyének a leértékeléséhez vezet, hasonlóképpen sok 'evangélikus' keresztény Jézus nevére és szolgálatára helyez túl nagy hangsúlyt melőzván az Istent megillető helyet.

Más nevek amelyeken az első keresztény közösségek hívták magukat nem tartalmazzák a 'Jahve' nevet:

- "Izráel közössége" (Ef.2:12)

- "az első szülöttek ünnepi seregéhez és gyülekezetéhez" (Zsid.12:23)

- "Isten egyháza" (ApCsel 20:28)

- "...az élő Isten egyháza, az igazság oszlopa és erős alapja" (1Tim.3:15)

- "Isten háza" (1Tim.3:15)

Mellékesen megjegyezzük, hogy az első századbeli hívők nem hívták magukat 'keresztényeknek'; ez lealacsonyító kifejezés volt, ez a név: 'Krisztus népe', (a keresztre feszített követői) az ellenségeik által volt kitalálva.

3. Hozzáfüzés: Isten megnyilatkozása

Ami most következik azt nem lesz könnyű első olvasásra felfogni, de a téma fontossága egyre érthetőbbé fog válni amint a tanulmányokban előrehaladunk. Ezután a pont után átfogó képet kapunk a bibliai kijelentések alapján magáról, Isten személyéről. Isten neve viselve

34 ISTEN

lehet egy olyan valaki által akin keresztül Isten kiválasztja, hogy kinyilatkoztatást tegyen önmagáról. Tehát emberek és angyalok csakúgy mint Jézus viselhetik Isten nevét. Ez egy alapvető kérdés amely oly sokat értet meg velünk a Bibliából. Egy fiú különösen viselheti az apja nevét; vannak bizonyos hasonlóságai az apjával, ugyanaz lehet a keresztnéve - azonban mégsem egy és ugyanaz a személy az apjával. Hasonlóképpen egy cég képviselője beszélhet a cége nevében; telefonálhat valakinek üzleti ügyben és azt mondhatja, 'Halló, itt Mávag beszél'; ő persze nem Mávag úr, de viseli a nevét mivel az ő érdekében dolgozik. És ez éppen így volt Jézus esetében is.

AZ ANGYALOK ISTEN NEVÉT VISELIK

A 2Móz.23:20,21-ben Isten azt mondta Izraelnek, hogy egy angyal fog előttük menni és, hogy: "Az én nevem van jelen benne". Isten személyes neve Jahve. Tehát az angyal Jahve nevét viselte és ezáltal úgy is lehetett szólítva, hogy Jahve vagy az 'úr' kisnyomtatott betűkkel. A 2Móz.33:20-ból megtudjuk, hogy Isten arcát senki sem láthatja úgy, hogy életben maradna; azonban a 2Móz.33:11-ben azt olvassuk, hogy: "Az Úr (Jahve) pedig színről színre beszélt Mózes-el, ahogyan egyik ember beszél a másikkal" - azaz nyugodt, barátságos módon. Ez nem lehetett az Úr, Jahve maga személyesen aki Mózes-el színről színre beszélt, mert Istent magát egy

35 ISTEN

ember sem láthatja. Ezt az az angyal tette aki viselte Isten nevét; és mi így olvashatjuk azt az Úrról, hogy Mózesrel színről színre beszélt miközben ezt valójában egy angyal tette (ApCsel 7:30-33).

Sok más példa van az 'Isten' és 'Úr' szavakra amikor az angyalokra vonatkoznak amint azonosítva vannak magával Istennel. Egy példát találunk erre az 1Móz.1:26-ban "Akkor ezt mondta Isten: Alkossunk embert a képmásunkra".

AZ EMBEREK ISTEN NEVÉT VISELIK

Az egyik legalapvetőbb versek mindezek megértéséhez a Jn.10:34-36. Itt a zsidók azt a hibát követték el amit sok-sok un. 'keresztény' elkövet ma is. Ők azt gondolták, hogy Jézus azt mondta magáról, hogy ő maga is Isten. Jézus kijavította őket azáltal, hogy azt mondta, "...Nincs-e megírva a ti törvényetekben: Én mondtam: istenek vagytok? Ha isteneknek mondta azokat...akit az Atya megszentelt és elküldött a világba, arról ti azt mondjátok: Káromlást szólsz, mert azt mondtam: az Isten Fia vagyok?!" Jézus valójában azt mondja, hogy 'Az Ószövetségben az emberek 'isteneknek' voltak nevezve; én csak azt mondom, hogy én az Isten Fia vagyok; tehát akkor miért zaklattátok annyira fel magatokat?' Jézus a Zsolt.82-ből idézett, ahol Izráel bírái 'isteneknek' voltak nevezve.

Ahogy azt már bemutattuk Isten teljes héber neve 'Jahve Elóhim'-jelentése: 'Én úgy leszek kinyilatkoztatva mint a mennyei hatalmasságok egyike'. Az igazi hívők maguk is valamennyien

36 ISTEN

mennyei hatalmasságok egy behatárolt értelemben ebben az életben és sokkal inkább azok lesznek az Országában. Ez gyönyörűen be van mutatva az Ézs.64:3 és 1Kor.2:9 által. "Soha senki sem hallotta, fülébe nem jutott, szemével nem látta, hogy volna isten rajtad kívül, aki ilyet tenne a benne bizókért" Pál ezt idézi az 1Kor.2:9,10-ben: "Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett", azt készítette el az Isten az őt szeretőknak. Nekünk pedig kinyilatkoztatta Isten a Lélek által". Ézs.64. fejezetében azt olvassuk, hogy senki csak Isten tudja megérteni a dolgokat amelyeket ő készített a hívők számára; az 1Kor.2:10-ben pedig, hogy azok a dolgok ki vannak nyilatkoztatva számunkra; így mi ilyen értelemben 'istenek' vagyunk: nem maga Isten személyesen, hanem Isten megnyilatkozása annak eredményeként, hogy víz alámerültünk az ő nevébe és ismerjük az igazságot.

JÉZUS ÉS ISTEN NEVE

Nem meglepő, hogy Jézus mint Isten Fia és legfőbb kinyilatkoztatója szintén Isten nevét hordozza. Ő kijelenthette magáról "Én az Atyám nevében jöttem" (Jn.5:43). Az ő engedelmissége révén a mennybe emelkedett és Isten "azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb"-a Jahve nevet, maga Istennek a nevét (Fil.2:9). Ez az amiért Jézus azt mondja a Jel.3:12-ben "felírom rá (a hívőkre) az én Istenem nevét...és az én új nevemet" az ítélet napján Jézus Isten nevét fogja nekünk adni; akkor mi teljesen viselni fogjuk Isten nevét. Ő ezt a nevet így hívja

37 ISTEN

"az én új nevem". Ne felejtsük el Jézus a Jelenések könyvét néhány évvel az ő mennybemenetele után adta miután Isten neve lett neki adatva ahogyan ezt már a Fil.2:9-ben láttuk. Így ő úgy nevezhette Isten nevét mint az ő új nevét; a nevet amelyet újonnan kapott. Most már érthetjük Ézs.9:6 kijelentését amikor Jézussal kapcsolatban ezt olvassuk "és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme!" Ez egy prófécia arról, hogy Jézus viselni fogja Isten összes nevét - hogy ő Isten tökéletes kinyilatkoztatása lesz az emberek számára. Ennélfogva hívták 'Emmanuelnek' melynek jelentése 'Velünk az Isten', noha ő személyesen nem Isten.

1. Tanulmány kérdései:

1. Mi segít abban, hogy a leginkább fejlődjön Istenhitünk?
 - a. templombajárás
 - b. imádságos Bibliatanulmányozás
 - c. keresztényekkel való beszélgetés
 - d. a természet szemlélése

2. A következők közül melyik a leghelyesebb meghatározás Istenről?
 - a. egy eszme a gondolatvilágunkban
 - b. egy a mennyekben létező meghatározatlan hatalom
 - c. nincs Isten
 - d. egy valóságos lény, aki önmagát a Bibliában kinyilatkoztatja

3. Mi az Isten?

38 ISTEN

- a. egy individium
 - b. a szentháromság része
 - c. sok isten egy személyben
 - d. lehetetlen bármiféle meghatározása is
4. Mit jelent 'Jahve Elóhim' Isten neve?
- a. Ő aki lesz
 - b. Ő aki a mennyei hatalmasságok egyikeként lesz kinyilatkoztatva
 - c. hatalmasság
 - d. erősség
5. Mit jelent az 'angyal' szó?
- a. emberhez hasonló
 - b. szárnyakkal rendelkező
 - c. küldött
 - d. segéd
6. Képesek-e az angyalok vétkezni?
7. Mi győzte meg Önt leginkább Isten létezéséről?

REPLACE THIS PAGE WITH PICTURE

2. TANULMÁNY

Isten Lelke

2.1 Isten Lelke: Meghatározás

Mivel Isten egy valóságos, személyes Lény, akinek ennél fogva léteznek érzelmei és indulatai, várható, hogy léteznek olyan útjai is, melyek által megoszthatja a vágyait és érzelmeit velünk, gyermekeivel, és működhet a mi életünkben, olyan módon, amely összhangban van az Ő személyiségével. Isten mindezt az Ő "Lelke" által viszi véghez. Ha kívánjuk Istent megismerni, és egy aktív kapcsolatban Vele lenni, akkor szükséges tisztában lennünk azzal, hogy mi az igazság valójában Isten Lelkét illetően, és azzal is, hogy miként működik Isten Lelke.

Nem könnyű pontosan meghatározni a 'lélek' szó jelentését. Ha például elmegyünk egy esküvőre, megállapíthatjuk, "Valóban jó volt a hangulata (szelleme) az egésznek. Ezen azt értjük, hogy jó volt a légkör, valahogy minden jó volt az esküvővel kapcsolatosan, mindenki elegánsan volt öltözve, az ennivaló finom volt, az emberek kedvesen beszélgettek egymással, a menyasszony gyönyörű volt, stb. Mindezek a különböző dolgok alkották az esküvő "szellemét" (lelkét). Isten Lelke hasonló módon összegez valahogy mindent Istent illetően. A léleknek fordított ószövetségi héber szó pontos jelentései: "lélegzet", "életerő", tehát Isten Lelke az az Ő "lélegzete", magának Istennek a lényege, gondolatvilágának, értelmének tükröződése. A 4.3-as Tanulmányban

42 ISTEN LELKE

néhány példát fogunk ismertetni arra vonatkozóan, hogy a "lélek" szó valakinek a gondolkodásmódjával, hajlamaival kapcsolatosan használatos. Az, hogy a lélek nem csupán Isten erejére vonatkozik, nyilvánvaló a Róm.15:19-es versből : "jelek és csodák erejével, a Lélek ereje által".

Általános bibliai tanítás, hogy amint az ember gondolkozik, kifejezésre jut a cselekedeteiben (Péld.23:7; Mt.12:34), egy kevés elmélkedés saját cselekedeteink felett igazolni fogja ezt. Gondolunk valamire, majd megteesszük. Lelkünk, illetve értelmünk elmélkedhet azon a tényen, hogy éhesek vagyunk, és ennivalót kívánunk. Meglátunk egy felesleges banánt a konyhában, ekkor 'lelkünk' vágya átültetődik cselekedetté - elveszünk a banánt, meghámozzuk, és megesszük. Ez az egyszerű példa is szemlélteti, hogy a "léleknek" fordított héber szó, miért jelenti mind a lélegzetet, gondolatokat és az erőt is. A mi lelkünk, a mi lényegünk, vonatkozik a gondolatainkra, és így a cselekedeteinkre is, amelyeket véghezviszünk, és ezáltal kifejezésre juttatjuk a bennünk levő gondolatainkat, hajlamainkat.

Egy sokkal dicsőségesebb skálán Isten Lelkéről ugyanaz mondható el, mint a mienkről, ez az az erő, amely által megnyilatkoztatja Lényét, természetét, szándékát. Isten gondol, és véghezvisz dolgokat: "Úgy lesz, ahogyan elterveztem, az következik be, amit elhatároztam" (Ézs.14:24).

43 ISTEN LELKE

ISTEN EREJE

Számos vers azonosítja világos módon Isten Lelkét az Ő erejével. Azért, hogy a világegyetem megteremtése megvalósulhasson, "Isten lelke lebegett a vizek fölött. Akkor ezt mondta Isten: Legyen világosság! És lett világosság." (1Móz.1:2,3)

Isten Lelke volt az az erő, amely által minden dolog, például a világosság is, előállt. "Leheletétől kiderült az ég, amikor kezével átdöfte a menekülő kígyót" (Jób 26:13). "Az Úr igéje alkotta az eget, egész seregét szájának lehelete" (Zsolt.33:6). Isten Lelke úgy van megnevezve tehát, mint az Ő:

lehelete
igéje
keze

Tehát Isten ereje az, amely által megvalósít minden dolgot. A hívők újjászületnek Isten akaratából (Jn.1:13), amely Isten Lelke által történik (Jn.3:3-5). Isten akarata Lelke által lép működésbe. A természeti világ teljességére nézve olvashatjuk: "Ha kiárasztod lelkedet, új teremtmények keletkeznek, és megújítod a termőföld felszínét" (Zsolt.104:30). Ez a lélek, illetve erő a fenntartója is minden dolognak, nem csupán létrejövetelükben volt része. Könnyű azt gondolni, hogy ez a tragikus élet Isten Lelkének az aktív jelenléte nélkül botladozik. Jób életébe belefáradván, emlékeztetve volt erre egy másik próféta által: "Ha csak magával gondolna (Isten), visszavenné magához lelkét és leheletét,

44 ISTEN LELKE

egyszerre kimúlna minden test, és az ember visszatérne a porba" (Jób34:14,15). Dávid egy hasonló állapotból kikerülve, kérte Istent, hogy támogassa őt ezzel a lélekkel, lehelettel, azaz tartsa meg életét (Zsolt.51:13).

Látni fogjuk a 4.3-as Tanulmányban, hogy a Lélek, amely adva van nekünk és minden más teremtménynek is, az az, ami fenntartja életünket. Az "élet lehelete" van bennünk (1Móz.7:22), amely Isten által van adva nekünk születésünkkor (Zsolt.104:30; 1Móz.2:7). Istent ez teszi a "Lelkek Atyjává" (4Móz.27:16 vö. Zsid.12:9). Mivel Isten az élet ereje, energiája, amely fenntartja a teremtett világot, így Lelke mindenütt jelen van. Dávid felismerte, hogy Isten az Ő Lelke által mindenkor vele volt, bármerre is ment, és ezáltal az erő/Lélek által Isten képes volt ismerni gondolatainak, lelkének minden zegzugát. Tehát Isten Lelke az a valóság, amely által Isten mindenütt jelenvan, noha Isten személyesen a mennyben tartózkodik.

"Tudod, ha leülök vagy ha felállok, messziről is észreveszed szándékomat ... Hova menjek lelked elől? Orcád elől hova fussak?...Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó végén laknék, kezéd ott is elérne, jobbod (a lélek által) megragadna engem" (Zsolt.139:2,7,9,10).

Istennek való alávetettségünk helyes megértése Istent számunkra, mint erőteljes, aktív Lényt fogja kinyilatkoztatni. Sok ember nő fel egy bizonytalan Istenbe vetett 'hittel', de a

45 ISTEN LELKE

valóságban 'Isten' csupán egy fogalom a gondolatvilágukban, egy fekete doboza agyuknak. Az igaz Isten és az Ő Lelke által való mindenütt jelenvalóságának a megértése, teljesen megváltoztathatja az életről alkotott fogalmunkat. Körül vagyunk véve e Lélek által, szüntelenül tanui vagyunk működésének, amelyek kinyilatkoztatják számunkra Istent. Dávid mindezt a támogatást teljesen felfoghatatlannak találta: "Csodálatos nekem ez a tudás, igen magas, nem tudom felfogni" (Zsolt.139:6). Ezzel a tudással felelőségek járnak együtt: el kell fogadnunk, hogy gondolataink és cselekedeteink mind Isten láthatóságában vannak. Amikor megvizsgáljuk Isten előtti helyzetünket, különösen amikor a bemerítkezésen gondolkozunk, szükséges, hogy erre gondoljunk. Isten Jeremiásnak mondott fenséges szavai ránk is vonatkoznak: "El tud-e rejtőzni valaki olyan helyre, ahol nem látom? - így szól az Úr. Nem én töltöm-e be (a lélek által) az eget és a földet?" (Jer.23:24).

A SZENTLÉLEK

Láttuk, hogy Isten Lelke végtelenül hatalmas fogalom ahhoz, hogy megragadjuk: az Ő értelme és természete, valamint az erő, amely által gondolatait működésbe lépteti. "Úgy lesz, ahogyan elterveztem az következők be, amit elhatároztam." (Ézs 14:24) és Isten is egységes az Ő gondolataival, ebben az értelemben nevezi Őt Léleknek a Szentírás (Jn.4:24), ámbár ez nem azt jelenti, hogy Ő nem egy személy (Ld.1.Hozzáfűzés). Hogy segítségünkre legyen Isten Lelkének ezt a

46 ISTEN LELKE

mérhetetlen nagyságát valamiként megragadni, olvashatjuk olykor a "Szentlélek" kifejezést.

A "Szentlélek" elnevezés szinte kizárólagosan csak az Újszövetségben található. Az Ószövetségben szereplő "Isten lelke", vagy az "Úr lelke" kifejezéseknek felel meg. Ez nyilvánvaló az olyan fejezetek alapján, mint például az ApCsel.2., ahol a Szentlélek apostolokra való kitöltéséről olvashatunk Pünkösd napján. Péter kijelenti, hogy ez Jól proféciájának volt a beteljesedése, amely proféciában erről az eseményről azt olvashatjuk, hogy Isten "kitölt az Ő lelkéből" (ApCsel.2:17). A Lk.4:1-es vers azt írja, hogy "Jézus Szentlélekkel telve" tért vissza a Jordántól, később ugyanebben a fejezetben Jézus úgy beszél erről, mint Ézsaiás 61. fejezetének beteljesedéséről: "Az Úr lelke van énrajtam". Mindkét esetben, csakúgy, mint több másikban is, a Szentlélek egyenlővé van téve az "Isten lelke" ószövetségi kifejezéssel.

Az is figyelmet érdemel, ahogyan a Szentlélek Isten erejével párhuzamos a következő szemelvényekben:

- "A Szentlélek száll reád (Máriára), és a Magasságos ereje árnyékoz be téged" (Lk.1:35)
- "A Szentlélek ereje által ... jelek és csodák erejével, a Lélek ereje által" (Róm.15:13,19)
- "Mert a mi evangéliumunk (evangéliumhirdetésünk) nemcsak szavakban jutott el hozzátok, hanem

47 ISTEN LELKE

erővel, Szentlélekkel és teljes bizonyossággal is" (1Thessz.1:5).

- A tanítványoknak ígért Szentlélekről úgy beszél a Szentírás, mint amely felruházza őket "mennyei erővel" (Lk.24:49).

- Jézus fel volt kenve "Szentlélekkel és hatalommal" (ApCsel.10:38).

- Pál prédikációit Isten erejének cáfolhatatlan megnyilatkozásaival támogathatta: szavai és igehirdetései "...a Lélek bizonyító erejével" hangzottak el (1Kor.2:4).

2.2 Ihletés (Inspiráció)

Meghatároztuk Isten Lelkét, mint az Ő erejét, gondolatait és természetét, melyeket Isten olyan cselekedeteken keresztül nyilatkoztat ki, amelyeket Szentlelke által valósít meg. Említettük az előző fejezetben, hogy Isten Lelke látható volt működése közben a világ teremtésekor: "Leheletétől kiderült az ég" (Jób 26:13) - Isten Lelke lebegett a vizek felett, hogy létrehozza a jelenlegi világot (1Móz.1:2). Továbbá azt is olvassuk, hogy "az Úr igéje" által lett megteremtve a világ (Zsolt.33:6), amint ez példázva is van a Teremtésről készült beszámolóban, ahol arról olvashatuk, hogy Isten szólt, hogy a dolgok előálljanak, és mindaz meg is lett. Isten Lelke tehát hatalmas módon tükröződik az Ő

48 ISTEN LELKE

szavában - ahogyan a mi szavaink is kifejezik tökéletes pontossággal belső gondolatainkat, vágyainkat - a tényleges önmagunkat. Jézus bölcsen felhívta a figyelmet: "Mert amivel csordultig van a szív (elménk) azt szólja a száj" (Mt.12:34). Tehát ha ellenőrizni akarjuk szavainkat, akkor elsőként gondolatainkat kell megvizsgálni. Isten igéi szintén az Ő Lelkének vagy gondolatainak a visszatükröződései. Micsoda áldás, hogy a Bibliában meg vannak örökítve számunkra Isten igéi, így lehetőségünkben áll megérteni Isten Lelkét vagy gondolatvilágát.

Isten azt a csodát, hogy kifejezze Lelkét írott szava által, IHLETÉS útján valósította meg. A léleknek fordított görög szó jelentései még: lélegzet, lehelet, lélegzés. Az ihletésnek fordított szó további jelentései: sugalmazás, belélegzés, inspiráció. Ez azt jelenti, hogy a szavak, amelyeket az emberek feljegyeztek, amikor az Isten általi ihletettség vagy inspiráció állapotában voltak, azok Isten Lelkének voltak a szavai. Pál buzdította Timótheust, hogy ne engedje, hogy a Bibliában való jártassága odavezesse őt, hogy elfeledkezzen arról a csodáról, hogy a Biblia Isten Lelkének szavai, és így képes mindannak a nyújtására, amire szükségünk van ahhoz, hogy Istenről igaz ismereteink lehessenek:

"..mivel gyermekségedtől ismered a szent írásokat, amelyek bölccsé tehetnek téged az üdvösségre a Krisztus Jézusba vetett hit által. A teljes írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban

49 ISTEN LELKE

való nevelésre; hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített" (2Tim.3:15-17).

Amennyiben az ihletett Írások az ismeretnek ilyen teljességével képesek minket ellátni, akkor nincs szükség 'belső megvilágosodásokra', hogy megmutassák nekünk az igazságot Isten felől. Azonban az emberek mégis hány alkalommal beszélnek személyes érzéseikről és tapasztalataikról, mint istenismeretük forrásairól! Ha Isten ihletett szavának hitben való elfogadása elegendő, hogy teljességgel ellásson minket, akkor nincs szükségünk az igazság semmilyen más erejére, hatalmára sem az Istennek szentelt életünkben. Ha létezik ilyen igényünk, akkor Isten ígéje nem teljességgel látott el minket, amint azt Pál ígéri, hogy megteszi. A Biblia kezünkbe vétele, és az elfogadása annak, hogy az valóban Isten szava mindenképpen ilyen hitet igényel. Az izráelitákat kiváltképpen érdekelte, hogy Isten szava mit kívánt kinyilatkoztatni számukra, ugyanígy van ez ma is sok "keresztény" esetében. Mindannyiunknak szüksége van arra, hogy mélyen elgondolkodjunk a Zsid.4:2 vers kijelentésén:

"Mert nekünk is hirdették az evangéliumot, mint azoknak is (az izráelitáknak a pusztában); de nekik nem használt a hirdetett ige, mivel nem párosult hittel azokban, akik hallgatták".

Ahelyett, hogy növekednénk az Isten Lelkének / szavának hatalmába vetett hit teljességére,

50 ISTEN LELKE

amely ki lett számunkra nyilatkoztatva, sokkal vonzóbb egy leegyszerűsített megoldással élni: azt állítani, hogy az igazságosság ereje hirtelen ránk szállt, amely majd elfogadhatóvá tesz minket Isten számára, inkább, minthogy tudatosan fáradoznánk annak érdekében, hogy életünket az Isten ígéjének való engedelmségre vezessük, és azáltal engednénk Isten Lelkének, hogy valósággal befolyásolja szívünket.

A vonakodás attól, hogy elfogadjuk azt a hatalmas lelki erőt, amely Isten ígéjében van, sok keresztényt odavezetett, hogy kétségbevonja, hogy vajon a teljes Írás Istentől ihletett-e. Felvetik, hogy sok minden abból, amit a Bibliában olvasunk, csupán régen élt bölcs férfiak személyes véleményeit tartalmazzák. Azonban Péter hathatósan túlrad az ilyen ködös érveléseken.

“Ezért egészen bizonyosnak tartjuk a prófétai beszédet, amelyre jól teszitek, ha ... figyeltek ... Mindenekelőtt tudnotok kell (nagyon lényeges), hogy az Írás egyetlen próféciája sem ered önkényes magyarázatból, mert sohasem ember akaratából származott a prófécia, hanem a Szentlélektől indítatva szólaltak meg az Istentől küldött emberek” (2Pt. 1:19-21).

Mindenekfelett kell hinnünk a Biblia ihletettségében. Ebből kifolyólag tette ezt Közösségünk hitvallomása alapvető tételévé.

51 ISTEN LELKE

A BIBLIA ÍRÓI

A szilárd hit a teljes Írás ihletettségében tehát alapvető, azok a férfiak, akik a Bibliát írták, ellenállhatatlanul voltak indítva a Lélek által, amely megihlette őket, oly annyira, hogy szavaik nem az ő saját szavaik voltak. De minthogy Isten igéje igazság (Jn.17:17), amely hasznos a feddésre és megjobbításra (2Tim.3:16,17), nem meglepő, hogy sok ember számára nem túl népszerű - hiszen az igazság fájdalmas is tud lenni. Jeremiás próféta sok ellenállást talált magában, hogy ne adja tovább Isten nála levő ihletett igéit, amelyet ihletés által kapott, így ő el is volt arra szánva, hogy ne jegyezze fel vagy ne hozza nyilvánosságra a neki adott szavaikat. De mivel Isten igéjének megörökítése Isten akaratának az eredménye, s nem emberi akarat kérdése, őt a Szentlélek olyannyira indította, hogy nem volt választása e dologban. "Nevetnek rajtam egész nap, engem gúnyol mindenki.... Azt gondoltam: nem törődöm veled, nem szólok többé az ő nevében. De perzselő tűzzé vált szívemben, csontjaimba van rekesztve. Erőlködtem, hogy magamban tartsam, de nincs rajta hatalmam" (Jer.20:7,9).

Hasonló módon, amikor Bálám el volt szánva Izráel megátkozására, Isten Lelke arra indította, hogy áldást mondjon ki rájuk átok helyett (4Móz.24:1-13 vö. 5Móz.23:5).

Meglepő a száma azoknak az embereknek, akiket Isten megihletett szavae továbbítására, és akik keresztül mentek olyan időszakokon,

52 ISTEN LELKE

amikor vonakodtak megtenni azt. A lista lenyűgöző:

Mózes (2Móz.4:10)
Ezékiel (Ezék.3:14)
Jónás (Jón.1:2,3)
Pál (ApCsel.18:9)
Timótheus (1Tim.4:6-14)
Bálám (4Móz.22-24)

Mindez igazolja azt, amit a 2Pt.1:19-21-es versekből tanultunk - azaz, hogy Isten igéi nem az emberek személyes véleményeit foglalják magukban, azonban annak az eredménye, hogy emberek voltak ihletve annak a leírására, amely ki lett nyilatkoztatva számukra. Ámósz próféta így elmélkedett: "Ha az én Uram, az Úr szól, ki ne prófétálna?" (Ám.3:8). Volt, amikor Mózes elveszítette saját személyiségérzetét, oly erősen volt az Istentől származó ihletettség állapotában: "mindezek, amelyeket megparancsolt nektek az Úr Mózes által..." (4Móz.15:22-23), valamennyi parancsolatot ténylegesen Mózes közvetítette a népnek (17.v.).

Az idevonatkozó bizonyságok egy másik fonalszála, hogy a Biblia írói felismerték, hogy nem teljesen értik a dolgokat, amelyeket leírtak. Kutatták a helyes értelmezést - "... azt a kijelentést kapták, hogy nem maguknak, hanem nektek szolgálnak azokkal", amiket lejegyeztek (1Pt.1:9-12). A tényleges szavak, amelyeket megörökítettek, nem saját értelmezésük volt, hiszen azután kutattak. A következő szakaszok nyilvánvaló példákkal

53 ISTEN LELKE

szolgálnak erre: Dániel (Dán12:8-10); Zakariás (Zak.4:4-13); Péter (ApCsel.10:17).

Ha ezek az emberek csupán részben lettek volna ihletve, akkor ma nekünk nem volna hozzáférésünk Isten igazi igéihez, illetve Lelkéhez. Amennyiben, ha az, amiket ők leírtak, valóban Isten szavai voltak, akkor abból az következik, hogy őket teljességgel Isten Lelke vezette az ihletettség állapotának ideje alatt - különben az eredmény nem lett volna Isten Igéje a maga tisztaságában. Az elfogadása annak, hogy Isten Igéje teljességgel az Ő szavai, egyre inkább arra ösztökél minket, hogy olvassuk és engedelmeskedjünk neki. "Nagyon tiszta a te szavad, szolgád szereti azt" (Zsolt.119:140).

Tehát a Biblia könyvei Istennek az Ő Lelke által megvalósult munkájának eredményei, mintsem emberi irodalom volna. Ennek igazsága megmutatkozik azáltal, ha fontolóra vesszük, hogy az Újszövetség hány ízben utal az ószövetségi Írásokra:

- A Mt.2:5-ös vers olyan kijelentést tesz Isten igéjéről, hogy azt "a próféta" írta meg - tehát Isten a prófétákon keresztül írt.

- "Amit előre megmondott a Szentlélek Dávid szája által" (ApCsel.1:16). Péter itt a Zsoltárokból idézett: vö. Zsid.3:7).

- "Helyesen szólt a Szentlélek Ézsaiás próféta által" (ApCsel.28:25 - itt Pál

54 ISTEN LELKE

Ézsaiás prófétától idézett). A Lk.3:4-es vers "Ézsaiás próféta beszédeinek könyvét" említi, nem csupán azt mondja, hogy 'Ézsaiás könyve'.

A Biblia emberi szerzőinek tehát viszonylag nem volt jelentőségük az ősegyház szemében, a lényeges szempont az volt, hogy szavaik Isten Lelke által voltak ihletve.

Ezt a szakaszt a verseknek egy olyan listájával fejezzük be, amelyek mutatják, hogy Isten Lelke Isten írott igéin keresztül lett kinyilatkoztatva számunkra:

- Jézus félreérthetetlenül állította, "azok a beszédek amelyeket én mondtam nektek: lélek ..." (Jn.6:63), beszédeket az Istentől származó ihletettség állapotában mondotta (Jn.17:8; 14:10).

- Krisztus követői újjászületnek mind lélek (Jn.3:3-5), mind pedig Isten igéje által (1Pt.1:23).

- "... Az igéket, amelyeket a Seregek Ura küldött lelke által a ... próféták útján" (Zak.7:12).

- "Kiárasztom rátok lelkemet, megismertetem veletek igéimet" (Péld.1:23) összefüggésbe hozza Isten igéinek igazi megértését Isten Lelkének rajtunk való megnyugvásával - a Szentírás értelem nélkül való olvasása hasztalan, hiszen Isten Lelke /

55 ISTEN LELKE

gondolatai így nincsenek
kinyilatkoztatva számunkra.

- Számos versben létezik párhuzam Isten
Lelke és szava között: "Lelkem, mely
rajtad nyugszik, és igéim, amelyeket
szádba adtam..." (Ézs.59:21); "Új szívet
adok nektek és új lelket..."; "Az én
lelkemet adom belétek (a szívetekbe ld.
a szövegösszefüggést, Ezék.36:26,27)
"...Törvényemet a belsejükbé helyezem,
szívéükbe írom be" (Jer.31:33).

ISTEN SZAVÁNAK EREJE

Isten Lelke nem csupán az Ő gondolatvilágára /
természetére vonatkozik, hanem arra a
hatalomra is, amely által kifejezésre juttatja
gondolatait, így várható, hogy igéi nem pusztá
kijelentések gondolatvilágából, dinamikus erő
is rejlik bennük. Ennek az erőnek az igazi
nagyságában való látása, fel kell, hogy
lelkesítsen minket arra, hogy magunkra
alkalmazzuk azt, bármilyen érzést, amely zavar
minket ennek megcselekvésében, le kell győznie
annak a tudatnak, hogy az Isten igéinek való
engedelmesség biztosítani fogja számunkra a
szükséges erőt ahhoz, hogy minél előbb
kijöhessünk ennek az életnek a kis dolgaiból,
és haladhassunk az üdvösség felé. Pál, aki
mindezt gyakran tapasztalta, így ír:

"Mert nem szégyellem az evangéliumot
(Krisztus szavát), hiszen Isten ereje
az, minden hívőnek üdvösségére"
(Róm.1:16).

56 ISTEN LELKE

A Lk.1:38-as vers ugyanezzel a témával kapcsolatban kijelenti: "... történéjk velem a te beszéded szerint ...".

A Biblia tanulmányozása és életünkre való alkalmazása tehát egy dinamikus folyamat. Nem lehet összefüggésbe hozni a teológusok hideg, akadémikus megközelítésével, sem nem számos egyház un. 'jó érzést keltő' kereszténységével, ahol néhány vers röviden idézve van, azonban nincs semmiféle erőfeszítés sem hozva annak érdekében, hogy valóban megértsék, vagy magukra vonatkoztassák Isten ígét. "Isten ígéje élő és ható..."; "aki hatalmas szavával..." (Zsid 4:12; 1:3) "amikor hallgattatok az Istennek általunk hirdetett ígétét ... annak ereje munkálkodik is bennetek, akik hisztek" (1Thessz.2:13). Isten az Ő ígétin keresztül a nap minden pillanatában aktívan működésben van az igazi keresztények szívében.

Az evangélium alapvető üzenete, amellyel most foglalkozunk, tehát Isten valóságos ereje, ha megengedjük neki, hogy az legyen a mi számunkra is, akkor képes lesz működni a mi életünkben is, hogy Isten gyermekeivé változtasson minket, megnyilatkoztatván Isten Lelkét / gondolkodását egy bizonyos fokig jelenlegi életünkben, előkészítve minket arra a hatalmas változásra, amikor majd az isteni természet részeseivé leszünk Krisztus visszatérésekor (2Pt.1:4). Pál prédikációi "a Lélek bizonyító erejével" hangzottak el (1Kor.2:4).

57 ISTEN LELKE

Olyan emberekkel vagyunk körülvéve, akik félig-meddig elhiszik a Bibliáról, hogy Isten szava, annak ellenére, hogy állításuk szerint elkötelezték magukat Krisztus számára. Hasonló módon azt állítják, hogy hisznek Istenben, ugyanakkor nem fogadják el, hogy Ő egy valóságos személy. Azáltal, hogy elutasítják az Írások teljes ihletettséget és felsőbbrendűségét a mi személyes érzelmeink és meggyőződéseink felett, megtagadják Isten erejét. Ezzel kapcsolatban a 2Tim.3:5-ös vers juthat eszünkbe: "a kegyesség látszatát megőrzik ugyan, de annak az erejét megtagadják", azaz az evangélium igéinek erejét.

A mi fundamentalizmusunkat gúnyolja a világ ("Csak nem tényleg így gondoljátok ...?!"), és ugyanez volt a helyzet Pállal és az ő szolgatársaival is: "Mert a keresztről szóló szava bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje" (1Kor.1:18).

Mindennek a tudatában, vajon majd nem leszünk-e képesek mindannyian a Bibliát egyre nagyobb tisztelettel a kezünkbe venni, és egyre nagyobb nekibuzdulással olvasni azzal a céllal, hogy megértsük és engedelmeskedjünk neki?

ISTEN EMBEREINEK SZELLEMI BEÁLLÍTOTTSÁGA AZ Ő IGÉJÉHEZ

A bibliai feljegyzések körültekintő olvasása nyilvánvalóvá teszi, hogy a bibliai írók nem csupán azt ismerték fel, hogy ők maguk ihletve voltak, hanem a Biblia többi emberi szerzőjére

58 ISTEN LELKE

is, mint ihletettekre tekintettek. Az Úr Jézus kiemelkedő volt ebben. Amikor Dávid zsoltáraiból idézett, ezekkel a szavakkal vezetett be, "... Dávid a lélek által..." (Mt.22:43), rámutatván, hogy elismerte, Dávid szavai ihletettek voltak. Beszélt Mózes "írásairól" is (Jn.5:45-47), amely rávilágít az abban való hitére, hogy Mózes személyesen jegyezte fel az Öt Könyvét. Az un. magasabb kritikával rendelkező kereszténység kétségbe vonja, hogy vajon Mózes tudott-e írni egyáltalán, azonban Jézus állásfoglalása világosan ellentmond feltevésüknek. Mózes írásait "Isten parancsolatainak" nevezte (Mk.7:9,10). A kételkedőknek ugyanez a csoportja azt állítja, hogy az Ószövetség nagy része hitrege, azonban Jézus vagy Pál apostol sohasem tekintett rájuk így. Jézus úgy beszélt Sába királynőjéről, mint elfogadott, valós történelmi tényről (Mt.12:42), nem azt mondta, 'Amint a történet Sába királynőjéről járja...'.

Az apostolok hozzáállása ehhez a kérdéshez megegyezett Urunk-éval. Ezt Péter összegezte, amikor kijelentette, hogy Krisztus szavának saját fülével való hallását felülmúlja a "bizonyosnak tartott prófétai beszédei" (2Pt.1:19-21). Péter hitte, hogy Pál levelei az "Írások" részeit képezték, ez a megnevezés rendszerint az Ószövetség irataira volt alkalmazva. Tehát Péter úgy tekintett Pál leveleire, mint amelyek éppannyira mérvadóak, mint maga az Ószövetség.

Számos hivatkozás található az Apostolok Cselekedeteiről írott könyvben, az apostoli

59 ISTEN LELKE

levelekben és a Jelenések Könyvében az evangéliumokra (pl. vö. ApCsel.13:51; Mt.10:14), jelezvén, hogy nem csupán ezeknek az iratoknak mindegyike volt ugyanazon Lélek által ihletve, hanem az evangéliumi feljegyzések is mind ihletetteknek voltak tekintve az Újszövetség írói által. Pál az 1Tim.5:18-as versben együtt idézi az 5Móz.25:4-es (Ószövetség) és Lk.10:7-es verseket, mint "Írásokat". Továbbá egyértelműen kijelentette, hogy üzenete Krisztustól származott, s nem a magáéból szólt (Gal.1:11,12; 1Kor.2:13; 11:23; 15:3). A többi apostol ezt szintén felismerte: Jakab a levelében (4:5) Pál szavait idézi a Galataiakhoz írt levélből (5:17), mint "Írásokat".

Isten Krisztusban szólt hozzánk, így nincs szükség további kinyilatkoztatásokra (Zsid.1:2). Megfigyelhető, hogy a Biblia hivatkozik más ihletett írásokra is, amelyek ma már nem állnak rendelkezésünkre (pl. Jászer könyve, Nátán írásai, Elijáhu, Pál korintusiakhoz írt és János harmadik apostoli levele tartalmazza, hogy János írt egy levelet egy gyülekezetnek, amelynek Diotrefes nem engedelmeskedett. Ez a levél azonban nem maradt fenn. Vajon ezek az iratok miért nem lettek megőrizve az utókor számára? Bizonyosan azért, mert nem volt jelentőségük számunkra. Tehát biztosak lehetünk afelől, hogy Isten megőrzött mindent, ami lényeges számunkra.

Létezik olyan feltételezés, hogy az Újszövetség könyvei fokozatosan váltak elfogadottakká ihletettségük szempontjából,

60 ISTEN LELKE

azonban a tény, hogy az apostolok egymás írásait ihletetteknek tekintették, egyértelműen ellentmond ennek. Csodálatos lelki ajándékkal rendelkeztek ahhoz, hogy megállapíthassák a levelekről és ígéretről, amelyek magukat ihletetteknek vallották, hogy valóban azok-e (1Kor.14:37; 1Jn.4:1; Jel.2:2). Ez azt jelenti, hogy az ihletett levelek azonnal elfogadottaká váltak, mint hitelesek. Ha létezett volna bármilyen emberi szelekció is azok között az iratok között, amelyek bekerültek a Bibliába, akkor ennek a könyvnek ma nem lehetne hatalma.

2.3 A Szentlélek ajándékai

Isten emberiséggel való kapcsolata során különböző időkben átruházta erejének ("Szentlélek") a használatát. Azonban ez sohasem egy biankó csekk formájában történt, képessé téve az embereket annak megcselekvésére, amit éppen kívántak, a Szentlélek használata mindenkor valamilyen speciális cél érdekében adatott. Amikor az beteljesedett a Szentlélek visszavonatot. Emlékeznünk kell, hogy Isten Lelke olyan úton munkálkodik, amely előre viszi azt a tervet, melyet Isten gondolt ki. Célja gyakran megenged rövid idejű szenvedéseket az emberek életében azért, hogy Isten véghez vihesse örök időkre szóló tervét (Ld.6.1 Tanulmány), következésképpen a Szentlélek nem szükségszerűen arra van alkalmazva, hogy enyhítse az emberi szenvedéseket jelenlegi életünkben. Ez a fajta segítség valóban

61 ISTEN LELKE

elérhető lesz egy magasabbrendű cél érdekében, Isten gondolatainak számunkra való kinyilatkoztatása végett.

Ez éles ellentétben áll a napjainkra jellemző népszerű keresztény hozzáállással a Szentléleket illetően, a ráhatás adott, miszerint érdemes Krisztusban hinni a fizikai hasznok miatt, például betegségből való gyógyulás az, amit a Szentlélek állítólagosan adni fog. Ez magyarázatul szolgálhat arra, hogy az olyan országokban ahol az életért küzdelem folyik, mint például Uganda is, miért volt olyan feltűnő kitörés az emberek azon állításában, mely szerint birtokában voltak a Lélek gyógyító ajándékának, valamint történelmi vonatkozásban is elmondható, hogy ennek az igénylése gyakran egybeesett azokkal az időszakokkal, amikor a legnagyobb volt az emberi szükség. Ez önmagában is némi gyanu alá helyezi a napjainkra jellemző állításokat a Lélek ajándékainak birtoklása mellett: ha valaki olyan tapasztalatot, élményt keres, amely képes felülmúlni a jelenlegi emberi állapotot, akkor könnyű azt állítani, hogy végre talált valamit, ami képes azt megvalósítani.

Sok 'keresztény' állítja ma, hogy a csodálatos lelki ajándékok birtokában van, mégis amikor afelől kérdezik őket, hogy mi azoknak a pontos célja, jelentős bizonytalanságot mutatnak. Isten mindenkor azért adta a Lelkét, hogy véghezvigyen speciális, meghatározott célokat. Így azok, akik valóban az ajándékok birtokában voltak, pontosan tudták, mire használják őket, és így

62 ISTEN LELKE

nem csupán rész-sikereket értek el alkalmazásukkor. Ez ellentétben áll a sok-sok kudarcral és részleges gyógyulással, melyeket tapasztalnak azok, akik azt állítják ma, hogy a gyógyítás lelki ajándékával rendelkeznek.

A következő példák rámutatnak azokra a speciális okokra és célokra, amelyek a lelki ajándékok adományozása mögött voltak. Ezeknek az eseteknek egyikénél sem találhatunk alanyi tényezőt az ajándékok birtoklásával kapcsolatban, továbbá az ajándékok birtokosai sem voltak képesek használni őket úgy, ahogyan azt ők maguk látták alkalmasnak. Mivel Isten Lelkéről beszélünk, elképzelhetetlen, hogy az emberek irányítani voltak képesek használatukat, hiszen ezek azért adattak nekik, hogy végrehajtsák Isten bizonyos speciális terveit, s nem pedig azokét az embereket, akik átmenetileg rendelkeztek használatukkal (vö.Ézs.40:13).

- Izráel történelmének kezdeti szakaszában parancsot kapott, hogy készítsen egy bonyolult sátrat ("Szent hajlék"), amelyben majd az oltárt és a többi szent tárgyat tarthatják, részletes utasítások voltak adva azt illetően, hogy hogyan készítsék el mindazokat a tárgyakat, amelyek szükségesek voltak az istentisztelethez. Hogy ezt megvalósíthassák, Isten az Ő Lelkét adta bizonyos embereknek. Voltak, akiknek az Úr "művészi képességet" adott azért, hogy elkészíthessék Áron ruháját (2Móz.28:3).

63 ISTEN LELKE

- Ezek közé az emberek közé tartozott Becalél, akiről ezt olvassuk, "Betöltöttem őt isteni lélekkel, bölcsességgel, értelemmel és képességgel mindenféle munkálatra, hogy terveket készítsen az arany, az ezüst és a réz feldolgozására, foglalatra való kövek vésésére, fafaragásra és mindenféle munka elvégzésére" (2Móz.31:3-5).

- A 4Móz.11:14-17-es szakasz leírja, hogy abból a Lélekből, amely Mózesnek adatott, Isten elvett, és adott belőle Izráel véneinek is azért, hogy képessé tegye őket arra, hogy helyesen tudjanak bíraskodni az emberek sérelmei felett, s így kevesebb teher maradjon Mózesen. Közvetlenül Mózes halála előtt a lelki ajándék át lett adva Józsuének azért, hogy ő is képes legyen helyesen vezérelni Isten népét (5Móz.34:9).

- Attól az időtől kezdődően, hogy Izráel népe belépett földjére egészen első királyuk (Saul) uralkodásáig, olyan férfiak által voltak kormányozva, akiket bírának neveztek. Ezalatt az időszak alatt gyakran el voltak nyomva ellenségeik által, azonban a Bírak könyve feljegyezi, hogy Isten Lelke leszállt néhány bírára azért, hogy csodálatos módon megszabadítsák Izráelt a támadóitól - Otniel (Bír.3:10), Gedeon (Bír.6:34) és Jefte (Bír.11:29) példázza mindezt.

- Egy másik bírának, Sámsonnak is adva volt a Lélek azért, hogy képes legyen

64 ISTEN LELKE

megölni egy oroszlánt (Bír.14:5,6), hogy megölhessen 30 embert (Bír.14:19) és, hogy lemálhassanak a kötelek a karjáról, amelyekkel meg volt kötözve (Bír.15:14). A Szentlélek tehát nem volt folyamatosan Sámson birtokában - megszállta őt az Úr Lelke azért, hogy véghezvihessen speciális dolgokat, majd visszavonatot tőle.

- Amikor Istennek speciális üzenete volt népe számára, a Lélek megihletett valakit, hogy továbbadhassa Isten szavát. Amikor az üzenet véget ért, a közvetlenül Isten nevében szóló lelki ajándék vissza lett vonva, és a próféták szavai ismét a sajátjaik voltak, s nem Istenéi. Egy a sok példa közül:

- "Akkor az Isten felruházta lelkével Zekarját ... aki a nép elé állt, és ezt mondta nekik: azt mondja az Isten: Miért szegtétek meg az Úr parancsolatait? ..." (2Krón.24:20).

Más példákat is találhatunk még ezzel kapcsolatban a 2Krón15:1,2-es és Lk.4:18,19-es versekben.

Mindebből nyilvánvaló, hogy Isten Lelke használatának megkapása egy rendkívüli cél érdekében, nem jelentett

- garanciát az üdvösségre,

- olyan valamit, amely megmarad végérvényesen egy ember életében,

65 ISTEN LELKE

- egy misztikus erőt használóikban,

- egy olyan valamit, amit egy
eksztatikus, személyes tapasztalat,
élmény által lehetett elnyerni.

Azt kell mondanunk, hogy eléggé nagy a bizonytalanság a Szentlélek ajándékait illető okfejtésre vonatkozóan. Az emberek állítják, hogy 'megkapták a Szentlelket' az evangélizációs termekben az igehirdetők elhúzzák a mézesmadzagot a Szentlélek ajándékainak megkapásával kapcsolatban mielőtt még az érdeklődők fontolóra vennék 'Jézus elfogadását'. Azonban a kérdést hangsúlyozni kell, milyen ajándékokról van szó? Elképzelhetetlen, hogy az emberek nem tudják pontosan, hogy milyen ajándéknak vannak a birtokában. Sámson rendelkezett egy olyan lelki adománnyal, hogy megölhessen egy oroszlánt (Bir.14:5,6), amint szembekerült az ordító állattal pontosan tudhatta, hogy a Lélek ajándéka milyen cél érdekében adatott neki. Nem lehetett benne kétség efelől. Ez ma erős ellentétben áll azokkal, akik állítják, hogy megkapták a Szentlelket, de ugyanakkor nem képesek véghezvinni semmiféle speciális cselekedetet sem, és azt sem tudják, hogy melyik ajándéknak vannak állítólagosan a birtokában.

Bizonyosan nem létezik alternatíva, de következésképpen elmondható, hogy az ilyen embereknek volt egy drámaian érzelmi megtapasztalásuk a Kereszténységgel kapcsolatban, és az azt követő fordulópont az

66 ISTEN LELKE

élethez való hozzáállásukban az újdonságnak egy különös érzését hagyta bennük. Ennek tudatában fogják a Biblia Szentlélek ajándékaira vonatkozó verseiről levonni a következtetést, 'Ez annak kell, hogy legyen, ami velem is történik!', majd az örömteli pásztoruk megérinti őket az álluk alatt, és azt mondja: 'Halál biztos!, Dicsérd Istent!', az ilyen eseteket pedig bizonyítékként felhasználva próbál majd meggyőzni másokat is, hogy részesüljenek a Szentlélekben. A gyökere ennek a paródiának a Biblia megértésének hiányában keresendő, amely még az ilyen emberek állítólagos 'megtérése' előtt volt jellemző.

Amint küzdünk saját érzéseink csalatkozásaival szemben (Jer.17:9), lábainkat a bibliai alapelvek kőszikláján kell tartanunk. Ez semmiben sem nyilvánvalóbb mint egy tanulmányban Isten Lelkének működésével kapcsolatban. Mindannyian szeretjük azt gondolni, hogy Isten ereje együttműködik velünk az életünkben. De hogyan és miért teszi ezt? Valóban a birtokában vagyunk a lelki ajándékoknak, mint a Biblia feljegyzéseiben szereplő emberek? Ha igazán vágyunk megismerni Istent, és élő kapcsolatban lenni Vele, akkor fel fogjuk ismerni a sürgősségét annak, hogy helyesen megértsük ezeket a dolgokat.

A LELKI AJÁNDÉKOK MEGINDOKOLÁSAI AZ ELSŐ SZÁZAD FOLYAMÁN

Emlékezetünkben tartva az eddig tanult alapelveket Isten Lelke ajándékait illetően, elérkeztünk az Újszövetség lelki ajándékokról szóló feljegyzéseikhez, amelyek az ősegyházban

67 ISTEN LELKE

működtek (azaz a hívők azon csoportja között, akik a Jézus kora utáni generációhoz tartoztak).

Krisztus utolsó parancsolata az volt apostolaihoz, hogy menjenek szerte a világba, és hirdessék az evangéliumot (Mk.16:15,16). Ezt megtették, mindenekelőtt Krisztus haláláról és feltámadásáról szólt az üzenetük. Azonban emlékeznünk kell arra, hogy akkor még nem létezett Újszövetség olyan formában, ahogyan azt ma ismerjük. Amint felálltak a piactereken és zsinagógákban beszélni arról az emberről, akit Názáreti Jézusnak hívtak, történetük meglehetősen bizarul hangozhatott - egy ácsmester Izráelből, aki tökéletes volt, aki meghalt, majd feltámadt az ószövetségi jövendölések tökéletes beteljesedéseként, és aki most arra kéri az embereket, hogy keresztelkedjenek meg (teljes vízalámerülés által) és kövessék őt.

Azokban az időkben voltak mások sokan, akik szektákat próbáltak népszerűsíteni. Szükség volt egy olyan útra, amely bizonyíthatja a világ szemében, hogy az apostolok által hirdetett üzenet magától Istentől származik, s nem pedig egy Észak-Izráelből származó halászberek egy csoportjának filozófiája.

Ma a Jézus munkáját és tanait tartalmazó újszövetségi feljegyzésekhez fordulunk azért, hogy bizonyítsuk, hogy üzenetünk Istentől származik, azonban azokban az időkben, amikor ezek még nem voltak megírva, és nem álltak rendelkezésre, Isten megengedte az Ige hirdetőinek, hogy használják az Ő Szentlelkét,

68 ISTEN LELKE

hogy megerősíthessék szavaik hitelességét. Ez volt a speciális oka az ajándékok használásának a világ láthatóságában, az írott Újszövetség hiánya szintén nehezévé tette a hívők új csoportja számára a hitben való növekedést. A számos gyakorlati kérdésnek, amelyek támadhattak közöttük, nem lehettek volna világos megoldásai, az útmutatásnak csak kevés eszköze lehetett volna számukra, hogy növekedhessenek a Krisztusba vetett hitükben. Így ezeknél az okoknál fogva, Isten a Szentlélek ajándékait a rendelkezésére bocsátotta Krisztus első követői számára, hogy vezethessék őket az ihletett üzenetek által addig az ideig, amíg a Jézusról szóló tanításoknak és ezeknek az üzeneteknek az újszövetségi feljegyzései meg nem születtek és el nem terjedtek.

Mint mindig, a Szentlélek adományozására a következő okok szolgáltak és érthetően van leírva:

- "Felment (Jézus) a magasságba (mennybe) ... (lelki) ajándékot adott az embereknek ... hogy felkészítse a szenteket a szolgálat (az Igehirdetői szolgálat) végzésére, a Krisztus testének építésére" (Ef 4:8,12).

- Pál a Rómában élő híveknek ezt írta, "Mert szeretnélek látni benneteket, hogy megerősítésetekre valamilyen lelki ajándékot adjak nektek, vagyis, hogy együtt bátorodjunk meg közöttetek egymás hite által, a titek és az enyém által" (Róm.1:11).

69 ISTEN LELKE

Azt illetően, hogy az ajándékok használata az evangélium üzenetének hitelesítése végett adatott, olvashatjuk, hogy:

- "Mert a mi evangéliumunk nemcsak szavakban jutott el hozzátok, hanem erővel, Szentlélekkel és teljes bizonyossággal is.." (1Thessz.1:5); csodák véghezvitele által (vö.1Kor.1:5,6).

- "Mert semmi olyanról nem mernék beszélni (én Pál), amit nem Krisztus tett általam a pogányok megtéréseért szóval és tettel, jelek és csodák erejével, a Lélek ereje által ..." (Róm.15:18,19).

- Az evangélium hirdetőiről ezt olvashatjuk, "Isten pedig velük együtt tett bizonyosságot jelekkel és csodákkal, sokféle erővel és a Szentlélek ajándékaival " (Zsid.2:4).

- Az evangélium hirdetése Cipruson oly mértékig volt csodák által támogatva, hogy "Mikor a helytartó látta a történeteket, hitt, elámulva az Úr tanításán" (ApCsel.13:12).

A csodák tehát elvezették őt arra, hogy valóban tisztelje a hirdetett tanokat. Ikóniumban az Úr szintén "... bizonyosságot tett kegyelmének ígéje mellett, és megadta, hogy jeleket és csodákat vigyenek véghez" (ApCsel.14:3).

70 ISTEN LELKE

Mindezt az apostolok evangélium hirdetés parancsolatának való engedelmségéről szóló vers megjegyzése összegzi: "Azok pedig elmentek, hirdették az igét mindenütt, az Úr pedig együtt munkálkodott velük, megerősítette az ige hirdetést a nyomában járó jelekkel" (Mk.16:20).

SPECIÁLIS DOLGOK SPECIÁLIS IDŐKBEN

A Lélek különböző ajándékai tehát azért adattak, hogy véghezvihessenek speciális dolgokat speciális időkben. Ez rámutat annak az állításnak a helytelenségére, miszerint a csodálatos lelki ajándékok birtoklása szüntelenül jelen van egy ember életében. Az apostolok, beleértve Pétert is, "megteltek Szentlélekkel" Pünkösöd napján, nemsokkal Jézus mennybemenetele után (ApCsel.2:4). Képesek voltak más nyelveken szólni azért, hogy megkezdhesék a krisztusi evangélium hirdetését egy látványos módon. Amikor a fennhatóság próbálta leállítani őket "Péter megtelve Szentlélekkel" képes volt meggyőzően válaszolni nekik (ApCsel.4:8). A börtönből való szabadonbocsátásukkor az ajándékok tették őket képesekké folytatni a prédikálást - "... megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és bátran hirdették az Isten igéjét" (ApCsel.4:31).

A figyelmes olvasó észre fogja venni, hogy itt valóban nem arról van szó, hogy 'ők már teljesek voltak Szentlélekkel', amikor mindezt megcselekedték. Megteltek Szentlélekkel, hogy véghezvihessenek bizonyos dolgokat, de újra be kellett töltekezniük, hogy beteljesíthessék a következő célt is Isten tervében. Pál

71 ISTEN LELKE

hasonló módon "megtelt Szentlélekkel" megkeresztelkedésekor, évekkel később pedig ismét megtelt vele azért, hogy egy gonosz embert vaksággal büntethessen meg (ApCsel.9:17; 13:9).

A csodálatos ajándékokkal kapcsolatban Pál azt írja, hogy az első tanítványok az ajándékokkal "... a Krisztus ajándékainak mértéke szerint ..." rendelkeztek (Ef.4:7). A görög 'mérték' szó jelentése: 'korlátozott rész vagy fokozat'. Egyedül Jézus bírt mérték nélkül az ajándékokkal, azaz teljes szabadsága volt használatukat illetően (Jn.3:34). Most azokat a lelki ajándékokat fogjuk meghatározni, amelyekről úgy tűnik, hogy a legtöbb említés történik, min/t meglevőről az első század folyamán.

A LELKI AJÁNDÉKOK AZ ELSŐ SZÁZAD FOLYAMÁN

PRÓFÉTÁLÁS

A 'prófétának' fordított görög szó egy olyan valakit jelent, aki továbbadja, közvetíti Isten ígéit - azaz bárkit, aki arra van ihletve, hogy Isten ígéit szólja, amely magában foglalhatja a jövőbeli események előre megjelentését is (Ld. 2Pt.1:19-21). "Próféták", azaz a prófétálás ajándékával bírók lementek Jeruzsálemből Antióchiába, "...Előállt egyikük, név szerint Agabosz, és a Lélek által megjövendölte, hogy nagy éhínség lesz a földön. Ez be is következett Klaudiusz idejében. A tanítványok pedig valamennyien elhatározták, hogy aszerint, amint kinek-kinek módjában áll, valami segítséget küldenek a

72 ISTEN LELKE

Júdeában lakó testvéreknek” (ApCsel.11:27-29). Az ilyenfajta speciális próféciákban, amelyek néhány éven belül be is teljeseznek, eléggé hiányt mutatnak azok, akik ma állítják, hogy rendelkeznek a prófétálás lelki ajándékával, s valóban, olyan bizonyos volt az ősegyház abban, hogy ez az ajándék valóban megvolt közöttük, hogy idejüket és pénzüket adták a nehézségek enyhítése végett, amely előre megjelentetett nekik. Kevés hasonló példa található a mai un. 'Szentlélekkel bíró' egyházakban.

Gyógyítás

Mivel az apostolok a 'Jó hírt', evangéliumot hirdették Isten eljövendő tökéletes földi Országáról, alkalmas volt számukra a csodák mutatása üzenetük hitelesítése végett, amely előzül szolgált arra az időre nézve, amikor majd "... kinyílnak a vakok szemei, és megnyílnak a süketek fülei. Szökellni fog a sánta, mint a szarvas, és ujjong a néma nyelve" (Ézs.35:5,6). Isten Országáról bővebbet az 5. Tanulmányban olvashatunk. Amikor Isten Országáa meg lesz alapítva a földön, az ehhez hasonló ígéretek nem csupán félig fognak megvalósulni, az sem lesz kétséges többé, hogy vajon ez az Ország itt lesz-e a földön megalapítva, vagy sem. Az Országról szóló üzenet Isten általi csodálatos hitelesítése egy döntő, egyértelmű formában történt, amelyet lehetetlen volt tagadni, így az első tanítványok által véghezvitt csodálatos gyógyítások közül több is a nagy nyilvánosság láthatóságában történt.

73 ISTEN LELKE

Egy klasszikus példa található erre abban, amikor Péter meggyógyította a sánta koldust, akit minden reggel a templom Ékes-kapujába tettek le. Az ApCsel.3:2-es vers említi, hogy ő mindennap le volt oda téve - tehát egy megszokott látvány lehetett. Meggyógyulván, miután Péter alkalmazta a gyógyítás csodálatos ajándékát, "...felugrott, talpra állt, és járt. Bement velük a templomba is, járkált, ugrándozott, és dicsérte az Istent. Látta őt az egész nép, amint járkál, és dicséri az Istent. Felismerték, hogy ő az, aki alamizsnáért szokott ülni a templom Ékeskapujában. És félelemmel telve csodálkoztak azon, ami vele történt. Mivel ez az ember feltartóztatta Pétert és Jánost, az egész nép megdöbbenve futott össze hozzájuk a Salamon csarnokába" (ApCsel.3:8-11).

Amikor Péter ezt látta azonnal megkezdte szabadtéri beszédét Krisztus feltámadásáról. A kétségbevonhatatlan, megdönthetetlen bizonyíték birtokában, amely a meggyógyult koldus formájában volt a nép előtt, bizonyosak lehetünk afelől, hogy úgy fogadták Péter szavait, mint Istentől származóakat. A templom kapu az "imádkozás órájában" (ApCsel.3:1) zsúfolva lehetett emberekkel, akárcsak egy bevásárló központ szombat délelőtt. Isten egy ilyen helyet választott, hogy a prédikáció az Ő igéiről megerősítést nyerjen egy ilyen egyértelmű csoda által. Hasonló módon az ApCsel.5:12-es versben azt olvassuk, hogy "az apostolok által sok jel és csoda történt a nép között". A pünkösdisták gyógyítók szokásos állításai, és a hasonló, e dolgok körül forgó kijelentéseik, mellékutcák egyházaiban,

74 ISTEN LELKE

mintsem a nyílt utcákon történt eseményekről számolnak be a hívők hallgatósága előtt, akik belelkesülten várják a csodák előfordulásait, mintsem a kemény szívű nagy nyilvánosság láthatóságában történnének.

E könyv szerzője már számottevő eszmecezerét folytatott e témában olyanokkal, akik ma a Lélek ajándékának birtoklása mellett foglalnak állást, valamint tanuja volt számos ezt illető eseménynek. Az eddigi személyes tapasztalatom a sok nem meggyőző 'gyógyítást' látva, legjobb esetben is csak részleges gyógyulás tanuja lehettem, nem szükséges részletekbe menni, ezeknek az egyházaknak minden becsületes tagja be fogja ismerni ennek igazságát. Több alkalommal tettem fel a kérdést jóhiszemű pünkösdistá barátaimnak, "Nem vagyok elzárkózva attól, hogy elhiggyem, hogy ti esetleg rendelkeztek ezzel a különleges adottsággal. Azonban Isten mindig világosan megmutatta, hogy kinél van meg az Ő hatalmas ereje, s kinél nincs, így nem túlzás részemről kérni titeket, hogy mutassátok meg nekem a tényeket, és akkor majd sokkal hajlamosabb lehetek elfogadni a tanokra vonatkozó álláspontotokat is, melyet pillanatnyilag nem vagyok képes összeegyeztetni az Írásokkal". Azonban a 'Lélek és erő kétségbevonhatatlan bemutatásának' még sohasem lehettem tanuja.

Hozzáállással ellentétben az első századbéli ortodox zsidók elzárkóztak annak lehetőségétől, hogy Krisztus egyháza rendelkezhetett-e Isten csodálatos lelki ajándékaival. Még akkor sem, ha be kellett ismerniük: "... ez az ember ... sok jelt tesz"

75 ISTEN LELKE

(Jn.11:47), továbbá "... nyilvánvaló csoda történt általuk, azt tudja Jeruzsálem minden lakosa, és nem is tagadhatjuk" (ApCsel.4:16). Azok között pedig, akik hallották az apostolok nyelveken szólását, nagy zavar támadt (ApCsel.2:6). Ugyanez ma nem történik meg a pünkösdisták fecsegések hatására. Az, hogy az emberek sokkal nagyobb hajlandóságot mutatnak a modern pünkösdizmus irányában, meglehetősen elutasíthatja, hogy ők valóban véghezvisznek csodákat, ez bizonyosan egy lényeges pont e kérdésben. Ha csupán egyetlen csoda felütné a címsorok fejét Jeruzsálem szerte, nem volna-e vajon indokolt feltételezni, hogy amennyiben, ha egy valószínű csoda történne a Hősök Téren, vagy a Nairobi Nyaharuru Parkban, akkor egy világméretű felsimerése volna annak, hogy Isten csodálatos lelki ajándékai birtokában vagyunk ma? Ezzel szemben a pünkösdisták azt várják a világtól, hogy ragadják meg a bizonyságok következő fajtáit, mint indítékokat a csodákban való hitükre:

- Meggyógyult (végső fokon) gyomor fekélyből, a gyógyulás folyamata vélhetően egy ima-összejövétel után kezdődött.
- Eltorzult végtag kiegyenesedett.
- Látás illetve hallás javult meg, noha gyakorta visszatér a korábbi állapot.
- Depressziótól, lehangoltságtól való felszabadulás történt.

Ezekhez a példákhoz még hozzá kell tennünk egy esetet, amikor mentősök kórházi betegeket

76 ISTEN LELKE

szállítottak a T.O. Osborn gyógyítási kereszteshadjáratra Nairobiban, Kenyában. A sofőrök szembekerültek egy erkölcsi dilemmával, hogy vajon maradjanak-e, vagy visszatérjenek a kórházba, maradtak - és jó is volt, mert a betegeknek nem volt gyógyulásban részük.

Az érdeklődéskeltés hangosan hallatja szavát a nyilvános plakátok sokaságáról az ilyen fajta összejövetelekre. "Gyere, láss csodát!" Pszichológiailag az előadás bevet mindennemű ön-szuggesztiót és ahhoz hasonlót. Az Újszövetségben sohasem találkozhatunk a leghalványabb jeladásával sem egy ilyen szintű pszichológiai ráhatásnak, amelyre szükség lett volna egy csoda megtörténte előtt. Bizonyos, hogy az első-században meggyógyultak közül sokaknak nem is volt hite - egyikük nem tudta, hogy ki volt Jézus (Jn.5:13; 9:36).

Pszichénk egy hasonló bombázása történik a folyton ismétlődő imák gondolatainkat befolyásoló hatása által, a dobok ritmusa és a lelkesítő, harsány zenéken keresztül. Kétségtelen, hogy mindez az Istenről való józan tudatosságunktól foszt meg minket. E könyv írója is az emlékezetébe tud idézni számos, különböző helyeken történt ilyenfajta összejövetelek látogatásait, minden alkalommal kapott egy hasogató fejfájást az igyekezettől, hogy megőrizhesse a józan, kiegyensúlyozott bibliai tudatosságát a dobok és tapsolások keltette ritmusban való eltévelyedés csábításával szemben. Hogy mindez a pünkösdi egyházakban megvalósuló esetleges csodák nélkülözhetetlen zenei előjátékának tűnik,

77 ISTEN LELKE

elegendő bizonyossága annak, hogy a gyógyulások érzelmi, lélektani állapotok eredményei, mintsem Isten Lelkének közvetlen működéseiei. Velük ellentétben, Péter képes volt alkalmazni az igazi csodálatos gyógyítási ajándékot, amint az emberek az utcán feküdtek (ApCsel.5:15). A csodálatos lelki ajándék Pál által való alkalmazásának pedig szemtanuja volt egy hitetlen helytartó (ApCsel.13:12,13), csakúgy, mint több Lisztrában élő pogány is (ApCsel.14:8-13). Amint azt magának a lelki ajándéknak a célja és természete is megkívánja, ezek az esetek a nyilvánosság láthatóságában történtek, és semmi esetre sem lehetett őket bármely más kimagyarázással elintézni, mint elismerni, hogy ott valóban Isten ereje nyilvánult meg emberi szolgálain keresztül.

Krisztus egy csodálatos gyógyításának hatása is ehhez volt hasonló: "... ámulatba estek mind (akik látták), dicsőítették az Istent, és ezt mondták: 'Ilyet még sohasem láttunk!'" (Mk.2:12).

NYELVEKEN SZÓLÁS

Az apostolok többségükben tanulatlan halászemberekként kapták meg hatalmas megbízatásukat, hogy menjenek szerte a világba és hirdessék az evangéliumot (Mk.16:15,16). A legelső reakciójuk például ilyen is lehetett: "De hát nem beszélek nyelveket!". Esetükben még csak nem is arról lehetett szó, hogy "Tudod sohasem voltak jó jegyeim belőlük az iskolában", hiszen nem is voltak iskolázottak. Mindenhol azt olvassuk róluk, hogy

78 ISTEN LELKE

"...írástudatlan és iskolázatlan emberek ..." voltak (ApCsel.4:13). Még az olyan műveltebb igehirdetők számára is, mint például Pál volt, a nyelvi akadályok jelentősek voltak. Az új megtértek egymásra voltak utalva a hitben való felépülés végett (az írott Újszövetség hiányában). Egymás nyelvének a meg nem értése pedig jelentős problémát okozhatott volna számukra.

Ennek legyőzéséért adatott a nyelveken való szólás ajándéka, és a képesség megértésükre. Nyilvánvalóan éles az ellentét a nyelveken szólás fent ismertetett tekintete és a mai újjászületett keresztények ezzel kapcsolatos felfogása között, akik elragadtatott, értelmetlen megnyilatkozásait, mint nyelveken való szólást neveznek meg. Az összetévesztés tisztázható azáltal, ha rámutatunk arra, hogy a nyelveken szólás bibliai meghatározása idegen nyelveken való beszédet jelent.

A zsidók pünkösdi ünnepén, nemsokkal Krisztus mennybemenetele után az apostolok "Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni ... összefutott ...ez a sokaság (ismét az ajándékok nyilvánosság előtt történő megnyilatkozásáról van szó), és nagy zavar keletkezett, mert mindenki a maga nyelvén hallotta őket beszélni. Megdöbbentek, és csodálkozva mondták: 'Íme, akik beszélnek, nem valamennyien Galileából valók-e? Akkor hogyan hallhatja őket mindegyikünk a maga anyanyelvén (ugyanaz a görög szó van itt anyanyelvnek fordítva, amelyik máshol nyelvként szerepel)

79 ISTEN LELKE

...halljuk, amint a mi nyelvünkön beszélnek ... Álmélkodtak mindnyájan, és nagy zavarban kérdezték egymástól: 'Mi akar ez lenni?'" (ApCsel.2:4-12). Nem valószínű, hogy a kétszeres nyomatékosítás az emberek megdöbbenésén és csodálkozásán szükséges volna, amennyiben ők csupán halandzsát hallottak volna azok által, akik ma azt állítják, hogy ennek az ajándéknak a birtokában vannak, ez ma némi kigúnyolást illetve közömbösséget idéz elő, mintsem csodálkozást vagy meggyőzést a kimondott szavak megértése révén, úgy amint az az Apostolok Cselekedetei Könyv második fejezetében szerepel.

Az ApCsel.2:4-11-es szakaszban szereplő "nyelv" és "anyanyelv" közötti világos párhuzamtól eltekintve is teljesen nyilvánvaló, hogy a "nyelv" nemzetek nyelvére vonatkozik az Újszövetség más írásaiban is, a kitfejezés, hogy "...nemzetből és törzsből, népből és nyelvből ..." öt alkalommal szerepel a Jelenések Könyvében, amikor is a föld minden emberéről van szó (Jel.7:9; 10:11; 11:9; 13:7; 17:15). A nyelvnek fordított görög szó előfordul az Ószövetség görög fordításában, a Septuagintában is, idegen nyelvek értelemben (Ld. 1Móz.10:5; 2Móz.28:49; Dán.1:4).

A Korinthusiakhoz írt első levél 14. fejezete parancsolatok listáját foglalja magában a nyelvi ajándékok használatát illetően, a 21. vers az Ézs.28:11-es verset idézi arra vonatkozóan, hogy ez a fajta ajándék majd a zsidók elleni tanuskodás eszközeként lesz alkalmazva: "... dadogó ajakkal és idegen

80 ISTEN LELKE

nyelven fog beszélni ezzel a néppel az (Úr)". Az Ézs.28:11-es vers elsősorban Izráel támadóira utal, akik különféle idegen nyelveken szólnak majd Izráelhez, amelyeket ők nem fognak majd megérteni. Az "ajak" és "idegen nyelv" közötti párhuzam mutatja, hogy a "nyelvek" idegen nyelveket jelent. Számos más jelzése is található az 1Kor.14. fejezetében annak, hogy a "nyelvek" kifejezés idegen nyelvekre vonatkozik. Ez a fejezet Pál ihletett bíraskodását tartalmazza az ajándékok meggyalázásával kapcsolatban, amely még az ősegyházban jelentkezett, és mint ilyen, jelentős bepillantást nyújt a nyelveken való szólás és prófétálás ajándékának természetébe. Most megkíséreljük röviden kifejteni a lényeges pontokat. A 37. vers kulcs fontosságú a megértéséhez:

"Ha valaki azt tartja magáról, hogy próféta vagy Lélektől megragadott ember, tudja meg, hogy amit nektek írok, az az Úr parancsolata."

Tehát ha valaki azt állítja magáról, hogy bír a Lélek valamilyen ajándékával, akkor annak el kell fogadnia, hogy az előző parancsolatok az ajándék használatával kapcsolatosan Istentől ihletettek. Mindenki, aki ma engedetlen ezekkel a parancsolatokkal szemben, nyíltan beismeri tehát, hogy célszerűnek látja megvetni Isten ihletett szavait. A 11-17. versek idézése:

"Ha tehát nem ismerem a nyelvet, a beszélőnek idegen maradok, és a beszélő is idegen lesz nekem."

81 ISTEN LELKE

Ezért ti is mivel rajongtok a lelki ajándékokért, arra igyekezzetek, hogy gazdagodásotok a gyülekezet építését szolgálja.

Ezért, aki nyelveken szól, imádkozzék azért, hogy magyarázatot is tudjon adni.

Mert ha nyelveken szólva imádkozom, a lelkem ugyan imádkozik, de az értelmemet nem használom.

Hogyan is van tehát ez a dolog? Imádkozom Lélekkel, de imádkozom értelemmel is, dicséretet éneklek lélekkel, de dicséretet éneklek értelemmel is.

Mert ha csak lélekkel mondasz dicséretet, akkor aki az avatatlanok helyét foglalja el, hogyan fog áment mondani a te hálaadásodra, amikor nem is tudja, mit beszélsz?

Mert te ugyan szépen adsz hálát, de a másik nem épül belőle.”

Beszélni egy olyan nyelven, amelyet az istentiszteleten résztvevők nem értenek meg, értelmetlen tehát. A halandzsa beszéd alkalmazása el van utasítva - hiszen hogyan mondhatunk őszinte Áment egy olyan imádság végén, amely olyan zagyva beszédből állt, amelyet nem lehetett megérteni? Emlékeznünk kell arra, hogy az 'Ámen' jelentése: Úgy legyen!, azaz 'Tökéletesen egyetértek azzal, ami elhangzott ebben az imádságban'. Az olyan

82 ISTEN LELKE

nyelven való szólva, amelyet nem lehet megérteni, nem fog tanításul szolgálni hittestvéreink számára semmilyen módon sem, Pál szerint.

Emlékeim közt szerepel egy alkalom, amint szórólapokat osztogattam egy Billy Graham összejövetel előadási terme előtt, javasolva az embereknek, hogy térjenek vissza a kereszténység egy sokkal inkább bibliai alapozottságú megközelítéséhez. Egy zaklatott hölgy próbált meggyőzni arról, hogy az én krisztadelfiani tanaim 'ördögiek' - azáltal, hogy nyelveken csacsogott tíz percen keresztül. Semmi esetre sem szolgált okulásomra mindez, pontosan ez az, amelyről Pál megparancsolta nekünk, hogy ne tegyük.

18. vers:

"Hálát adok az Istennek, hogy mindnyájatoknál jobban tudok nyelveken szólni."

Pálnak távoli utazásai végett az evangélium hirdetés ügyéért, jobban volt szüksége a nyelveken való beszéd ajándékára.

19. vers:

"De a gyülekezetben inkább akarok öt szót kimondani értelemmel, hogy másokat is tanítsak, mintsem tízezer szót nyelveken."

Ez teljesen világos. Egy rövid mondat Krisztusról saját anyanyelvünkön, sokkal inkább hasznunkra lesz, mint egy órákig tartó

83 ISTEN LELKE

prédikálás egy idegen nyelven - vagy zagyva beszéd.

22. vers:

„Úgyhogy a nyelveken szólás jel, de nem a hívőknek, hanem a hitetleneknek, a prófétálás pedig nem a hitetleneknek, hanem a hívőknek szól.”

A nyelveken való szólás tehát főként az evangélium hirdetés szolgálataiban volt alkalmazott. Azonban ma a legnagyobb igény a nyelveken való szólás ajándékának birtoklására 'keresztények' csoportjain belül áll fenn, illetve (köztudottan) a 'keresztények' egyéni, személyes gyakorlatát jelenti, amikor egyedül vannak. A példák krónikus hiánya mutatkozik az olyan emberek esetében, akik nem képesek csodálatos módon idegen nyelveken beszélni az evangélium terjesztése érdekében. Az 1990-es évek elején megnyílt a lehetőség ajtaja Krisztus evangéliumának Kelet-Európában történő hirdetésére, azonban az un. karizmatikus egyházak irodalmaikat angol nyelven kényszerültek terjeszteni a nyelvi akadályok következtében! Vajon nem bizonyos, hogy a nyelveken való szólás ajándékát kellett volna alkalmazniuk, ha annak valóban a birtokában lettek volna? Az olyan hatalmas tömegek előtt prédikáló karizmatikusokról, mint például Reinhardt Seibert is, miközben azt állítják, hogy a Lélek csodálatos ajándékai rendkívüli módon működnek náluk, mégis a Kampalában vagy Ugandában élő tömegekhez tolmácson keresztül kényszerülnek szólani.

84 ISTEN LELKE

23. vers:

“Ha tehát összejön az egész gyülekezet,
és mindnyájan nyelveken szólnak, és
közben bemennek oda az avatatlanok vagy
a hitetlenek, nem azt fogják-e mondani,
hogymegörjöntök?”

Pontosan ez az, ami történt. Muszlimok és pogányok Nyugat-Afrika szerte egyaránt gúnyolták azok bizarr magaviseletét, akik azt állították magukról, hogy a nyelvi ajándékokkal rendelkeznek. Még egy megfontolt, higgadt keresztényt is, aki tanuja egy nyilvános Pünkösdista összejövetelnek, megkísértené a gondolat, hogy a tagok vajon nem örültek-e.

27. vers:

“Ha nyelveken szól is valaki, ketten,
vagy legfeljebb hárman szóljanak,
mégpedig egymás után; egy valaki pedig
magyarazza meg.”

Csupán két vagy három emberre volna szükség, hogy nyelveken szóljon egy istentisztelet alkalmával. Valószínűtlen, hogy több, mint háromfajta anyanyelvű alkotna bármilyen hallgatóságot is. Az istentisztelet hamarosan elveszítené minden összefüggését, ha a beszédet mondó minden mondatát le kellene fordítani több, mint kétszer. Amennyiben a nyelvi ajándékok megvolnának egy London belvárosában történő összejövetelen, amelyen angol emberek vesznek részt, néhány francia és német turista jelenlétével, a szólók a következőkkel kezdenék beszédüket:

85 ISTEN LELKE

Pásztor: Good evening.

Első számú idegen nyelven szóló: Bonsoir
(francia)

Második számú idegen nyelven szóló: Guten
Abend (német).

És természetesen egymás után kell szólniuk. Zűrzavart eredményezne egyidejű beszédük azonban a napjainkra jellemző nyelveken szólás alapvetően érzelmi természete végett ez a jelenség valóban jelentkezik a sok-sok ember egyidejű beszédéből származóan. Személyes tapasztalatom, hogy amikor egy ember elkezd, akkor a többiek gyorsan ki lesznek téve annak a hatásnak, hogy ugyanazt tegyék.

A nyelveken való szólás ajándéka gyakran volt használatos a prófétálási ajándékkal összekapcsolva, így egy Istentől származó üzenet továbbadható volt (a prófétálás ajándéka által) idegen nyelven az istentiszteleten szólóknak (a nyelveken szólás ajándéka által). E két ajándék ilyen fajta használatára találhatunk példát az ApCsel.19:6-os versben. Mindazonáltal, ha egy Londonban történő összejövetelen, ahol angol a hallgatóság néhány francia turista jelenlétével, az igehirdető francia nyelven szólna, az bizonyosan nem szolgálná a jelenlevő angolok okulását. Így a nyelvek értelmezése ajándékának jelen kellene lennie azért, hogy mindenki megérthesse - példánkban a francia nyelvről angolra való fordításról van szó. Illetve, ha egy kérdést tenne fel egy

86 ISTEN LELKE

francia nyelvű, az igehirdető nem volna képes megérteni őt segítség nélkül, még akkor sem, ha bírna a francia nyelv beszédének ajándékával anélkül, hogy személyesen ne ismerné a nyelvet. Az értelmezés ajándékának kell tehát ekkor jelenlennie, hogy segítsen ebben.

Ha senkinél sincs meg az értelmezés ajándéka, amikor szükség volna rá, akkor a nyelveken szólás ajándékát nem lehet használni: "...egy valaki pedig magyarázza meg. Ha pedig nincs magyarázó, hallgasson a gyülekezetben..." (1Kor.14:27,28). Az, hogy ma sokan állítják magukról, hogy szólnak olyan nyelveken, melyeket senki sem ért meg, és nincs értelmező sem, bizonyosan egy nyílt engedetlenség e parancsolatokkal szemben.

32,33. versek:

"A prófétákban lévő lélek pedig alárendeli magát a prófétáknak. Mert Isten nem a zűrzavarnak, hanem a békességnek Istene."

A Szentlélek ajándékaival való rendelkezés tehát nem mutat összefüggést egy olyan élménnyel, amely kibillent egy embert a normális tudatosságának birodalmából, a lélek alá van rendelve használója ellenőrzésének, s nem egy olyan erőről van szó, amely olyannyira a hatalmába keríti az embereket, hogy azok önkéntelenül cselekednek. Gyakran állítják helytelenül, hogy a démonok vagy gonosz lelkek a hatalmukban tartják azokat, akik elkárhoznak (Ld. 6.3-as Tanulmány), a Szentlélek pedig betölti a híveket. Azonban a lelki erőre,

87 ISTEN LELKE

hatalomra úgy van utalva az 1Kor.14:32-es versben, mint amely alá van rendelve tulajdonosa ellenőrzésének egy speciális végcél érdekében, s nem a jó megelevenítő erejét jelenti a gonosz erővel szemben, amely az emberi természetben lakozik. Ezenkívül, korábban láthattuk, hogy a Szentlélek ezen erejei rászálltak az apostolokra bizonyos alkalmakkor, hogy megvalósulhassanak speciális dolgok, mintsem szüntelenül jelen lettek volna náluk.

Az útmutatás az ajándékok használatát illetően, azaz, hogy azokat Isten békeszeretetének és zűrzavargyűlöletének megfelelően kell alkalmazni (33.v.), úgy tűnik elkerüli a mai "pünkösdisták" felekezetek figyelmét.

34. vers:

"Az asszonyok hallgassanak a gyülekezetekben, mert nincs megengedve nekik, hogy beszéljenek, hanem engedelmeskedjenek, ahogyan a törvény is mondja".

A lelki ajándékok alkalmazásának ennél a szöveggörnyezeténél tagadhatatlanul le van fektetve, hogy a nőtestvérek nem használhatják őket az istentiszteletek alatt. Ennek általános figyelmen kívül hagyása várható, ha a 'halandzsa' mai jelensége megmagyarázható, mint érzelmi izgatottság, amely továbbterjed egyik emberről a másokra egy hallgatóságon belül. Nők, gyermekek - ténylegesen minden erre nyitott jelenlevő - hatása alá kerülhet egy ilyen ösztönzésnek, és ők is eksztatikus

88 ISTEN LELKE

kifejezéseket tesznek, amely a nyelveken szólás nevében zajlik.

A nők kiemelkedése az állítólagos nyelveken szólásban és prófétálásban a modern egyházakban teljességgel összeegyeztethetetlen e vers világos parancsolatával. A nevenséges és kétségbeejtő érv, hogy Pál nő-gyűlölő volt hatálytalanítva van néhány verssel később: "Ha valaki azt tartja magáról, hogy próféta vagy Lélektől megragadott ember, tudja meg, hogy amit nektek írok, az az Úr parancsolata" (1Kor.14:37) - s nem Pálé személyesen.

Mindenkinek, aki hisz a Biblia ihletettségében, el kell fogadnia, hogy a Korinthusiakhoz írt első levél 14. fejezetének parancsolatait komolyan kell vennünk, a nyílt semmibe vételük egyedül az Írások teljes ihletettségében való hit hiányáról tesznek tanúságot - illetve egy önnnyilatkozat arról, hogy valaki nem Lélektől megragadott ember, azaz nem rendelkezik a lelki ajándékokkal, hiszen mindenki a Lélek ajándékának hiányában tagadni fogja, hogy az 1Kor.14. fejezetében szereplő utasítások az Úrtól származnak. Ennek a bizonyítéknak a logikája sokatmondó, mitöbb megdönthetetlen. Mindennek a fényében, hogyan maradhatunk meg egy ilyen felekezet tagjának lenni, vagy hogyan lehetünk készségesek a velük való közösség vállalására?

Befejezésképpen szólnunk kell arról a jelentőségteljes tényről, hogy az olyan gyülekezetekről, akik azt állítják magukról, hogy nyelveken szólnak, tudományosan bizonyított, hogy a depresszió magasabb

89 ISTEN LELKE

szintje jellemzi, mint más vallásos háttérből jövőket. Keith Meador a Vanderbilty Egyetem, USA pszichiátriai professzora, folytatott egy kiterjedt tanulmányt, a depresszió és vallásos háttér közötti kapcsolat vizsgálatáról. Úgy találta, hogy : "A súlyos depressziók aránya ... a pünkösdistá keresztények között 5.4% volt, összehasonlítva az 1.7% teljes vizsgálati csoport arányával". Munkájának eredményei napvilágot láttak a 'Hospital and Community Psychiatry' című újság 1992. decemberi számában.

Egy érdekes cikk, amely ugyanerre a következtetésre jutott, jelent meg az International Herald Tribune 1993. február 11.-i számában, címe önmagáért beszél: ' A pünkösdisták a depressziósok listáján a legelsők közé tartoznak'. Miért ez? Kétségtelenül azzal van összefüggésben, hogy a Lélek ajándékainak 'élménye', amelyről a pünkösdistá és más felekezetek is azt vallják, hogy részesei, nem több, mint egy pszichológiai illúzió.

2.4 Az ajándékok visszavonása

Isten Lelkének csodálatos ajándékait a hívők újra használni fogják azért, hogy jelenlegi világunkat Isten Országává változtassák Krisztus visszatérése után. Így az ajándékokat a Biblia, mint a "... a jövő világ erőt" nevezi meg (Zsid.6:4,5), továbbá Jöel próféta

90 ISTEN LELKE

ír a Szentlélek ajándékainak hatalmas módon történő kitöltéséről (Jóel2:26-29) az Izráel megtérése utáni időre vonatkozóan. Maga a tény, hogy ezek az ajándékok Krisztus visszatérésekor fognak adatni a hívőknek, elegendő bizonyossága annak, hogy jelenleg nincsenek meg náluk - minthogy minden hívő számára, akinek nyitva vannak a szemei mind az Írásokra, mind a világ eseményeire, az Úr eljövetele bizonyosan hamaros (Ld. 3. Függlék).

Világos bibliai próféciákat olvashatunk azt illetően, hogy valamikor az első század között, amikor még az ajándékok birtokában voltak, és Krisztus második eljövetele között az ajándékok visszavonattak:

" ... De legyen bár prófétálás: el fog töröltetni; legyen nyelveken való szólas: meg fog szűnni; legyen ismeret (ajándéka): el fog töröltetni. Mert töredékes az ismeretünk és töredékes a prófétálásunk. Amikor pedig eljön a tökéletes eltöröltetik a töredékes" (1Kor.13:8-10). Más szóval az ajándék ideglenes volt.

Az első század lelki ajándékai visszavonattak, amikor eljön a "tökéletes". Itt nem gondolhatunk Krisztus második eljövetelére, hiszen abban az időben az ajándékok ismét adva lesznek nekünk. A tökéletesnek fordított görög szó pontos jelentése: valami, ami teljes, illetve tökéletes, nem jelent szükségszerűen valamit, ami büntelen.

91 ISTEN LELKE

Ez a tökéletes dolog felváltja a töredékes tudást, amely az első hívők esetében volt jellemző, mint amely a prófétálás ajándékának volt eredménye. Emlékezzünk arra, hogy a prófétálás az az ajándék volt, amely révén továbbadhatóak voltak Isten ihletett szavai, e szavak írott feljegyzései azok, amelyek képezik a Bibliát.

Az első században egy átlagos hívő az általunk ismert Újszövetség csupán egy töredékét ismerhette. Hallhatott bizonyos prófétai beszédeket eklézsiája presbitereitől különböző gyakorlati kérdések felől, ismerhette Jézus életének körvonalait, és valószínűleg hallhatta Pál egy-két levelének hangos felolvasását. Azonban miután ezek írott feljegyzése elkészült, és elterjedt, már nem volt többé szükség a prófétálás ajándékára, hogy még mindig rendelkezünk vele. Az, ami tökéletesként váltotta fel a lelki ajándékok hivatását, a Biblia befejezett újszövetségi része volt.

„A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre; hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített” (2Tim.3:16,17).

A teljes Szentírás az, ami tökéletessé tesz, s így amikor a teljes Írást Isten ihletés által kinyilatkoztatta, és azok feljegyzésre kerültek, akkor eljött az, ami tökéletes, és a csodálatos lelki ajándékok visszavonattak.

92 ISTEN LELKE

Az Ef.4:8-14-es szakasz idézése, mely a mozaikot pontosan kitölti:

„...(Jézus) Felment a magasságba (mennyebe) ...(lelki) ajándékot adott az embereknek...a Krisztus testének építésére, míg eljutunk mindnyájan a hitnek (az egyetlen hitnek) és az Isten Fia megismerésének egységére (az

egyetlen hitre) ...a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra, hogy többé ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszságától”.

Az első századbeli ajándékok addig adattak, amíg Isten emberei el nem jutottak a tökéletességre vagy nagykorúságra, a 2Tim.3:16,17-es versekben pedig azt olvashatjuk, hogy Isten embere tökéletes, azáltal, hogy elfogadja a teljes Írás útmutatásait. A Kol.1:28-as vers szintén azt tanítja, hogy a 'tökéletesség' Isten Igéjére való pozitív válaszadásainkból származik. A teljes Írás birtokában nincs többé mentségünk az eltévelyedésre a különböző felekezetek által felajánlott tantételek sokaságából származóan. Csupán egyetlen Biblia létezik, és minthogy Isten Igéje igazság (Jn.17:17), a Biblia lapjainak tanulmányozásán keresztül megtalálhatjuk a hit egységét, azt az egyetlen hitet, amelyről az Ef.4:13-as vers beszél. Az igazi hívők tehát eljutnak erre az egyetlen

93 ISTEN LELKE

hitre, ebben az értelemben "tökéletesek", minden jó cselekedetre felkészítettek, eredményeként annak, ami "tökéletes", vagy teljes - ez Isten írott szavainak összessége.

Befejezésképpen figyelmet érdemel, ahogyan az Ef.4:14-es vers a csodálatos lelki ajándékok alatti állapotot a lelki kiskorúsághoz hasonlítja, valamint hogy a jövendölés szövegkörnyezetében a lelki ajándékok elvétetnek. Az 1Kor.13:11-es vers ugyanerről ír. A túlnagy jelentőség tulajdonítása tehát annak, hogy lelki ajándékokkal rendelkezünk, nem jele lelki nagykorúságunknak. Az irány, amelyen e szavak minden olvasójának haladnia kell, Isten írott szavának egyre mélyebb értékelésében, az öröm kiteljesedése bennünk Isten Önmagáról való számunkra adott alapvető üzenetének teljességében, valamint a Szentírás hívására adott válaszolás alázatos engedelmességben.

MA LÉTEZŐ ÁLLÍTÁSOK A LELKI AJÁNDÉKOK BIRTOKLÁSÁVAL KAPCSOLATBAN

Végezetül, számos más pontot is le kell szögeznünk azok ismételt állításaira vonatkozóan, akik úgy gondolják, hogy ma a csodálatos lelki ajándékokat birtokolják.

- A mai "nyelveken szólás" hajlamos arra, hogy ismételgesse ugyanazt a rövid szótagot újra és újra, pl.: "Lala, lala, lala; sháma, sháma; Jésus, Jésus" stb. Ez nem olyan mondatban történik, amelynek bármely nyelvhez is köze lenne, amikor valaki hall egy másik embert idegen nyelven beszélni,

94 ISTEN LELKE

rendszerint érzékelni tudja, hogy közül valamit az általa használt szavak sémáján keresztül, noha mi talán nem értjük azokat a szavakat. Azonban a mai nyelveken szólást ez nem jellemzi, aláhúzván a tényt, hogy nem szolgálja lelki épülésünket, amely a célja volt az első századbeli ajándékoknak.

- Vannak pünkösdisták, akik állítják, hogy a nyelveken szólás jele "megváltásuknak", és így minden igazi megtérést kísérfog. Ez súlyos nehézségekbe ütközik az első felekezetekről szóló leírások fényében, ahol az egyházat testnek nevezi az Írás, amelyben a különböző ajándékokkal bírok a test különböző tagjaihoz vannak hasonlítva. Nem mindenki kar volt, vagy láb, és ugyanígy nem mindenki rendelkezik ugyanazzal az egy ajándékkal, pl. a nyelveken szólással. Az 1Kor.12:17, 27-30-as versek tisztázzák ezt:

"Ha a test csupa szem, hol lenne a hallás? Ha az egész test hallás, hol lenne a szaglás? Ti pedig Krisztus teste vagytok, és egyenként annak tagjai. Ezek közül pedig némelyeket először apostolokká rendelt az Isten az egyházban, másodsor prófétákká, harmadszor tanítókká. Azután adott csodatevő erőket, kegyelmi ajándékokat: gyógyításra, gyámolításra, vezetésre, különféle nyelveken szólásra. Mindnyájan apostolok? Mindnyájan próféták? Mindnyájan tanítók? Mindenki van csodatevő erő? Mindenki rendelkezik a gyógyítás kegyelmi ajándékával?"

95 ISTEN LELKE

Mindnyájan szólnak nyelveken? Mindnyájan meg tudják azt magyarázni?"

Ugyanerre van helyezve a hangsúly már korábban is e fejezetben:

"Mert némelyik a Lélek által a bölcsesség igéjét kapta, a másik az ismeret igéjét, ugyanazon Lélek által. Egyik ugyanattól a Lélektől a hitet, a másik ugyanazon Lélek által a gyógyítások kegyelmi ajándékait. Van aki az isteni erők munkáit vagy a prófétálást kapta; van, aki lelkek megkülönböztetését, a nyelveken való szólást, vagy pedig a nyelveken való szólás magyarázását kapta. De mindezt egy és ugyanaz a Lélek munkálja, aki úgy osztja szét kinek-kinek ajándékát, amint akarja. Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, noha sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is" (1Kor.12:8-12).

Ezeket a nyomatékos kijelentéseket nem lehetséges figyelmen kívül hagyni.

Egy további problémát jelent a Pünkösdisták felekezetek ajándékokra vonatkozó érveivel szemben, amikor Fülöp megtérített többeket is Samáriában - víz alámerültek, miután megértették az evangéliumot, azonban nem részesültek a Szentlélek ajándékaiban, mivel ezután az esemény után Péter és János még: "... lementek, és imádkoztak értük, hogy részesüljenek a Szentlélek ajándékában ... rájuk tették a kezüket, és részesültek a

96 ISTEN LELKE

Szentlélek ajándékában ... látta Simon, hogy az apostolok kézrátételével adatik a Lélek ..." (ApCsel.8:4-18). Lehetséges, hogy a Lélek ajándékainak továbbadása egyedül kézrátétel által történt, melyet nem gyakorolnak megfelelő gyakorisággal a modern, Szentlélek ajándékai meglevése mellett állásfoglaló felekezetekben.

Más pünkösdi gyülekezetek úgy tartják, hogy a nyelveken-szólás, nem bizonyítja "megmentettségünket". Ez rávilágít arra a tényre, hogy jelentős különbségek léteznek a tantételek tekintetében azok között, akik vallják, hogy rendelkeznek a Lélek ajándékaival. Vannak 'karizmatikusok', akik hiszik, hogy Isten Országáa a földön fog megvalósulni, míg mások úgy gondolják, hogy a mennyben. A Katolikus Karizmatikusok állítása szerint a Szentlélek azt sugallja nekik, hogy adják meg a dicsőséget Máriának és a Pápának, miközben számos pünkösdi karizmatikus egyház azt mondja, hogy a birtokukban levő Szentlélek azt kívánja tőlük, hogy leplezzék le a Pápat, mint Antikrisztust, és vessék el a katolikus tanokat. Jézus kétségen felül kijelentette, hogy azok, akiknél ott van a Pártfogó, amely maga a 'Szentlélek', elvezeti majd őket a "... teljes igazságra ... azokat mondja, amiket hall, és az eljövendő dolgokat is kijelenti nektek ...és azon a napon nem kérdeztek éntőlem (Jézustól) semmit ...A Pártfogó pedig a Szentlélek ...tanít majd meg titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek. "(Jn 16:13,23; 14:26)

Nem szabadna, hogy bármilyen megosztás is létezzon az alapvető tantételek tekintetében

97 ISTEN LELKE

azok között, akikkel vele van a Pártfogó - a tény, hogy mégis létezik, bizonyosságát adja annak, hogy azokat, akik állítják ennek birtokolását, nem lehet komolyan venni. A szembetűnő képtelensége némely idetartozó felekezeteknek a hitük bibliai igazolására jelzi, hogy ők nem lettek irányítva minden igazságra és teljes ismeretre a Pártfogó által.

- Az a hatalmas jelentőség, amelyet sokan a nyelveken szólásnak tulajdonítanak, összeegyeztethetetlen a Biblia feljegyzéseivel. Az Ef.4:11-es vers, amely a Lélek ajándékait sorolja fel, mégcsak nem is említi, az 1Kor.12:28-30-as szakasz hasonló jellegű felsorolásának is csak a legvégén fordul elő. Ténylegesen mindössze három alkalommal került feljegyzésre az Újszövetségben ennek az ajándéknak az alkalmazása (ApCsel.2:4; 10:46; 19:6).

Az állításokat a nyelveken szólásról és csodák mutatásáról a mai modern karizmatikus keresztények által, fontolóra kell vennünk azzal a tekintélyes információhalmazzal szemben, amelyet már kifejtettünk ebben a tanulmányban Isten Lelkének működését illetően. Az alapvető pont, melyet le kell szögeznünk, hogy bármit is állítanak sokan azzal kapcsolatban, hogy csodákat visznek véghez, nem lehet a csodálatos lelki ajándékok birtoklásának eredménye. Mindenkinék, aki állítja, hogy igenis rendelkezik az ajándékokkal, megvan a meglehetősen nehéz

98 ISTEN LELKE

feladata, abban, hogy választ adjon azokra a bibliai érvekre, amelyeket felsorakoztattunk.

Azonban indokoltan várhatunk magyarázatot a részleges gyógyítások és nyelveken szólások (a halandzsza beszéd értelmében) jelenségeinek bekövetkezéseivel kapcsolatban.

Megállapították, hogy az emberek szellemi képességeiknek csupán egy töredékét használják fel - nem többet, mint 1%-ot egyes becslések szerint. Szintén megállapították, hogy értelmünknek szinte 'fizikális' hatalma lehet testünk felett, így például a hinduk azáltal, hogy hisznek abban, hogy a tűz nem égethet meg, képesek mezítláb sétálni rajta, anélkül, hogy a tűz valóban megégetné őket. Amikor ösztönözve vagyunk lehetségessé válik számunkra szellemi képességeink sokkal nagyobb százalékarányát felhasználni a megszokottnál, és így megszerezni a képességet, amely által fizikaikhatásokat érünk el testünkön, olyanokat, amelyek kívül esnek az emberi normákon. Például egy küzdelem hevében egy katona esetében lehetséges, hogy teljesen ne legyen a tudatában annak, hogy a kezét elvesztette sokáig a csata után.

A buzgó vallásos hit adott feltételei mellett, együttesen bizonyos zenék serkentő hatásával, valamint egy karizmatikus lelki pásztor befolyásolásával, teljesen lehetséges olyan dolgok megtörténte, amelyek kívül esnek a mindennapos emberi tapasztalatok birodalmán. A 'csodák', melyekről a mai 'keresztények' úgy vélik, hogy véghezvisznek, ugyanazokból a kivételes állapotokból származnak, mint más

99 ISTEN LELKE

vallások paranormális tapasztalatai is, így például a vuduhívői tapasztalják a 'haladzsza beszédnek' ugyanazt a jelenségét, a muszlimok pedig szintén bizonyságokat tehetnek csodák felől, melyek hátterén ugyanazok a feltételek léteznek, mint a modern 'kereszténység' esetében is. A lelki ajándékok, amelyekkel az első században rendelkezett Krisztus egyháza, kiindulási pontja teljes egészében az volt, hogy bizonyságát adja a krisztusi hit nyilvánvaló fennhatóságának minden más vallás felett, a tény, hogy a jelenlegi kereszténység 'csodái' ugyanazoknak a feltételeknek az eredményei, mint más vallások csodatételei is, rámutat arra, hogy azokkal a lelki ajándékokkal, melyekkel az első században rendelkezett Krisztus egyháza, ma nem rendelkezünk.

Lényeges információkat olvashatunk e témakörben William Campbell 'Pentecostalism' című művében (Krisztus egyházai, 1967). Bemutatja, hogy számos pogány vallásnak van meg a nyelveken szólásnak ugyanaz a jellegzetessége. Kawaii-ban például Oro isten papja állítólag akaratát nyilvánítja ki nem kivehető hangokkal, melyek más papok által vannak értelmezve. Pontosan ugyanez történik a Pünkösdi összejöveteleken is.

Afrika nagyrésztében az iszlám folyamatos sikere a keresztény vallás felett, bizonyára nem volna tapasztalható, amennyiben az elterjedt kereszténység a csodáit a hatalomnak és erőnek ugyanazzal a szintjével és meggyőző hatalmával mutatná, ahogyan az az első században történt. Azok pedig, akiknél valóban

100 ISTEN LELKE

jelen van a "Pártfogó", a Szentlélek ajándékai, még Jézusnál is hatalmasabb csodákat fognak mutatni (Jn.14:12,16). Az ürügy, hogy a 'keresztények' csodatételei hitük függvénye, óriási nehézségekbe ütközik ennél a pontnál. A "Pártfogó" csodálatos ajándékai vagy megvannak náluk, vagy nincsenek, és ha azt állítják, hogy megvannak náluk, akkor "... azokat a cselekedeteket, amelyeket ... (Jézus tesz) ... szintén (megteszik), sőt ... (azoknál) nagyobbakat is (tesznek) ..." (Jn.14:12) - s nem csupán talán teszik meg.!

2.5 A Biblia az egyetlen hiteles Írás

Az alapján, amit eddig ebben a tanulmányban tárgyaltunk, tudjuk, hogy Isten Lelke vonatkozik az Ő gondolataira és céljára, és arra az erőre, amely által ezeket működésbe hozza. Hangsúlyoztuk, hogy ez a Lélek kifejezetten ki van nyilatkoztatva számunkra Isten Ígétének lapjain. A jelenlegi kereszténység számos problémája abból adódik, hogy ennek tisztán látásában egy elképesztő szintre süllyedtek. Mivel nehéz elhinni, hogy egy ilyen hatalmas erő egyetlen könyv birtokában van, melynek egyes részeinek a megértését nehéznek találjuk, kísértő az érzése annak, hogy léteznek más formái is Isten emberiség számára adott kinyilatkoztatásának, más is, mint a Biblia. Minthogy a mi alapvetően hibás emberi

101 ISTEN LELKE

természetünk (Jer.17:9) Isten Igéjének tiszta igazságát (Jn.17:17) oly nehéznek találja befogadni, sokan adták meg magukat ennek a kísértésnek, igényt tartanak a kinyilatkoztatás más formáira is, melyek sokkal vonzóbbak a természetes emberi értelem számára. Lássuk ennek néhány példáját:

Vallás	A kinyilatkoztatás más igényelt formája	Az ember előnyei, a vallás vonzereje
Jehovai Tanui	ÖrtoronyTársaság kiadványai, melyeket ihletetteknek tekintenek	Nincs szükség szem-élyes fáradozásra, hogy a Biblia helyes értelmezésén gondolkodjanak, egyetlen válasz létezik mindenre
Római Katolikus	Pápa által tett kijelentések és papok véleményei, melyekről azt állítják, hogy automatikusan Isten gondolatainak valóságos visszatükröződései	Nincs szükség szem-élyes Biblia olvasásra régen a Katolikus Egyház rosszszalta, sőt tiltotta is ezt. Emberekben bíznak, mintsem meg-

102 ISTEN LELKE

		hoznák a fáradó- zásokat, hogy leel- lenőrizték a dol- gokat önmaguk számára.
Mormon	A Mormon Biblia	Elveszi annak a szükségességét , hogy higgyünk a bibliai tanokban, melyek elfogadása nehéznek bizonyul számunkra - A Mormon Biblia fel-kinálja az egyete-mes üdvösség lehe- tőségét, miközben a Biblia azt tanítja, hogy sok-sok ember él, és hal meg reménység nélkül, mert nem voltak elhívva az evangé-lium

103 ISTEN LELKE

			megismerésére.
Karizma	'Belső		Elhisznek
tikus	megvilásodás', melyet		bármit, amiről
Kereszt	magának	a	úgy érzik,
é-nyek	Szentléleknek		hogy helyes
	gondolnak.		ahogyan azt
			kigondolták,
			Is-ten Lelke a
			Bibliától
			független
			utakon ve-
			zeti, és
			ihleti őket.

Mindez aláhúzza a Biblia, mint Isten Szava alapvető elfogadásának és a benne foglalt igazi üzenet kutatásának a szükségességét. A kérdés: 'Egy Biblia, sok egyház - De miért?' Kimerítő választ nyerünk, amikor tisztán látjuk, hogy minden egyház valamilyen szinten Isten Lelkének más formájú kinyilatkoztatására is igényt tart Isten akaratáról, tanairól, gondolatairól, a Biblián felül.

Ha kívánjuk megtalálni az egyetlen igaz egyházat, az egyetlen igaz hitet és az egyetlen igaz keresztséget (Ef.4:4-6), a hívásnak hangosan és tisztán kell, hogy elérkezzen hozzánk - "Vissza a Bibliához!"

4. Hozzáfűzés: Személy-e a Szentlélek?

104 ISTEN LELKE

A 2.1-es és 2.2-es Tanulmányok bőséges bizonyosságot mutattak be arról, hogy Isten Lelke vonatkozik Isten erejére, amely visszatükrözi az Ő gondolatait egy nagyon világos módon. Mivel a mód, ahogyan Isten Lelke munkálkodik, mint Isten lényegének és személyének egy oly pontos reflektora, visszatükröződése, így voltak, akik arra a következtetésre jutottak, hogy Isten Lelke egy személy, aki szintén Isten. Az előző fejezetek figyelmes újraolvasása rá fog mutatni, hogy Isten Lelke az az Ő értelme és ereje.. Az elektromosság egy láthatatlan erő, amely képes termelni az ember irányításának eredményeként, de nem lehet egy személy. A szeretet az ember tulajdonságaihoz tartozik, de ez sem lehet egy személy. Isten Lelke magában foglalja Isten szeretetét, mint az Ő személyiségének a részét, és vonatkozik az Ő erejére is, de semmi esetre sem vonatkozhat egy Tőle elválasztott személyre.

Nyilvánvalónak tűnik ez a Szentlélek személy voltát illető hibás nézet, melyben a 'kereszténység' nagy többsége hisz, mivel hisznek a 'szentháromság' tanában is. Nevezett tan ténylegesen azt állítja, hogy létezik három isten, akik valahogyan egyek is - az Atyaisten, a Szentlélek és Jézus.

Alapos okunk van elhinni, hogy a 'szentháromság' fogalma alapvetően egy pogány elképzelés volt, amelyet a kereszténység kb. 300 évvel Jézus halála után vett át - ennél fogva ez a szó nem is fordul elő a Bibliában.

105 ISTEN LELKE

Ha elfogadjuk azt az elképzelést, hogy Isten egy 'szentháromság', akkor arra a következtetésre kell elérkeznünk, hogy valamiképpen Isten Lelke/ereje egy személy, aki szintén Isten, ámbár nem Atyaisten. Amikor szembesültek álláspontjuk logikátlanságával, akkor a legnépszerűbb menekülési út volt ezeknek az embereknek a számára, hogy azt állították, Isten egy hittitok, és az ilyen dolgokat hitben kell elfogadnunk anélkül, hogy igényt tartanánk logikus magyarázatokra.

Ez félreérthetetlenül szemet huny az Újszövetség arra vonatkozó kijelentései felett, hogy Isten titka Krisztus szavai és munkája által lett kinyilatkoztatva:

"Nem szeretném, testvéreim, ha ...nem vennétek tudomásul azt a titkot..." (Róm.11:25).

"... A Jézus Krisztusról szóló üzenet szerint - ama titok kinyilatkoztatása ..." (Róm.16:25).

"Ime titkot mondok (magyarázok) nektek" (1Kor.15:51).

"Mert úgy tetszett neki, hogy megismertesse velünk az ő akaratának titkát" (Ef.1:9; 3:3).

Pál prédikált, hogy megismertesse "az evangélium titkát..." (Ef.6:19; Kol.4:3).

106 ISTEN LELKE

"... Azt a titkot ... amely most
kijelentetett az ő szentjeinek ..."
(Kol.1:26,27).

Mindezzel a hangsúllyal azon, hogy jelenleg egyetlen hittitok sem kapcsolódik az alapvető tanításokhoz, csak az, aki még a sötétségben van, fogja állítani, hogy mégis léteznek ilyenfajta titkok. Továbbá az ilyen személyt valóban nem is nyugtalanítja, hogy "Babilon" bibliai elnevezése a Jelenések Könyvében bemutatott hamis vallások rendszerére vonatkozik, "...ez a titokzatos név: A nagy Babilon" (Jel.17:5). A nyilvánvaló következtetés, hogy amiben hisznek az rejtély, azonban az igazi hívek ismerik az asszony titkát (Jel.17:7).

Az ilyen homályos okfejtés természetesen várható azoktól, akik az Istenről való ismeretüket olyan szubjektív tényezőkre alapozzák, mint emberi élmények, tapasztalatok, vagy külső szellemi erő ködös, meg nem határozott működése rajtuk. Ha tőlünk azt remélik, hogy mutassunk valódi alázatot Isten Igéjének a tanításaihoz, akkor következésképpen azt is kívánják tőlünk, hogy használjuk alapvető érvelő és következtetőképességeinket a Biblia üzenetének felfedezése érdekében.

Soha egyetlen evangéliumhirdetőtől sem, akiről olvashatunk a Bibliában, hangzott el ahhoz hasonló kijelentés, hogy 'Ez titok, még nem vagytok képesek elkezdni a megértését'. Ehelyett azt olvassuk róluk, hogy érvekkel és a Szentírásból származó logikus következtetésekkel fordultak az emberekhez.

Pál az evangélium alapjairól való tanításai alkalmával, azaz az azokról a tanokról szólóakkal, melyekkel mi is foglalkozunk e könyv kereteiben, "... vitába szállt ... (hallgatóságával) az írások alapján. Megmagyarázta és bizonyította nekik, hogy Krisztusnak szenvednie kellett, és fel kellett támadnia a halálból ..." (ApCsel.17:2,3). Itt rendszeres, szisztematikus és ésszerű bibliai magyarázatokról van tehát szó, a bibliai idézet pedig a következő módon kezdődik: "Pál pedig szokása szerint ... vitába szállt velük ...". Ez tehát az ő szokásos módszere, eljárása volt (Ld. még ApCsel.18:19). Ezzel összhangban, a korinthusi nagyszabású igehirdetése során, "Szombatoként ... a zsinagógában vitázott, és igyekezett meggyőzni zsidókat és görögöket Amikor azonban ellene szegültek, és szidalalmazták ... (ApCsel.18:4-6). Akik megtértek, keresztülmentek egy meggyőződési folyamaton Pál Bibliára alapozott okfejtései, vitái által, itt tehát nem Krisztusról való látomásokról volt szó az emberek hálósobáiban, megfogalmazhatatlan ránk kerülő érzésekről, vagy arról, hogy egyszer csak találkoztak az emberek az Úrral egy éjszaka.

Az is figyelmet érdemel, hogy az ihletett írás felhívja a figyelmünket a maga logikusságára, ésszerűségére azáltal, hogy kijelenti, a hallgatóság Pál "ellen szegült". Pál és Barnabás az antiókhiaiakhoz szintén "szóltak ... (az ígéről) és biztatták őket" (ApCsel.13:43). Következő állomásuk Ikónium

108 ISTEN LELKE

volt, ahol "úgy szóltak, hogy... igen sokan lettek hívővé" (ApCsel.14:1).

Valamivel később, élete megpróbáltatásai közepette, Pál jövővel kapcsolatos biztos reménységét még mindig ugyanaz a dicsőséges logika ihlette: "De amikor az igazságról és önmegtartóztatásról meg a jövőendő ítéletről kezdett beszélni", ezt olyan éles világossággal tette, hogy még az ő cinikus bírójáról is azt olvashatjuk, hogy amikor hallotta, "megréműlt" (ApCsel.24:25).

Mivel megtérésünknek ilyen meggyőződési folyamaton kell alapulnia, szükséges ránk nézve, hogy mindenkor képesek legyünk logikus, biblikus számadásra a bennünk élő reménység és hitünk alapjai felől:

"... Legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet" (1Pt.3:15).

Személyes tapasztalatokról szóló higgadt beszédünkkel nem adunk számot az evangélium reménységéről. A személyes bizonyosságokban való szakadatlan bizalom az igehirdetés eszközeként a karizmatikus keresztények esetében, megvilágításba helyezi az evangélium reménységéről szóló számadásuk hiányát. Egy kész szótár alakult ki az ilyen keresztények között, hogy képessé legyenek 'megosztani azokat a dolgokat, amelyeket az Úr véghezvitt már életükben', stb. Az ilyen személyes anekdóták éles ellentétben állnak Pál szavaival: "Mert nem önmagunkat hirdetjük,

109 ISTEN LELKE

hanem Krisztus Jézust" (2Kor.4:5) - és ez egy olyan embertől származik, akinek közelebbi személyes kapcsolata volt Jézussal mint bárki másnak.

Megtérésünk logikus, ésszerű bibliai tanokra alapozott módjának ki kell jelölnie számunkra egy módszert, melynek révén kiszélesedhet az Istennel való kapcsolatunk a még hátralevő életünk folyamán. Példánk, mint mindig, az első tanítványok, akik érveltést használtak a megfelelő megoldások kigondolására ebben az esetben a szolgálattevések kérdésében (ApCsel.6:2). Az újszövetségi levelek szintén feltételezik olvasóikról a biblikus ésszerűség használatát. Így például, megindokolva a Főpap rendeltetését Mózes Törvénye alatt, jobban megérthetünk részleteket Krisztus munkája felől (Zsid.5:3). Isten Krisztusban való páratlan szeretetéről beszélve, Pál arra buzdít, hogy "okos istentiszteletként" (görög szövegben "ésszerű", "logikus") szánjuk oda magunkat Istennek viszonzásképpen (Róm.12:1). A "logikus" szó a görög "logosz" szóból származik, ezt a szót általában igének fordítják Isten szavára való vonatkozással. "Logikus" magatartásunk Bibliai értelemben tehát egy olyan valamit jelent, amely Isten szavából származik.

Mindennek a fényében, nyilvánvalónak kell lennie számunkra, hogy logikátlan azt állítani, hogy Isten Lelke egy személyes lény, aki nem Isten, de azért mégis Isten - valamint ezt azzal kimagyarázni, hogy ez az egész titokzatos, a logikának itt nincs jelentősége, ez nem fogadható el a Biblia alapján. Ha nem

110 ISTEN LELKE

tudunk logikus következtetéseket levezetni a Bibliából, akkor minden Biblia tanulmányozásunk hiábavaló, és nincs szükség a Bibliára, amelyre csak éppen úgy lehet tekinteni, mint egy szép közhelyre, vagy egy darab elragadó irodalomra. Ez minden, aminek a Biblia tűnik, sok keresztény könyvespolcán.

Azonban nézőpontjuk hitelessége szempontjából, azoknak akik hiszik, hogy Isten Lelke egy személy, valóban alá kellene támasztaniuk az ebben való hitüket a Biblia alapján. A versek, amelyekre hivatkoznak, azok, amelyek Isten Lelkéről személyre jellemző kifejezésekkel beszélnek, például, mint "Pártfogóról" a János evangélium 14-16. fejezeteiben, illetve utalásokat találunk Isten 'megszomorítható' Szentlelkére (Ef 4:30).

Láthatjuk majd a 4.3-as Tanulmányban, hogy az emberek lelke "háboroghat" (ApCsel.17:16), "nyugtalanzkodhat" (1Móz.41:8), illetve "ujjonghat" (Lk.10:21). Az ember lelke, magának az embernek a lényege, gondolatvilága, célja, cselekedeteinek előidézője, ebből kifolyólag úgy van beszélve róla, mint egy elkülönült személyről, azonban, természetesen, ez nem betű szerint értendő így. Isten Lelkéről szintén lehetséges ilyen módon beszélni.

Úgyszintén meg kell értenünk, hogy a Biblia gyakran alkalmaz megszemélyesítést, amikor elvont dolgokról beszél, például a bölcsességre, mint egy asszonyra utal a Példabeszédek Könyve 9:1-es versében. Ez azért történik így, hogy bemutassa számunkra, hogy

milyen volna egy olyan ember a gyakorlatban, akinek van bölcsessége, a 'bölcsesség' csak valakinek az értelmében létezhet, és így el van döntve a kérdés, hogy itt megszemélyesítésről van szó. Az 5. Hozzáfűzésben, azaz "A megszemélyesítés elvében" olvashatunk bővebbet ezzel kapcsolatban.

5. Hozzáfűzés: A Megszemélyesítés elve

Sokan talán nehezen elfogadhatónak találják az ördög megszemélyesítéséről szóló magyarázatot, mivel az ördögre oly gyakran utal úgy a Biblia, mintha egy személy volna, és ez megtéveszthet sokakat. Erre könnyen magyarázatot találhatunk, amennyiben rámutatunk arra, hogy a Biblia egy megállapított sajátosságaként az olyan élettelen dolgokat, illetve fogalmakat, mint például bölcsesség, gazdagság, bűn, vagy egyház, megszemélyesíti, azonban csak az ördög esetében szövődött egyfajta különös elmélet ennek következtében. A következő példák rávilágítanak erre a tényre:

A BÖLCSESSÉG MEG VAN SZEMÉLYESÍTVE

"Boldog az az ember, aki megtalálta a bölcsességet, és az az ember, aki értelmet kap. Mert több haszna van ennek, mint az ezüstnek, és nagyobb jövedelme, mint a színaranynak. Drágább ez a gyöngynél, és semmi sem fogható

112 ISTEN LELKE

hozzá, amiben kedved leled” (Péld.3:13-15).

”A bölcsesség házat épített magának, hét oszlopot faragott hozzá” (Péld.9:1).

Ezek a versek és ténylegesen a fejezetek további részei is, amelyekben szerepelnek, azt mutatják, hogy a bölcsesség, mint egy asszony van megszemélyesítve, azonban ennek folytán, senkinek sem jutott még az eszébe, hogy a bölcsesség egy gyönyörű asszony volna, aki körbejárja a földet, mindenki felismeri, hogy ez egy nagyon kívánatos jellemvonás, melynek megszerzésére minden embernek törekednie kellene.

A GAZDAGSÁG MEG VAN SZEMÉLYESÍTVE

”Senki sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti: nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak” (Mt.6:24).

Itt a gazdagság egy Úrhoz van hasonlítva. Sok ember nagyon keményen küzd azért, hogy gazdagságra tegyen szert, és ezáltal a gazdagság az ő urukká válik. Jézus itt azt mondja nekünk, hogy nem szolgálhatjuk Istent elfogadhatóan, ha ugyanakkor így is cselekszünk. E tanítás egyszerű és hatásos, azonban senki sem feltételezi belőle, hogy a gazdagság egy Mammon nevezetű férfi volna.

A BŰN MEG VAN SZEMÉLYESÍTVE

113 ISTEN LELKE

"...Aki bűnt cselekszik, a bűn szolgája" (Jn.8:34). "...Úrrá lett a bűn .." (Róm.5:21). "Nem tudjátok, hogy ha valakinek átadjátok magatokat szolgálai engedelmességre, akkor engedelmességre kötelezett szolgálai vagytok annak, mégpedig vagy a bűn szolgálai a halálra, vagy az engedelmesség szolgálai az igazságra?" (Róm.6:16).

Mint a gazdagság esetében, úgy itt is, a bűn egy Úrhoz van hasonlítva, azok pedig, akik bűnt követnek el, a bűn szolgálainak vannak nevezve. E vers nem ésszerű olvasása igazolná csak annak feltételezését, hogy Pál itt arról tart tanítást, miszerint a bűn egy személy.

A LÉLEK MEG VAN SZEMÉLYESÍTVE

"...Amikor azonban eljön ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra; mert nem önmagától szól..." (Jn.16:13).

Krisztus itt arról beszél tanítványainak, hogy a Szentlélek erejét fogják megkapni, ami Pünkösöd napján következett be, amint erről az ApCsel.2:3-4-es szakaszban olvashatunk, "majd valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek széteszlottak, és szálltak mindegyikükre. Mindnyájan megteltek Szentlélekkel ...", amely Lélek figyelemre méltó hatalommal ruházta fel őket csodálatos dolgok véghezvitelére, hogy bizonyíthassák, Istentől kapták hatalmukat. A Szentlélek nem egy személy volt, hanem egy erő, azonban, amikor Jézus beszélt róla, az "ő" személyes

114 ISTEN LELKE

névmást használta az Újszövetség eredeti nyelvén.

A HALÁL MEG VAN SZEMÉLYESÍTVE

“És láttam: íme, egy fakó ló, a rajta ülőnek neve halál ...” (Jel.6:8).

IZRÁEL NEMZETE MEG VAN SZEMÉLYESÍTVE

“Förlépítetek még, és förlépülsz, Izráel szüze. Förlékesíted még magad, és kézi dobokkal lejtessz táncot a vigadozók közt” (Jer.31:4). “Jól hallom Efraim kesergését: Megvertél, mint egy tanulatlan borjút, és én elszenvedtem a verést. Téríts meg engem, hogy megtérjek, mert te vagy, Uram, az én Istenem!” (Jer.31:18).

E versek szövegösszefüggése világosan mutatja, hogy a próféta nem egy szó szerinti szüzlányra utal, vagy személyesen Efraimra, hanem Izráel nemzetére, amely ebben a példában meg van személyesítve, hasonlóan, mint Nagy-Britannia is néha úgy van megszemélyesítve, mint Britannia vagy John Bull. Ez a férfi és nő személy szerint nem létezik, azonban, amikor hivatkozva van rájuk a könyvekben, vagy képeken vannak ábrázolva, mindenki tudja róluk, hogy Nagy-Britanniáról van szó.

KRISZTUS KÖVETŐI MEG VANNAK SZEMÉLYESÍTVE

“Míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra” (Ef.4:13). “Egy a test ...” (Ef.4:4). “Ti pedig Krisztus teste vagytok, és egyenként

115 ISTEN LELKE

annak tagjai" (1Kor.12:27). "... Krisztus ... feje az egyháznak, és ő a test üdvözítője is" (Ef.5:23). "Ő (Krisztus) a feje a testnek, az egyháznak is... Most örülök a tiértetek elviselt szenvedéseimnek, és testem elszenvedi mindazt, ami a Krisztus gyötrelmeiből még hátra van, az ő testéért, amely az egyház" (Kol.1:18,24). "... Eljegyeztelek titeket egy férfiúnak, hogy tiszta szűzként állítsalak benneteket a Krisztus elé" (2Kor.11:2). "... Eljött a Bárány mennyegzője, felkészült menyasszonya" (Jel.19:7).

Mind ezek az idézetek nyilvánvalóan mindazoknak az embereknek a közösségére vonatkoznak, akik a Krisztusban levő igaz hívők voltak, néha úgy van utalva rájuk, mint "egyházra", azonban ezt nem szabad összetéveszteni egyik ma létező ortodox egyházzal sem, amelyek már régóta megszűntek, a Krisztusban levő igaz híveknek lenni.

Az igazi hívőkre, azokra, akik megtartják, és hiszik a Bibliában benne foglalt igaz tanításokat, úgy utal a Biblia, mint "tiszta szűzekre", jelezvén életük tisztaságát, ahogyan valóban élniük kell, valamint, mint "testre" utal, amely egy alkalmas illusztráció, mert ahogyan egy természetes testnek is több funkciója, működése van, úgy az igazi egyházhhoz is különböző felelőségek kapcsolódnak, és változó feladatokat tölt be. Mikor az egyházra, mint "testre" van utalva, senki sem téveszti össze egy egyénnel, ahogyan az ördögöt vagy sátánt sem tévesztenék össze egy furcsa szörnnyel, vagy bukott angyallal, ha a szavak pontos fordításban szerepelnének,

116 ISTEN LELKE

vagy ha sokan nem tettek volna már szert korábban hamis vallásokból származó téves elképzelésekre.

Átdolgozás Robert Roberts 'Christendom Astray'
(Az eltévedt kereszténység) című írásából.

6. Hozzáfűzés: A Kálvinizmus

Néhány évszázaddal ezelőtt, Kálvin János azt az elképzelést tanította, hogy életünknek eleve elrendelése létezik, oly annyira, hogy szabad akaratú döntéseinknek nincsenek kihatásai az üdvösségünkre, vagy az üdvösségre vagyunk predesztinálva, vagy a kárhozatra. Ez az elgondolás számos modern elképzelésben ismét felszínre jött:

- Nincs értelme erőfeszítéseket hozni a Biblia tanulmányozását, illetve a vallást illetően, mivel, ha az van felőlünk elrendelve, hogy majd elnyerjük üdvösségünket, akkor ezen úgysem változtathat semmi.

- Létezik egy ördög nevezetű lény, aki bűnre visz minket, és problémákat hoz az életünkbe, tekintet nélkül saját szabad akaratunkra. Ezt a téves elgondolást a 6. Tanulmányban vitatjuk meg bővebben.

- Nincs szükségünk arra, hogy Isten gondviselését kérjük az élet különböző helyzeteiben, például, hogy biztonságban tartson minket utazásaink alkalmakor, mert már minden úgyis meg van előre

117 ISTEN LELKE

határozva. A világban létezik egy mondás, melyet gyakran lehet a repülőtéren várakozó termekben hallani "Ha eljön az időnk akkor eljön".

- A karizmatikus egyházak azt tanítják, hogy nem lehetséges a Bibliában hinni, vagy megérteni azt, anélkül, hogy erre a Szentlélek tenne minket képesekké.

Számottevő logikus, bibliai érv létezik ennek a fajta filozófiának az elutasítására:

- Képtelenséggé teszi az Istennek való engedelmesség teljes fogalmát. Folyamatosan azt olvashatjuk a Bibliában, hogy meg kell tartanunk Isten parancsolatait, és ezáltal szerezhetünk Neki örömet vagy bánatot. A parancsolatoknak ez a fogalma, rendeltetése értelmét veszti, ha Isten készíti minket az engedelmségre. Jézus azok számára kínálja fel az üdvösséget, akik "... engedelmeskednek neki" (Zsid.5:9).

- A Zsidókhöz írt levél 11. fejezete rámutat, hogy Isten életünkbe való közbelépésének, és üdvösségünk végső elnyerésének hitünkkel van összefüggése. A Bibliában feljegyzett Istenhez a problémák közepette szabadulásért való imádságoknak a sok-sok példája értelmetlenné válik, ha már minden meg van teljességgel előre határozva. Ezzel egyvonalban, az üdvösség elve is, amely a Krisztusban való hitünk eredménye, szintén céltalanná válik.

- Megkeresztelkedni (víz alámerülés által) üdvösségünk előfeltétele (Mk.16:16; Jn.3:3-5).

118 ISTEN LELKE

Ezt az igazságot elutasítja a Kálvinizmus. Az üdvösség elnyerése Krisztus munkája nyomán vált lehetségessé (2Tim.1:10), s nem a predestináció elvont fogalma révén. Tudatosan kell meghoznunk a döntést az Istennel való közösségvállalásunkat illetően, amelyet a víz alámerülés formájában történő keresztség által tehetünk meg. A Róm.6:15-17-es szakasz úgy beszél rólunk, mint akik mestert, urat cserélünk keresztségünkör, magunk mögött hagyjuk büntől meghatározott életünket, és átadjuk magunkat az Istennek való engedelmességre. "... Ha valakinek átadjátok magatokat szolgálai engedelmességre, akkor engedelmességre kötelezett szolgálai vagyatok annak ...". Az átadás fogalma világosan magában foglalja a szabad akarat valóságát a feltétlen, eleve meghatározottsággal szemben. Önmagunknak ez az evangélium tanításainak való átadása, szívünk szerint való engedelmesség által valósul meg (Róm.6:17).

- Értelmét veszti Istenre nézve, hogy kinyilatkoztatja szavait számunkra, ha már úgyis végérvényesen előre meghatározott végzetünk van. Ebben az esetben az igehirdetésnek sincs értelme, azonban a Biblia mindazáltal, hogy ezt megparancsolja nekünk, mind pedig azáltal, hogy megörökíti idevonatkozó példákat, rámutat arra, hogy az ige hirdetése által lehetséges, hogy mi, emberek, elnyerjük üdvösségünket. "... Az üdvösségnek az igéje ..." (ApCsel.13:26) küldetett hozzánk.

- Cselekedeteink szerint leszünk megítélve (Jel.22:12). Hogyan válik ez lehetségessé, ha

119 ISTEN LELKE

szabad akaratunkból származó cselekedeteink lényegtelenek üdvösségünk szempontjából? Pál azt mondta, hogy a zsidók nem tartották magukat méltóknak az örök életre, mert elutasították Isten ígéit (ApCsel.13:46). A zsidók saját maguk döntöttek e dologban - nem Isten gátolta meg őket az evangélium elfogadásában. Azzal, ha azt állítjuk, hogy Isten eleve elrendelt embereket az üdvösségre, míg másokat a kárhozatra, akkor szükségszerűvé válik az is Istenre nézve, hogy egyes embereket a bűnre kényszerítsen, csakúgy, ahogyan feltehetően arra is rávesz embereket, hogy az igazságot kövessék. Ádám bűne következtében "... minden emberre átkerjedt a halál azáltal, hogy mindenki vétkezett" (Róm.5:12). "...a bűn zsoldja a halál..." (Róm 6:23) és ezért hal meg az ember nem pedig azért, mert Isten bűnözésre kényszerítette valamikor Ádám _bűnbeesése előtt.

- A Korinthusiakhoz írt első levél tizedik fejezetében, valamint több más versben is találhatunk példákat olyan régen élt emberekről, akiknek egykor megvolt az Istennel való kapcsolatuk, azonban idővel elbuktak útkon, ezek az esetek figyelmeztetésként szolgálnak számunkra. A tény, hogy lehetséges 'kiesni a kegyelemből' (Gal.5:4), azt jelenti, hogy 'az, aki már egyszer megszabadult, az mindenkor szabad lesz' elv nem állja meg a helyét az üdvösség kérdésében úgy, ahogyan azt a kálvinista nézet megkívánná. Egyedül az Isten igaz ígéivel való 'táplálkozás', az igaz tanítások mellett való szüntelen kitartás által lehetséges az üdvösség elnyerése (1Tim.4:16).

120 ISTEN LELKE

- Jézus félreérthetetlenül tanította, hogy Isten szavának megértése bizonyos fokig saját, szabadakarató erőfeszítéseinktől függő. "... Aki olvassa, értse meg ..." (Mt.24:15). Tehát mi magunk engedjük meg magunknak az ige megértését - nem külső tényezők kényszerítének minket erre. Párhuzam vonható e között a kijelentés és Jézus gyakran ismételt szavai között: "Akinek van füle, hallja meg ...", illetve értse meg. Az Isten szavait halló fül tehát egyenlővé van téve Isten szavainak olvasásával. Mivel Isten Lelke a legteljesebb formában nyilvánul meg Isten szavaiban, egészen olyan mértékű kiterjedésig, hogy Jézus kijelenthette, hogy Isten ihletett szava "lélek" (Jn.6:63), így lehetetlen, hogy Isten Lelke hatással lehessen valakire, Isten szavának figyelmenkívül hagyásával azért, hogy rávegyen bárkit is arra, hogy engedelmeskedjék az igének.

- "...Aki akarja vegye az élet vizét ingyen!" (Jel.22:17), az evangéliumban található élet szavára való pozitív felelet révén. Ez bizonyosan szabad akarat kérdése, mintsem eleve elrendeltsége, tekintet nélkül az ember személyes üdvösségre való vágyakozására. "Aki ... segítségül hívja az Úr nevét, üdvözül" (ApCsel.2:21), azáltal hogy megkeresztelkedünk (víz alámerülés által) e névben.

7. Hozzáfűzés: "és megkapjátok a Szentlélek ajándékát" (ApCsel.2:38).

121 ISTEN LELKE

Péter Pünkösöd ünnepén egy hatalmas tömeghez intézett beszédét, befejezván azt megtérésre való felhívással (38.vers), a víz alámerülés által való keresztség ajánlásával, és a Szentlélek ajándékának megkapásának felkínálásával. Ez az utalás a Szentlélek ajándékára annál a leírásnál található, amikor az apostolok használták a nyelveken szólás ajándékát a tömeg felé, s megmagyarázták számukra azt a tényt, hogy ez a csoda Jóel próféta csodálatos ajándékról szóló jóvendülésének a beteljesedése (ApCsel.2:16-20). Így indokolt a feltételezése annak, hogy Péter a Lélek csodálatos ajándékait ígérte annak a zsidó tömegnek, akik őt hallgatták. E tömeget zsidók alkották, s nem más nemzetségbeliek (ApCsel.2:5). Jóel próféciája az ajándékok megkapásáról elsősorban a zsidókra vonatkozott. Ezért Péter erre rá is helyezte a hangsúlyt: "... tiétek ez az ígélet és gyermekeiteké ..." (ApCsel.2:39), talán Jóel próféciájára utalt, hogy a Lélek a zsidóknak és az ő gyermekeiknek adatik (ApCsel.2:17 vö. Jóel 2:28-32). Arra is célozhat ez a vers, hogy a csodálatos ajándékok ígéréte csupán két generációra vonatkozik - azokra, akik Pétert hallgatták, és az ő gyermekeikre.

Láthattuk, hogy az első század végére (kb. 70 évvel Péter beszéde után) a lelki ajándékok megszűntek.. Ezt történelmi dokumentumok is megerősítik. Az említett két generáció alatt a lelki ajándékok a nem zsidó népek számára is rendelkezésére állhattak: "... ez az ígélet ... mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk"

122 ISTEN LELKE

(ApCsel.2:39). Figyelmet érdemel, ahogyan a Biblia a más nemzetségbelieket, mint 'távoliakat' nevezi meg az Ef.2:14-17-es szakaszban.

Mindazonáltal, alapos okunk van elhinni, hogy az, amiről az ApCsel.2. fejezetében olvashatunk a Jóel Könyve második fejezetében szereplő próféciának nem a teljes bekövetkezése. A teljes beteljesedés akkor fog történni, amikor Izráelt megszállják, és a támadó csapat meg lesz semmisítve (Jóel 2:20), amikor majd Izráel megtér, és boldog közösségben fog élni Istennel (2:27). "Azután (ezek után az események után) kitöltöm majd lelkemet ..." (Jóel 3:1). Amíg ezek az események nem lesznek láthatóak, nem kell keresnünk Jóel szavainak megvalósulását, eltekintve attól a kisebb mértékű beteljesedéstől, amely Pünkösd napján volt tapasztalható, amint arról az ApCsel.2. fejezete ír.

A Lélek ajándékának kereszttelésünk utánra vonatkozó ígéretét mégis olvashatjuk bizonyos utalásokkal ma is magunkra nézve. A Lélek egy, azonban különböző módokon nyilvánulhat meg (1Kor.12:4-7; Ef.4:4). Az első században ez a csodálatos ajándékok által történt, mivel mára már ezek az ajándékok visszavonattak, jogosan tekinthetünk a Lélek ajándéka ígéretének egy másik módon történő beteljesedésére. A Szentlélek ajándéka vonatkozhat arra az ajándékra, amely a Szentlélek, vagy arra az ajándékra, amelyről a Szentlélek beszél - azaz a bűnbocsánat és üdvösség ajándékára, amelyet Isten Lélektől ihletett szava ígért. A

123 ISTEN LELKE

Szentlélek ajándékát nyelvtanilag kétféleképpen érthetjük, amelyre bőséges példát is találhatunk a Szentírásban. 'Isten ismerete' (Kol.1:10) jelentheti mind azt az ismeretet, amellyel Isten rendelkezik, illetve érthetjük alatta az Istenről való ismeretet. 'Isten szeretete', vagy 'Jézus szeretete' (1Jn.4:9; 3:17; 2Kor.5:14) jelentheti azt a szeretetet, amelyet Isten és Jézus hordoz irántunk és azt a szeretet is, amelyet mi érzünk irántuk. 'Isten Ígéje' jelentheti az Istenről való szót, és azt a szót, amely Istentől származik. A 'Szentlélek ajándéka' tehát vonatkozhat arra az ajándékra, amelyet a Szentlélek tesz lehetségessé, arra, amelyről a Szentlélek beszél, csakúgy, mint arra az ajándékra is, amely a Szentlélek erejéből áll.

A LÉLEK AJÁNDÉKA: A BŰNBOCSÁNAT ELSZERÉSE?

A Róm.5:16-os vers "megigazulásnak", a Róm.6:23-as vers pedig "örök életnek" nevezi a kegyelmi ajándékot - összehasonlítást vonzva az ApCsel.2:38-as versben szereplő "Szentlélek ajándéka" kifejezéssel. Az ApCsel.2:39-es versről úgy tűnik, hogy a Jóel 2:32-es verset idézi a megmenekülésre, örök élet elnyerésére vonatkozóan, mintha csak ez lenne az, amit a Lélek ajándéka jelent. Péter utalása a megígért ajándékra azok számára, akik 'távoliak' az Ézs.57:19-es versre hivatkozik: "... Békesség (Istennel a bűnbocsánat elnyerése által) ... közel és távol! ...". Az Ef.2:8-as vers az ajándékot szintén üdvösségnek nevezi, mondván: "Mert általa (a Lélek ajándéka által) van szabad utunk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához",

124 ISTEN LELKE

pontosabb fordításban: egy Lélek által, azaz a szóban forgó lelki ajándék által (2:18). Ezt továbbá megerősíti az is, hogy az Ef.2:13-17-es szakasz szintén az Ézs.57:19-es versre hivatkozik: "... ti, akik egykor 'távol' voltatok, 'közel' kerültetek a Jézus vére által. Mert ő a mi békességünk ... 'békességet hirdetett nektek, a távoliaknak ...". Az Ézs.30:1-es vers elítéli a zsidókat, mert megbocsátást keresnek a saját maguk elgondolása szerint, ahelyett, hogy Isten Lelkének ajándéka által tennék ezt: "... tervet szőnek, de nélkülem, szerződést kötnek, de akaratom ellenére, vétket vétekre halmozva!". Az Ézs.44:3-as vers pedig Izráél utolsó napokra jellemző bűnbocsánat keresését hasonló kifejezésekkel ecseteli: "... vizet árasztok a szomjas földre, patakokat a szárazra. Lelkemet árasztom utódaidra, áldásomat sarjadékaidra. Az Ábrahám utódaira vonatkozó áldás az ő Krisztus által elnyerhető bűnbocsánatukban rejlik (ApCsel.3:25,26) - amely ennél a pontnál párhuzamos a Lélek zsidókra történő kitöltésével. Itt világosan ugyanarról van szó, mint Jóel könyvének 2. és az Apostolok Cselekedeteiről írott könyv 2. fejezeteiben. A Gal.3:14-es vers mindezt egy kicsit bővebb formában írja le: "... hogy Ábrahám áldása (a bűnbocsánat elnyerése) Jézus Krisztusban a pogányoké legyen, és hogy a Lélek ígéretét hit által megkapjuk". Az 1Kor.6:11-es versben pedig arról olvashatunk, hogy megmosattunk bűneinkből Isten Lelke által. A Rómaiakhoz írt levélben hasonlóságot fedezhetünk fel, abban, hogy megkapjuk a "kegyelmet ... megbékélést ... Lelket" (1:5; 5:11; 8:15), jelezvén az összefüggést a Lélek

125 ISTEN LELKE

kegyelmi ajándéka és megbocsátás között, amely megbékélésre vezet. Nem túlzó állítás az, hogy az Újszövetség nagymértékben az Ószövetség nyelvezetére és fogalmaira volt alapozva, főleg az elsősorban zsidó olvasóközönség érdekében, Mózes öt és Józsué Könyvében Isten újra és újra ígéretet tesz, hogy az Ígéret földjét az Ő népének adja - "... neked adom ezt a földet örökségül", egy általános kitétel bennük. Az Ígéret földjének az Újszövetség idejében az üdvösség, megmenekülés, megigazulás felel meg, ez tehát ma Isten ajándéka, amely kilátásban van, a bűnbocsánat elnyerésével való társításával együttesen.

A Gal.3:2,5-ös és 3:8-11-es versek összevetése párhuzamot mutat a Lélek megkapása és az Ábrahámi áldás, az üdvösség és bűnbocsánat elnyerésének áldása között. "... A Lélek ígérete ..." (Gal.3:14) az Ábrahámnak tett ígéretnek szöveggörnyezetében van említve.

Péter kérte a zsidókat, hogy térjenek meg, mielőtt vehetnék a Szentlélek ajándékát, amely személyes imádságot vonhatott maga után. Úgy tűnik van okunk abban hinni, hogy a Lélek ajándéka egy út, amely által a meghallgatott imádságot kifejezhetjük. A "jó ajándékok" adása, azoknak, akik azt imádságban kérik, megfelel a Szentlélek ajándéka megkapásának (Mt.7:11 vö. Lk.11:13). A Fil.1:19-es vers párhuzamot von "... a ti könyörgésetek és Jézus Krisztus Lelkének a segítsége ..." között. Ezzel egyvonalban az 1Jn.3:24-es versben azt olvassuk, hogy adva van nekünk a Lélek a parancsolatoknak való engedelmisségünk eredményeként, a 22. vers pedig azt mondja,

126 ISTEN LELKE

hogy a parancsolatoknak való engedelmesség által imádságaink meghallgatást nyernek. Az Isten iránt való bizalmunk abból fakad, hogy Isten meghallgatja imáinkat (1Jn.5:14) és abból, hogy Isten az Ő Lelkéből adott nekünk (1Jn.3:21,24; 4:13), tekintettel arra, hogy ezek párhuzamos kifejezések.

A görög 'charis' szó tanulmányozása, amely gyakran "kegyelemnek" van fordítva, rámutat arra, hogy ez a szó gyakran van használva a Lélek ajándékával kapcsolatban.

"... Az Úr Jézus kegyelme (ajándéka) által üdvözülünk ..." (ApCsel.15:11). A "kegyelem" fogalma gyakran van kapcsolatban a meghallgatott imádsággal (pl. 2Móz.33:12; 34:9; 4Móz.32:5; Zsolt.84:11; 2Kor.12:9; Zsid.4:16; Jak.4:6 vö. 3.vers). A Zak.12:10-es vers az utolsó napokban megvalósuló "könyörület és könyörgés lelke" zsidókra való kiöntéséről szól. Ez pedig összegzi, amit felvetettünk - az imádság (könyörgés) a Lélek ajándékát idézi elő a bűnbocsánat elnyerésének értelmében, és azt, hogy a Léleknek ez az adományozása az imádságot való meghallgatásként, szemléltetve van a zsidók megtérésében az első század során és az utolsó időkben. Ugyanilyen szövegösszefüggésben Pál Isten ajándékairól és elhívásáról szól a megtérésre és bűnbocsánat elnyerésére (Róm.11:29).

A PÁRTFOGÓ (VÍGASZTALÓ)

Ugyanezt a megközelítést alkalmazhatjuk a János evangélium 14. és 16. fejezeteiben

127 ISTEN LELKE

szereplő Pártfogó ígéretével kapcsolatban. Ez elsősorban azokra a csodálatos erőkre vonatkozott, melyek az első tanítványoknak adattak, akiknek az ígéret elsőként lett téve, valamint ránk is vonatkozhat, nem természetfeletti csodákkal társított értelemben. Az ajándék adatott, hogy megtanítsa az apostolokat mindenre, eszükbe juttasson mindent, amit Jézus mondott nekik (Jn.14:26), gyaníthatóan, hogy képessé tegye őket az evangéliumi feljegyzések megírására. Az "eszükbe juttatás" kifejezése önmagában határt szab a tanítványoknak ígért Pártfogó természetfeletti tényezőjének, azoknak a tanítványoknak ígért Pártfogóról van szó, akik Jézussal együtt éltek Jézus földi szolgálata idején. Csak ők lehettek képesek Jézus szavait az emlékezetükbe idézni a Pártfogó által. A Pártfogó ajándékairól szóló leírás szintén alkalmazható a teljes bibliai iratgyűjtemény hatalmára, erejére. Tehát következőképpen elmondhatjuk, hogy a Lélekről szóló ezen és más ígéretek is egy természetfeletti formában teljesedtek be még az első században, azonban ma a Lélek megnyilvánulásaként vonatkozik ránk Isten Bibliában lefektetett szavain keresztül.

Természetesen igaz, hogy Isten Lelke ki volt nyilatkoztatva írott formában a régmúltban is, de az csupán egy részleges kinyilatkoztatása volt Isten Ígétének, összehasonlítva a teljes, "tökéleteshez" képest, amellyel ma rendelkezünk. (1Kor.13:9-13). Mindebből következik, hogy nem születhetett semmilyen más írásos kinyilatkoztatás sem Istenről az ajándékok visszavonása után az Újszövetség elkészültekor. A Mormon Biblia és más ehhez

128 ISTEN LELKE

hasonló írások igényt támasztanak arra, hogy a Biblia nem a teljes kinyilatkoztatást tartalmazza - azonban a lelki ajándékok hiánya ma bizonyítja a Biblia tökéletességét, teljességét. Ha szándékunkban áll a Bibliában található Istenről szóló kinyilatkoztatást teljességében magunkra alkalmazni, akkor az Írások minden részét használnunk kell, mind az Ó- és Újszövetség írásait, csak ekkor kezdhet el Isten embere oly tökéletessé lenni, mint amilyen Isten az Ő szavában kinyilatkoztatott teljessége.

8. Hozzáfűzés: "Azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik" (Mk.16:17).

E vers alapján érvelnek sokan azzal, hogy bárki, aki igazán hisz, megkapja a csodálatos ajándékokat. Azonban ezt túl sok mindennek kell bizonyítania - "...kígyókat vesznek kezükbe, és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik, betegekre teszik rá a kezüket, és azok meggyógyulnak" (Mk.16:18). Ez nem olyan dolgoknak az ígérete, amelyek elméletileg történhetnek meg, ha egy hívő elegendő hittel rendelkezik, ezek biztos ígéretek voltak olyan dolgokról, amelyek feltétlenül meg fognak történni a hívők által. Hacsak meg nem valósulnak világos módon a csodáknak ezek a terjedelmei, akkor az ebben a versben szereplő ígéret nem vonatkozhat ránk a mai időkben.

129 ISTEN LELKE

Gondolhatunk Pálra, amikor a mérges kígyót, amely megmarta, képes volt magáról lerázni, anélkül, hogy bármi baja esett volna (ApCsel.28:3-7), ennek láttán megerősítést nyert a prédikációja, hogy az valóban Istentől származik.

Egyetlen karizmatikus keresztény egyháznak sincs, akik a múlt század folyamán vagy ma azt állítják, hogy ilyen hatalmat gyakorolnak, kézzelfogható bizonyítéka arról, hogy rendelkeznek ezzel az erővel. Hacsak minden hívő nem képes, és véghez nem visz ilyen csodákat, akkor ez az ígélet nem vonatkozhat a mai időkre. Ez jóváhagyja a következtetésünket, amelyet már levontunk a Biblia Lélekre vonatkozó tanításainak vizsgálata során, ezek a csodálatos ajándékok az első századi híveknek adattak, s miután az újszövetségi iratok teljessékké váltak, ezek az ajándékok eltöröltettek.

Márk evangéliuma 16. fejezetének az utolsó verse azt javasolja, hogy az ajándékok, melyek követték azokat, akik hittek, egy speciális cél érdekében adattak, hogy igazolják az evangélium szóban elhangzó tanításait: "Azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik: ... Azok pedig elmentek, hirdették az ígét mindenütt, az Úr pedig együttmunkálkodott velük, megerősítette az ígehirdetést a nyomában járó jelekkel" (Mk.16:17,20). Miután ezek a szava írásba lettek foglalva teljességükben, ahogyan azokat ma az Újszövetségben olvashatjuk, nem volt szükséges többé, hogy a csodálatos ajándékok kövessék a hívőket.

130 ISTEN LELKE

Megjegyzés: Olyan széleskörben terjedtek el a visszaélések azzal kapcsolatban, hogy a Szentlélek ajándékai ma is működnek, hogy 1989-ben egy nyilvános vitát rendeztek egy karizmatikus keresztény pásztor, John Liliekas, egy Krisztadelfian testvér, Mr. John Allfree és e könyv írója között. A vita kulcskérdése volt: "A Szentlélek csodálatos ajándékai a hatalmunkban van-e ma is?" Meghívók sokasága lett szétküldve egész Angliában a különböző egyházak számára, ennek eredményeképpen több, mint 1000 hallgató gyűlt össze. Indokoltan feltételezzük, hogy a legmeggyőzőbb bizonyosságok a ma érvényes ajándékok felől bemutatást nyertek. Az eljárás írásos anyaga megszerezhető a következő címen: The Dawn Book Supply, 66 Carlton Road, Nottingham NG3 2AP, England

2. Tanulmány kérdései:

1. A következő szavak közül melyek a 'Lélek' szó jelentései?
 - (a) Erő
 - (b) Szent
 - (c) Lélegzet
 - (d) Por
2. Mi a Szentlélek?
 - (a) Személy
 - (b) Erő
 - (c) Isten ereje
 - (d) A szentháromság tagja
3. Hogyan íródott a Biblia?

131 ISTEN LELKE

- (a) Az emberek leírták saját gondolataikat
- (b) Az emberek leírták azt, amit gondoltak Istenről
- (c) Az ember Isten Lelkétől származó ihletettsége által
- (d) A Bibliának egyaránt vannak ihletett és nem ihletett részei

4. A következők közül mely okok miatt adattak a Lélek csodálatos ajándékai?

- (a) Hogy támogassák az evangélium szóbeli hirdetését
- (b) Hogy fejlődhessen az ősegység
- (c) Hogy igazságosságra készítse az embereket
- (d) Hogy megmentse az apostolokat személyes nehézségeiktől

5. Honnan ismerhetjük meg Isten igazságát?

- (a) Részben a Bibliából, részben saját gondolatainkból
- (b) Abból, hogy a Szentlélek közvetlenül jelent ki nekünk dolgokat, eltekintve a Biblia olvasástól
- (c) Kizárólag a Bibliából
- (d) Egyházi lelkipásztoroktól / papoktól

6. Nevezzen meg néhány első században működött lelki ajándékot!

7. Mikor lettek ezek az ajándékok visszavonva? Lehetséges-e, hogy ma is rendelkezünk velük?

8. Hogyan munkálkodhat a Szentlélek ma az életünkben.

132 ISTEN LELKE

133 ISTEN LELKE

REPLACE THIS PAGE WITH PICTURE

3. Tanulmány

Isten ígéretei

3.1 Isten ígéretei: Bevezetés

Tanulmányainknak ennél a pontjánál már átfogó képünk van arról, hogy ki Isten és miként munkálkodik. Miközben ezeket a kérdéseket vizsgáltuk számos általános félreértés került tisztázásra ezek felől a dolgok felől. Most pozitívabb oldalukról szeretnénk azokat a dolgokat szemügyre venni, amelyeket Isten "...megígért az őt szeretőknek" (Jak.1:12; 2:5), amennyiben megtartjuk parancsolatait (Jn.14:15).

Az Újszövetség első könyve az evangélium üzenete ahogyan Máté hirdette. A könyv így kezdődik: " Jézus Krisztusnak, a Dávid fiának, az Ábrahám fiának nemzetségekönyve,..." majd ezt a származási táblázatával bizonyítja. (vö Lk 3:23-38) Ez sajátságos az első látásra. A lényeg az, hogy ezek az első hívők felismerték azt, hogy Isten ígéreteinek Ábrahámnak és Dávidnak Jézus az alapja. Pál hasonlóképpen írt (Gal 3:16)

Isten ószövetségi ígéreteit az igazi krisztusi reménység magában foglalja. Pál apostol élete megpróbáltatásos szakaszában arról a jövőbeni megjutalmazásról beszélt, melyért kész volt mindent feladni: "Most is amiatt a reménység miatt állok itt vád alatt, amelyet atyáinknak ígért Isten. Ennek a teljesülését reméli tizenkét törzsünk is, éjjel-nappal állhatatosan szolgálva Istennek. Ezért a reménységért vádolnak engem a zsidók, Agrippa

136 ISTEN IGÉRETEI

király” (ApCsel.26:6,7). Életében sok időt töltött azzal, hogy hirdette „...azt az ígéretet (evangéliumot), amelyet az atyáknak tett Isten, beteljesítette nekünk, az ő gyermekeiknek, amikor feltámasztotta Jézust. Ahogyan meg van írva a második zsolttárban is. Fiam vagy te, ma nemzettelek ” (ApCsel.13:32,33). Pál kifejtette, hogy a hit ezekben az ígéretekben, reménységet nyújt a halálból való feltámadásra (ApCsel.26:6-8 vö.23:8), tudást Jézus második eljövételéről és ítéletéről, valamint Isten eljövendő Országáról (ApCsel.24:25; 28:20,31).

Fontos megértenünk, hogy az igazi kereszténység reménye „Izrael reményé”-vel van összekötve. Isten elküldte Fiát elsősorban és mindenekfölött a zsidókat megváltani (Gal 4:4,5), ugyanakkor Isten nem akarja, hogy bárki is elkárhozzon és kegyelme által a pogányok megoszthatják a megváltás ígértét (Róm 11 és 12)

Mindez megsemmisíti azt a feltevést, hogy az Ószövetség pusztán Izrael értelmetlen vándorlásának történetét tartalmazza, amelyben nincs szó semmiféle örök életről. Az Ószövetségben kifejtett megváltás ígértének felfogása, magában foglalja Krisztus evangéliumának megértését. Isten nem hirtelen döntött úgy 2000 évvel ezelőtt, hogy majd felajánl számunkra örök életet Jézus által. Ez a terve megvolt kezdettől fogva:

„...az örök élet reménységére, amelyet az Isten, aki nem hazudik, örök idők előtt megígért, ígértét pedig kijelentette a

137 ISTEN IGÉRETEI

maga idejében az evangélium hirdetésével: erre kaptam megbízást a mi üdvözítő Istenünk rendelkezéséből” (Tit.1:2,3).

”Mert megjelent az élet, mi pedig láttuk, és bizonyosságot teszünk róla, és ezért hirdetjük nektek is az örök életet, amely azelőtt az Atyánál volt, most pedig megjelent nekünk ” (1Jn.1:2).

Látjuk, hogy Isten azon terve, hogy örök életet adjon népének, létezett kezdettől fogva, ez már önmagában is valószínűtlenné teszi, hogy hallgatott volna erről 4000 éven keresztül, melynek folyamán kapcsolatban volt az emberiséggel, és amelyet az Ószövetség jegyez fel. Valójában az Ószövetségben számos prófécia és ígéret található, melynek mindegyike egyre több részletet ismertet arról a reménységről, amelyet Isten készített az Ő népe számára. Ennélfogva Isten zsidó atyáknak tett ígéreteinek a megértése alapvetőek a mi üdvösségünk szempontjából: ”Ti abban az időben Krisztus nélkül éltetek, Izráel közösségétől elkülönítve, és mint az ígéret szövetségéin kívül álló idegenek, reménység nélkül és Isten nélkül éltetek a világban” (Ef.2:12) - noha kétségtelenül kaptak arról tanítást, hogy az ő előző pogány hitük valóban nyújtott számukra némi reményt és Istenismeretet. Azonban itt annak a súlyosságára van rámutatva, hogy nem ismerték Isten ószövetségi ígéreteit - a valóságban ”reménység nélkül és Isten nélkül... (éltek) a világban”. Emlékezzünk Pál meghatározására a krisztusi reménységre vonatkozólag: "... amiatt a reménység miatt

138 ISTEN IGÉRETEI

állok itt vád alatt, amelyet atyáinknak ígért Isten" (ApCsel 26:6).

Szomorú tény, hogy néhány egyház leveszi a hangsúlyt az Ószövetség ezen részeiről, amelyet nem kellene megtenniük. A "kereszténység" egy Újszövetség alapú vallássá degenerálódott - ámbár így is arra hajlik, hogy csupán néhány verset használjon belőle. Jézus világosan ráhelyezte a hangsúlyt a teljes Szentírás nélkülözhetetlenségére:

"Ábrahám ezt felelte: Ha Mózesre (a Biblia első öt könyvére, melyet Mózes írt) és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki feltámad a halottak közül" (Lk.16:31).

Természetünkből fakadó értelmünk érvelhet úgy, hogy hinni Jézus feltámadásában elegendő (vö. Lk.16:30), azonban Jézus kijelentése alapján, az Ószövetség alapos megértése nélkül, ez nem válik teljesen lehetségessé.

A 'tanítványok' hitének az összeomlását Krisztus kereszthalála után, Jézus visszavezette arra, hogy nem ismerték alaposan az ószövetségi iratokat:

"Akkor ő így szólt hozzájuk: 'Ó, ti balgák! Milyen rest a szívetek arra, hogy mindazt elhiggyétek (helyesen), amit megmondtak a próféták! Hát nem ezt kellett-e elszenvednie a Krisztusnak, és így elmagyarázta nekik mindazt, ami az Írásokban róla szólt'" (Lk.24:25-27).

139 ISTEN IGÉRETEI

Figyeljük meg mennyire hangsúlyt helyez arra, hogy a teljes Ószövetség róla beszél. Nem az volt a helyzet, hogy a tanítványok soha nem olvasták, vagy soha nem hallották volna az ószövetségi írásokat, hanem nem értették meg helyesen őket, és ennél fogva nem tudtak igazán hinni bennük. Tehát Isten beszédének a korrekt megértése, inkább mint csupán az olvasása, szükséges az igazi hit kifejlődéséhez. A zsidók fanatikusan olvasták az Ószövetség írásait (ApCsel 15:21), de mivel nem értették a Jézusra és az evangéliumra vonatkozó utalásokat, nem voltak képesek igazán hinni bennük, ezért Jézus ezt mondta nekik:

"Mert ha hinnétek Mózesnek, hinnétek nekem: mert én rólam írt ő. Ha pedig az ő írásainak nem hisztek, akkor az én beszédeimnek hogyan hinnétek? " (Jn 5:46,47).

Minden Biblia olvasásuk ellenére, nem értették a Jézusról szóló igazi üzenetet, ámbar szerették volna azt gondolni magukról, hogy biztosítva van az üdvösségük. Jézusnak meg kellett mondania nekik:

"Ti azért kutatjátok az írásokat, mert azt gondoljátok (biztosak vagytok benne), hogy azokban van az örök életetek: pedig azok rólam tesznek bizonyosságot " (Jn.5:39).

Sok olyan emberrel lehet ugyanez a helyzet, akiknek néhány ószövetségi eseményről és tanításról körvonalakban vannak ismereteik: ez olyan ismeretet jelent, melyet csupán

140 ISTEN IGÉRETEI

esetlegesen szereztek. A Krisztusról szóló csodálatos üzenet, és Isten Országának evangéliuma csendben elkerüli őket. Ennek a tanulmánynak a célja, hogy kimozdítson minket ebből az állapotból, miután bemutatja az Ószövetségben szereplő legfőbb ígéretek valóságos értelmét:

- **Az Édenkertben adott ígéletét**
- **A Noénak tett ígéletét**
- **Az Ábrahámnak tett ígéletét**
- **A Dávidnak tett ígéletét**

A Biblia első öt könyve tartalmaz ezekről információkat (Móz.1-5. Könyvei), melyek Mózes által lettek feljegyezve, valamint az Ószövetség prófétikus irataiban is olvashatunk róluk. Krisztus evangéliumának minden pontja megtalálható ezekben az írásokban. Pál kijelentette, hogy az ő prédikálása erről az evangéliumról nem mond "semmit sem... azon kívül, amit Mózes és a próféták megjövendöltek: a Krisztusnak szenvednie kell, és mint aki elsőnek támad fel a halottak közül, világosságot fog hirdetni a népnek és a pogányoknak" (ApCsel 26:22,23)

A Krisztus követők egy kiemelkedő alakjának, Pálnak a reménysége kell, hogy legyen az a reménység, amely minket is motivál, amint az a dicsőséges fényt jelentette számára élete alagútjának végénél, ugyanúgy ennek ezt kell jelentenie minden komoly hívő számára is.

141 ISTEN IGÉRETEI

Ettől a motivációtól hevülten, megkezdhetjük az "Írások kutatását".

3.2 Az Édenkertben kapott ígélet

Az ember elesésének történetét a Teremtés Könyvének harmadik fejezete beszéli el. A kígyót ekkor megátkozta Isten, mert Isten beszédét félrevezetően idézte, és engedetlenségre csábította Évát. Ádám és Éva büntetést kaptak engedetlenségükért. Azonban a reménységnek egy fénysugara lépett be ebbe a sötét képbe, amikor Isten ezt mondta a kígyónak:

"Ellenségeskedést (gyűlöletet) támasztok közted és az asszony közt, a te utódod és az ő utódja közt: ő a fejedet tapossa (az asszony utódja), te meg a sarkát mardosod" (1Móz.3:15).

Ez a vers a lényegét foglalja össze, szükséges, hogy pontosan meghatározzuk a különböző kifejezéseket, amelyeket magában foglal. Az "utód" leszarmazottat, vagy gyermeket jelent, továbbá vonatkozhat az emberek egy rendkívüli "utódjára" is. Később látni fogjuk, hogy Jézus Ábrahám utóda volt (Gal.3:16), ha pedig mi Jézusban vagyunk a víz alámerülés által, akkor mi is Ábrahám utódai vagyunk (Gal.3:27-29). A szó, hogy "utód" kifejezi azt is, hogy valaki valakinek biológiailag az utódja (1Pét.1:23), egy igazi

142 ISTEN IGÉRETEI

utód pedig az ő apjának a személyiségével fog bírni.

A kígyó utódának tehát egy olyan valakire/valamire kell, hogy vonatkozzon, akinek/aminek a vonásai a kígyóéhoz hasonlítanak:

- Isten igéjét elferdíti
- hazudik
- másokat bűnre vezet

A 6. Tanulmányban látni fogjuk, hogy nem egy fizikai személy teszi mindezeket, hanem a bennünk lakozó:

- "őember", a bűn hatalmában álló test (Róm.6:6)
- "nem lelki ember", természetes ember (1Kor.2:14)
- "őember, aki csalárd és gonosz kívánságok miatt megromlott" (Ef.4:22)
- "régii ember, a cselekedeteivel együtt" (Kol.3:9).

A bűnnek ez a bennünk lakozó "embere " a bibliai "ördög", azaz a kígyó utóda.

Az asszony utódjának egy speciális egyénnek kell lennie -"te (a kígyó utóda) meg a sarkát mardosod " (1Móz 3:15). Ez a speciális személy összezúzza a kígyó utódát, vagyis a bűnt - a fejét tapossa. A kígyót megütni a fején

143 ISTEN IGÉRETEI

egyenlő egy halálos csapással - hiszen az agya a fejében van. Az egyetlen személy, aki számításba jöhet, mint az asszonynak ez a speciális utóda, kizárólag az Úr Jézus lehet.

Jézus Krisztus, aki (keresztthalála által) megtörte a halál erejét (és így a bűn hatalmát Róm.6:23; Ézs.25:8), "...és az evangélium által világosságra hozta az elmúlhatatlan életet" (2Tim.1:10).

"Isten a bűn miatt tulajdon Fiát küldte el a bűnös testhez hasonló formában, és kárhozatra ítélte a bűnt a testben.." - vagyis a bibliai ördögöt, a kígyó utódát (Róm.8:3).

"...Ő (Jézus) azért jelent meg, hogy elvegye a bűnöket " (1Jn.3:5).

"Fiút fog szülni (Mária), akit nevezd el Jézusnak (jelentése: Megváltó, Üdvözítő), mert ő szabadítja meg népét bűneiből" (Mt.1:21).

Jézus a szó szoros értelmében "asszonytól született" (Gal.4:4), mint Mária fia, ámbar Isten volt az Atyja. Tehát ebből a szempontból is Jézus az asszony utóda volt, Emberfia, noha Jézus Isten által oly csodálatos úton születhetett meg, ahogyan senki más ember sem. Az asszony utódát a mi bűneink miatt ideglenesen megsebesítették - "te meg (a kígyó) a sarkát mardosod" (1Móz.3:15). Egy kígyó marás a sarkon rendszerint egy ideiglenes seb, a kígyó fejen ütéséből származó állandó sebhez képest. Több ma is

144 ISTEN IGÉRETEI

használt kifejezés vezethető vissza bibliai gyökerekhez: "knock it on the head" azaz agyonüt ill. véget vet valaminek, ez a népszerű angol mondás valószínűleg erre a Jézusról szóló próféciára van alapozva, aki a kígyó fejére tapos.

A bűn kárhozzátása, azaz a kígyó utódának a kárhozzátása elsődlegesen Krisztus kereszthalála által történt meg - figyeljünk fel arra, hogy a már idézett versek Krisztus bűn feletti győzelméről múlt időben beszélnek. Az átmeneti seb Jézus sarkán tehát egy utalás Krisztus három napos halálára. Feltámadása bizonyítja, hogy ez csak egy ideiglenes seb volt, összehasonlításképpen azzal a megsemmisítéssel, amelyet ő a halálnak (bűnnek) szerzett. A világi történelemben is találkozhatunk feljegyzésekkel arról, hogy a keresztre feszített embereket a sarkuknál szögezték rá a facölöpökre. Jézus sebet kapott a sarkán halálakor. Ézs.53:4-6 leírja, hogy Krisztus sebeket kapott Istentől az ő kereszthalála által. Ez egyértelműen visszautal az 1Móz.3:15 próféciájára, azaz, hogy Krisztust megsebesíti a kígyó utóda. Azonban Isten az, aki végsősoron munkálkodott azon a seben keresztül, melyet Krisztus kapott, azt olvashatjuk Istenről az Ézs.53:10-ben, hogy az Ő akarata volt, hogy Krisztus összetörjön, ezáltal fékezi meg a gonoszság erejét, melyek összetörték az Ő Fiát is. Isten pedig ílymódon működik az olyan problémákon keresztül, melyeket bármely gyermeke tapasztalhat.

145 ISTEN IGÉRETEI

A MA LÉTEZŐ ELLENTMONDÁS

Azonban a kérdés felmerülhet bennünk: "Ha Krisztus megsemmisítette a bűnt és a halált (a kígyó utódát), akkor ezek a dolgok hogyan létezhetnek ma mégis?" A válasz erre a kérdésre az, hogy Krisztus a kereszten a bűn hatalmát semmisítette meg önmagában: a 1Móz.3:15-ben olvasható prófécia elsősorban Jézus és a bűn közti konfliktusról beszél. Mindez azt jelenti, hogy mivel Krisztus minket arra hív, hogy osztozzunk az ő győzelmében, úgy végül mi is képesek lehetünk legyőzni a bűnt és a halált. Azok, akik nincsenek elhívva arra, hogy osztozzanak az ő győzelmében, vagy akik elutasítják ezt az ajánlatot, természetesen meg fogják tapasztalni a bűnt és a halált. Ámbár a bűnt és halált az igazi hívők is tapasztalják azonban az asszony utódával való közösségük által és azáltal, hogy megtörtént a Krisztusba való megkeresztelésünk (víz alámerülés által; Gal 3:27-29), elnyerhetik bűneik bocsánatát, és így végül meg lehetnek mentve a haláltól, amely a bűn következménye. Tehát Krisztus reménység szerint megtörte a halál erejét a kereszten (2Tim.1:10), noha a halál nem fog megszűnni, amíg Isten földdel kapcsolatos terve be nem teljesedik a Millennium végén, amikor a halál ténylegesen megszűnik az emberek között - amikor a halál soha többé nem fog előfordulni a földön: "Mert addig kell uralkodnia, míg lába alá nem veti valamennyi ellenségét. Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál" (1Kor.15:25,26).

146 ISTEN IGÉRETEI

Ha már víz alámerültünk Krisztusba, akkor a Krisztusról szóló ígéretek, mint például az 1Móz.3:15 ígérete is, személyesekké válnak számunkra, nem maradnak többé csupán érdekes részei a Bibliának, ezek jövődölések és ígéretek azokról a dolgokról, melyek közvetlenül értünk vannak. Mintahogyan az asszony utóda, úgy mi is meg fogjuk tapasztalni a bűn feletti győzelmet egy rövid időn belül. Hacsak az Úr vissza nem tér még a mi életünkben, akkor mi szintén sebet kapunk a sarkunkon Jézushoz hasonlóan, és mi szintén meghalunk. Azonban, ha valóban az "asszony" utódai vagyunk, akkor ez a seb csak időszakos lesz. Azok, akik megfelelően víz alámerültek Krisztusba, közösséget vállaltak az Ő halálával és feltámadásával - amelyet a vízből való felemelkedés szimbólizál (Ld. Róm.6:3-5). Ha "az asszony" igazi utódai vagyunk, akkor a mi életünk vissza fogja tükrözni az 1Móz.3:15 szavait - a konfliktusnak (ellenségeskedésnek) egy állandó érzete lesz bennünk a jó és rossz között. A kimagasló apostol, Pál egy szinte skizofrénikus konfliktusról ír a bűn között és az ő valódi énje között, amely hevesen kikelt benne (Róm.7:14-25).

A Krisztusba történő víz alámerülés után ennek a bűnnel való konfliktusnak, amely természetesen van bennünk, fokozódnia kell - és folytatódnia minden napon. Egy bizonyos értelemben ennek nem könnyű így lennie, mivel a bűn hatalmas erő. Azonban egy másik értelemben nem nehéz, hiszen Krisztusban vagyunk, aki már megküzdött ezzel a konfliktussal, és győzött.

147 ISTEN IGÉRETEI

A kígyó legelső utódja Kain volt. A kígyótól eltérően, akinek nem volt erkölcsi felfogása, Kain megértette a különbséget az igazság és a hazugság között és azt, hogy mit várt tőle Isten, s mégis a kígyó gondolatmenetét követte, ami hazugsághoz és gyilkossághoz vezetett.

Tudjuk, hogy a zsidók voltak azok, akik ténylegesen halálra adták Jézust - azaz megmárták az asszony utódának a sarkát - így várható, hogy ők a kígyó utódának elsőrendű példái voltak. Ezt Jézus is és keresztlő János is megerősítette:

"Amikor pedig látta (János), hogy a farizeusok és szaduceusok (a zsidók azon csoportjai, akik elítélték Jézust) közül sokan jönnek megkeresztelkedni, így szólt hozzájuk: "Viperák fajzata (szülöttei)! Ki figyelmeztetett titeket, hogy meneküljete az eljövendő harag elől?" (Mt.3:7).

"Ő pedig ismerve gondolataikat, ezt mondta nekik... Viperák fajzata! Hogyan szólhatnátok jót gonosz létetekre?" (Mt.12:25,34).

A világ ugyanezekkel a kígyóra jellemző jellemvonásokkal bír. Csak a Krisztusba víz alámerülteknek van közösségük az asszony utódával, mindenki más, különböző szinteken, a kígyó utódaihoz tartozik. Ahogyan Krisztus viszonyult azokhoz az emberekhez, akik a kígyó utódai voltak, szükséges, hogy egy példa legyen számunkra:

148 ISTEN IGÉRETEI

- Szeretettel és igazi törődéssel prédikált nekik
- Nem engedte befolyásolni magát az ő cselekedeteik és gondolkodásmódjaik által
- Isten szeretetteljes személyét nyilatkoztatta ki számukra élete által.

Mindezek ellenére ezek az emberek gyűlölték Jézust. Krisztus saját erőfeszítései, hogy Istennek engedelmeskedjék, féltékennyé tették őket. Még saját családja is (Jn.7:5; Mk.3:21) és közeli barátai is (Jn.6:66) akadályozták őt, sőt néhányan el is hagyták. Pál ugyanezt élte át, amikor azokhoz szólt, akik egykor mellette álltak valamilyen formában:

Most pedig az ellenségetek lettem, mert az igazat mondom néktek?" (Gal.4:14-16).

Az igazság sohasem volt népszerű, ismerni és meg is élni úgy, ahogyan kellene, mindenkor problémát fog okozni számunkra valamilyen formában, sőt még üldöztetések is eredményezhet:

"De amint akkor a test szerint született üldözte a Lélek szerintit, (Isten élő és maradandó igéje által -1Pt 1:23), ...úgy van ez most is" (Gal.4:29).

Ha valóban egységben vagyunk Krisztussal, szükségszerűen tapasztalni fogjuk az ő szenvedéseinek bizonyos aspektusait azon

149 ISTEN IGÉRETEI

célből, hogy az ő dicsőséges jutalmában is osztozhassunk. Pál ebben is egy páratlan példát állít elénk:

”Ezért tehát mindent elviselek a választottakért, hogy ők is elnyerjék a Krisztus Jézusban való üdvösséget örök dicsőséggel. Igaz beszéd ez: Ha velem együtt haltunk meg, velem együtt fogunk élni is. Ha tûrünk velem együtt fogunk uralkodni is. Ha megtagadjuk, ő is megtagad minket” (2Tim.2:10-12).

”...Ha engem üldöztek (Jézus), titeket is üldözni fognak, ha az én igémet megtartották, a titeket is meg fogják tartani. De mindezt az én nevemért teszik veletek,... ” (Jn.15:20,21).

Szembenézve az olyan versekkel, mint a fentiek, kísértő ezt mondani magunkban: ”Ha ilyen az, ha valakinek Krisztussal van közössége, az asszony utódával, ha erről van szó, én inkább nem kérek belőle”. Azonban természetesen tőlünk sohasem fogják elvárni, hogy olyan dolgon menjünk keresztül, amellyel nem fogunk tudni elfogadhatóan megbírkózni. Míg az önfeláldozásunk feltétlenül szükséges, azért hogy Krisztussal teljességgel egységben lehessünk, azonban a vele való kapcsolatunk egy olyannyira dicsőséges jutalmat fog eredményezni, amely nem hasonlítható a jelenlegi élet szenvedéseihez. Az Ő áldozata pedig mindenkor képessé teszi imádságainkat, hogy segítségül legyenek számunkra, hogy az élet traumás időszakában különösen erősek lehessünk Istennel.

150 ISTEN IGÉRETEI

”Emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtlökön felül kísérteni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy el bírjátok azt viselni” (1Kor.10:13).

”Ezeket azért mondom nektek, hogy békességetek legyen énbennem. A világon nyomorúságatok van, de bizzatok: én legyöztem a világot” (Jn.16:33).

”Mit mondjunk tehát erre? Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?” (Róm.8:31).

3:3 A Noénak tett ígélet

Amint az emberi történelem továbbhaladt Ádám és Éva ideje után az emberi gonoszság egyre inkább elhatalmasodott. A civilizáció erkölcsileg olyannyira reménytelen állapotot ért el, hogy Isten úgy döntött, elpusztítja az általa teremtett élővilágot Noénak és családjának kivételével (1Móz.6:5-8). Isten megbizta Noét, hogy készítsen egy bárkát, amelyben ő és mindenféle állatnak egy-egy példánya lakhat az alatt az idő alatt, amikor a világ vízözön által lesz elpusztítva. Ennél a pontnál megjegyezzük, hogy tudományos bizonyítéka van annak, hogy ez a hatalmas vízözön valóban megtörtént, a Szentírás világos állításától eltekintve is. Figyelemre méltó, hogy a föld (ez a szó szerinti bolygó) nem lett elpusztítva, csupán a bűnös emberi társadalom, amely lakozott rajta: ”Elpusztult

151 ISTEN IGÉRETEI

minden test, amely a földön mozgott” (1Móz.7:21). Jézus (Mt.24:37) és Péter (2Pét.3:6-12) mindketten úgy tekintettek a Noé idejében történt ítéletre, mint amely hasonlít arra az ítéletre, amely Krisztus második eljövetelekor fog megtörténni. Az emberiség kétségbeejtő gonoszsága Noé idejében vetekszik jelenlegi világunkéval, amely már azon a ponton van, hogy elvegye ítéletét Krisztus visszatérésével.

Az emberiség bűnössége miatt és bolygónk megkezdett pusztítási folyamata végett támadt a hiedelem, még a keresztény világban is, hogy ez a föld el lesz pusztítva. Ez az elképzelés tisztán mutatja a hiányosságot a Biblia alapvető üzenetének megértésében - hogy Isten aktívan törődik ennek a földnek az ügyeivel, és, hogy Jézus Krisztus hamarosan vissza fog térni, hogy megalapíthassa Isten Országát itt a földön. Ha az emberiség elpusztíthatja ezt a földet, akkor ezeket az ígéreteket nem lehetne betartani. A 4.7-es és az 5-ös Tanulmányokban elegendő bizonyásgról olvashatunk afelől, hogy Isten Országáa a földön lesz megalapítva. A következő idézetek pedig tekintélyes bizonyítékai annak, hogy a föld és a Naprendszer elemei nem lesznek elpusztítva:

- “Magasra építette szentélyét, akár az eget, örök alapot vetett neki, akár a földnek” (Zsolt.78:69).
- “a föld örökké megmarad” (Préd.1:4).
- “Dicsérje őt a nap és a hold, dicsérje minden fényes csillag! Dicsérjék őt az

152 ISTEN IGÉRETEI

egek egei, még a vizek is ott fõnn az égben! Dicsérjék az Úr nevét, mert õ parancsolt, és azok létre jöttek, mindörökre helyükre állította õket, rendelkezést adott melytõl nem térnek el" (Zsolt.148:3-6).

- "Nem árt, és nem pusztít szent hegyemen senki, mert tele lesz a föld az Úr ismeretével, ahogyan a tengert víz borítja" (Ézs.11:9; 4Móz.14:21) - ez nehézségekbe ütközne, ha Isten megengedné az embernek, hogy elpusztítsa a földet. Ez az ígélet még nem teljesedett be.

- "Ezt mondja az Úr, aki az eget teremtette, õ, az Isten, aki a földet formálta, alkotta és megszilárdította, nem kietlennek teremtette, hanem lakóhelynek formálta: Én vagyok az Úr, nincs más!" (Ézs.45:18). Ha Isten csupán azért teremtette a földet, hogy végignézhesse annak pusztulását, akkor az Ő munkája hiábavaló volt.

Már a Teremtés Könyvében Isten ígéretet tett Noénak minderrõl. Amint Noé elkezdett élni a vízözön utáni új világban lehettek olyan félelmei, hogy még egy ilyen általános pusztulás fogja érni a földet. Bármikor, amikor a vízözön után el kezdett esni az esõ, bizonyára foglalkoztathatták ilyen gondolatok. Isten pedig szövetségre lépett vele (ígéretnek sorozatát adta), hogy ez sohatöbbé nem fog elõfordulni:

153 ISTEN IGÉRETEI

„Íme, szövetségre lépek veletek és utódaitokkal, meg minden élőlényel, amely veletek van: madárral, állattal és minden földi élőlényel; mindennel, ami a bárkából kijött, minden földi élőlényel. Szövetségre lépek veletek, és semmi sem pusztul el többé özönvíz miatt, mert nem lesz többé özönvíz a föld elpusztítására. Majd azt mondta Isten: ez a jele a szövetségnek, amit én szerzek veletek és minden élőlényel, amely veletek van, minden nemzedékkel, örökre” (1Móz.9:9-12). - Figyelemre méltó, hogy „Isten” tesz ígéretet a halandó embernek !

Ezt a szövetséget erősíti meg a szivárvány:

„Szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök. Amikor felhőt borítok a földre, és feltűnik az ív a felhőn, akkor visszaemlékezem a szövetségre, amelyet kötöttem veletek és minden élőlényel, amely testben él, és nem lesz többé a víz özönvizzé minden test pusztulására. Ha ott lesz az ív a felhőn, látni fogom és visszaemlékezem az örök szövetségre, amelyet Isten kötött minden élőlényel, amely testben él a földön. Akkor ezt mondta Isten Noénak: Ez annak a szövetségnek a jele, amelyet minden földi élővel kötöttem” (1Móz.9:13-17).

Ez Isten örök szövetsége a földön élő emberekkel és az állatokkal, ebből pedig

154 ISTEN IGÉRETEI

következik, hogy a földön örökké fognak élni emberek és állatok. Ez önmagában egy bizonyosága annak, hogy Isten Ország a földön lesz megalapítva, s nem a Mennyben.

A Noénak tett ígéret egy alapja az Isten Országáról szóló evangéliumnak, bizonyítja, hogy Isten figyelme mennyire erre a bolygóra összpontosul, és, hogy Neki egy örök időkre szóló terve van a földdel. Isten az Ő haragjában is megemlékezik irgalmáról (Hab.3:2) szeretete pedig oly hatalmas, hogy még teremtett állatairól is gondoskodik (1Kor.9:9; vö. Jón.4:11).

3.4 Az Ábrahámnak tett ígéret

Az amit az evangélium Jézus vagy az apostolok által tanít, alapjában véve nem különbözik attól, amit már Ábrahám is tudott. Az Írások által "Isten... előre hirdette ezt az evangéliumot Ábrahámnak" (Gal.3:8). Olyannyira döntőek ezek az ígérek, hogy Péter az ő nyilvánosság előtt tartott nyilatkozatát az evangéliumról az ezekre az ígérekre való utalásokkal kezdte és fejezte be (ApCsel.3:13,25). Ha megértjük, hogy mit tartalmaznak az Ábrahámnak adott tanítások, akkor igazi képünk lesz a krisztusi evangélium alapjáról. Más bizonyosságai is vannak annak, hogy az "evangélium" nem egy olyan valami, amely csupán Jézus idejében vette kezdetét:

155 ISTEN IGÉRETEI

- "Mi is hirdetjük nektek, hogy azt az ígéretet (evangéliumot), amelyet az atyáknak (a zsidó ősatyáknak) tett az Isten, beteljesítette nekünk, az ő gyermekeiknek, amikor feltámasztotta Jézust. Ahogyan meg van írva a második zsoltárban is: Fiam vagy te, ma nemzettelek" (ApCsel.13:32,33).

- "Pál, Krisztus Jézus szolgálója, elhívott apostol, akit az Isten kiválasztott arra, hogy hirdesse evangéliumát, amelyet prófétái által (pl. Ábrahám által 1Móz.20:7) a szent iratokban előre megígért" (Róm.1:1,2).

- "Mert a holtaknak is azért hirdettetett az evangélium, hogy testben, emberi mértékek szerint ítéltesse meg, de éljenek Isten szerint lélekben" (1Pt 4:6) - azaz azoknak a hívőknek, akik az első század előtt éltek és haltak meg.

- "Mert nekünk is hirdették az evangéliumot, mint azoknak is; de nekik nem használt a hirdetett ige, mivel nem párosult hittel azokban, akik hallgatták" (Zsid.4:2) - a pusztában vándorló izráelről van szó.

Az Ábrahámnak tett ígéreteknek két alapvető témájuk van:

1, Ábrahám utódairól szóló ígéretetek (köztük egy speciális utóddal) és

156 ISTEN ÍGÉRETEI

2, ígéretek az Ábrahámnak ígért földdel kapcsolatban

Ezek az ígéretek magyarázatra találnak az Újszövetségben, és amennyiben megtartjuk azt az elvünket, hogy engedjük a Bibliának, hogy önmagát értelmezze, akkor egységessé fognak válni a két Szövetség tanításai, és egy teljes képét fogjuk kapni az Ábrahámmal kötött szövetségnek.

Ábrahám először Úrban lakott, egy virágzó városban, a mai Irakban. A modern archeológia kimutatásai alapján Ábrahám idejében magas színvonalú civilizációt ért el ez a város. Létezett bank rendszer, közigazgatás, valamint közléstítmény-hálózat. Ábrahám ebben a városban élt, amennyire mi tudjuk egy világból való ember volt. Azonban Isten nem mindennapos elhívása érkezett hozzá, azaz, hogy hagyjon fel ezzel a magas színvonalú életvitellel, és kezdje meg az utat az Ígélet földje felé. Egy kb. 2400km-es útról volt szó. A föld Kánaán földje volt, a mai Izráel.

Ábrahám életében több alkalommal Isten megjelent neki, és megismételte ill. kiszélesítette a neki szóló ígérezeit. Ezek az ígéretek az alapjai Krisztus evangéliumának, tehát hozzánk, mint igazi Krisztus követőkhöz ugyanaz az elhívás szól, mint amely Ábrahámmal szólt, azaz hagyjuk el ennek az életnek a múlandó dolgait, és hitben menjünk előre, tartsuk szemünk előtt Isten ígérezeit, és éljünk Igéje által. Elképzelhetjük amint Ábrahám tűnődhetett az ígéreteken az ő útján. "Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor

157 ISTEN IGÉRETEI

elhívatott, hogy induljon el arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni. És elindult, nem tudva, hova megy" (Zsid.11:8).

Amikor először fontolóra vesszük Isten ígéreteit, mi is úgy érezhetjük, hogy nem tudjuk pontosan, hogy milyen lesz az Ígélet földje Isten Országában. Azonban a hitünknek Isten Igéjében olyannak kell lennie, hogy általa mi is buzgón engedelmeskedjünk.

Ábrahám nem volt egy vándorló életmódot folytató nomád ember, akinek nem akadt semmi jobb dolga annál, mint vállalja ezeknek az ígéreteknek a kockázatát. Egy olyan háttérből származott, mely alapjában véve sokban hasonlított a mienkéhez. A lelki gátlást, gyötrelmet okozó választás, amellyel szembenézett, hasonlíthat azokra, melyekkel nekünk is szembe kell néznünk, amikor fontolgatjuk magunkban, hogy vajon elfogadjuk, és cselekedjünk-e Isten ígéretei szerint, kollégáink furcsa pillantásai, egy gúnyos tekintet szomszédunk szemében ("ez vallásos!") ezek a dolgok ismerősek lehettek Ábrahám számára is. Az indokolás, amelyet Ábrahámnak el kellett végeznie, bizonyosan óriási feladatnak kellett lennie. Isten ígérete volt az egyetlen biztosíték számára hosszú útja folyamán. Emlékezetébe kellett, hogy vesse azokat a szavakat, és naponta meditálni felettük, hogy valójában mit is jelentenek azok számára.

Ha hasonló hitet mutatunk és a szerint való cselekedetek, az Ábraháméhoz hasonló kiváltságban részesülhetünk, Isten barátjának

158 ISTEN IGÉRETEI

neveztethetünk (Ézs.41:8), megismerhetjük Isten szándékait (1Móz.18:17,18), és biztos reménységünk lehet az Isten Országában való örök életünk felől. Ismét hangsúlyozzuk, hogy Krisztus evangéliuma az Ábrahámnak tett ígéretekre van alapozva. Hogy igazán hihessünk Krisztus üzenetében, ahhoz nekünk is szükséges ismernünk az Ábrahámnak tett ígéreteket. Ezek nélkül a mi hitünk nem hit. Szükséges, hogy tudásra szomjasan olvassuk újra és újra a dialógust Isten és Ábrahám között.

A FÖLD

1) "Az Úr ezt mondta Ábrámnak: Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked!" (1Móz.12:1).

2) Ábrahám "a Délvidékről továbbvonult előző szállásai mentén egészen Bételig (Közép-Izráelig), addig a helyig, ahol korábban is sátorozott Bétel és Aj között... Az Úr ezt mondta Ábrámnak azután, hogy Lót elvált tőle: Emeld föl tekintetedet, és nézz szét arról a helyről, ahol vagy, északra, délre, keletre és nyugatra. Azt az egész földet, amelyet látsz, neked és a te utódaidnak adom örökre... járd be ezt a földet széltejében-hosszában, mert neked adom" (1Móz.13:3, 14-17).

3) "Ezen a napon kötött az Úr szövetséget Ábrámmal, és azt mondta: a te utódaidnak adom ezt a földet Egyiptom folyójától a

159 ISTEN IGÉRETEI

nagy folyamig, az Eufrátesz folyamig” (1Móz.15:18).

4) “Neked adom és utódaidnak a földet, hol jövevény vagy, Kánaán egész földjét birtokul örökre, és Istenük leszek” (1Móz.17:8).

5) “Mert Ábrahám vagy az utóda nem a törvény, hanem a hitből való igazsága alapján részesült abban az ígéletben, hogy örökölni fogja a világot” (Róm.4:13).

Itt az Ábrahámnak adott folyamatosan bővülő kinyilatkoztatásokat láthatjuk:

1) ‘Van egy föld, ahova azt szeretném, ha te bemennél oda’.

2) ‘Most megérkeztél erre a területre. Te és gyermekeid itt fogtok élni örökké’. Figyelemreméltó, hogy ez az örök életről szóló ígélet mindennemű hangsúlyozás ill. kiemelés nélkül van feljegyezve, egy emberi szerző kétség kívül kitarkította volna.

3) Az Ígélet Földjének területe sokkal speciálisabban meg lett határozva.

4) Ábrahám nem várta, hogy megkapja ezt az ígéletet akkori életében, “jövevény” volt azon a földön, ámbar később elkezdhet ott élni örökké. Ebből következik, hogy ő előbb meg fog halni, majd fel lesz támasztva, és így lesz képessé részesülni ebben az ígéletben.

160 ISTEN IGÉRETEI

5) Pál az ihletettség állapotában úgy tekintett az Ábrahámnak tett ígéretekre, mint amelyek Ábrahám egész föld feletti örökségét jelentik.

Az Írások többször emlékeztetnek minket arra tényre, hogy Ábrahám nem részesült az ígéretetek beteljesedésében halandó élete folyamán:

“Hit által költözött (ez magában foglalja, hogy halandó életében tette ezt) át az Ígéret földjére, mint idegenbe, és sátrakban lakott... ”
(Zsid.11:9).

Mint idegen élt azon a földön, talán a bizonytalanságnak ugyanazzal a nyomasztó érzésével, melyet egy menekült érezhet. Aligha élhetett együtt utódaival saját földjén. Utódaival együtt, Izsákkal és Jákóbbal (akik számára az ígéretetek meg lettek ismételve) meghalt: “Hitben haltak meg ezek mind, anélkül, hogy beteljesültek volna rajtuk az ígéretetek. Csak távolról látták és üdvözölték azokat és vallást tettek arról, hogy idegenek és jövevények a földön” (Zsid.11:13).
Figyeljük meg a négy fokozatot:

- Megismerni az ígéreteteket - amint ezt mi is tesszük ezáltal a tanulmány által.

- “Látták” az eredeti szöveg szerint pontosabban fordítva “meggyőződtek róla”
- ha Ábrahám esetében egy folyamat volt,

161 ISTEN IGÉRETEI

hogy meggyőződjön felőlük, akkor ez mennyivel inkább igaz ránk?

- "Üdvözölték azokat" - azáltal tehetjük, ha víz alámerülünk Krisztusba (Gal.3:27-29).

- Hitvallást tehetünk a világnak életünk által arról, hogy ez a világ nem a mi igazi hazánk, azonban a földre következő eljövendő kor reménységében élünk.

Ábrahám számunkra a leghatalmasabb hőssé és példává fog válni, ha megértjük mindezeket a dolgokat. A végső felismerése annak, hogy az ígéretek a jövőben fognak beteljesedni nyilvánvalóvá lett a megfáradt, idős ember számára, amikor elvesztette feleségét, vásárolnia kellett egy részt a megígért földből, ahol feleségét eltemethette (ApCsel 7:16). Isten valóban "Nem adott neki ebből örökségül egy talpatnyit sem, de megígérte, hogy neki adja azt birtokul és majd utódjának, pedig nem volt gyermeke" (ApCsel 7:5). Ábrahám most élő utódai ugyanezt az összeegyeztethetlenséget érezhetik, amint vásárolnak ill. bérbé vesznek birtokokat - egy olyan földön, amely meg lett ígérve számukra, mint személyes örök időkre szóló örökség!

Azonban Isten megtartja ígéreteit. El kell, hogy jöjjön a napja annak, amikor Ábrahám és mindazok, akik számára szóltak ezek az ígéretek, meg lesznek jutalmazva. Zsid.11:13,39,40 ezt a pontot teszi nyilvánvalóvá:

162 ISTEN IGÉRETEI

”Hitben haltak meg ezek mind, anélkül, hogy beteljesültek volna rajtuk az ígéretek... mert Isten számunkra valami különbről gondoskodott, és azt akarta, hogy ők ne nélkülünk jussanak el a teljességre”.

Minden igaz hívő tehát egyszerre, ugyanabban az időpontban fogja elvenni jutalmát, az ítélszéknél az utolsó napon (2Tim.4:1,8; Mt.25:31-34; 1Pt.5:4). Ebből következik, hogy azért, hogy életben lehessenek az ítéletkor Ábrahám és azok, akik ismerték ezeket az ígéreteket, szükséges, hogy megtörténjen a feltámasztásuk az ítéletet közvetlenül megelőzően. Amennyiben ők még nem részesültek az ígéretekben, és ezt csak akkor fogják megtenni, miután feltámasztak, és megítéltettek Krisztus visszatérésekor, akkor nem létezik más alternatíva, mint elfogadni, hogy Ábrahám utódai jelenleg öntudatlanságban vannak, Krisztus eljövetelét várják, mégis Európászerte a templomokban festett üvegű mozaikok váltak nevezetessékké, melyek úgy ábrázolják Ábrahámot, mint aki jelenleg a Mennyben van, és mint aki esetében megtörtént a megígért jutalom elnyerése az ő hitben történt élete jutalmául. Emberek ezrei évszázadok óta sorakoznak ezek előtt a képek előtt, vallásosan elfogadva az ilyen elképzeléseket. Vajon most már meglesz-e a bátorságunk a Biblia alapján, hogy kilépjünk ezek sorából?

Az UTÓD

163 ISTEN IGÉRETEI

Amint azt már a 3.2-es Tanulmányban kifejtettük, az utódra vonatkozó ígéret elsősorban Jézusra, másodsorban pedig azokra vonatkozik, akik "Krisztusban" vannak, és ezáltal őket is Ábrahám utódai közé lehet sorolni:

1) „Nagy néppé teszlek, és megáldalak...Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége” (1Móz.12:2,3).

2) “Azt az egész földet, amelyet láatsz, neked és a te utódaidnak adom örökre. Hasonlóvá teszem utódaidat a föld porához: aki meg tudja számolni a föld porát, az tudja megszámolni a te utódaidat is” (1Móz.13:15,16).

3) “Tekints föl az égre, és számold meg a csillagokat, ha meg tudod számolni!... Ennyi utódod lesz!... A te utódaidnak adom ezt a földet... ” (1Móz.15:5,18).

4) “Neked adom és utódaidnak...Kánaán egész földjét birtokul örökre, és Istenük leszek” (1Móz.17:8).

5) “...és úgy megszorítom utódaidat, hogy annyian lesznek, mint az ég csillagai, vagy mint a homokszemek a tenger partján. A te utódod birtokolni fogja ellenségei kapuját, és a te utódod által nyer áldást a föld valamennyi népe... ” (1Móz.22:17,18).

164 ISTEN IGÉRETEI

Ismételten, az Ábrahámnak tett kijelentések által az "utód" felől megértése folyamatosan növekedett:

1) Legelőször arról kapott kijelentést, hogy neki rendkívül sok utóda lesz, és, hogy az ő "utódán" keresztül az egész föld áldást nyerhet.

2) Később megtudta, hogy neki lesz egy utóda, aki azért jön, hogy sok-sok embert magában foglaljon. Ezek az emberek örökké élhetnek vele együtt azon a földön, ahová elérkezett, azaz Kánaán földjén.

3) Majd azt a kinyilatkoztatást kapta, hogy annyi utódja lesz, mint az égen a csillag. Ez azt vethette fel benne, hogy neki számtalan lelki utóda lesz (mint az égen a csillag), csakúgy mint számtalan természetes utóda (mint a homokszemek).

4) Az előző ígéretet aláhúzza egy újabb ígérettel arról, hogy a sok embernek, akik az utódok közé fognak tartozni, személyes kapcsolatuk lehet Istennel.

5) Az utód győzedelmes lesz ellenségével szemben.

Az utód olyan "áldást" hoz, amelyben a föld minden népe részesülhet. A Bibliában az áldás fogalma gyakran mutat kapcsolatot a bűnbocsánat elnyerésével. Elvégre ez a

165 ISTEN IGÉRETEI

leghatalmasabb áldása a mi szerető Istenünknek, amire valaha is vágyakozhatunk. Ezért olvashatjuk többek között, hogy "Boldog, akinek hűtlensége megbocsáttatott, vétke eltöröltetett" (Zsolt.32:1), "Az áldás pohara" (1Kor.10:16), amely egy pohár bornak a szimbóluma, Krisztus vérének jelképezi, amely által bűneink bocsánata lehetségessé válik.

Ábrahám egyetlen utóda, aki által a bűnbocsánat elnyerése lehetségessé válik a világ számára, természetesen Jézus Krisztus, az Újszövetség kijelentései az Ábrahámnak tett ígéreteket illetően, ezt szilárdan alátámasztják:

"..Nem így mondja az Írás: 'és az ő utódainak ', mintha sokakról szólna, hanem csak egyről: 'és a te utódodnak ', aki a Krisztus" (Gal.3:16).

"Ti vagytok a fiai... annak a szövetségnek, amelyet Isten atyáinkkal kötött, amikor így szólt Ábrahámnak: És a te magodban áldatik meg a föld minden nemzettsége. Isten elsősorban nektek támasztotta fel és küldte el szolgáját (Jézust az utódot), aki megáld titeket azzal, hogy mindenkit megtérít a maga gonoszságából" (ApCsel 3:25,26).

Figyelmet érdemel ahogyan itt Péter az 1Móz.22:18-at idézi, és értelmezi:

Az utód = Jézus

Az áldás = bűnbocsánat

166 ISTEN IGÉRETEI

Az ígéret miszerint Jézus, az utód le fogja győzni ellenségeit, akkor válhat igazán világossá számunkra, ha ezt az ő bűn feletti győzelmére vonatkozólag értjük, minthogy a bűn a legnagyobb ellensége Isten embereinek csakúgy, mint Jézusnak is.

CSATLAKOZNI AZ UTÓDOK KÖZÉ

Most már világossá válhatott számunkra, hogy Krisztus evangéliumának alapvető pontjai ismertek voltak már Ábrahám által is. Azonban ezek az alapvető ígéretek Ábrahámmal és utódához, Jézushoz szóltak. Akkor ezek hogyan szólhatnak bárki másához is? Még az Ábrahámtól való fizikai leszármazottság sem tesz valakit automatikusan ennek a speciális utódnak a részévé (Jn.8:39; Róm.9:7). Nekünk valahogyan bensőséges úton szükséges Jézus utódaivá válnunk, és ezáltal osztozhatunk mi is az utódoknak szóló ígéretekben. Ez csak a Jézusba történő megkeresztelkedés (teljes víz alámerítés) által lehetséges (Róm.6:3-5), gyakran olvashatunk az ő nevébe való víz alámerüléről (ApCsel 2:38; 8:16; 10:48; 19:5). Gal.3:27-29-es szakasz erről a pontról nem tehetne világosabb kijelentést:

„Akik (csak „akik”) Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöttétek magatokra. Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög (azaz nem zsidó), nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban. Ha pedig

167 ISTEN IGÉRETEI

Krisztuséi vagytok (azáltal, hogy víz alámerültünk Krisztusba), akkor Ábrahám utódai vagytok, és ígéret szerint örökösök”.

- A földön megvalósuló örök élet ígéretében akkor részesülhetünk, ha a bűnbocsánat "áldásában" részesülünk Krisztus által. A Krisztusba, mint utódba való víz alámerülésünk következtében részesülhetünk a neki tett ígéretekben, Róm.8:17 ezért nevez minket úgy, mint "örökösök" .

Emlékezzünk arra, hogy az áldás a föld minden pontján élő emberekre kiterjedhet, az utódon keresztül, ez az utód pedig az embereknek egy olyan világméretű csoportjává fog válni, mint a homokszemek a tengerparton vagy az égen a csillagok. Mindez azért lehetséges, mert először megkapták az áldást, és ezáltal utódokká válhattak. Az egyes számban szereplő utódból utódok lesznek: "Az utódok szolgálják őt, beszélnek az Úrról a jövő nemzedékek" (vagyis sok-sok ember Zsolt.22:31). Az Ábrahámnak tett ígéretek két lényeges pontját így összegezhetjük:

(1) A FÖLD

Ábrahám és utóda, Jézus, valamint mindazok, akik "Krisztusban" vannak, öröklik Kánaán földjét, csakúgy mint az egész földet, és ott fognak élni örökké. Ebben az életben ezt nem fogják még megkapni, hanem ez az utolsó napon fog bekövetkezni, amikor Jézus visszatér.

168 ISTEN IGÉRETEI

(2) AZ UTÓD

Ezalatt elsősorban Jézust érthetjük. Általa az emberiség bűnei (ellenségei) le lesznek győzve, olyannyira, hogy a bűnbocsánat áldása az egész világra kiterjedhet.

A Krisztusba történő megkeresztelés (teljes víz alámerülés) által az utódok közé fogunk tartozni.

Ugyanezt a két pontot tartalmazzák az újszövetségi prédikációk is, és nem meglepő, hogy gyakran olvashatunk olyan esetekről, hogy amikor az emberek hallottak ezekről a tanításokról, akkor megkeresztelkedtek. Ez volt az az út, és ma is az, amely által ezek az ígéreték nekünk is szólhatnak. Most érthetővé válik, hogy Pál, mint a halállal szembenező idős ember, miért határozta meg úgy reménységét, mint "Izráel reménységét" (ApCsel 28:20): az igazi Krisztus által kihirdetett reménység megegyezik az eredeti zsidó reménységgel. Krisztus kijelentése, hogy "az üdvösség a zsidók közül támad" (Jn.4:22) vonatkozik annak a szükségességére is, hogy váljunk a szellemi értelemben vett zsidóság részévé, azon célból, hogy hasznunkra lehessenek a Krisztusban elnyerhető üdvösség ígéretei, melyek először a zsidó ősatyáknak adattak.

Az első hívők hirdették:

- 1) „a dolgokat Isten Országáról”
és

169 ISTEN ÍGÉRETEI

2) „a Jézus Krisztus nevééről szóló evangéliumot” (ApCsel.8:12).

Ugyanez a két dolog volt az, amelyről Ábrahám is kijelentéseket kapott egy árnyalatnyival különbözőbb formában:

- 1) Ígéreték a földről
- 2) Ígéreték az utódról

Meg kell jegyeznünk, hogy az „Isten Országáról” és „a Jézus Krisztus nevééről szóló evangélium” hirdetése egyenértékű azzal a meghatározással, hogy „Fülöp hirdette nekik a Krisztust” (ApCsel.8:5 vö. 12.v.). Ezt túl gyakran értelmezik úgy, hogy „Jézus szeret téged! Csak valld meg, hogy hiszed, hogy meghalt érted és üdvözülsz!”. Azonban a szó, hogy „Krisztus” egyértelműen a tanoknak egy egész sorozatát foglalja magában magáról Jézusról és az ő eljövendő Országáról. Az erről az Országról szóló örömhír, amely már meg volt hirdetve Ábrahámnak is, jelentős szerepet játszott az evangélium hirdetés kezdetén.

Korinthusban Pál „...három hónapon át bátran szólt, vitázott, és igyekezett meggyőzni őket az Isten országának dolgairól” (ApCsel.19:8), Efézusban járt „Isten Országát hirdetve” (ApCsel.20:25), valamint az ő prédikációjának tartalma Rómában is ugyanez volt, „...Pál bizonyosságot tett előttük az Isten Országáról... igyekezett őket meggyőzni Jézusról Mózes törvénye és a próféták alapján” (ApCsel 28:23,31). Az, hogy annyi minden

170 ISTEN IGÉRETEI

tanítani való dolog létezett, bizonyítja, hogy az evangélium alapvető üzenete a Országról és Jézusról, nem körülbelül annyi volt, hogy "Higgyetek Krisztusban". Isten Ábrahámhoz intézett kinyilatkoztatása ennél sokkal részletesebb volt, és a neki tett ígéretek az alapjai az igazi Krisztusi evangéliumnak.

Láthattuk, hogy a Jézusba történő víz alámerülés tesz minket az utódok részévé, és ezáltal képessé arra, hogy örököljük az áldásokat (Gal.3:27-29), azonban a víz alámerülés önmagában nem elegendő, hogy elnyerjük a megígért üdvösséget. Szükséges, hogy megmaradjunk az utódok között, Krisztusban, hogy megkaphassuk az utódnak/utódoknak tett ígéretek. A víz alámerülés csupán a kezdet, megkezdjük a versenyfutást, amelyet szükséges végigfutnunk. Ne felejtsük el, hogy csak formailag lenni Ábrahám utódnak nem jelenti azt, hogy elfogadhatóak vagyunk Isten számára. Az izráeliták Ábrahám utódai voltak bizonyos tekintetekben, azonban ez mégsem jelentette azt, hogy ők elnyerhették az üdvösséget víz alámerülés nélkül, és anélkül, hogy az életüket hasonlóná tették volna Krisztus életéhez, vagy Ábrahám példájához (Róm.9:7,8; 4:13,14). Jézus azt mondta a zsidóknak: "Tudom, hogy Ábrahám utódai vagytok, de ti meg akartok ölni, mert az én ígémnek nincs helye bennetek ...Jézus így szólt hozzájuk: "Ha Ábrahám gyermekei volnátok, Ábrahám cselekedeteit tennétek" (Jn.8:37,39), amely által hitben élnének Istenben és Krisztusban, a megígért utódban (Jn.6:29).

171 ISTEN IGÉRETEI

Egy utódnak szükséges az elődének a személyiség jellemzőivel bírnia. Ha Ábrahám igazi utódai vagyunk, akkor nem csupán arra van szükség, hogy víz alámerüljünk, hanem arra is, hogy valóságos hitünk legyen Isten ígéreteiben, éppúgy, mint Ábrahámnak is volt. "Hogy atyja legyen minden... hívőnek... akik... nyomába is lépnek atyánk, Ábrahám... hitének" (Róm.4:11,12). "Értsétek meg tehát (valóban vegyétek a szívetekre!), hogy akik hitből valók, azok Ábrahám fiai" (Gal.3:7). Az igazi hitnek szükséges megmutatkoznia bizonyos cselekedetek által, különben Isten szemében a hit nem hit (Jak.2:17). Bizonyosságát adjuk az ezekben az ígéretekben való hitünknek, amikor víz alámerültünk, és így ezek az ígéretek személyesen ránk is fognak vonatkozni (Gal.3:27-29). Tehát valóban hiszünk Isten ígéreteiben? Ez egy olyan kérdés, melyet folyamatosan fel kell tegyünk önmagunknak egész életünk folyamán.

AZ Ó -ÉS AZ ÚJSZÖVETSÉG

Most már elérkeztünk ahhoz a ponthoz, amikor nyilvánvalónak kell lennie számunkra, hogy az Ábrahámnak tett ígéretek összegzik Krisztus evangéliumát. Isten ígéreteinek másik jelentős sorozata található Mózes Törvényeinek szövegösszefüggésében, amely a zsidó nép számára adatott. Ezek az ígéretek kifejtik, hogy amennyiben a zsidók engedelmeskednek e törvényeknek, akkor fizikai/anyagi áldásban lesz részük ebben az életükben (5Móz.28). Nincs közvetlen ígélet az örök életről az ígéreteknek ill. "szövetségnek" ebben a

172 ISTEN IGÉRETEI

sorozatában. Tehát láthatjuk, hogy két "szövetség" létezett:

1) Ábrahámmal és utódával, bűnbocsánatot és örök életet ígervén Isten Országában Krisztus visszatérésekor. Ugyanez az ígélet hangzott el az Édenkertben, és ez volt adva Dávidnak is.

2) A zsidókkal Mózes idejében, békességet és boldogságot ígervén nekik ebben az életben, amennyiben engedelmeskednek a törvénynek, melyet Isten nyilatkoztatott ki Mózesen keresztül.

Isten Ábrahámnak bűnbocsánatot és örök életet ígért Isten Országában, azonban ez csak Krisztus áldozata által lehetséges. Ebből kifolyólag olvashatjuk, hogy Krisztus kereszthalála megerősítette az Ábrahámnak tett ígéretet (Gal.3:17; Róm.15:8; Dán.9:27; 2Kor.1:20), ezért Krisztus vére "a (új) szövetség vére" (Mt.26:28). Jézus azt parancsolta követőinek, hogy rendszeresen emlékezzenek meg áldozatáról a bor és a kenyér megosztásával, amely az ő testét és véréát szimbólizálja (Ld. 1Kor.11:25): "...E pohár az új szövetség az én vérem által" (Lk.22:20). Csak akkor van értelme "megtörni a kenyeret" Krisztusra és az ő munkájára való megemlékezésképpen, ha tisztában vagyunk az igazsággal felőlük.

Jézus áldozata a bűnbocsánatot és az Isten Országában való örök élet elnyerését tette

173 ISTEN IGÉRETEI

lehetéssé, bizonyossá tette az Ábrahámnak tett ígéretet, " Ezért ő jobb szövetségnek lett a kezesévé" (Zsid.7:22). A Zsid.10:8,9-es versek azt mondják Jézusról, hogy ő "Meggzúnteti az elsőt (az áldozatokat), hogy helyébe állítsa a másodikat". Ez mutatja, hogy amikor Jézus megerősítette az Ábrahámnak tett ígéreteket, akkor eltávolította azokat egy másik szövetség által, az által a szövetség által, amely Mózesen keresztül volt adatva. A versek, amelyek már idézve voltak Jézusról, aki megerősíti az Újszövetséget halála által, magukban foglalják, hogy létezett egy régebbi szövetség, amelyet eltávolított az újabb által (Zsid.8:13).

Ez azt jelenti, hogy noha a Krisztusra vonatkozó szövetség volt elsőként adatva, azonban az az ő haláláig nem kezdett el teljességében működni, ezért hívjuk ezt "Újszövetségnek". Az Ószövetség célja, amely Mózesen keresztül volt adva, az volt, hogy előre mutasson Jézus munkájára, és hogy rávilágítson a Krisztusra vonatkozó ígérekben való hit fontosságára (Gal.3:19,21). Megfordítva is igaz, a Krisztusban való hit megerősíti a Mózesnek kinyilatkoztatott törvény igazságát (Róm.3:31). Pál ezt érdekesen összefoglalja: "Tehát a törvény nevelőnk volt Krisztusig, hogy hit által igazuljunk meg" (Gal.3:24). Ebből a célból történt, hogy a törvény Mózesen keresztül fennmaradt, és még ma is hasznos számunkra a tanulmányozásuk.

Ezeket a dolgokat nem könnyű első olvasásra felfogni; a következőképpen összegezzhetjük:

174 ISTEN IGÉRETEI

Krisztusra vonatkozó ígéretek, melyek Ábrahámnak voltak téve - Újszövetség.

Izráelnek tett ígéretek, melyek a Mózesnek adott törvényekkel vannak kapcsolatban - Ószövetség.

Krisztus halálával az Ószövetség elavult (Kol.2:14-17), felváltotta az Újszövetség.

Ebből kifolyólag az olyan dolgok, mint dézsmafizetés, szombattartás stb., melyek az Ószövetség részét képezték, ma már nem szükségszerűek - Ld. 9.5-ös Tanulmány. Az Újszövetség akkor lesz megkötve a zsidó néppel, amikor megtérnek, és elfogadják Krisztust (Jer.31:31,32; Róm.9:26,27; Ezék.16:62; 37:26), ámbár egyénileg a lehetőség mindenkor adott a zsidók számára is, ha elfogadják Krisztust és nevében megkeresztelkednek (Gal 3:27-29).

Ha igazán méltányoljuk ezeket a dolgokat, akkor azok felismertetik velünk Isten ígéreteinek bizonyosságát. A kételkedők igazságtalanul megvádolták az első evangélium hirdetőket azzal, hogy üzenetük nem volt pozitív. Pál erre választ adott azáltal, hogy azt mondta, hogy mivel Isten megerősítette ígéreteit Krisztus halála által, így az a reménység, amelyet ők hirdetnek nem jár kockázattal, hanem teljesen biztos ajánlat: "Isten a tanúm, hogy beszédünk nálatok nem volt 'igen' és 'nem'. Mert az Isten Fia, Krisztus Jézus, akit közöttetek mi,... hirdettünk, nem lett 'igen'-né is meg 'nem'-mé is, hanem az

175 ISTEN IGÉRETEI

'igen' valósult meg öbenne. Mert valahány ígérete van Istennek, azokra öbenne van az igen, és ezért általa van az ámen is, az Isten dicsőségére általunk" (2Kor.1:18-20).

Ez bizonyosan megtorpedózza az e fajta hozzáállást: 'Nos, feltételezem, hogy lehet valami igazság mindebben... '?

3.5 A Dávidnak tett ígélet

Dávidnak éppúgy mint Ábrahámnak, vagy bármely más embernek, akinek Isten ígéletet tett, nem volt könnyű élete. Egy nagy család legfiatalabb gyermekeként nőtt fel, amely Izráelben Kr.e.1000-ben azt jelentette, hogy a juhokról kellett gondoskodnia és kisebb megbízásokat teljesítenie a vele meglehetősen lekezelően viselkedő bátyjainak (1Sám.15-17). Ezalatt az idő alatt egy olyan szintű Istenhit fejlődött benne, amelyet azóta is csak nagyon kevés ember tudott megközelíteni.

Elérkezett a napja, amikor Izráel szembekerült végső kihívásával, azaz a szomszédos nép agressziójával, a Filiszteusokéval. Egy izráelitát hívtak ki párbajra, hogy küzdjön meg Góliáttal, az óriással, aki a filiszteusok bajnoka volt, azzal a megegyezéssel, hogy bármelyikük nyeri meg a viadalt az uralkodni fog a vesztesek felett. Isten segítségével Dávid legyőzte Góliátot egy parittyával, amely által még a királyuknál, Saulnál is hatalmasabb népszerűséget érdemelt ki magának.

176 ISTEN IGÉRETEI

„Legyőzhetetlen a szenvedély (pl. az irigység), akár a sír” (Énekek8:6), ezek a szavak igazaknak bizonyultak Saul Dávid elleni üldöztetésekor az ezt az esetet követő húsz év folyamán, mikor mint egy patkányt üldözte Észak-Izráel pusztaságában.

Végül Dávid király lett, és hogy megmutathassa Isten szeretetének a nagyrabecsülését, amelyet Isten tanúsított felé az ő életének ebben a megpróbáltatásokkal teli szakaszában is, úgy határozott, hogy Isten számára épít egy templomot. Isten válasza az volt erre, hogy Dávid fia, Salamon építse meg a templomot, Dávid számára pedig Isten fog „egy házat” építeni (2Sám.7:4-13). Ezt egy részletes ígéret követte, amely sok mindent megismételt abból, ami Ábrahámnak volt téve, és amely egyéb részleteket is tartalmazott.

„Ha majd letelik az időd, és pihenni térsz őseidhez, főlemelem majd utódodat, aki a te véredből származik, és szilárddá teszem az ő Országát. Ő épít házat nevem tiszteletére, én pedig megerősítem királyi trónját örökre. Atyja leszek, és ő a fiam lesz. Ha bűnt követ el, megfenyítem férfihoz illő bottal és embereknek kijáró csapásokkal. De nem vonom meg tőle szeretetemet, ahogyan megvontam Saultól, akit eltávolítottam előled. Így a te házad és Országod örökre megmarad, és trónod örökre szilárd lesz” (2Sám.7:12-16).

Előző tanulmányaink alapján tudjuk, hogy ez az „utód” Jézus lesz. A leírás róla, mint Isten

177 ISTEN IGÉRETEI

Fiáról (2Sám.7:14) megerősíti ezt, mintahogyan ezt több más utalás is teszi a Biblia más részeiben:

- "...Én vagyok Dávid gyökere és új hajtása, a fényes hajnalcsillag" (Jel.22:16).

- " Az ő Fiáról szól ez az evangélium, aki test szerint Dávid utódaitól származott" (Róm.1:3).

- " Az ő utódai közül (Dávid) támasztotta Isten ígéret szerint Izráelnek üdvözítőül Jézust" (ApCsel.13:23).

- Az angyal Máriához intézett kijelentése az ő fiára, Jézusra vonatkozólag: "Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának mondják majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját, ő pedig uralkodik a Jákób házán örökké, és uralkodásának nem lesz vége" (Lk.1:32,33). Ez a Dávid utódjáról szóló ígéretre vonatkozik, a 2Sám.7:13-as versben, azaz Jézusra.

Azzal, hogy ez az utód határozottan Jézussal van azonosítva, számos részlet válik lényegessé:

1) Az Utód

"...főlemelem majd utódodat, aki a te véredből származik...Atyja leszek, és ő fiam lesz" (2Sám.7:12,14). "Véredből való utódot

178 ISTEN IGÉRETEI

ültetek trónodra" (Zsolt.132:11). Tehát Jézus, az utód szó szerinti, fizikai leszármazottja lesz Dávidnak, és Isten mégis olyan lesz számára, mint Atyja. Ez csakis a szüztől való születés által valósulhatott meg, amint arról az Újszövetségben olvashatunk: Jézus anyja Mária volt, Dávid leszármazottja (Lk.1:32), azonban Jézusnak nem volt emberi édesapja. Isten a Szentlélek által csodálatos módon működött Mária méhében azért, hogy Jézus megfogantasson, Isten anyja erről ezekkel a szavakkal tett kijelentést Máriának: "A Szentlélek száll reád, és a Magasságos ereje árnyékoz be téged, ezért a születendő is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának" (Lk.1:35). A "szüztől való születés" volt az egyetlen lehetősége annak, hogy a Dávidnak tett ígéret maradéktalanul beteljesedjen.

2) A HÁZ

"Ő épít házat nevem tiszteletére,..." (2Sám.7:13), Jézus tehát templomot fog építeni Isten számára - mind szó szerinti, mind szellemi értelemben. Ezékiel Könyvének 40-48-as fejezetei arról számolnak be, hogy a Millenniumban (Isten Országának első ezer évében, miután Jézus visszatér a földre) egy templom fog épülni Jeruzsálemben. Isten "háza", ahol Isten lakni kívánczik, továbbá az Ézs.66:1,2-ből megtudjuk, hogy Isten azoknak az embereknek a szívébe költözik, akik alázattal tekintenek az Ő igéjére. Jézus tehát egy szellemi értelemben vett templomot épít Isten számára, hogy benne lakhasson, ez az igazi hívőkből áll. A leírások Jézusról, miszerint ő Isten lelki

179 ISTEN IGÉRETEI

házának "sarokköve" (1Pt.2:4-8), vagy "élő kő" (1Pt.2:5), melyekből Isten szent papsága "épül" most nyerik el igazán értelmüket.

3) A TRÓN

"Ő épít házat nevem tiszteletére, én pedig megerősítem királyi trónját örökre (Jézusét)... Így a te házad és Országod (Dávidé) örökre megmarad, és trónod örökre szilárd lesz" (2Sám 7:13,16 vö. Ézs.9:6). Krisztus Országáa tehát Dávid Királyságára lesz alapítva, ez azt jelenti, hogy Isten eljövendő Országáa Izráel Királyságának lesz az újraalapítása - Ld. 5.3-as Tanulmányt részletesebben ezzel a témával kapcsolatban. Hogy ez az ígélet beteljesedhessen, Krisztusnak Dávid "trónján" szükséges uralkodnia, ill. Dávid uralkodásának a helyén, amely Jeruzsálemben volt. Ez egy újabb bizonyítéka annak, hogy a Isten Országáa itt a földön lesz megalapítva azért, hogy ezek az ígérek beteljesedhessenek.

4) Az ORSZÁG

"Így a te házad és Országod örökre megmarad" (2Sám.7:16), ennek értelmében Dávid tanuja lesz majd Krisztus örökké tartó Országáa megalapításának. Ez közvetett ígérete volt annak, hogy Dávid részesül a feltámadásban Krisztus visszatérésekor, ezáltal saját szemével láthatja majd a Ország világméretű felállítását, melyet Jézus Jeruzsálemből fog kormányozni.

A Dávidnak tett ígérek pontjait feltétlenül szükséges megérteni. Dávid örömtelín beszélt

180 ISTEN IGÉRETEI

ezeokról a dolgokról, melyek számára "örök szövetséget" jelentettek, továbbá azt mondta: "Minden javam, minden örömem belőle sarjad" (2Sám.23:5). Ezek a dolgok a mi üdvösségünkre is vonatkoznak, a bennük való öröm hasonlóan minden vágyunknak kellene, hogy legyen. Ismételten hangsúlyt szeretnénk helyezni ezeknek a tanításoknak a fontosságára. Tragikus tény, hogy ma a keresztény egyházak olyan tanokat hirdetnek, melyek határozottan ellentmondanak ezeknek a csodálatos igazságoknak:

- Amennyiben Jézus, mint személy fizikailag "létezett születése" előtt, akkor az olyan ígéret, melyek szerint Jézus Dávid "véréből fog származni" ill. Dávid "utódja", leszarmazottja, lesz, képtelenségekké válnak.
- Ha Isten Országa a mennyben lesz megalapítva, akkor Jézus nem restaurálhatja Dávid izráeli királyságát, nem is uralkodhat Dávid "trónján", ill. kormányzóságának helyén. Ezek a dolgok a földön valósultak meg, és így újraalapításuk is csak a földön lehetséges.

A BETELJESÉDÉS SALAMONBAN VOLT ?

Dávid fia, Salamon által beteljesedett néhány pont a Dávidnak tett ígéretből. Valóságos templomot épített Isten számára (1Kir.5-8), és egy virágzó Országot tudhatott a magáénak. A nemzetek a világ különböző részeiből elküldték képviselőiket, hogy tiszteletüket tegyék Salomonnak (1Kir.10), valamint hatalmas

181 ISTEN IGÉRETEI

szellemi áldás származott a templom használatából. Salamon uralma előremutatott a Dávidnak tett ígéretek sokkal jelentősebb beteljesedésére, amely Krisztus országában lesz látható.

Sokak állítása szerint a Dávidnak tett ígéretek tökéletesen beteljesedtek Salamonban, azonban ennek a következő tények ellenmondanak:

- Bőséges Újszövetségi bizonyíték igazolja, hogy az "utód" Krisztus volt, nem pedig Salamon.

- Dávidról úgy tűnik, hogy Isten számára tett ígéreteinek kapcsolatuk van az Ábrahámnak adottakkal (1Krón.17:27 Ld. 1Móz.22:17,18).

- Az "utód" Országá örökké fog tartani - Salamonéval ellentétben.

- Dávid felismerte, hogy az ígéretek az örök élettel kapcsolatosak, kizárnak bármilyen utalást az ő közvetlen családjára: "Nem ilyen-e házam az Isten előtt? Hisz örök szövetséget szerzett velem, benne elrendezett és biztosított mindent. Minden javam, minden örömem belőle sarjad" (2Sám 23:5).

- Dávid utóda a Messiás, aki megszabadítja népét bűneiből (Ézs.9:6,7; 22:22; Jer.33:5,6,15; Jn.7:42). Azonban Salamon egy idő után elfordult Istentől (1Kir.11:1-13; Neh.13:26) az olyan

182 ISTEN IGÉRETEI

asszonyokkal kötött házasságainak köszönhetőleg, akik nem osztoztak Izráel reménységében.

9. Hozzáfűzés: A Menny és a Föld pusztulása

(Jel 21:1; 2Pt 3:6-12)

Isten célja lévén, hogy megalapítsa Országát itt a földön (Ld. 5. Tanulmány), elképzelhetetlen, hogy elpusztítsa ezt a bolygót, valamint a 3.3-as Tanulmányban olvashattunk arról, hogy Isten következetesen tett ígéreteket, hogy nem fog ilyen dolgot véghezvinni. A fenti vonatkoztatás, mely a menny és a föld elpusztítására utal, ennél fogva szükségszerűen szimbólikusan kell értelmeznünk.

A Pétertől idézett kijelentés a Noé idejében történt föld feletti ítélet és az "Úr napján", a jövőben végbemenő ítélet hasonlóságáról ír. "Ez által az isteni szó által az akkori világ özönvízzel elárasztva elpusztult, a mostani egek és a föld pedig ugyanezen szó által megkímélve megmaradtak, hogy tűznek tartassanak fenn az ítéletnek és az istentelen emberek pusztulásának napjára " (2Pt.3:6,7).

Péter egy ellentétre mutat rá abban, hogy Noé idejében a víz volt az a tényező, amely által a pusztulás megtörténhetett, a második eljövételkor viszont a tűz fogja ezt a szerepet betölteni. A "menny és a föld" Noé idejében nem lett a szó szoros értelmében elpusztítva - minden olyan "test" lett

183 ISTEN IGÉRETEI

megsemmisítve, amely bűnös volt (1Móz.7:21 vö. 6:5,12). Tehát a 'menny és föld' a különböző dolgok rendszerére utal ill. az emberi szervezetre. Azok, akik ezt a verset félreértik, hajlamosak szemet hunyni a 'menny' pusztulása felett, amelyről e vers beszél. Ezt lehetetlen szó szerint értelmezni - Isten lakóhelye (Zsolt.123:1), ahol nem léteznek bűnös lények (Hab.1:13; Zsolt.65:4,5), csak olyanok, akik hirdetik Isten dicsőségét (Zsolt.19:1). Ha ezek bármilyen jelképesre utalnak, akkor annak a földnek kell, hogy legyen.

A következő versek bemutatják, hogy a 'menny és a föld' kifejezést a Biblia más részeiben sem lehet szószerint venni, hanem inkább a földi dolgok rendszerére vonatkoznak:

- "Látom a földet: kietlen és pusztaság, és az eget: nincs világossága! ... Mert ezt mondja az Úr: Sivár lesz az egész ország (Izráel országa),...Ezért gyászol a föld, és elsötétedik ott fenn az ég... "(Jer.4:23-28). Ez egy prófécia egy olyan ítéletről, amely a 'mennyre és földre' fog következni, azaz Izráel népére és országára, amely miatt gyászol a föld és az ég (nem a tényleges mennyről és földről van szó).

- Mózes így szólította meg Izráel népét: "Figyeljétek, ti egek, hadd szóljak, a föld is hallja meg számnak mondásait!" (5Móz.32:1). Hangsúlyozva volt, hogy az embereknek két kategóriája létezett, akikhez szólt:

1) "a törzsek összes vénei és elöljárói"- és

184 ISTEN IGÉRETEI

2) "Izráel egész gyülekezete" (5Móz.31:28,30).

Az "egek" kifejezés a véneket jelöli, a "föld" pedig a átlagembereket.

- Ézsaiás próféta hasonló megszólítással nyitja meg prófétikus beszédét: "Halljátok meg, egek, figyelj ide, föld...Halljátok az Úr igéjét, Sodoma vezetői! Figyeljete Istenünk tanítására, Gomora népe!" (Ézs.1:2,10). Ismét párhuzammal találkozhatunk az "egek" és "vezetők" között, valamint a "föld" és a "nép" között.

- "Hívja az eget odafent, és a földet, mert ítélni akarja népét", Izráelt (Zsolt.50:4). Ez a vers önmagáért beszél.

- "Megrendítetek minden népet... Megrendítem az eget és a földet" (Hag.2:7,21), úgyszintén.

- "Vért akar inni mennyei kardom, ezért lesújt Edómra... Az Úr kardja csupa vér...mert áldozatot tart az Úr Bocrában, nagy mészárlást Edóm országában" (Ézs.34:5,6). A 'menny' itt Edómmal van egyenlővé téve, az ezt megelőző prófécia, hogy "Széthull az ég minden serege.." (Ézs.34:4) tehát Edóm széthullására vonatkozik.

- Az ég és föld említése Ézsaiás 13. fejezetében, mint amelyek "megrendülnek" és "megindulnak" Babilon népére utalnak. A Babilonról szóló kijelentések egész sorozatában arról olvashatunk, hogy Isten megrendíti "az eget, és megindul helyéből a föld ...Akkor majd, mint az űzött gazellák, mint

185 ISTEN IGÉRETEI

juhok, amelyeket nem lehet összetereelni, mindenki a maga népe felé indul, mindenki a maga országába fut "(Ézs.13:13,14). Az ég és a föld megindulása párhuzamos az emberek "futásával" saját országukba. Zsid.9:26 " az idők (világ) végéről "beszél, a Kr.u.1.sz. történéseivel kapcsolatban - abban az értelemben, hogy a zsidó világnak vége szakadt akkor.

Mindezt tisztán látva, az újszövetségi utalásokat az új égre és földre Krisztus visszatérésekor csak a dolgok új rendszerére vonatkozólag értelmezhetjük, amelyek akkor lesznek láthatók , amikor Isten Országáa meg lesz alapítva.

Péter 2. levele 3. fejezetének közelebbi megvizsgálása megerősíti ezt. A jelenlegi 'menny és föld' megszűnésének leírását a 13. vers így folytatja: "De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyben igazság lakik". Ez idézete Isten Ézs.65:17-ben szereplő ígéretének: "Mert én új eget és új földet teremtek, a régire nem is emlékeznek, senkinek sem jut eszébe". Ézsaiás 65. fejezete ezután áttér a dolgok új rendszerének olyan leírására, mint amely egy tökéletes állapotot fog jelenteni itt a földön:

"Ezért örvendjetekek és vígadjatok mindörökké annak, amit teremtek. Mert Jeruzsálemet vígasságra teremtem, népét pedig örömmre..Mert a legfiatalabb is százéves korában hal meg...Nem úgy építenekek, hogy más lakják benne... A farkas a báránnyal együtt legel...nem

186 ISTEN IGÉRETEI

pusztít szent hegyemen senki - mondja az Úr "(Ézs.65:18-25).

Ez az áldásos állapot egyértelműen Isten eljövendő földi Országára vonatkozik - az új égre és földre, amely fel fogja váltani a jelenlegi nyomorúságos világot.

10. Hozzáfűzés: Az "angol zsidóság" állításai

Az az elképzelés volt előterjesztve az olyan szervezetek által, mint a H.W.Armstrong's 'Plain Truth', azaz 'Egyszerű Igazság', hogy az Ábrahámnak tett ígéretnek az angol és amerikai emberekben teljesedtek be, akik, állításuk szerint, Efraim és Manassé törzsei. A 'British Israelite' mozgalom tagjai hiszik, hogy Anglia királyai és királynői leszármazottak azon a júdai vonalon, amely Dávid királlyal kezdődött. Annak érdekében, hogy igazolhassák elméletüket, arra a következtetésre kellett jutniuk, hogy a zsidók el lettek vetve, mint Isten népe, és az angolok lettek helyettük kiválasztva.

Ha a 3. Tanulmány okfejtését végigkövetjük, kétségtelenné kell, hogy váljon számunkra, hogy biblikusan ezek az állítások semmiképpen sincsenek alátámasztva. A következőkben a számos pont közül csupán néhányat sorolunk fel, melyek érvül szolgálnak ez ellen:

- Minden emberi teremtmény egyöntetűleg a bűn átka alatt van (Róm3:23), Krisztus ennél fogva halt meg értünk, hogy meglegyen a lehetősége az üdvösség elnyerésére minden embernek a

187 ISTEN IGÉRETEI

világ bármely nemzetéből. Bármilyen nemzeti háttérből származunk is, lényegtelen, amennyiben megkeresztelkedünk (teljes víz alámerülés által) Krisztusba, és tagjává válunk a szellemi értelemben vett Izráelnek (Gal.3:27-29). Azt a parancsot kaptuk, hogy hirdessük az evangéliumot minden népnek és kereszteljük meg azokat az egyéneket, akik hisznek (Mk.16:15,16), tehát az új Izráelt a világ minden nemzetéből való emberek alkotják, nem csupán az angolok.

- Túlságosan nehéz az angol és amerikai népek eredetét kimutatni, összetételüknél fogva vegyesek, a világ több pontjáról származnak. Csak azért, mert valaki ezekben az országokban született nem jelentheti azt, hogy ők Isten választott népének tagjai.

- Az angol izráeliták állítják, hogy az Ábrahám utódára vonatkozó megígért áldások, az angol emberekben teljesedtek be, tekintet nélkül az Isten iránti engedelmségükre. Ez ellentétben áll azokkal a nyomatékosan ismételt alapelvekkel, miszerint Isten áldásai az engedelmségtől függenek. Mózes 3.Könyve 26. és 5.Könyve 28. fejezetei végig az áldásokat körvonalazzák, amely akkor szállhat Izráelre, ha engedelmesek Isten parancsolatai iránt, valamint az átkokat, melyek engedetlenségük eredményei. Azt állítani, hogy Isten ezekben az áldásokban részesítette az angolokat tekintet nélkül az ő engedelmségükre az Ő szavai iránt, és gyakran az ahhoz való különböző engedetlenségeik ellenére, bizonyosan ellenkezik azoknak a szavaknak az igazságával,

188 ISTEN IGÉRETEI

melyekben Isten felajánlotta ezeket az áldásokat.

- Elméletük, hogy Isten elvetette izráeli népét és felcserélte őket az angol népekkel, ellentétben áll az olyan versekkel, mint például a Róm.11:1,2: "Azt kérдем tehát: elvetette Isten az ő népét? Szó sincs róla! Hiszen én is izráelita vagyok, Ábrahám utódai közül, Benjámín törzséből. Az Isten nem vetette el az ő népét, amelyet eleve kiválasztott. Vagy nem tudjátok, mit mond az Írás Illésről, amikor az Isten előtt vádat emel Izráel ellen".

- Isten Országa valamikor megegyezett Izráel Királyságával (2Krón.9:8). Ez meg lett döntve engedetlenségük miatt, azonban a Királyság restaurálva lesz (Ezék.21:25-27). A Királyság vissza fog térni Jeruzsálembe (Mik.4:8), amikor Jézus ott fog uralkodni Dávid trónján (Lk.1:32) - Izráel jelenleg szétszóratásban élő népe újra össze lesz gyűjtve a föld különböző részeiből, ahová szét lettek szórva: "Én kihozom Izráel fiait a népek közül, bárhová kerültek. Összegyűjtöm őket mindenfelől, és beviszem őket a saját földjükre. Egy néppé teszem őket abban az országban, Izráel hegyein, és egy király fog uralkodni mindnyájuk fölött. Nem lesz többé két nép, és nem szakadnak soha többé két Országgra" (Ezék.37:21,22). Ez abban a formában fog beteljesedni, hogy a természetes zsidóság visszatér saját hazájába, a teljes beteljesedés pedig az Isten Országban fog végbemenni, melynek hamaros eljövételére mutat a zsidóság jelenlegi hazavándorlási hulláma.

189 ISTEN IGÉRETEI

Utójegezet: Azoknak, akik különösen érdekeltek ebben a témában, ingyenes angol nyelvű brosúrát tudunk küldeni, melynek címe: 'British Israelism Examined', kapható a kiadónál.

3. Tanulmány kérdései:

1. Isten ígéretei közül melyik jövendöl meg egy állandó küzdelmet a bűn és az igazság között?
 - a) A Noénak tett ígéret
 - b) Az Édenkertben tett ígéret
 - c) A Dávidnak tett ígéret
 - d) Az Ábrahámnak tett ígéret
2. A következő állítások közül melyek igazak az Édenkertben tett ígéretre vonatkozólag?
 - a) A kígyó utóda Lucifer
 - b) Krisztus és az igazságos emberek tartoznak az asszony utódai közé
 - c) A kígyó utóda átmenetileg megsebesül Krisztus által
 - d) Az asszony utóda össze lesz zúzva Krisztus halála által
3. Ábrahám utódai hol fognak örökké élni?
 - a) A mennyben
 - b) Jeruzsálem városában
 - c) A földön
 - d) Egyesek a mennyben, mások a földön
4. A következők közül melyek voltak Dávidnak megígérve?
 - a) Az ő kimagasló utódja örökké fog uralkodni

190 ISTEN IGÉRETEI

- b) Az ő utódának Királysága lesz a mennyben
 - c) Az utóda Isten Fia lesz
 - d) Az ő utóda, Jézus a mennyben fog élni, mielőtt a földön megszületne
5. Hogyan válunk Ábrahám utódaivá?
6. El lesz-e valaha pusztítva a föld?
7. Isten ígéretei miként igazolják a 6. Kérdésre adott válaszunkat?
8. Fejtsük ki az Édenkertben adott ígéretet az 1Móz 3:15 alapján!

191 ISTEN IGÉRETEI

REPLACE THIS PAGE WITH PICTURE

4. Tanulmány

Isten és halál

4.1 Az ember természete

Az emberiség nagytöbbsége úgy tűnik kevés időt fordít arra, hogy a halál felett meditáljon vagy a saját természete felett, amely halála alapvető okozója. Az önvizsgálatnak ez a hiánya az önismeret hiányához vezet, és így az emberek átsodródnak az életükön, s a döntéseket az élet kérdéseiben aszerint hozzák meg, amit a saját természetes kívánságaik diktálnak nekik. Elutasításra talál - noha eléggé szinlelt elutasításra - felvállalni azt aényt, hogy az élet oly rövid, hogy minden oly gyorsan elmúlik a halál következtében, ami ránk következik. "Azt sem tudjátok mit hoz a holnap! Mert a ti életeitek olyan, mint a lehelet, amely egy kis ideig látszik aztán eltűnik" (Jak 4:14). "Mert bizonyosan meghalunk, és olyanok leszünk mint a víz, amelyet ha a földre öntenek nem lehet fölszedni" (2Sám 14:14). "Elragadod őket, olyanok lesznek, mint reggelre az áom, mint a növekvő fű: reggel virágzik és növekszik, estére megfonnyad és elszárad" (Zsolt.90:5,6). Mózes, egy igazán mélyen gondolkodó ember, felismerte mindezt, és kérte Istent: "Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!" (Zsolt.90:12). Az élet rövidségének a gondolatában a legelsőlegesebb dolog, amit tehetünk, hogy igazi bölcsességre tegyünk szert.

Az emberek hozzáállása a halál okozta elmúlásra különböző. Voltak kultúrák, ahol a halált és a temetést megpróbálták az élet részévé tenni, hogy csökkentsék az elmúlás és

194 ISTEN ÉS HALÁI

a veszteség érzését. Azoknak az embereknek a többsége, akik a 'keresztény' nevet viselik, arra az elgondolásra jutottak, hogy az ember lelke 'halhatatlan' vagy a halhatatlanság valamifajta eleme van az emberben, amely túléli a halált, és a halál után a megjutalmazás vagy büntetés színhelyére távozik. A halál a legalapvetőbb és legtragikusabb probléma lévén az emberi életben, várható, hogy az emberi lélek sokat dolgozott azon, hogy csökkentse a léleki kihatását, így egy egész sor téves elképzelés született meg a halált és magát az emberi természetet illetőleg. Mint mindig, ezeket is a Biblia fényében kell megvizsgálni, hogy megtudhassuk az igazságot ezzel az alapvető témával kapcsolatban. Emlékezzünk arra, hogy a legelső hazugság, ami a Bibliában fel van

jegyezve, a kígyó által az Édenkertben történt. Isten állításával ellentétben, hogy az embernek bizonyosan "meg kell halnia", amennyiben vétkezik (1Móz.2:17), a kígyó kijelentette: "Dehogyan haltok meg" (1Móz.3:4). Ez a kísérlet a halál teljes megsemmisülésének a tagadására minden hamis vallás jellemzőjévé vált. Bizonyos, hogy ebben a kérdésben főleg az egyik hamis tantétel a másikkal vezet, amely megint egy másikkal és megint egy másikkal. Mindez fordítva is igaz, egy kis igazság egy újabb igazsághoz vezet, amint ezt az 1Kor.15:12-17 mutatja is. Pál itt egyik igazságból a másikba kapcsol át (ld. A sok feltételezést: "ha...").

Hogy megérthessük emberi természetünket, szükséges megfontolnunk azt, amit a Biblia az

195 ISTEN ÉS HALÁI

ember teremtéséről mond. Az erről szóló írás nyelvezete világos, amennyiben szó szerint vesszük, nem maradhatunk kétségek között afelől, hogy pontosan milyenek vagyunk természetünkönél fogva (Ld. 18. Hozzáfűzést a teremtés szó szerinti értelmezését illetően). "Azután megformálta az Úristen az embert a föld porából, .. visszatérsz a földbe, mert abból vétettél. Bizony por vagy és vissza fogsz tért a porba" (1Móz.2:7; 3:19). Itt semmi fajta célzás nincs arra, hogy az emberben bármiféleképpen halhatatlanság rejlene, nincs olyan része, amely a halála után tovább élne.

Nyomatékos bibliai hangsúlya van annak a ténynek, hogy az ember alapvetően pusztán porból van: "Mi vagyunk az agyag" (Ézs.64:7), "Az első ember földből, porból való..." (1Kor.15:47), az ember alapja a "porban van" (Jób 4:19), "és visszatérne az ember a porba" (Jób 34:15); Ábrahám kijelentette önmagáról, hogy ő "por és hamu" (1Móz.18:27). Rögtön azután, hogy az ember nem engedelmeskedett Isten parancsolatának az Édenben, az embert "kiűzte az Úristen az Éden kertjéből,...hogy ne nyújthassa ki kezét, és ne szakíthasson az élet fájáról is, hogy egyék és örökké éljen" (1Móz.3:23,22). Amennyiben az emberben természetsszerűleg egy halhatatlan elem létezne, mindez Istentől felesleges lett volna.

A HALHATATLANSÁG FELTÉTELEI

196 ISTEN ÉS HALÁI

Az Evangélium folytonosan ismételt üzenete, hogy az ember Krisztus közbenjárása által utat találhat az örök élet elnyerésére, a halhatatlanságra. Ez a halhatatlanság egyetlen Biblia által kijelentett alternatívája, következésképpen az az elképzelés, hogy az igazságtalanságok elkövetése végett örökké tartó öntudatos szenvedésben lesz része az embernek, nincs biblikusan alátámasztva. Az egyetlen út ahhoz, hogy elnyerjük a halhatatlanságot, az Isten parancsolatainak való engedelmségben van, és akik valóban engedelmesek, a halhatatlanságukat egy tökéletes állapotban fogják megélni, ez az igazságosság jutalma.

A következő versek elegendően bizonyítják, hogy ez a halhatatlanság feltételes és nem olyan, amelynek természetszerűleg vagyunk a birtokában:

-“Krisztus...megtörte a halál erejét, és az evangélium által világosságra hozta az elmúlhatatlan életet” (2Tim.1:10; 1Jn.1:2).

-“...ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok a vérét nincsen élet tibennetek (bennetek rejtlő). Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, annak örök élete van, és én feltámasztom őt az utolsó napon”, - hogy megadja számunkra az “örök életet” (Jn.6:53,54). Krisztus érvelése végig a János evangélium 6. fejezetében, hogy ő az “élet kenyere”, és csak akkor lehet bármilyen reménység a halhatatlanságra,

197 ISTEN ÉS HALÁI

ha helyesen válaszolunk az ő hívására (Jn.6:47, 50, 51, 57, 58).

"...Isten örök életet adott nekünk (hívőnek) és ez az élet az ő Fiában van" (1Jn.5:11). Nem lehet reménységük a halhatatlanságra azoknak, akik nincsenek "Krisztusban". A halhatatlanság csakis Krisztus által lehetséges, ő az "(örök) élet fejedelme" (ApCsel.3:15), "...örök üdvösség szerzőjévé lett mindazok számára, akik engedelmeskednek neki" (Zsid.5:9). A halhatatlanság az ember számára Krisztus munkájából származhat.

- Az igaz hívő keresi a halhatatlanságot és ezért meg lesz jutalmazva az örök élet ajándéka által, egy olyan valami által, - amelynek természetszerűleg nem a birtokosa (Róm.2:7; 6:23; Jn.10:28). Mert e halandó testünknek "...romolhatatlanágba kell öltöznie..." Krisztus vissza-térésekor (1Kor.15:53), a halhatatlanság ígéret jellegű, jelenleg nem vagyunk a birtokában (1Jn.2:25).

- Egyedül Istené a halhatatlanság (1Tim.6:16).

4.2 A Lélek

Az eddigiek alapján meggyőződhattünk arról, hogy az embernek nincs 'halhatatlan lelke' vagy bármilyen halhatatlan alkotórésze

198 ISTEN ÉS HALÁI

természetszerűleg. Most megpróbáljuk tisztázni a 'lélek' szóval kapcsolatos téveszmét.

A Bibliában a 'léleknek' fordított héber és görög szavak ('nefes' vagy 'pszüché') a következő szavakkal is vissza vannak adva:

Test	Léleket (vétél)
Élölény	Szív
Lélek	Személy
Önmaga	Szél

A 'lélek' vonatkozik a személyre, testre vagy valakinek az énjére. A híres mondás, hogy 'Mentsd meg a lelkünket' (S.O.S.) világosan azt jelenti: 'Ments meg minket a haláltól!'. A 'lélek' tehát mi magunk vagyunk ill. az összegzése mindannak, amely alkothat egy személyt. Érthető, hogy a Biblia fordításainak több modern változata ritkán használja a 'lélek' szót, helyett a 'te' vagy a 'ember' szavakat használja. Az állatok, amelyeket Isten teremtett, úgy vannak megnevezve, mint "élölények" (1Móz.1:20,21). A nefes héber szó van itt élölénynek fordítva, és ez a szó más helyeken "léleknek" van fordítva, pl. az 1Móz.2:7-ben: "így lett az ember élölénnyé". Következésképpen az ember ugyanúgy élölény, mint az állat. Az ember és az állat között az egyetlen különbség, hogy az ember léleke által kiemelkedik közülük, Isten az embert az ő képmására teremtette (1Móz.1:26; Ld. 1.2-es Tanulmány), bizonyos emberek pedig elhivatottak arra, hogy megismerjék az Evangéliumot, amelyen keresztül a halhatatlanság reménye megnyílik számukra (2Tim.1:10). Az alapvető természetünk és a

199 ISTEN ÉS HALÁI

halál természetének a tekintetében nincs különbség az emberek és az állatok között.

“Az emberek sorsa olyan, mint az állatoké, egyforma a sorsuk (figyelemre méltó a dupla hangsúlyozás): ahogyan meghal az egyik, ugyanúgy meghal a másik is... nem különb az ember az állatnál... Mindegyik (azaz ember és állat) egy helyre kerül (gödörbe), mindegyik porból lett, és újból porrá lesz mindegyik” (Préd.3:19,20). A Prédikátor könyvének ihletett írója imádkozott, hogy Isten segítsen az embereknek, hogy tisztán láthassák azt a fájdalmas tényt “hogy ők magukban véve hasonlóak az állatokhoz” (Préd.3:18). Várható, hogy ezt a tényt sok ember nehezen elfogadhatónak találja, valóban megalázó a felismerése annak, hogy az ember természetszerűleg olyan, mint az állatok, az önfenntartásnak ugyanazokat az ösztöneit éli meg, fennmaradnak a legalkalmasabbak és szaporodnak. A Préd.3:18 bizonyos fordításaiban az szerepel, hogy Isten megvizsgálja az embereket olyan módon, hogy megláttatja velük, hogy éppen olyanok mint az állatok, akik alázatosak eléggé ahhoz, hogy az ő igaz emberei lehessenek, fel fogják ismerni ennek az igazságát, akik nem, azok elbuknak ezen a vizsgán. A humanizmus filozófiája - az eszme, hogy az ember fontossága és értéke a legjelentősebb - elterjedt az egész világon a huszadik század folyamán. Tekintélyes feladat megtisztítani a gondolatainkat a humanizmus befolyásától. A Zsolt.39:5 szavai segítségünkre lehetnek ebben: “Add tudtomra Uram, életem végét, meddig tart napjaim sora, hadd tudjam meg, milyen múlandó vagyok!”.

200 ISTEN ÉS HALÁI

"Tudom, Uram, hogy az ember nem ura élete útjának, és a rajta járó nem maga irányítja lépteit!" (Jer.10:23).

Az egyik legalapvetőbb dolog, amit tudunk, hogy minden emberi test - vagy inkább minden "élőlény" - végül meghal. A 'lélek' tehát meghal, pontosan az ellenkezője annak, ami halhatatlan. Nem meglepő, hogy a 'léleknek' fordított szó használata, körülbelül 90%-ban, a Bibliában a halállal vagy a lélek megsemmisülésével van kapcsolatba hozva. Maga a tény, hogy a lélek szó ily módon van használva, mutatja, hogy nem egy olyan valamiről van szó, amely elpusztíthatatlan vagy halhatatlan:

- "Annak a léleknek kell meghalnia, aki vétkezik" (Ez 18:4)

- Isten el tudja pusztítani a lelket (Mt.10:28). Az elpusztítható lélekre vonatkozó más kijelentések: (Ez.22:31; Pl.6:32; 3Móz.23:30).

- Minden "élőt", amely Hácór városában tartózkodott kard által öltek meg (Józs.11:11; vö.Józs.10:30-39).

- ".minden élőlény elpusztult" (Jel.16:3; vö. Zsolt.78:50).

- Mózes törvényei gyakran megparancsolják, hogy az olyan "embert", aki nem engedelmeskedik bizonyos parancsoknak, meg kell ölni (pl. 4Móz.15:30,31).

201 ISTEN ÉS HALÁI

- A csapdába kerülhető vagy megfulladható lélekre való utalásoknak csakis akkor lehet értelmük, ha a lélek valóban meghalhat (Péld 18:7; 22:25; Jób7:15).

- "...a halandó...nem tudja életét megtartani" (Zsolt.22:30).

- Krisztus "...kilehelte lelkét" (Mt.27:50). Az ő lelke vagy élete bűnért való áldozat volt. (vö. Ézs 53:10-12)

Az, hogy a 'lélek' személyre vagy testre vonatkozik, nem valamiféle bennünk levő halhatatlan szikrára, a versek nagytöbbségéből kiderül, amelyekben ez a szó előfordul. Néhány nyilvánvaló példa erre:

- "...emberek vére" (Jer.2:34).

- "Áldjad lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét! Áldjad lelkem az Urat, és ne feledd el mennyi jót tett veled!... Betölti javaival életedet, megújul ifjúságod, mint a sasé" (Zsolt.103:1,2,5).

- "Mert aki meg akarja menteni az életét (lelkét), az elveszti, aki pedig elveszti az életét (lelkét) énértem... megmenti azt" (Mk.8:35).

Ez elegendő bizonyíték arra, hogy a lélek nem valamilyen az emberen belül levő lelki elemre vonatkozik, a 'lélek' (a görög pszüche) valakinek a fizikai életét jelenti, amely itt így is van fordítva. Életünket/lelkünket az Úr

202 ISTEN ÉS HALÁI

Jézusra kell mintáznunk, aki érettünk életét/lélkét a kereszten áldozta fel.

„...önként ment a halálba, ...sokak vétkét vállalta magára, és közbenjárt a bűnösökért” (Ézs 53:12).

4.3 Az ember lelke

Egy nem túl szerencsés félreértés létezik sokak gondolatában a szellem és lélek szó jelentése közti különbségben. Ezt súlyosbítja az a tény is, hogy néhány nyelvben és bibliai fordításban az angol 'szellem' és 'lélek' szavaknak csupán egy megfelelőjük van. A 'lélek' alapvetően egy személy minden alkotójára vonatkozik, de ugyanakkor időnként a szellemre is utalhat. Istennel és emberrel kapcsolatosan egyformán használatosak. Azonban, különbség van a szellem és lélek szavak jelentései között, amint az a Bibliában van használva, szellem és lélek szétválaszthatóak (Zsid.4:12). A magyar Bibliában a szellem szó leginkább a gonosszal (gonosz lélek) van összefüggésbe (Ld. Ézs 8:12; Mk 3:11; 5:2).

A héber és görög léleknek fordított szavak (rúah és pneuma) a következő szavakkal is visszadhatóak:

Élet (lehelet)	Szél
Emberi értelem	Szellem
Lélekket (-vétel)	Lélek

203 ISTEN ÉS HALÁI

A 2.1-es Tanulmányban a 'lélekkel' kapcsolatos tudnivalókat tárgyaltuk. Isten az Ő lélekét használja a természeti világ fenntartására, beleértve az embert is. Tehát Isten lelke, ami van az emberben, az az élet ereje az emberben. "A test halott a lélek nélkül" (Jak.2:26). Isten "...élet leheletét (lelkét) lehelte orrába (Ádáméba). Így lett az ember élőlényvé" (1Móz.2:7). Jób 'Isten leheletéről' beszél, mint amely az ember orrában van (Jób 27:3 vö. Ézs.2:22). A bennünk levő élet lelke születésünkkor adatik nekünk, és mindaddig bennünk marad, amíg a testünk életben van. Amikor Isten lelke valamilyen oknál fogva eltávozik, a test azonnal elpusztul - a lélek az élet energiája. Ha Isten "...visszavenné magához lelkét és leheletét, egyszerre kimúlna minden test, és az ember visszatérne a porba. Ha elég értelmes vagy, halld meg ezt" (Jób 34:14-16). Az utolsó mondat ismételten arra céloz, hogy az ember az ő természeti kiszolgáltatottságát nagyon nehéznek találja ahhoz, hogy kiegyezzen vele.

Amikor Isten visszaveszi az ő lelkét tőlünk a halálkor, valóban nem csupán a testünk hal meg, hanem a teljes öntudatunk is megszűnik. Dávid mindezt tisztán látta, és ez arra vezette őt, hogy Istenben bizzon, nem az olyan teremtményekben, akik oly gyengék, mint az emberek. Zsolt.146:3-5 egy éles szembehelyezkedés a humanizmus eszméjével: "Ne bizzatok az előkelőkben, egy emberben sem, mert nem tud megtartani. Ha elszáll a lelke (lélegzete), visszatér a földbe (a porba, amelyből vagyunk), és azonnal semmivé válnak

204 ISTEN ÉS HALÁI

tervei. Boldog az, akinek Jákób Istene a segítsége, és Istenében, az Úrban van a reménysége”.

A halálkor "A por visszatér a földbe, olyan lesz, mint volt, a lélek pedig visszatér Istenhez, aki adta "(Préd.12:7). Korábban láthattuk, hogy Isten mindenhol jelen van lelke által. Az Isten "lélek" ebben az értelemben (Jn.4:24). Amikor meghalunk az utolsó lélegezzük, abban az értelemben, hogy a bennünk levő Isten lelke/lehelete eltávozik tőlünk. Ez a lélek/lélegzet abszorbeálódik, azaz felszívódik Isten lelkébe, amely körülvesz minket, a lélek a halálkor ily módon "tér vissza Istenhez".

Mivel Isten Lelke az egész teremtett világot tartja fenn, ugyanez a folyamat játszódik le az állatok halála esetében is. Az emberek és állatok ugyanazzal a lehelettel vagy élet energiával bírnak önmagukban. "Az emberek sorsa olyan, mint az állatoké, egyforma a sorsuk: ahogyan meghal az egyik, ugyanúgy meghal a másik is, és egyfajta lélek (ugyanaz a lehelet) van mindegyikben, nem különb az ember az állatnál "(Préd.3:19). Továbbá nincs észrevehető különbség közöttük sem, ahová jut az ember és az állat lelke/lehelete (Préd.3:21). Ez a leírás arról, hogy az ember és az állat ugyanazzal a lélekkel rendelkezik és ugyanolyan módon halnak meg, úgy tűnik, hogy visszautalás arra, hogy az embereknek és állatoknak ugyanaz az élet lehelete adatott Istentől (1Móz.2:7; 7:15), a Vízözön idején ugyanolyan halál által voltak elpusztítva: "Elpusztult minden test, amely a földön

205 ISTEN ÉS HALÁI

mozgott: madár, állat és vad, a földön nyüzsgő minden féreg és minden ember. Minden meghalt, aminek az orrában élet lehelete (lélek) volt... Eltörölt Isten minden élet... Mindent eltörölt a földről..." (1Móz.7:21-23). Itt eszünkbe juthat a Zsolt.90:5, ahol a halál szintén a Vizözönhöz van hasonlítva. Mózes első könyvének hetedik fejezetében világosan megmutatkozik, hogy alapjában véve az ember ugyanabba a kategóriába tartozik, mint "minden test... minden élő", mivel az életnek ugyanaz a lelke van bennünk.

Némelyek azt állítják, hogy az a tény, hogy Isten életet lehelt az emberbe azt jelenti, hogy természetesen a halhatatlanság bennünk van. Ez nem így van. A tény az, hogy Isten életet lehelt Ádám orrába azt jelentette, hogy "élőlény"lett. Ezt 1 Kor 15:45-47 minden kétség nélkül alátámasztja. Ádám "élőlénnyé lett" tehát halandó, ellentétben az "utolsó" Ádámmal (Jézus Krisztus), aki a "megelevenítő" Lélek, tehát halhatatlan.

4.4 A Halál az Öntudatlanság

Abból, amit eddig a szellemről és lélekről tanultunk magától értetődik, hogy amíg egy személy halott, teljes öntudatlanságban van. Amíg Isten meg nem emlékezik a neki felelősséggel tartozók cselekedeteiről

206 ISTEN ÉS HALÁI

(Mal.3:16; Jel.20:12; Zsid.6:10), semmi olyant nem találunk a Bibliában, amely alapján feltételezhetnénk, hogy bármiféle öntudatosság létezik a halál állapotában. Ezt nehezen is lehetne vitatni a következő félreérthetetlen állításokkal szemben:

- "Ha elszáll a lelke (egy embernek), visszatér a földre, és azonnal semmivé válnak tervei "(Zsolt.146:4).

- "...de a holtak semmiről sem tudnak...Szeretetük is, gyűlöletük is, igyekezetük is tovatűnik."(Préd.9:5,6).
"...nem lesz cselekvés, gondolkozás, ismeret és bölcsesség a holtak hazájában..."(Préd.9:10) - nincs gondolkozás, tehát nincs öntudat.

- Jób azt mondja, hogy a halál állapotában olyan lesz, "...mint aki nem is volt "(Jób10:18), úgy tekint a halálra, mint feledésre, öntudatlanságra és a létezés olyan teljes hiányára, mint amely akkor volt jellemző, amikor még meg sem születünk.

- Az emberek olymódon halnak meg, mint az állatok "...egyfajta lélek van mindegyikben "(Préd 3:19), ha az emberek öntudattal túlélnek a halált valahol, akkor ők az Írásokkal és a tudománnyal egyöntetűleg hallgatnak erről.

207 ISTEN ÉS HALÁI

- Isten "...emlékszik rá, hogy porból lettünk. Az ember napjai olyanok, mint a fű, úgy virágzik, mint a mező virága. Ha végigsöpör rajta a szél, vége van, még a helyét sem lehet felismerni" (Zsolt.103:14-16).

Az, hogy a halál valóban öntudatlanság még az igazságosak számára is, megmutatkozik Isten szolgálóinak az ismételt imádságai által, melyekben kérik, hogy Isten hosszabbítsa meg az ő életeiket, mivel tisztában voltak vele, hogy a halál után képtelenek lennének imádni és dicsőíteni Istent, tudván, hogy a halál az öntudatlanság állapota. Ezékiás (Ézs.38:17-19) és Dávid (Zsolt.6:4,5; 30:9; 39:13; 115:17) példák erre vonatkozólag. A halálra újra és újra úgy van utalva, mint alvásra vagy nyugalomra, mind igazságosak, mind bűnösök esetében (Jób3:11,13,17; Dán.12:13).

Elegendő bizonyítékot láthattunk eddig ahhoz, hogy kijelenthessük, hogy a népszerű elképzelések, miszerint az igazságosak az üdvösség állapotába kerülnek és a menny jutalmában részesülnek rögtön haláluk után, nincsenek benne a Bibliában. A helyes tan a halálról és az ember természetéről megnyugtató érzést nyújt. Az emberi élet minden fájdalma és traumája után a sir a teljes feledés helye. Azok számára, akik nem ismerték Isten kívánalmait, ez a feledés örökké fog tartani. A régi adósságai ennek a tragikus és teljességre nem jutott természetes életnek soha többé nem lesznek nekik fel róva, a természetes emberi gondolkodás felületes

208 ISTEN ÉS HALÁI

reményei és rettegései nem fognak realizálódni.

A Biblia tanulmányaiban létezik az igazságnak egy felfedezendő rendszere, továbbá, sajnos az emberek vallásos gondolkodásában is létezik egy hibarendszer, a Bibliához való figyelmetlenségüknek köszönhetőleg. Az embert a kétségbeesett fáradozása azon, hogy mérsékelje a halál okozta megszűnést kísérő tragikus érzéseket, arra a hiedelemre vezette, hogy 'halhatatlan lelke' van. Amikor elfogadást nyert, hogy egy halhatatlan elem létezik az emberben, akkor szükségessé vált arra is gondolni, hogy az a halál után eltávozik valahova. Ez pedig ahhoz a gondolathoz vezetett, hogy a halálkor különbségnek kell lennie az igazságosak és bűnösök végzete között. Így léteznie kell egy helynek, ahova a 'jó halhatatlan lelkek' mennek, amit a Mennynek neveznek és egy másik helynek, ahova a 'rossz halhatatlan lelkek' mennek, ezt a pokolnak nevezik. Korábban bemutattuk, hogy a 'halhatatlan lélek' létezése Bibliailag lehetetlen. A többi téves eszmét, amelyek az elterjedt felfogással járnak együtt, az alábbiakban analizáljuk:

1. Életünk megjutalmazása a halálunkkor történik, amikor 'halhatatlan lelkünknek' kijelölnek egy bizonyos helyet.
2. Az elkülönülés az igazságosak és bűnösök között a halálkor történik.
3. Az igazságosak jutalma, hogy a mennybe mennek.

4. Ha mindenkinek 'halhatatlan lelke' van, akkor mindenkinek vagy a mennybe, vagy a pokolba kell jutnia.

5. A bűnös 'lelkek' a büntetés helyére mennek, amelyet pokolnak neveznek.

Analízisünk célja nem csupán negatív jellegű, ha részletesen fontolóra vesszük ezeket a pontokat, hisszük, hogy kifejezésre fog jutni a Biblia igazságának több eleme, melyek alapvető részei az igazi képnek az emberi természetet illetőleg.

4.5 A Feltámadás

A Biblia hangsúlyozza, hogy az igazságosak megjutalmazása a feltámadáskor fog megtörténni, Krisztus eljövetelekor (1Thessz.4:16). A felelősséggel tartozó halottak feltámasztása (Ld. 4.8-as Tanulmány) az első dolog lesz, melyet Krisztus tenni fog, ezt az ítélet fogja követni. Ha a 'lélek' a mennybe költözne a halálkor, nem volna szükség a feltámasztásra. Pál azt mondja, ha nem volna feltámadás, akkor minden igyekezet az Istennek való engedelmességre felesleges volna (1Kor.15:32). Bizonyosan nem érvelt volna ilyen módon, ha hitté volna, hogy az ő 'lelke' is mennybe költözéssel lesz megjutalmazva halálakor. Ebben benne foglaltatik, hogy a test feltámasztását, a jutalom elvétel egyetlen formájának hitte. Krisztus biztatott minket azzal a reménységgel, hogy a jelenlegi

210 ISTEN ÉS HALÁI

hűséges életünk jutalmát megkapjuk a "feltámadáskor" (Lk.14:14). Azt a tényt ismét le kell szögeznünk, hogy a Biblia nem tanít semmiféle olyan létezésről, amely testen kívül van - ez érvényes mind Istenre, mind Krisztusra, mind az angyalokra és mind az emberekre. Krisztus visszatérésekor "az ő dicsőséges testéhez hasonlóvá változtatja a mi gyarló testünket" (Fil.3:20,21). Ahogyan ő jelenleg is szó szerinti testben létezik, amely teljesen a Lélek által működik, nem vér által, mi is ehhez hasonló jutalomban fogunk részesülni. Az ítéletkor megkapjuk azt, amit megérdemlünk, aszerint, ahogyan ezt az életünket e testben leéltük (2Kor.5:10). Akik testi/bűnös életet éltek, azok a jelenlegi halandó testükben lesznek hagyatva, amely ismét porrá lesz, azok pedig, akik a mostani életükben megpróbálták legyőzni a test gondolatát a Lélek gondolata által, "a Lélekből fog(nak) aratni örök életet" (Gal.6:8), egy Lélek által működő testben.

Számos további bizonyíték van arra, hogy az igazságosak megjutalmazása testi formában fog megvalósulni. Ha ezt elfogadjuk, a feltámadás alapvető jelentőségének világossá kell válnia számunkra. Kétségtelen, hogy jelenlegi testünk megszűnik létezni a halálkor, ha mi az örök életet és halhatatlanságot csak testi formában tudjuk megélni, akkor abból az következik, hogy a halálnak az öntudatlanság állapotának kell lennie, amíg el nem jön az az idő, amikor a testünk újjá lesz teremtve, és amíg nem részesülünk Isten természetében.

211 ISTEN ÉS HALÁI

A Korinthusiakhoz írt első levél 15. fejezete részletesen végig a feltámadásról szól, a figyelmes elolvasása mindig érdemes lesz. 1Kor.15:35-44 leírja, hogy, ahogyan a mag el van vetve, majd kihajt a földből, és Isten testet ad neki, a halottak is ehhez hasonlóan testben fognak feltámadni. Ahogyan Krisztus feltámadt a halálból, és halandó teste halhatatlanná változott, az igazi hívők ugyanúgy fognak osztozni az ő jutalmában (Fil.3:21). Megkeresztelésünk (víz alámerülés által) közösséget vállalunk Krisztus halálával és feltámadásával, megmutatjuk a hitünket arra, hogy mi is részesülhetünk abban a jutalomban, amelyet Krisztus kapott a feltámadásakor (Róm.6:3-5). Azáltal, ha most osztozunk az ő szenvedéseiben, osztozhatunk majd az ő jutalmában is: "Jézus halálát mindenkor testünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen testünkben" (2Kor.4:10). "Az, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halottak közül, életre kelti halandó testeteket is a bennetek lakó lélek által" (Róm.8:11). Ezzel a reménységgel várhatjuk "testünk megváltását" (Róm.8:23), testünk halhatatlanná válását.

A valóságos testben való feltámadás reménységével Isten emberei a legelső időkben is tisztában voltak. Ábrahám olyan ígéretet kapott, hogy ő személyesen öröklí Kánaán földjét örök időkre szólóan, oly bizonyosan, mintahogy azt bejárhatta szélében-hosszában, és ott tartózkodhatott (1Móz.13:17; Ld. 3.4-es Tanulmány). A hite ezekben az ígéretekben szükségessé teszi azt a hitet is, hogy az ő teste egyszer a jövőben

212 ISTEN ÉS HALÁI

valamiképpen feltámad, és halhatatlanná lesz, mindez csak így lehetséges.

Jób félreérthetetlenül kifejezésre juttatta a megértését afelől, hogy a testét bár férgek fogják szétrágni a sírgödörben, mégis testi létezésben fogja megkapni jutalmát: "az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött, s ha ez a bőröm lefoszlik is ("miután bőröm megsemmisül") testemben (fizikai formában) látom meg az Istent. Saját magam látom meg őt, tulajdon szemeim látják meg nem más, bár veséim is megemésztetnek" (Jób19:25-27). Ézsaiás is ebben reménykedett: "föltámadnak a holttestek" (Ézs.26:19).

Lázár halálának beszámolójában, aki Krisztus személyes barátja volt, hasonló kifejezésekkel találkozhatunk. Jézus ahelyett, hogy vigasztalta volna a nőtestvéreit azzal, hogy a lelke a mennybe ment, a feltámadás napjáról beszélt: "Feltámad a testvéred". Mártának, Lázár testvérének az azonnali válasza mutatja, hogy mindezzel mennyire tisztában voltak az első hívők: "Márta így válaszolt: "Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó napon" (Jn.11:23,24). Mint Jób, ő sem azt gondolta a halálról, hogy az egy menekülés egy áldásos mennyei életbe, hanem ehelyett mindketten a feltámadásra tekintettek előre "az utolsó napra" (vö. Jób utolsó napja). Az Úr megígérte: "Aki az Atyától látott és tanult az mind énhozzám jön... Én pedig feltámasztom az utolsó napon" (Jn.6:44,45).

4.6 Az Ítélet napja

A Biblia tanítása az ítéletről az egyik legalapvetőbb tanítétele az egy igaz hitnek, szükséges, hogy tisztában legyünk vele a bemelegítés előtt (ApCsel.24:25; Zsid.6:2). Az Biblia gyakran beszél az "ítélet napjáról" (pl. 2Pt.2:9; 3:7; 1Jn.4:17; Júd.6), ez lesz az az idő, amikor azok, akik megismerték Isten akaratát, meg fogják kapni jutalmukat. Mindezek az emberek oda fognak "állni Isten ítélőszéke elé" (Róm.14:10), "mindnyájunknak leplezetlenül kell odaállnunk a Krisztus ítélőszéke elé" (2Kor.5:10), hogy elvegyük életünk jutalmát fizikaitestben.

Dániel látomásai Krisztus második eljövételére vonatkozólag tartalmazznak egy trón formájú ítélőszéket (Dán.7:9-14). A példabeszédek segítenek a részleteket némiképp meglátni. A talentumokról szóló példázat egy hazatérő Úrhoz hasonlítja, aki hivatja szolgáit, és számonkéri tőlük, hogy mennyire tudták bölcsen használni a rájuk bízott pénzt (Mt.25:14-29). A halászok példázata az Evangélium hívását kerítőhálózathoz hasonlítja, amely mindenfajta embert összegyűjt, majd a halászok leülnek (vö. ítéletet tartani), és kiválogatják a jó halakat a rosszak közül (Mt.13:47-49). Az értelmezése félreérthetetlen: "Így lesz a világ végén is: eljönnek az angyalok és kiválogatják a gonoszokat az igazak közül".

Abból amit eddig láttunk indokolt a feltételezés, hogy az Úr visszatérése és a feltámadás után egybegyűjtése fog történni

214 ISTEN ÉS HALÁI

mindazoknak, akik elhivatottak voltak az Evangéliumra, egy bizonyos helyre és egy speciális időpontban, amikor is Krisztussal fogunk találkozni. Számot kell majd adnunk, és Jézus meg fogja mutatni, hogy vajon elfogadhatóak vagyunk-e arra, hogy megkapjuk a Királyságba való bemenetel jutalmát vagy sem. Ez az egyetlen időpont, amikor az igazságosak megkapják jutalmukat. Mindez bennefoglaltatik a kecskékről és juhokról szóló példázatban: "amikor pedig az Emberfia eljön az ő dicsőségében, és vele az angyalok mind, akkor odaül dicsősége trónjára (Dávid jeruzsálemi trónjára Lk.1:32,33). Összegyűjtenek eléje minden népet (azaz minden nemzetből embereket vö. Mt.28:19), ő pedig elválasztja őket egymástól, ahogyan a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől. A juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja." Akkor így szól a Király a jobb keze felől állókhoz: Jöjjetek Atyám áldottai örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot" (Mt.25:31-34).

Isten Országának öröklése, az Ábrahámnak tett ígéretekben való részesülés lesz a jutalma az igazságosoknak. Mindez az ítélet után fog bekövetkezni, amely Krisztus visszatérésekor lesz. Tehát lehetetlen megkapni a halhatatlanná vált test megígért jutalmát Krisztus visszatérése előtt, mindebből pedig az következik, hogy a halál időpontjától a feltámadásig a hívőknek egyáltalában nincs öntudatos létezésük, mivel lehetetlenség létezni test nélkül.

215 ISTEN ÉS HALÁI

Egy megismételt ibliai tanítás, hogy amikor Krisztus visszatér, akkor kapjuk meg jutalmunkat - és nem előbb:

- "És amikor megjelenik a főpásztor (Jézus), elnyeritek a dicsőség hervadhatatlan koszorúját" (1Pt.5:4 vö. 1:13).

- "Krisztus Jézus... aki itélni fog élőket és holtakat; az ő eljövételére és országára... az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró ama napon" (2Tim.4:1,8).

- A Messiás visszatérésekor az utolsó napon "Azok közül, akik alusznak a föld porában (vö. 1Móz.3:19), sokan felébrednek majd: némelyek örök életre, némelyek gyalázatra" (Dán.12:2).

- Amikor Krisztus eljön itélni, akkor azok, "akik a sírban vannak... kijönnek; Akik a jót tették az életre támadnak fel; akik pedig a rosszat cselekedték, az ítéletre támadnak fel" (Jn.5:25-29).

- "Íme, eljövök (én Jézus) hamar, velem van az én jutalmam, és megfizetek mindenkinek a cselekedete szerint" (Jel.22:12). Nem mi megyünk a mennybe, hogy elvegyük jutalmunkat - Krisztus hozza el nekünk a mennyből.

Az, hogy Krisztus hozza magával a jutalmunkat magában foglalja azt is, hogy az számunkra a mennyben lett elkészítve, de a földre lesz elhozva Krisztus második adventjekor, ez az

216 ISTEN ÉS HALÁI

értelme az Ábrahámnak tett ígéretnek a föld örökségéről, "a mennyben van fenntartva számotokra. Titeket pedig Isten hatalmas őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy nyilvánvalóvá legyen az utolsó időben" Krisztus eljövetelekor (1Pt.1:4,5).

Mindezt tisztán látva képesek leszünk helyesen értelmezni a Jn.14:2,3 félremagyarázott verseit: "elmegyek (én Jézus) helyet készíteni a számotokra... És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek (vö. a jutalom "a mennyben van fenntartva"), ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is". Jézus máshol azt mondja, hogy ismét el fog jönni, hogy megadja jutalmunkat (Jel.22:12), és láthattuk, hogy mindez az ítélőszéknél fog bekövetkezni. Dávid trónján, Jeruzsálemben fog örökké uralkodni (Lk.1:32,33). Az örökkévalóságot a földön fogja eltölteni, és ahol ő lesz - Isten földi Országában -, mi is ott leszünk. Az ígéretét annak, hogy "magam mellé veszek benneteket" úgy olvashatjuk, mint annak a leírását, hogy elfogad minket az ítéletkor. Az eredeti szövegben a görög kifejezés "magam mellé veszek" a Mt.1:20-ban is előfordul, amint József maga mellé veszi Máriát, mint feleségét. Tehát nem szükségszerű, hogy egy Jézus felé tartó fizikai mozgásra gondoljunk.

Abból, hogy a jutalom csak az ítéletkor, Krisztus visszatérésekor lesz kiosztva az következik, hogy az igazságosak és bűnösök ugyanoda kerülnek, amikor meghalnak, azaz egy gödörbe. Nincs különbség téve köztük a

217 ISTEN ÉS HALÁI

halálukban. A következő idézetek bizonyítják ezt:

- Jonathán igazságos volt, Saul bűnös, mégis "a halálban sem váltak el" (2Sám.1:23).
- Saul, Jonathán és Sámuel mind ugyanarra a helyre kerültek halálukkor (1Sám.28:19).
- Az igazságos Ábrahám "elődei mellé került", amikor meghalt, elődei azonban bálványtiszteletők voltak (1Móz.25:8; Józs.24:2).
- A bölcsek és bolondok ugyanazt a halált tapasztalják meg (Préd.2:15,16).

Mindez éles ellentétben áll a népszerű 'keresztény' állításokkal. Az a tanítás, hogy az igazak azonnal a mennybe jutnak a halálukkor, lerombolja a feltámadás és ítélet szükségességét. Láttuk, hogy ezek alapvető események Isten megváltási tervében és így az Evangélium üzenetében. Az elterjedt elképzelés feltételezi, hogy egy igazságos ember ha meghal, azonnal jutalomban részesül azáltal, hogy a mennybe költözik, majd mások is követik ebben a következő napokban, hónapokban, években. Ez ellentétben áll a Biblia tanításával, miszerint minden igazságos együtt és egy időpontban lesz megjutalmazva.

- A juhok el lesznek választva a kecskéktől az ítéletkor, egyen-egyenként. Amikor majd az ítélet befejeződik, Krisztus beszélni fog

218 ISTEN ÉS HALÁI

az összes juhhoz, akik majd az ő jobb keze felől lesznek egybegyűlve.

“Jöjjetek Atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot” (Mt.25:34). Tehát az összes “juh” ugyanabban az időpontban öröklí az országot (vö. 1Kor.15:52).

- Az “aratáskor”, Krisztus visszatérésekor és ítéletekor, mindazok, akik az Evangéliumért munkálkodtak együtt fognak örvendezni (Jn.14:35,36 vö. Mt.13:39).

- Jel.11:18 meghatározza, hogy a “halottak felett való ítélet ideje” az az idő, amikor Isten megadja “a jutalmat” szolgálóinak, a prófétáknak és a szenteknek és azoknak, akik félik Isten nevét -, azaz minden egyes igaz hívőnek.

A zsidókhöz írt levél 11. fejezete egy listát tartalmaz az Ószövetség idején élt igazságos emberekről. A 13. vers megjegyzi: “Hitben haltak meg ezek mind, anélkül, hogy beteljesültek volna rajtuk az ígéretek”, amelyek Ábrahámnak voltak téve az üdvösségről, az Isten Királyságába való bemenetelről (Zsid.11:8-12). Mindebből következik, hogy ezek az emberek, amikor meghaltak, nem mentek fel egyesével a mennybe, hogy elvegyék jutalmukat. Ennek az okát a 39-es és 40-es versekből tudjuk meg: “És mindezek... nem teljesült be az ígélet, mert Isten számunkra valami különbről gondoskodott, és azt akarta, hogy ők ne nélkülünk jussanak el a

teljességre". Az ok, ami miatt Isten késlelteti megadni nekik a megígért jutalmukat abban áll, hogy Isten terve, hogy a hűségesek egyszerre "jussanak el a teljességre", ugyanabban az időpontban. Ez az ítéletkor, Krisztus visszatérésekor lesz.

4.7 A megjutalmazás helye: Menny vagy Föld?

A fenti érvek ellenére, ha valaki mégis úgy érzi, hogy a menny és nem a föld lesz Isten Országának a helyszíne, azaz a megígért jutalom, annak szükséges, hogy a következő pontokra is magyarázatot találjon:

- Az 'Úr Imádsága' (Miatyánk) kérése által, hogy Isten Országá eljőjjön (azaz ima Krisztus visszatéréseért), Isten akarata úgy valósulhat meg a földön, amint az a mennyben megvan (Mt.6:10). Ezért kérjük, hogy Isten Országá eljőjjön a földre. Tragikus, hogy emberek ezrei átgondolás nélkül imádkozzák ezeket a szavakat minden nap, mégis abban hisznek, hogy Isten Országá már most teljesen meg van alapítva a mennyben, a föld pedig el lesz pusztítva.

- "Boldogok a szelídek, mert ők öröklék a földet" (Mt.5:5), tehát nem azért, mert a 'lelkük a mennybe fog menni'. Ez visszahivatkozás a 37-es Zsoltárra, amely

220 ISTEN ÉS HALÁI

hangsúlyozza, hogy az igazságosak végső megjutalmazása a földön fog megvalósulni. Ugyanazon a helyen, ahol a bűnösök egykor élvezték átmeneti fennhatóságukat, az igazságosak örök étellel lesznek megjutalmazva és ugyanaz a föld lesz birtokukban, ahol egykor a bűnösök erőszakoskodtak (Zsolt.37:34,35). "Az alázatosak öröklik a földet... Akiket megáld az Úr, öröklik a földet... Az igazak öröklik a földet, és ott laknak mindvégig" (Zsolt.37:11,22,29). A földön/az Ígéret földjén mindörökké élni, azt jelenti, hogy a mennyei örök élet egy lehetetlen alternatíva.

- Dávid "meghalt, és eltemették... nem Dávid ment fel a mennyekbe" (ApCsel.2:29,34). Péter kifejtette, hogy az ő reménye a halálból való feltámadás Krisztus visszatérésekor (ApCsel.2:22-34).

- A föld a színhelye Isten emberiséggel való cselekedeteinek: "Az egek az Úr egei, de a földet az embereknek adta" (Zsolt.115:16).

- Jel.5:9,10 egy látomást beszél el arról, amit az igazságosokról fognak mondani, amikor az Ítélszék előtt elfogadottaknak bizonyulnak: "Országá és papokká tetted őket (te Jézus) a mi Istenünknek, és uralkodni fognak a földön". Ez a kép az Isten földi Országában történő uralkodásról teljesen teljesen összeegyeztethetetlen azzal az

221 ISTEN ÉS HALÁI

elképzeléssel, hogy mi az 'üdvösségünket'
majd valahol a mennyben fogjuk élvezni.

Dániel könyvének 2. és 7. fejezetében levő prófécia egymást követő politikai hatalmakat körvonalaz, melyek helyét Isten Országga fogja átvenni Krisztus visszatérésekor. Ennek az Orzágnak az uralma az "ég alatt" lesz, és betölti az "egész földet" (Dán.7:27; 2:35 vö. v. 44). Ez az örökké tartó Ország "A Felséges szentjeinek a népéé lesz" (Dán.7:27), a jutalmuk tehát örök élet a Országban, amely a földön lesz helyileg, az ég alatt.

4.8 A felelősség Isten iránt

Ha az embernek természeténél fogva 'halhatatlan lelke' van, akkor szükségszerűen van egy örökké tartó sorsa valahol - vagy a jutalmazás vagy a büntetés színhelyén. Ebből az is következik, hogy mindenki felelősséggel tartozik Istennek. Ezzel ellentétben fejtettük ki a Biblia tanítását arról, hogy az ember természetszerűleg hasonlít az állatokhoz, nem rendelkezik benne rejlő halhatatlansággal. Azonban néhányaknak fel van ajánlva az Isten Országában levő örök élet reménysége. Nyilvánvaló tehát, hogy nem mindenki azok közül, aki valaha élt, lesz feltámasztva: akárcsak az állatok, az ember él és meghal, és porrá lesz. Mivel lesz egy ítélet, ahol egyesek el lesznek ítélve, mások pedig

222 ISTEN ÉS HALÁI

megjutalmazva örök élettel, arra a következtetésre kell jutnunk, hogy az emberiségnek van egy bizonyos kategóriája, akik fel lesznek támasztva azért, hogy megítéltessenek, és megkaphassák jutalmukat.

Hogy valaki fel lesz-e támasztva az azon múlik, hogy felelősségre vonható-e az ítéletnél. A megítéltetésünk alapja, hogy miként válaszoltunk Isten megismert Igéjére. Krisztus azt mondta: "Aki elvet engem, és nem fogadja el az én beszédeimet, annak van ítélő bírója: az az ige, amelyet szóltam, az ítéli el őt az utolsó napon" (Jn.12:48). Azok, akik nem ismerték vagy nem értették Krisztus beszédét, és így nem volt alkalmuk elfogadni vagy visszautasítani őt, nem lesznek felelősek az ítéletkor. "Akik ugyanis törvény ismerete nélkül vétkeztek, a törvény nélkül vesznek el, és akik a törvény ismeretében vétkeztek, azok a törvény alapján kapják meg majd az ítéletet" (Róm.2:12). Tehát akik nem ismerték Isten kívánalmait az állatokhoz hasonlóan fognak elveszni, míg azok, akik tudatosan szegték meg Isten törvényét, szükségszerűen ítélet alá fognak esni, feltámadni, hogy szembenézzenek az ítélettel.

Isten szemében "a bűn nem róható fel, ha nincs törvény", "a bűn törvényszegés (Isten törvényeié)", "a törvényből csak a bűn felismerése adódik" (Róm.5:13; 1Jn.3:4; Róm.3:20). Anélkül, hogy tisztában lennénk Isten törvényeivel, amint az az ő beszédében van kinyilatkoztatva, "a bűn nem róható fel" egy személynek, így ezek az emberek nem lesznek megítélve vagy feltámasztva. Azok,

223 ISTEN ÉS HALÁI

akik nem ismerték halottak maradnak, ahogyan az állatok vagy a növények is, hiszen ők is ugyanebben a helyzetben vannak. "A gazdag ember sem marad meg, hasonló az állatokhoz, amelyek kimúlnak" (Zsolt.49:21). "Mint juhok kerülnek a holtak hazájába" (Zsolt.49:15).

Isten útjainak az ismerete teszi felelőssé cselekedeteinket Isten iránt, ezáltal válik szükségyszerűvé, hogy feltámadjunk, és megjelenjünk az ítélőszék előtt. Nemcsak a megkereszteltek (víz alámerültek) lesznek feltámasztva, hanem mindenki, aki felelősséggel tartozik Istennek, akik ismerték az Ő akaratát. Ez egy gyakran ismételt igazság a Bibliában:

- Jn.15:22 szerint az ige ismerete felelősséget támaszt: "Ha nem jöttem volna (én Jézus), és nem szóltam volna hozzájuk, nem volna bűnük, most azonban nincs mentségük bűneikre". Róm.1:20-21 hasonlóan kijelenti, hogy Isten ismerete esetén az embernek "nincs mentsége".
- "Aki az Atyától hallott és tanult, az mind énhozzám jön... Én pedig (Jézus) feltámasztom az utolsó napon" (Jn.6:44,45).
- Isten csak azok cselekedeteit "nézi el", akik valóban nem tudtak az Ő útjairól. Akik viszont ismerik, azokat szemmel tartja és pozitív választ remél (ApCsel.17:30).
- Az a szolga, aki ismerte Ura akaratát, és nem fogott hozzá

224 ISTEN ÉS HALÁI

teljesítéséhez, vagy nem cselekedett akarata szerint, sok verést kap; aki viszont nem ismerte Ura akaratát, és úgy cselekedett verést érdemlő dolgokat, az kevés verést kap (azaz megmarad a halálban). Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon” (Lk.12:47,48).

- “Aki tehát tudna jót tenni, de nem teszi: bűne az annak” (Jak.4:17).

- Izráel felelősséggel tartozott Istennek a nekik adott kinyilatkoztatás következtében (Ám.3:2).

- A felelősséget támasztó ismeret miatt olvashatjuk: “Mert jobb lett volna nekik (akik később elfordultak Istentől), ha meg sem ismerik az igazság útját, minthogy azt megismerve elforduljanak a nekik adott szent parancsolattól” (2Pt.2:21). Más idevonatkozó versek: Jn.9:41; 3:19; 1Tim.1:13; Hős.4:14; 5Móz.1:39).

Isten ismerete által felelősségre vonhatóak leszünk az ítélőszék előtt, akik viszont nem ismerték, azok nem lesznek feltámasztva sem, mert nem szükséges őket megítélni, az ilyen ember az ő tudatlansága által “hasonló az állatokhoz, amelyek kimúlnak” (Zsolt.49:21). Számos utalás van arra, hogy nem lesz mindenki feltámasztva azok közül, akik valaha éltek:

- Babilon ősi nemzetségéhez tartozó emberek “nem kelnek fel többé, elaludtak,

225 ISTEN ÉS HALÁI

elhamvadtak" haláluk után, mert nem ismerték az igaz Istent (Jer.51:39; Ézs.43:17).

Ézsaiás így imádkozott: "Urunk, Istenünk (Izráel Istene), más Urak voltak gazdáink (a Filiszteusok és Babiloniak), nem te... A halottak nem élnek, az árnyak nem támadnak föl, ezért büntetted meg és irtottad ki őket, még az emlékezetüket is eltörölted" (Ézs.26:13,14). Figyeljünk fel a háromszoros hangsúlyozására annak, hogy nem lesznek feltámasztva: "a halottak nem élnek... nem támadnak föl... emlékezetüket is eltörölted". Ezzel ellentétben, Izráelnek megvolt a reménysege a feltámasztásra, mivel ismerték az igaz Istent: "Életre kelnek a halottaid (Izráelé), föltámadnak a holttestek" (Ézs.26:19).

- Isten izráeli népéről, azt olvashatjuk, hogy Krisztus visszatérésekor "sokan felébrednek majd: némelyek örök életre, némelyek gyalázatra és örök utálatra" (Dán.12:2). "Sokan", de nem mindenki. Isten választott népe, a zsidók fel lesznek támasztva, az Isten iránti felelősségük következtében. Azok közülük, akik egyáltalán nem ismerték az igaz Istent, "Elesnek és nem kelnek fel többé!", mert nem képesek megtalálni "az Úr Igéjét" (Ám.8:12,14).

MOST MÁR MEGTANULTUK, HOGY:

226 ISTEN ÉS HALÁI

1. Isten igéjének megismerése felelősséget hoz az életünkbe Isten iránt.

2. Csak a felelősségre vonhatóak fognak feltámadni és megítéltetni.

3. Azok, akik nem ismerték az igaz Istent, halottak maradnak, mint az állatok.

Azok, amiket ezek a következtetések magukban foglalnak, érzékenyen érinthetik az emberi önérzetet és azt, amiben természetszerűleg jobban szeretnénk hinni: emberek milliói, mind a mai, mind az egész történelem idejéből, akik nem ismerték az igaz Evangéliumot, a súlyos léleki betegek, akik képtelenek megérteni a Biblia üzenetét, csecsemők és kisgyermekek, akik meghaltak, mielőtt megértek volna arra, hogy megértsék az Evangéliumot, mindezek az embercsoportok, abba a kategóriába tartoznak, akik nem rendelkeztek Istenről igaz ismeretekkel, és ennél fogva nem tartoznak felelősséggel. Ez azt jelenti, hogy ők nem lesznek feltámasztva, szüleik léleki hozzáállásának a figyelembe vétele nélkül. Ez teljesen ellenkezik a humanizmus eszméjével, nekünk embereknek minden természetes vágyunkkal és érzésünkkel, az igazi alázat Isten igéjének végső igazságaihoz annak megfelelő alázatos felfogással karöltve a mi saját természetünket illetőleg, fog minket elvezetni arra, hogy elfogadjuk ezt az igazságot. Az elfogulatlan vizsgálata az emberi élet tényeinek, még a Biblia útmutatása nélkül is, el fog minket vezetni arra a

227 ISTEN ÉS HALÁI

következtetésre, hogy nem lehet reménység a jövőbeni életére a fentebb említett embercsoportoknak.

Isten útjainak a kétségbevonása ebben a dologban egyáltalán nem fogadható el: "Ugyan ki vagy te ember, hogy perbe szállsz az Istennel?" (Róm.9:20.). Megvallhatjuk, ha valamit nem értünk, de Istent sohasem vádolhatjuk meg igazságtalansággal. A gondolat, hogy Isten képes lehet szeretetlen is lenni, vagy tévedhet is, ijesztő képet nyújt a Mindenható Istenről, Atyáról, és Teremtőről, mint Aki igazságtalanul, méltánytalanul bánik az ő teremtményeivel. A történet Dávid királyról, amikor elveszítette újszülöttjét segítségünkre lehet ebben: 2Sám.12:15-24 megörökíti Dávid imádságát a gyermekéért, amíg az életben volt, azonban végül reálisan elfogadta a halálának a végzetes voltát: "Amíg a gyermek élt, böjtöltem és sirtam, mert ezt gondoltam: Ki tudja talán könyörül rajtam az Úr, és életben marad a gyermek. De most, hogy meghalt, miért böjtöljek? Vissza tudom-e még hozni őt?... nem tér vissza hozzám". Akkor Dávid megvigasztalta a feleségét, és újabb gyermekük született, amilyen gyorsan csak lehetett.

Szomorú lenne, ha sok ember, aki megragadja az Isten iránti felelősség mibenlétét, úgy érezné, hogy nem kíván további ismereteket szerezni róla, amennyiben felelősségre vonhatóvá válik Iránta és az ítéletre. Bizonyos fokig az ilyen ember már felelősséggel tartozik, mert Isten igéjének az ismerete által tudatosult benne a tény,

228 ISTEN ÉS HALÁI

hogy Isten működik az életében, és felajánl neki egy valóságos kapcsolatot. Mindenkör emlékezni kell arra, hogy "Isten szeretet", és "nem azt akarja, hogy némelyek elveszenek" és úgy "szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen" (1Jn.4:8; 2Pt.3:9; Jn.3:16). Isten azt akarja, hogy az Ő Országában lehessünk.

Az ilyen megtiszteltetés és kiváltság elkerülhetetlenül felelősségeket támaszt. Ezek nem úgy vannak megtervezve, hogy túl nehezek vagy súlyosak legyenek számunkra: ha valóban szeretjük Istent, meg fogjuk érteni, hogy az ő üdvösség ajánlata nem egy automatikus jutalom bizonyos munkákért, hanem egy szeretetteljes kívánság Isten részéről, hogy mindent megtegyen, amit csak lehet értünk, gyermekeiért, örökké tartó boldog életet adjon nekünk, azáltal, ha megértjük az ő csodálatos személyét.

Amint megértjük, és meghalljuk Isten hívását az Ő igéjén keresztül, fel fogjuk ismerni, amint sétálunk a tömegben, hogy Isten különös intenzitással figyel minket, buzgón keresi válaszuk jeleit az ő szeretetére, inkább mintsem azt várná, hogy haladéktalanul a mi felelősségeinknek megfelelően éljünk. Szerető szemei elől soha nem fog elveszíteni minket, sohasem felejtethjük el vagy lazíthatjuk fel a Róla való ismereteinket azért, hogy testünknek kedvezzünk, az Istennek való felelősségtől szabadon. Ehelyett örülhetünk, és örülnünk is kell, az Istenhez való különös közelségünknek, és bízni az Ő szeretetének a hatalmasságában,

mindenkor több ismeretet kell keresni Róla, mint kevesebbet. A szeretetünknek Isten útjai iránt és a kívánságunknak, hogy megismerjük azokat, hogy egyre inkább követhessük Istent, erősebbnek kell lennie a természetes félelmünknel az Ő felfoghatatlan Szentségét illetően.

4.9 POKOL

A népszerű elgondolás szerint a pokol a bűnös 'halhatatlan lelkek' számára fenntartott büntetés helye, ahová rögtön a haláluk után kerülnek, vagy a gyötrelmek helye azok számára, akik az ítéletkor el lettek utasítva. Meggyőződésünk, hogy a Biblia azt tanítja, hogy a pokol a sírgödör, ahová kerül minden ember halálakor.

Az eredeti héber kifejezésnek, 'se'ól' amely pokolnak van fordítva, jelentése a sir vagy 'fedett hely'. Szimbolikusan a holtak hazája, ahonnan nincs visszatérés (Jób 10:21). Több példa van arra, amikor az eredeti szöveg se'ól szava gödörnek van fordítva. A Biblia néhány modern verziója ritkán használja a pokol szót, úgy fordítja sokkal pontosabb formában, hogy gödör. Néhány példa arra, amikor a se'ól szó gödörnek van fordítva, megtorpedózhatja a népszerű elképzelést a poklot illetően, miszerint az a bűnösök számára fenntartott örök tűz vagy büntetés helye:

230 ISTEN ÉS HALÁI

- "a bűnösök...tűnjenek el a holtak hazájában" (se'ól!)" (Zsolt.31:17)) - nem fognak a nagy fájdalomtól üvölteni.

- "Isten engem kivált a holtak hazájából" (se'ól) (Zsolt.49:15)) - Dávid léleke vagy teste fel lesz támasztva a gödörből vagy pokolból. "...mert nem hagyod lelkemet a halottak birodalmában" (ApCsel 2:27).

A hiedelem, hogy a pokol a büntetés helye, ahonnan a bűnösök nem tudnak kiszabadulni, teljesen összeegyeztethetetlen ezzel, az igaz ember vagy teste fel lesz támasztva a gödörből, és ki is tud jönni onnan. Hós.13:14 megerősíti ezt: "Kiváltom őket (Isten embereit) a holtak hazájából (a se'ólból), megváltom őket a haláltól". Ez idézve van az 1Kor.15:55-ben, ahol a feltámadásra vonatkozik Krisztus visszatérésekor. Ehhez hasonlóan a második eljövételről szóló látomásban is azt olvassuk, hogy (Ld.5.5 Tanulmány) "a Halál és Pokol is kiadták a náluk levő halottakat" (Jel.20:13). Figyeljük meg a párhuzamot a halál, azaz gödör és pokol között (Ld. még Zsolt.6:5).

Anna szavai az 1Sám.2:6-ban teljesen világosak: "Az Úr megöl, és megelevenít (a feltámadás által), sírba (se'ólba) visz, és felhoz onnét". Mivel a pokol maga a gödör, várható, hogy az igazságosak ki lesznek mentve belőle az örök életre való feltámadásuk által. Teljesen lehetséges a 'pokolba' vagy a gödörbe jutni, és később elhagyni a feltámadás által. A legjelentősebb példa Jézusé, aki "nem marad a halottak birodalmában, és teste sem lát

231 ISTEN ÉS HALÁI

elmúlást" (ApCsel.2:31), mivel fel lett támasztva. Figyelemreméltó a párhuzam Krisztus személye és teste között. Az, hogy a teste "nem marad a halottak birodalmában" magában foglalja, hogy egy ideig ott volt, azaz három napig, amíg a teste a sírgödörben volt. Hogy Krisztus a pokolba ment, elegendő bizonyosága annak, hogy az nem kizárólag egy olyan hely, ahova csak a bűnösök juthatnak.

Mind jó és rossz emberek a pokolba, azaz a gödörbe jutnak. Jézusnak "A bűnösök közt adtak sírt" (Ézs.53:9). Más példák is vannak arra, amikor az igaz emberek a pokolba ill. gödörbe kerültek. Jákób így siránkozott: "Gyászolva megyek el fiamhoz (Józsefhez) a halottak hazájába", (1Móz.37:35).

Isten egyik alapelve, hogy a bűn büntetése a halál (Róm.6:23; 8:13; Jak.1:15). Előzőleg bemutattuk, hogy a halál a teljes öntudatlanság állapota. A bűn teljes megsemmisülést eredményez, nem pedig egy örökké tartó gyötrelmet (Mt.21:41; 22:7; Mk.12:9; Jak.4:12), ez oly bizonyos, mintahogy az emberek el voltak pusztítva Vizözön által (Lk.17:27,29), vagy ahogyan az izráeliták elveszték a pusztában (1Kor.10:10). Mindezekben az alkalmakkor a bűnösök elpusztultak, nem pedig örökké tartó kínokban szenvednek. Lehetetlen tehát, hogy a bűnösök büntetése egy örökké tartó öntudatos gyötrelmet és szenvedés.

Azt is láthattuk, hogy Isten nem rója fel a bűnt - ill. számítja be nekünk - ha nem ismerjük az Ő igéjét (Róm.5:13). Akik ebben az

232 ISTEN ÉS HALÁI

állapotban vannak halottak maradnak. Akik ismerték Isten akaratát fel lesznek támasztva és megítélve Krisztus visszatérésekor. Ha bűnösöknek találtnak a büntetés, amit kapni fognak az a halál, mert ez a bűn zsoldja, ítélete. Miután Krisztus ítélőszéke elé kerülnek, büntetést kapnak, ismét meghalnak és örökké halottak maradnak. Ez a "második halál", amelyről a Jel.2:11 és 20:6 beszélnek. Ezek az emberek egyszer már meghaltak, a halál teljes öntudatlan állapotában voltak. Fel lesznek támasztva és megítélve Krisztus visszatérésekor és megbüntetve egy második halállal, amely az első halálhoz hasonlóan teljes öntudatlansággal jár. Ez örökké fog tartani.

Ebben az értelemben tart örökké a bűn büntetése, ennek a halálnak nem lesz vége. Mindörökre holtak maradni egy örökké tartó büntetés. Az 5Móz.11:4 egy példa, ahol ez a kifejezés van használva. Leírja a fáraó seregének Isten általi elpusztítását a Vörös-tengernél, mint örökké tartó, mindmáig érvényes pusztulást, amely által ez a konkrét hadsereg soha többé nem zaklathatja Izráelt, "rájuk (árasztotta) a Vörös-tenger vizét... (el)veszítette... őket az Úr mindmáig".

Még az Ószövetség idejének a kezdetén is a hívők tisztában voltak azzal, hogy lesz egy feltámadás az utolsó napon, amely után a felelősséggel tartozó bűnösök visszatérnek a sírba. Jób21:30-32 nagyon egyértelmű: "a veszedelem napját Isten a gonoszoknak tartogatja, és a harag napja felé viszi őket... Ha kiviszik a temetőbe sírdombja

233 ISTEN ÉS HALÁI

fölött öröködnék". A Krisztus visszatéréséről és ítéletéről szóló példabeszédek egyike úgy beszél a bűnösökről, mint akiket 'levágnak' Krisztus előtt (Lk.19:27). Ez nehezen egyeztethető össze azzal az elképzeléssel, hogy a bűnösök örökké fognak létezni öntudatos állapotban, folyamatosan gyötörve. Ez mindenképpen egy kissé értelmetlen büntetés lenne - örökös kín 70 éves halottak számára. Isten nem leli kedvét abban, hogy megbüntesse a bűnösöket, következésképpen Ő nem fog kiróni örökké tartó büntetést (Ez.18:23,32; 33:11; vö. 2Pt.3:9).

Az apostolatált kereszténység gyakran hozza összefüggésbe a poklot a büntetés és gyötrelmek elképzelésével. Ez éles ellentétben van a Biblia tanításával a poklóról (sírgödörről). "Mint juhok kerülnek a holtak hazájába, a halál lesz a pásztoruk" (Zsolt.49:15), ez magában foglalja, hogy a halál birodalma a békés feledés helye. Annak ellenére, hogy Krisztus teste a halottak birodalmában volt három napig, nem szenvedett elmúlást (ApCsel.2:31). Ez lehetetlen lenne, ha a holtak birodalma égő tűz színhelye lenne. Ezék.32:26-30 a körülalakó nemzetek hatalmas harcosairól beszél, akik békében nyugszanak sírjukban: "Ott van Mesek Tubal, egész tömegük körös-körül a sírokban... fegyverzetükkel együtt szálltak le a holtak hazájába, és kardjukat a fejük alá tették... fekszenek... a sírba leszállókkal együtt". Utal a harcosok temetkezési szokásaira, amely a fegyverükkel és a kard fej alá tételével történt. Ez továbbá a pokol leírása, ami maga a sírgödör. Ezek a harcos férfiak még mindig a pokolban

234 ISTEN ÉS HALÁI

fekszenek (azaz sírgödrukben), nehezen támaszthatná alá azt az elképzelt, hogy a pokol égő tűz helye. Fizikai eszközök (fegyver) ugyanabba a 'pokolba' kerülnek, ahová az emberek, kétségtelen, hogy a pokol nem a lélekek gyötrésének arénája. Péter ennél fogva mondhatta egy bűnös embernek, hogy "vesszen el a pénzed veled együtt" (ApCsel.8:20).

Jónás tapasztalatai ennek szintén ellentmondanak. Mikor élve nyelte le egy hatalmas hal, "Jónás imádkozott Istenéhez, az Úrhoz a hal gyomrában. Ezt mondta: Nyomorúságomban az Úrhoz kiáltottam... A halál torkából kiáltottam segítségért" (Jón.2:2,3). Párhuzamba hozza a "halál torkát" a haléval. A hal gyomra valóban egy 'befedett hely', amely az alapvető jelentése a pokolnak fordított 'seol' szónak. Nyilvánvalóan ez nem egy égő tűz helye volt, Jónás kijött a halál torkából, amikor a nagy hal kihányta őt. Mindez előre mutat Krisztus feltámadására a 'halálból' (a föld belsejéből) - Ld. Mt.12:40.

SZIMBOLIKUS TŰZ

A Biblia valóban gyakran használja az örökké tartó tűz jelképét azért, hogy rámutasson Isten haragjára a bűnnel szemben, melynek eredménye a bűnösök teljes megsemmisülése lesz a föld belsejében, egy gödörben. Sodoma az "örök tűz büntetését szenved" (Júd.7), azaz teljesen el lett pusztítva lakói bűnösségének köszönhetőleg. Ma ez a város romokban hever, a Holt-tenger alatt, ma semmi esetre sem emészti tűz, amely szükségszerű volna, ha az 'örökké

235 ISTEN ÉS HALÁI

tartó tüzet' szó szerint értelmezzük. Jeruzsálem hasonló módon Isten haragjának örökké tartó tüzével volt fenyegetve, Izráel büneinek köszönhetőleg: "akkor olthatatlan tüzet gyújtok kapuibán, amely megemészti Jeruzsálem palotáit!" (Jer.17:27). Jeruzsálem az eljövendő Ország megjövendölt fővárosa (Ézs.2:2-4; Zsolt.48:2), Isten nem úgy gondolta, hogy mi ezt szó szerint értelmezzük. Jeruzsálem hatalmas házait felgyújtották (2Kir.25:9), de ez a tűz nem maradt meg örökké.

Hasonlóan, Isten megbüntette Edóm földjét tűzzel, amely "Nem alszik el sem éjjel, sem nappal, folyton gomolyog a füstje. Nemzedékeken át pusztán marad... Pelikán és bölömbika veszi birtokba... Palotáit gaz veri fel" (Ézs.34:9-15). Növények és állatok fognak Edóm romjain élni, az el nem alvó tűz kifejezésének Isten haragjára kell, hogy utaljon, és a hely Általa való teljes megsemmisítésére, inkább mint ennek a szó szerinti megvalósulására.

A héber és görög "örökké tartónak" fordított kifejezések pontos jelentése "a korszakra". Ez néha szó szerinti végre vonatkozik, például a Ország korszakának a végére, azonban nem mindig. Ézs.32:14,15 egy példa erre: "a várhegy és a bástya barlang lesz mindörökre... végül kiárad ránk a lélek a magasból". Ez egy út ahhoz, hogy megérthessük az 'örökös voltát' az 'örökké tartó tűznek'. Újra és újra Isten haragja Jeruzsálem és Izráel vétkei miatt, tűzhöz van hasonlítva: "Lángoló haragom kiárad erre a szent helyre (Jeruzsálemre)... Égni

236 ISTEN ÉS HALÁI

fog, nem alszik ki” (Jer.7:20; más idevonatkozó példák Jer.sir. 4:11 és 2Kir.22:17).

A tűz ezenkívül még asszociálva van Isten ítéletével a bűnre is, különösen Krisztus visszatérése kapcsán: “Eljön az a nap, amely olyan lesz, mint az izzó kemence. Olyan lesz minden kevély és minden gonosztevő, mint a polyva, és elégeti őket az az eljövendő nap” (Mal.3:19). Mikor a polyvát, vagy akár egy emberi testet tűz égeti, porrá lesz. Lehetetlen bármilyen szubsztancia, különösen az emberi test esetén, hogy örökké égjen szó szerinti értelemben. Az “örök tűz” kifejezése így nem vonatkozhat szó szerint örökké tartó büntetésre. A tűz nem éghet örökké, ha nincs semmi, amit égethetne. “A pokol belevettett a tűz tavába” (Jel.20:14). Ebből nyilvánvaló, hogy a pokol nem egyenlő a “tűz tavával”, ez a teljes megsemmisülést fejezi ki. Jelenések Könyve képletes ábrázolásai kinyilatkoztatják számunkra, hogy a halál teljesen megsemmisül, mivel a Millennium végén megszűnik.

GYEHENNA

Az Újszövetségben két görög szó létezik, melyeket egyaránt pokolnak fordítottak. ‘Hádes’ megfelel a héber ‘se’ól’ szónak, amit már kifejtettünk. ‘Gyehenna’ a szeméttelep neve, amely Jeruzsálemen kívül volt, ahol a város hulladékját égették el. Az ilyen szeméttelepek több fejlődő országra jellemzőek ma is (pl. Füst-hegy Manilánál). Mint eredeti főnévnek - azaz neve egy aktuális helynek - célszerűbb lett volna, ha lefordíthatatlanul,

237 ISTEN ÉS HALÁI

mint "Gyehenna" marad, a pokol szó helyett. 'Gyehenna' az arámi megfelelője a héber 'Geben-Hinnon' szónak (Józs.15:8), Krisztus idejében is szeméttelép volt. A bűnözők holttesteit égették el ott az állandóan égő tűzön, így vált a Gyehenna a teljes megsemmisülés, pusztulás szimbólumává.

Azok, amik a tűzre voltak dobva, nem maradtak ott örökre - a testek porrá lettek. "Mert a mi Istenünk emésztő tűz (lesz)" (Zsid.12:29) az Ítélet napján, az Ő haragjának tüze meg fogja emésztetni a bűnösöket, és azok megsemmisülnek, mintsem életben hagyja őket ebben a helyzetükben. Isten előző ítéleteinek idején, amikor saját népét, Izráelt büntette meg a babiloniak keze által, a Gyehenna telítve volt a bűnösök holttesteivel, Isten embereinek a holttesteik között (Jer.7:32,33).

Az Úr Jézus az Ő mesteri útján hozta össze mindezeket az ószövetségi eszméket az ő kifejezésének, a 'Gyehennának' a használata által. Gyakran mondta, hogy akik el lesznek utasítva az Ítélszék előtt az ő visszatérésekor, a Gyehennára mennek (azaz pokolba), a tűzre, amely soha nem alszik ki, "ahol férgük nem pusztul el" (Mk.9:43,44). A Gyehenna szónak a zsidókban a test teljes megsemmisülését kellett, hogy az eszükbe juttassa, láttuk, hogy az örök tűz egy kifejezés, amely Isten bűnnel szembeni haragját fejezi ki és a bűnösök örök megsemmisülését a halál által..

Az utalás, hogy "ahol férgük nem pusztul el" bizonyos, hogy szintén a teljes megsemmisülést

238 ISTEN ÉS HALÁI

fejezi ki - elképzelhetetlen, hogy léteznek szó szerinti férgek, amelyek soha nem fognak elpusztulni. A tény, hogy a Gyehenna az előző korok büntetéseinek volt a színhelye, ahova egyaránt kerültek a bűnösök és Isten emberei, további bizonyága Krisztus jelképes találó kifejezésének.

11. Hozzáfűzés: Purgatórium

A Római Katolikus Egyház tanítása szerint Isten embereinek lelkei a haláluk után egy Purgatórium nevű helyre mennek, amely egy félúton levő pontot képvisel a menny és a pokol között. Tanításuk alapján ez a megtisztítás helye, ahol a lelkek ideiglenesen szenvednek, amíg alkalmasakká nem válnak a mennybeli üdvösség elnyerésére. Az imákról, gyertyaégetésekről és templomi pénzadományokról feltételezik, hogy megrövidíthetik a lelkek tisztítótüzeni szenvedését. Ezeknek az elképzeléseknek az óriási helytelenségét a következőkre alapozhatjuk:

- A Biblia hallgat egy ilyen hely létezése felől.
- Bemutattuk, hogy a személyünk/lélekünk a testünkre utal, mintsem egy halhatatlan szikrára, alkotóra bennünk, a pokol pedig a sírgödör és nem a büntetés helye.
- Az igazságosak sohasem kaptak olyan ígéretet, hogy az üdvösség a mennyben

239 ISTEN ÉS HALÁI

lesz. Az üdvösség elnyerésére Krisztus ítélőszékénél kerül sor az ő visszatérésekor, s nem egy kevés idővel a halál után, amikor állítólagosan elhagyjuk a Purgatóriumot (Mt.25:31-34; Jel.22:12).

- Minden igazságos egy időpontban fogja megkapni a jutalmát, ahelyett, hogy minden ember elvonná az üdvösségét különböző időpontokban (Zsid.11:39,40; 2Tim.4:8).

- A halált teljes öntudatlanság követi s nem az olyan aktivitások, amelyeket a Purgatórium tana feltételez.

- Bűneinktől megtisztulunk a Krisztusba való víz alámerülésünk által és fejlődik hitünk az ő munkája nyomán jelenlegi életünk folyamán, mintsem egy bizonyos idejű szenvedések által a halál után. A feladatunk, hogy kitakarítsuk a régi kovászunkat, az életünkben levő bűnt (1Kor.5:7), hogy megtisztítsuk magunkat (2Tim.2:21; Zsid.9:14). A megtisztulás ideje most van, ebben az életben, s nem egy tisztítóhelyen (Purgatóriumban), ahova halálunk után megyünk. "Most van a kegyelem ideje... most van az üdvösség napja!" (2Kor.6:2). Istennek való engedelmesség a bemelegítéskor és léleki karakterünk fejlődése jelenlegi életünkben vezethet üdvösséghez (Gal.6:8)
- nem pedig a Purgatóriumban való átmeneti tartózkodás.

240 ISTEN ÉS HALÁI

- Mások erőfeszítései, hogy megmentsenek minket gyertyaégetések és a Katolikus Egyháznak juttatott pénzadományok által, egyáltalán nem fogják befolyásolni az üdvösségünket. "Akik vagyonukban bíznak... senki sem válthatja meg magát... nem adhat magáért váltságdíjat Istennek... még ha örökké élne is" (Zsolt.49:6-10).

12. Hozzáfűzés: Szellem és Reinkarnáció

A hiedelem, hogy az ember folytatja életét egy másik személy vagy állat testében, akibe költözik a lelke, az egyik legelső módszer volt arra, hogy az ember megkísérelje meggyőzni önmagát afelől, hogy a halál nem annyira végzetes mint, amilyennek látszik.

Láttuk, hogy az ember szelleme lelkére/lélegzetére utal, amely az emberen belül van, és amely Istenhez visszatér, amikor az ember meghal (Préd.12:7). Ez azt jelenti, hogy a lelke nem mint 'szellem' kezd el bolyongani, nem is szabadul fel arra, hogy egy másik személybe vagy állatba költözhessen, és így az ember személyisége tovább éljen azok által. Mindannyian a saját cselekedeteink alapján leszünk megítélve (2Kor.5:10). Amennyiben cselekedeteink és jellemünk egy előző személy továbbműködései, akkor értelmetlen Istennek az a szándéka, hogy minket cselekedeteink alapján megítéljen és megjutalmazzon (Jel.22:12).

241 ISTEN ÉS HALÁI

A lélek visszatér Istenhez a halálkor és minden öntudat megszűnik. Ha valaki megkísérel kapcsolatba jutni a halottakkal az számos bibliai tanítás súlyos félreértéséről ad számot (Ld. Ézs.8:19,20). A Biblia teljesen világos afelől, hogy a halottak nem térnek vissza házaikhoz, városaikhoz; nem lehetséges, hogy egy 'lélek' vagy 'lélek' ezeken a helyeken tartózkodjon a halála után. Jób20:7-9 ezt nem fejezhetné ki világosabb szavakkal: "semmivé lesz örökre, mint a ganéj, és akik látták, majd ezt mondják: Hova lett?... nem találják... Nem ragyog már rá senkinek a szeme, lakóhelyén nem törődnek többé vele". Jób7:9,10: "nem jön vissza, aki leszáll a holtak házájába. Nem tér vissza házába többé, lakóhelyén sem tudnak róla többé". Ennek az alázatos elfogadása arra kell, hogy vezessen minket, hogy elutasítsunk minden olyan állítást, miszerint valaki halott ember lélekét látta, mintha az régi lakhelyén tartózkodott volna. Az ilyen tapasztalatok legfeljebb csak az emberi képzelőerő fortélyai lehetnek.

13. Hozzáfűzés: Milyen természetben leszünk feltámasztva?

A hűségesek elnyerik az örök életet, és az Isten természetéhez való hasonulást az ítélet után. Krisztus először is feltámasztja azokat, akik ennél az ítéletnél felelősségre vonhatóak, majd miután maga köré gyűjtötte,

242 ISTEN ÉS HALÁI

megítéli őket. A halhatatlan természet jutalma az ítéletkor adatik, tehát mindazok, akik feltámadnak halandó természetűek lesznek. Ha halhatatlan testtel lennének feltámasztva, akkor az ítélet elvesztené a célját, ahol a jutalom kiosztása fog történni.

Közvetlenül az ítélet után belépünk Isten Országába (Mt.25:34), így a hűségesek nem lehetnek Isten Országában az ítéletet megelőzően. "Test és vér nem öröklheti Isten országát... mindnyájan el fogunk változni... e romlandó testnek romolhatatlanságba kell költöznie, és e halandónak halhatatlanságba" (1Kor.15:50,51,53). Tehát a természet megváltozása a halandóból a halhatatlanságba az ítélőszéknél fog megtörténni, vagyis csak ekkor mehetünk be Isten Országba.

Pál apostol gyakran beszél a 'feltámadásról' úgy, mint az 'élet feltámadásáról' - az igazságosak feltámadásáról, akik az ítélet után elnyerik az örök életet. Természetesen tudta, hogy "lesz feltámadásuk mind az igazaknak, mind a gonoszoknak" (ApCsel.24:15). Tudatában volt annak, hogy a felelősségre vonhatóak "...kijönnek (a sírgödörből). Akik a jót tették az életre támadnak fel; akik pedig a rosszat cselekedték, az ítéletre támadnak fel" (Jn.5:29).

Pál úgy tűnik gyakran pozitívan utalt az 'élet feltámadására', amikor a feltámadásról beszélt. Az igazságosak kijönnek sírjukból az "élet feltámadására", miután kiemelkednek a földből meg lesznek ítélve, majd örök élet adatik nekik. Ez a teljes folyamat "az élet feltámadása". Különbség van közöttük, amikor

243 ISTEN ÉS HALÁI

úgy beszél, hogy "kijönnek" a sírgödörből, és amikor "az élet feltámadásáról" beszél. Pál beszél az ő küzdelmeiről, hogy hívő életet éljen, "hogymiképpen eljussak a halottak közül való feltámadásra" (Fil 3:11). Mivel ő felelősséggel tartozó volt, mindenképpen fel lesz támasztva, hogy számadást adjon az ítélet napján, a küzdelmének azért, hogy "eljusson a feltámadásra" itt értelemszerűen az "élet feltámadására" kell vonatkoznia.

Más példák, ahol a "feltámadás" az "élet feltámadását" jelenti: (vö. Lk.14:14) Lk.20:35; Jn.11:24; 1Kor.15:21,42; Zsid.11:35; Jel.20:6. A Zsolt.17:15-ben Dávid azt mondja jutalma elvételéséről, hogy majd akkor történik, amikor "felébred". A feltámadásról ugyanaz volt az álláspontja, noha tudta, hogy lesz egy ítélet. A "feltámadás" kifejezése, mint ahogy az használatos az 1Kor.15-ben, segít magyarázatot találni az 1Kor.15:52 kijelentésére - "a halottak feltámadnak romolhatatlanságban". Figyelemreméltó, hogy a kifejezés "halottak" néha (különösen az 1Kor.15-ben) az igazságos meghaltakra vonatkozik, akik fel lesznek támasztva, hogy megkapják az örök életet az ítéletkor: 1Kor.15:13,21,35,42; 1Thessz.4:16; Fil.3:11; Jel.14:13; 20:5,6.

1Thessz.4:16,17 Krisztus visszatérésekor történő eseményeket sorolja fel:

1. Krisztus láthatóan visszatér
2. Feltámadnak a Krisztusban elhunytak

244 ISTEN ÉS HALÁI

3. A felelősségteljesek, akik akkor élnek, el lesznek ragadtatva az ítéletre

Az örök élet adományozása azután történik, hogy összegyülekeznek a népek (Mt.25:31-34; 13:41-43), tehát a halhatatlanság nem azonnal a feltámadáskor lesz adva, mivel ezt megelőzi a gyülekezés az ítéletre. Láttuk, hogy minden igaz ugyanabban az időpontban lesz megjutalmazva (Mt.25:34; Zsid.11:39-40). Ez lehetetlenné válna, ha a halhatatlanság a feltámadással egyidejűleg azonnal lenne megadva, hiszen a feltámadás megelőzi a felelősségteljes élők összegyülekezését.

Azonban figyelembe kell vennünk, hogy a mi időről való koncepciónk emberi, lehetséges túl messzire menni abban, amikor megpróbáljuk kidolgozni az eseményeknek egy speciális időrendiségét, azok felől a dolgok felől, amelyek Krisztus vissztérésének az ideje körül fognak történni. A feltámadásról és az elváltozásunkról a halhatatlanságra az ítéltőszéknél azt olvashatjuk, hogy "hirtelen, egy szempillantás alatt" fognak történni (1Kor.15:51,52). Szükségszerűen, az idő egy másik dimenzióba kerül Krisztus visszatérésének a pillanatában, legalább is azok számára, akik meg lesznek ítélve. Általános bibliai tanítás, hogy a felelősségre vonhatóak mindegyike számadást fog adni az életéről az ítéltőszék előtt, és ezeknek lesz egy bizonyos fokú megvitatása is a bíróval, az Úr Jézussal (Mt.25:44 stb.; Préd.3:17; 12:14; Lk.12:2,3; 19:23; Ezék.18:21,22; 1Tim.5:24,25; Róm.14:11,12). Az ítéletreméltók óriási létszáma alapján fel kell tételeznünk, hogy az

245 ISTEN ÉS HALÁI

idő fel lesz függesztve, vagy óriási mértékben összesűrítve, mert mindannyian azonnal és egyénenként leszünk megítélve. Az idő össze lesz sűrítve ekkor úgy, hogy a feltámadás és ítélet teljes folyamata "hirtelen, egy szempillantás alatt" fog történni, érthető, hogy a feltámadásról néha olyan értelemben van beszélve, mint amely az igazak feltámadása, amikor azok megkapják az örök életet. Ez az események gyorsasága miatt lesz: kijövünk a sírból az ítélőszék elé, majd Isten kegyelméből halhatatlan állapotba jutunk. A korábban tárgyalt versek ténye még mindig fennáll, hogy a Biblia tanítása szerint az örök élet az ítélőszéknél adatik és nem a feltámadásnál. Ennélfogva beszélhet az 1Thessz.4:16 arról, hogy az igazak ki lesznek hívva az ítéletre harsona által, az 1Kor.15:52 pedig ugyanezt a harsonát említi, és ezt a halhatatlanság elnyerésével hozza összefüggésbe. Ez magyarázatot ad arra is, hogy Pál miért tekintett úgy a feltámadásra, mint amely azonos az ítéletben való elfogadással (Fil.1:23).

14. Hozzáfűzés: Az 'Elragadtatás'

Létezik egy egész világon elterjedt hiedelem az Evangélikus Egyházak tanításai alapján, miszerint az igazságosak el lesznek ragadtatva a mennybe Krisztus visszatérésekor. Ez az elképzelés gyakran összefüggésbe van hozva azzal a feltevással, hogy a föld akkor el lesz pusztítva. Láttuk a 9. Hozzáfűzésben, hogy ez

246 ISTEN ÉS HALÁI

lehetetlenség. A 4.7-es Tanulmányban is bemutattuk, hogy a megjutalmazás színhelye a Föld és nem a menny. Ezek a téves hiedelmek az 1Thessz.4:16,17 téves értelmezésére vannak alapozva: "az Úr fog alászállni a mennyből, és először feltámadnak a Krisztusban elhunytak, azután mi, akik élünk, és megmaradunk, velük együtt elragadtatunk felhőkön az Úr fogadására a levegőbe, és így mindenkor az Úrral leszünk".

Eltételezve a bizonyos veszélyétől annak, hogy egy ilyen jelentős tantételt a Bibliának pusztán egyetlen versére alapoztak, fel kellene, hogy tűnjön, hogy itt nincs semmilyen említés az igazéletek mennybe ragadtatásáról. Krisztus alászáll a mennyből, mielőtt a hívek találkoznak vele. Krisztus Jeruzsálemben, Dávid trónján fog uralkodni mindörökké, mi pedig itt leszünk vele a Földön. Lehetetlen, hogy mi eltöltsük az örökkévalóságot vele ég és föld között fennakadva. A 'levegő' a föld felszínétől csupán néhány kilométerre terjed ki, tehát ez nem vonatkozhat a Mennyre, Isten lakóhelyére.

A görög szó, amely elragadtatásnak van fordítva semmilyen speciális irányra nem utal. Előfordul a 3Móz.6:4-ben és az 5Móz.28:31-ben a görög Ószövetségben, a Septuagintában, ahol a rabolt javak elhurcolásáról van szó. ApCsel.8:39-ben szintén előfordul: "az Úr Lelke elragadta Fülöpöt, és nem látta őt többé az udvari főember... Fülöp pedig Azótoszba került". Kifejezi, hogyan került Filip csodálatos módon egyik helyről a másikra itt a földön.

Amikor Krisztus visszatér a felelősségteljesek összegyülekeznek az ítélet színhelyére, nem lesz rájuk hagyatva, hogy maguk tegyék meg oda útjukat. Lehetséges, hogy a közlekedési eszköz számunkra arra a helyre, szó szerint a levegő lesz.

Krisztus azt mondta: "azon a napon... amelyen az Emberfia megjelenik... ketten lesznek a mezőn az egyik felvételik, a másik otthagytatik" (Lk.17:30,36). Ez a hirtelen elragadtatás ugyanazt a képet nyújtja. A tanítványok megkérdezték, "Hol Uram? Ő pedig így felelt: "Ahol a tetem odagyűlnek a saskeselyűk is" (Lk.17:37). Amint a saskeselyűk ösztönösen repülnek a levegőben, majd leszállnak a földre, ahol a tetemek vannak, ugyanúgy a felelősséggel tartozóak arra a helyre hozatnak, ahol találkozni fognak Urukkal az ítélet végett.

Ismételten szükséges hangsúlyozni a Krisztus ítélszékéről szóló tan fontosságát: szükséges, hogy az ítéletre jogosultak először megjelenjenek ott, mielőtt a köztük levő igazak megkapják jutalmukat. Az 1Thessz.4:16,17 felületes olvasása arra a következtetésre vezethet minket, hogy minden felelősséggel tartozó el lesz ragadtatva a levegőbe, és ott marad örökre Krisztussal. Ezzel szemben a felelősségteljesek össze fognak gyülekezni az ítélet színhelyére, lehetséges, hogy a levegő által fognak odakerülni, majd megkapják jutalmukat.

4. Tanulmány kérdései:

1. Mi történik a halál után?
 - (a) A lelkek a Mennybe mennek
 - (b) Öntudatlanságban leszünk
 - (c) A lélek várakozik valahol az ítéletig
 - (d) Bűnös lélekek a Pokolba, a jók a Mennybe mennek

2. Mi a lélek?
 - (a) Lényünk egy halhatatlan része
 - (b) A szó jelentése 'test, személy, élőlény'
 - (c) Pontosan az, mint a lélek
 - (d) Valami, ami a Mennybe vagy Pokolba megy a halál után

3. Mi az ember léleke?

4. Röviden jellemezzük az ember természetét!

5. Soroljunk fel két bibliai verset, melyek bizonyítják, hogy a halál az öntudatlanság állapota!

6. Mit tudunk Krisztus ítélőszékéről?

7. Ki lesz feltámasztva és megítélve?

8. Mi a pokol?

9. Mi a Gyehenna?

TO BE LEFT BLANK

250 ISTEN ÉS HALÁI

REPLACE THIS PAGE WITH PICTURE

5. TANULMÁNY

Isten Országa

5.1 Az Ország meghatározása

Előző tanulmányainkban bemutattuk, hogy Isten célja, hogy megjutalmazza a hűséges embereit örök élettel Krisztus visszatérésekor. Ez az örök élet a földön lesz eltöltve, Isten erre vonatkozó ismételt ígéretei sohasem foglalják magukban, hogy a hűségesek a mennybe fognak menni. 'a mennyek országának evangéliuma' (Mt.4:23) volt hirdetve Ábrahámnak, Isten örök életre vonatkozó ígéreteinek a földön megvalósuló formájában (Gal.3:8). "Isten Országá" tehát a Krisztus visszatérése utáni időszak, amikor ezek az ígéretek beteljesednek. Míg Isten a végső Királya az Ő egész teremtett világának még ma is, azonban önállóságot adott az embereknek, hogy kormányozzák a világot és saját életüket, amint az kívánják. Így jelenleg a világot az "emberek királysága" (Dán.4:17) alkotja.

Krisztus visszatérésekor beteljesül, hogy "...A világ felett a királyi uralom a mi Urunké, az ő Krisztusáé lett (lesz), és ő fog uralkodni örökkön-örökké" (Jel.11:15). Akkor Isten akarata és kívánságai tökéletesen és nyíltan meg fognak valósulni ezen a földön. Jézus ennél fogva parancsolta meg nekünk, hogy így imádkozzunk: "jőjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben úgy a földön is" (Mt.6:10). Ebből láthatjuk, hogy az "Isten Országá" kifejezés felcserélhető a "menny Országá" kifejezéssel (Mt.13:11 vö. Mk.4:11). Figyeljük meg, hogy sohasem olvassuk azt, hogy 'Ország a mennyben', a menny Országá az, amely meg lesz alapítva Krisztus által a

253 ISTEN ORSZÁGA

földön az ő visszatérésekor. Amint Isten akaratának tökéletesen engedelmeskednek az angyalok a mennyben (Zsolt.103:19-21), ez ugyanúgy lesz Isten eljövendő Országában is, amikor a föld csak az igazságosak által lesz lakva, akik akkor "az angyalokhoz lesznek hasonlóak" (Lk.20.36).

Az Isten Országába való belépés Krisztus visszatérésekor tehát a végső eredménye jelenlegi életünk minden keresztény igyekezetének (Mt.25:34; ApCsel.14:22), mint ilyen, teljesen alapvető, hogy helyes ismereteink legyenek róla. Filip Krisztusról adott tanítása úgy van meghatározva, mint "Isten országáról és a Jézus Krisztus nevééről szóló Evangélium" tanítása (ApCsel.8:5,12). Egyik vers a másik után nyomatékosítja, hogy "Isten Országá" Pál prédikációinak mennyire lényeges pontja volt (ApCsel.19:8; 20:25; 28:23,31). Következésképpen mindenképpen szükséges, hogy teljesen megértsük az Isten Országáról való tudnivalókat, hiszen ez egy alapvető pontját képezi az Evangélium üzenetének.

"...Sok nyomorúságon át kell bemennünk az Isten országába" (ApCsel.14:22), ez a fény jelenlegi életünk sötét alagútjának a végénél, és ez arra motivál minket, hogy meghozzuk az áldozatokat, amelyek az igazi keresztény élettel járnak.

Nebukadneccar, Babilónia királya szerette volna tudni a világ jövőjét (Ld. Dán.2.). Kapott egy látomást egy hatalmas szoborról, amely különböző fémekből állt. Dániel

254 ISTEN ORSZÁGA

értelmezése szerint az aranyfej Babilónia királyát jelképezte (Dán.2:38). Utána hatalmas birodalmak egymásutánjai következtek az Izráel körüli területen, s egy olyan helyzet által érték végüket, amelyben "Lábujjai részint vasból, részint cserépből voltak; eszerint a Ország részint erős, részint törékeny lesz" (Dán.2:42).

A jelenlegi hatalmi egyensúly a világban több nemzet között oszlik meg, vannak erősek és vannak gyengék. Majd Dániel látott egy kis követ, amely a képmás lábát ütötte meg, összezúzta, majd a kis kő egy hatalmas hegygé nőtt, amely betöltötte az egész földet (Dán.2:34,35). Ez a kő Jézust ábrázolja (Mt.21:42; ApCsel.4:11; Ef.2:20; 1Pt.2:4-8). A "hegy", amelyet teremteni fog az egész földön, Isten örökké tartó Országát ábrázolja, amelyet Krisztus az ő második eljövetelekor fog megalapítani. Ez a prófécia önmagában bizonyíték arra, hogy Isten Országáa a földön fog megvalósulni, nempedig a mennyben.

Hogy ez a királyság valóban csak Krisztus második eljövetelekor lesz megalapítva más szemelvényeknek is témája. Pál beszél Jézusról, aki megítél élőket és holtakat, amikor megvalósul "az ő eljövetele és országa" (2Tim.4:1). Mikeás 4:1 Dániel próféciaját Isten Országával kapcsolatban úgy fejleszti tovább, mintha az egy hatalmas hegy lenne: "Az utolsó napokban az Úr házának hegye szilárdan fog állni a hegyek tetején", ezt egy leírás követi arról, hogy milyen lesz ez a Ország a földön (Mik.4:1-4). Isten Jézusnak fogja adni Dávid jeruzsálemi trónját: "...uralkodik...

255 ISTEN ORSZÁGA

örökké, és uralkodásának nem lesz vége" (Lk.1:32,33). Ez szükségessé teszi, hogy legyen egy bizonyos pont, amikor Jézus elkezd az uralmat Dávid trónja felett, és amikor az Ő Országáa megkezdődik. Mindez Krisztus visszatérésekor fog bekövetkezni. "Uralkodásának nem lesz vége", Dán.2:44 kijelentésével összhangban állítja: "...támaszt a menny Istene egy királyságot, amely nem semmisül meg soha, és a királyi uralom más népre nem száll át". Jel.11:15 hasonló képet nyújt arról, hogy mi fog történni Krisztus második eljövetelekor, "...A világ felett a királyi uralom a mi Urunké, az ő Krisztusáé lett, és ő fog uralkodni örökkön-örökké". Tehát ismét, bizonyos, hogy kell lennie egy speciális időpontnak, amikor Krisztus Országáa és uralma megkezdődik a földön, ez az Ő visszatérésekor lesz.

5:2 A Királyság jelenleg nincs megalapítva

Széleskörben meggyökerezett elképzelés, hogy Isten Országáa jelenleg már teljességében létezik, a jelenlegi hívőkből áll - 'az egyházból'. Amíg az igazi keresztények reménység szerint vannak 'megmentve', és feltételezett hely van nekik adatva a Isten Országában, nem lehet kétséges, hogy jelenleg nem lehetünk teljességgel országában, hiszen Jézus még nem tért vissza, hogy megalapítsa azt.

256 ISTEN ORSZÁGA

Nyilvánvalónak kellene lennie mindabból, amit eddig tanultunk, hogy "...test és vér nem öröklheti Isten országát" (1Kor.15:50). Örökösei vagyunk annak az országnak, "...amelyet Isten az öt szeretőknek ígért" (Jak.2:5), hiszen a keresztesítés (víz alámerülés) tesz minket az Ábrahámnak tett ígéretek örököseivé - melyek magukban foglalják az Országról szóló alapvető Evangéliumot (Mt.4:23; Gal.3:8; 27-29). Ennélfogva általánosságban találkozhatunk az Ország öröklésének Krisztus visszatérésekor megvalósuló ígéreteivel, amikor az Ábrahámnak tett ígéretek megvalósulnak (Mt.25:34; 1Kor.6:9,10; 15:50; Gal.5:21; Ef.5:5). A nyelvezetnek már maga a jövő idejű használata az öröklést illetően mutatja, hogy az Ország nincs a jelenlegi hívők birtokában.

Jézus elmondott egy példázatot, hogy helyesbítse azok hitét, akik azt gondolták, hogy Isten Országának hamarosan meg kell jelennie. A történet egy bizonyos nemesemberről szól, aki egy távoli országba ment, hogy átvegye királyságát majd hosszú idő után visszajött. Ezalatt a szolgálait bizonyos felelőségekkel bizta meg. "Amikor pedig megszerezte a királyi méltóságot és visszatért, magához hívatta azokat a szolgákat" és megítélte őket (Lk.19:11-27).

A nemesember Krisztust ábrázolja, aki a menny "távol országába" ment, hogy átvegye a Királyságát, amellyel visszatér az ítélet idején, azaz a második adventjekor. Ennélfogva lehetetlen, hogy a "szolgák" bírjanak jelenleg a királysággal az ő Uruk távollétének ideje alatt.

257 ISTEN ORSZÁGA

A következők további bizonyítékokkal szolgálnak erre:

- "Az én országom nem e világból (korból) való", Jézus félreérthetetlenül állította (Jn.18:36). Azonban ő abban az időben is mondhatta volna, "király vagyok" (Jn.18:37), mindez mutatja, hogy Krisztus jelenlegi 'országa' nem azt jelenti, hogy az meg is van már alapítva. Az első századbeli hűségesekről is azt olvassuk, hogy VÁRTÁK "az Isten országát" (Mk.15:43).

- Krisztus azt mondta tanítványainak, hogy nem iszik a szőlőtöke terméséből "...ama napig, amelyen majd újat iszom veletek Atyám országában" (Mt.26:29). Ez félreérthetetlenül magában foglalja, hogy az Ország a jövőben fog megvalósulni, amely aszerint lesz, hogy az emberek hogyan értették meg Krisztus tanításait "Isten országának" Evangéliumáról (Lk.8:1). "Boldog az, aki Isten országának a vendége (jövő időben)", volt a tanítványok hozzáfűzése (Lk.14:15).

- Lk.22:29,30 folytatja e témát: "...rátok hagyom az Országot... hogy egyetek és igyatok az én asztalomnál az én országomban".

- Jézus beszélt jelekről, amelyek hírül fogják adni az ő második eljövételét, és ezt azzal a

258 ISTEN ORSZÁGA

kijelentéssel fejezte be, hogy "amikor látjátok, hogy mindezek bekövetkeznek, tudjátok meg: közel van az Isten országa" (Lk.21:31). Ez nonszensz, amennyiben az ország jelenleg is létezik, az ő második eljövételét megelőzően.

- "Sok nyomorúságon át kell bemennünk az Isten országába" (ApCsel.14:22). Nem meglepő, ha minden szenvedő hívő komolyan imádkozik az ország eljövételéért (Mt.6:10).

- Isten "az ő országába és dicsőségébe hív" (1Thessz.2:12), válaszként keresnünk kellene ma a bemenetelt ebbe a Országba lelki élet által (Mt.6:33).

ISTEN ORSZÁGA BENNÜNK VAN ?

Mindezek jelentős hangsúlyozása ellenére, sok ortodox 'keresztény' azt választja, hogy hitét az Isten Országával kapcsolatban arra helyezze, hogy ez az Ország jelenleg a hívők szívében létezik, mindössze egyetlen kijelentés alapján: "...az Isten országa közöttetek van" (Lk 17:21). A szövegösszefüggés mutatja, hogy Jézus a farizeusokhoz beszélt (v.20), a többes szám második személy így rájuk vonatkozik. Ők természetesen nem Krisztus hívei voltak - Isten Országa nem volt megalapítva a szívükben.

A zsidók nagy nyilvánossággal adták bizonyosságát az ők Messiásváró lelkesedésüknek.

259 ISTEN ORSZÁGA

Az idevonatkozó szakaszban az "Isten Országá" kifejezésről úgy tűnik, hogy a Messiás neve egy rang, jogosultság, hiszen ő a Ország királya. Amikor Jézus Jeruzsálembé érkezett az emberek ezt kiáltozták, "...Áldott aki jön az Úrnak nevében! Áldott a mi atyánknak, Dávidnak eljövendő országa!" (Mk.11:9,10). Párhuzamba hozza a Messiás személyét a Királysággal. Keresztelő János arról prédikált, hogy "...elközelített a mennyek országa! Mert ő (Jézus) volt az, akiről Ézsaiás ... prófétált" (Mt.3:2,3). A Lk.17:20-24 szemelvényben Jézus oly módon adott választ a kérdésre, hogy "...mikor jön el az Isten országa", hogy az "Emberfia" eljövételéről beszélt.

Krisztus válaszában lényege az volt, hogy a zsidók olyan nagy feltűnéssel várták a Messiást, s azt remélték, hogy azonnal hatalommal fog megjelenni, nem ismerték fel, hogy a Messiás - "Isten Országá" - már közöttük van egy alázatos személyben, Jézusban. Jézus figyelmeztette őket: "...Az Isten (Messiás) országa nem úgy jön el, hogy az ember jelekből következtethetne rá...- Mert az Isten országa közöttetek van!" (Lk.17:20,21).

5.3 Isten Országá a múltban

Isten Országá a hívők jövőbeli jutalma lesz. Ez motiválja őket arra, hogy elkötelezzék magukat egy olyan életre, amelyben Krisztus példáját követik - ez az élet rövidebb idejű szenvedésekkel, kényelmetlenségekkel jár

260 ISTEN ORSZÁGA

együtt. Várható, hogy mindennap egyre inkább fog fokozódni a vágyuk, hogy tisztán lássák és megértsék annak az eljövendő kornak a csodálatos voltát. Minden lelki igyekezetüknek ez lesz a koronája, és itt valósul meg Isten teljes kinyilatkoztatása Önmagáról, Akit a hívek Atyjukként szeretnek.

Az Írások bővelkednek részletekben arról, hogy milyen lesz Isten Országáa. Egy életreszóló munka eredménye ezek közül csupán néhányat felfedezni. Van egy út, amely által megérthetünk néhány alapvető elvet az eljövendő Királysággal kapcsolatban, mégpedig, ha tisztán látjuk, hogy Isten Királysága már létezett a múltban Izráel keretei között. Ez a Királyság újra lesz alapítva Krisztus visszatérésekor. A Biblia nagy része információkat nyújt Izráel nemzetét illetőleg azért, hogy megérthessük széles körvonalaiban, hogy miként lesz Isten eljövendő Országáa megszervezve.

Isten gyakori megnevezése, hogy Ő "Izráel Királya" (Ézs.44:6 vö. Ézs.41:27; 43:15; Zsolt.48:2; 89:18; 149:2), ebből következik, hogy Izráel népe alkotta az Ő Országát. Akkor kezdtek Isten Országává lenni, amikor a Sinai-hegyen szövetségre léptek Istennel, nemsokkal ezután megmenekültek Egyiptomból a Vörös-tengeren átkelve. Válaszként az ő hajlandóságukra a szövetség megtartásában, ezt mondta Isten: "ti lesztek az én tulajdonom valamennyi nép közül... szent nép lesztek" (2Móz.19:5,6). "Amikor Izráel kivonult Egyiptomból... Júda lett az Úr szent népe, Izráel a birodalma" ill. Országáa

261 ISTEN ORSZÁGA

(Zsolt.114:1,2). Miután megszületett ez az egyezés, Izráel a Sinai-pusztán át vándorolt és végül letelepedett Kánaánban, az Ígéret földjén. Mivel Isten volt a Királyuk, "Bírák" által voltak kormányozva (pl. Gedeon, Sámson), s nem királyok által. Ezek a bírák tehát nem voltak királyok, hanem Isten által irányított intézők, akik az ország bizonyos részeit kormányozták, és nem az egész nemzetet. Gyakran kaptak megbízatást Istentől speciális célok érdekében, pl., hogy vezessék Izráelt bűnbánatra és szabadítsák meg őket ellenségeiktől. Amikor az izráeliták kérték Gedeon bírát, hogy legyen a királyuk, ő ezt válaszolta: "Én nem uralkodom rajtatok... Az űr uralkodjék rajtatok!" (Bír.8:23).

Az utolsó bírá Sámuel volt. Az ő idejében Izráel egy emberi királyt kért, hogy olyanokká lehessenek, mint a körülöttük élő nemzetek (1Sám.8:5,6). A történelem folyamán Isten igaz emberei mindig azzal voltak kísértve, hogy alábecsüljék az Istennel való közeli kapcsolatukat, és feláldozzák azért, hogy külsőképpen hasonlókká lehessenek a körülöttük lévő világhoz. Az ilyen csábítások jelenlegi világunkban a legélesebbek. Isten ezt válaszolta Sámuelnek: "...engem vetettek meg, hogy ne legyek a királyuk" (1Sám.8:7). Így Isten adott nekik királyokat, elsőként a bűnös Sault. Utána az igazságos Dávid következett, és az összes utána következő király az ő leszármazottja volt. A legszellemibb beállítottságú királyok felismerték, hogy Izráel még mindig Isten Országá volt, akkor is, ha ők elutasították ezt maguktól. Így

262 ISTEN ORSZÁGA

Izráelt Isten érdekében kormányozták és nem saját önkényük szerint.

Mindezt tisztán látva képesek leszünk a Salamonról, Dávid fiáról szóló leírás megértésére, akit Isten a "...trónjára (Istenére) emelt, az Úrnak, a te Istenednek a Királyaként!" (2Krón.9:8; 1Krón.28:5; 29:23). Salamon békességben és jólétben való uralma előre mutatott (ill. az előképe) Isten eljövendő Országára. Ezért van hangsúly azon, hogy ő Isten nevében volt királya Izraelnek, ahogyan Krisztus is Isten trónjára fog ülni, mint Izrael Királya az Úr nevében (Mt.27:37,42; Jn.1:49; 12:13).

Az Ószövetség idején az igazságos királyok közül sokan élvezték a kormányzás feladatát, amely előképe volt Krisztus eljövendő Országának. Ahogyan Salamon Isten számára templomot épített Jeruzsálemben, oly módon fog Krisztus is építeni az eljövendő Országban (Ld. Ez.40-48). Amint Ezékiás és Salamon ajándékokat és sarcot kaptak a körülöttük élő nemzetektől (1Kir.10:1-4; 2Kir.20:12), és látták, hogy Izrael földje meghökkentő termékenységgel és jóléttel van megáldva (1Kir.10:5-15; Ézs.37:30), ugyanúgy meglesznek ezek a dolgok Krisztus világraszóló Országában is egy sokkal hatalmasabb skálán.

HÁZASSÁG

Salamon pozitív kezdetének ellenére, amikor még meglehetősen fiatal volt, hibákat követett el házassági kapcsolataiban, melyek folyamatosan gyengítették lelki

263 ISTEN ORSZÁGA

beállítottságát, amint idősödött. "Salamon király sok idegen asszonyt szeretett... moábiakat, ammóniakat, edómiakat, szidóniakat és hettitákat, olyan népekből valókat, amelyekről ezt mondta az Úr Izráel fiainak: Ne keveredjetek középük, és ők se keveredjenek középük, mert az ő isteneikhez hajlítják sziveiteket! Ezekhez ragaszkodott Salamon szerelemmel... Feleségei elhajlították a szívét. Így történt, hogy Salamonnak a szívét vénségére más istenekhez hajlították feleségei, és szive nem volt teljesen Istenéé, az Úré... Így olyan dolgot tett Salamon, amit rossznak lát az Úr, és nem követte olyan tökéletesen az Urat... Megharagudott azért az Úr Salamonra... ezt mondta az Úr Salamonnak: ... ki fogom szakítani kezedből az országot" (1Kir.11:1-11).

Salamon hitehegyásba való merülése egy élethosszúságú folyamat volt. Az olyan asszonyokkal való kapcsolatai, akik nem osztoztak vele Izráel Istenének az ismeretében, odáig vezették, hogy végül azok hamis istenségei felé fordult. A feleségei iránt érzett szerelmei következményeként nem látta többé azok isteneiben a szellemi romlottságot. Amint az idő haladt, szive már nem volt Izráel Istenének imádásában. "...Szive nem volt teljesen Istenéé", lelkiismerete már nem működött, amikor hamis isteneknek áldozott. Azzal, hogy elmulasztott teljes szívvvel járulni az egy igaz Istenhez, olyan dolgot cselekedett, "...amit rossznak lát az Úr", és ez azt eredményezte, hogy Isten megszakította a vele való kapcsolatát. Izráel időről-időre figyelmeztetve volt, hogy ne

264 ISTEN ORSZÁGA

kössön házasságot a körülötte lakó népekkel (2Móz.34:12-16; Józs.23:12,13; 5Móz.7:3).

A Krisztusba történő keresztelés (víz alámerülés) által az Ábrahámnak tett ígélet gyermekeivé lettünk. Ha még nem vagyunk házasok, akkor csak egy másik Krisztusba kereszttelt hívővel kössünk házasságot (2Kor.6:14). Ha már víz alámerülésünkkor házasok vagyunk, akkor ne váljunk el, házasságunk meg van szentelve hitünk által (1Kor.7:12-14). Tudatosan olyannal lépni házasságra, aki nem ismeri az igaz Isten akaratát, hosszútávon hitehagyáshoz vezet. Salamon nyilvánvalóan hibát követett el, amikor nem becsülte fel a súlyát annak, hogy Isten mennyire óvott ezektől az asszonyoktól: "az ő isteneikhez hajlítják szíveteket" (1Kir.11:2; 2Móz.34:16). Csak egy kivételes szintű ön-kontrol, és a megbánás intenzitása tehet minket kivételeké ebből a törvényszerűségből.

Korábban említettük, hogy az ortodox kereszténység nem értékeli megfelelően a zsidó alapokat a keresztény reménységet illetően, nem ismerik Izráel igaz Istenét. Az ilyen emberekkel való házasságkötés általánosságban fokozatos hanyatláshoz vezet az igaz tanítások tekintetében, amelyek az alapjai üdvösségünknek. Izsák és Jákób óriási távolságokat tettek meg, hogy olyan nőket vehessenek feleségül, akik helyes hittel rendelkeztek, Izsák egészen negyven éves koráig várt, hogy megtalálja a megfelelő feleséget (1Móz.24:3,4; 28:1). Ezsdrás és Nehémiás gyötrődtek amikor meghallották, hogy

265 ISTEN ORSZÁGA

egyed zsidók összeházasodtak nem zsidó népekkel, mindennek további súlyát mutatja (Ezsd 9:12; Neh.10:29,30).

Ezt a témát eddig a pontig tárgyaljuk most, hogy elindítsunk olvasóinkban egy komoly elmélkedést ezzel kapcsolatban, a házasságról részletesebben olvashatunk a 11.4-es Tanulmányban.

ISTEN ÍTÉLETE

Salamon hitehagyásának eredményeként Izráel Királysága részre szakadt, Salamon fia, Roboám kormányozta Júda törzseit, Benjamint és Manassé fél törzsét, míg Jeroboám a többi tíz törzs felett uralkodott. A tíz törzsből álló Királyságot Izráelnek vagy Efraimnak nevezték, a másik két törzset pedig Júdának. Az emberek legnagyobb része ezekből a törzsekből Salamon rossz példáját követte - állításuk szerint az igaz Istenben hittek, ugyanakkor tisztelték a körülöttük lakó népek bálványait is. Isten újra és újra felhívást intézett hozzájuk a prófétákon keresztül, ámde hasztalan. Így megbüntette őket Isten azzal, hogy Izráel Királyságából ellenségeik földjére hurcolták őket. Az asszírok és babiloniak törtek be Izráel országába, és fogságba vitték őket: "Te (Isten) mégis sok esztendőn át türelmes voltál irántuk, és lelkeddel (igéddel) prófétáid által intetted őket, de ők nem figyeltek. Ezért más országok (az őket körülvevő) népeinek a kezébe adtad őket" (Neh.9:30).

Izráel tíz törzsből álló Országának egyáltalán nem voltak jó királyai. Jeroboam, Áház, Jóáház

266 ISTEN ORSZÁGA

stb. mindegyikről azt olvassuk a Királyok könyvében, hogy bálványimádók voltak. Utolsó királyuk Hóséa volt, akinek uralkodása alatt az asszirok győzelmet arattak Izráel felett, és a tíz törzset fogságba vitték (2Kir.17). Ebből sohasem tértek vissza.

A két törzsből álló Országnak, Júdának volt néhány jó uralkodója (pl. Ezékiás, Jósiás), noha a többségük gonosz volt. Az emberek ismétlődő bűneinek köszönhetőleg Isten elfordult Júdától, mint az Ő Országától utolsó királyuk, Cidkijjá uralkodása alatt. Ez okozta, hogy a babilóniak betörték országukba és fogságba vitték őket Babilóniába (2Kir.25). 70 évig maradtak Babilonban, miután néhányan hazatértek Izráelbe Ezsdrás és Nehémiás vezetésével. Soha többé nem volt saját királyuk, a babilóniak, görögök, rómaiak fennhatósága alá kerültek. Jézus a római uralom idején született. A zsidók elutasították Jézus tanítását (Mt 23:37-39). Jézus megjövendölte a templom (és Jeruzsálem) lerombolását (Lk 21:20-24). Ez be is következett Kr.u.70-ben és a zsidók a római birodalom területeire szóródtak szét Csak az elmúlt 100 év folyamán kezdtek visszatérni hazájukba, Krisztus mielőbbi visszatérésének jeleként (Ld. 3. Függelék).

Az Ezékiel 21:30-as vers megjövendölte Isten Országának Izráel nemzetében való véget érését: "Neked pedig, te gyalázatos bűnös, Izráel fejedelme (Cidkijja), akinek eljön a napja... ezt mondja az én Uram, az Úr: Félre a süveggel, le a koronával (Cidkijja Országának megszűnése)! Nem marad úgy, ahogyan most

267 ISTEN ORSZÁGA

van!... Rommá, rommá, rommá teszem, amilyen még nem volt ez, míg majd eljön, akié az ítélet, mert neki adom!" A különböző próféciákban vers vers után kesereg Isten Országának a megszűnéséről (Hós.10:3; JSir 5:16; Jer.14:21; Dán.8:12-14).

Az Ezékiel 21:30-as versben szereplő háromszoros "rommá" Nebukadneccar babiloni király három inváziójára utal. Az éber olvasó ebben a fejezetben látni fog egy másik példát arra, hogy "Isten Országá" és annak a királya mennyire párhuzamba hozható egymással: Cidkijja megdöntése egyenlő volt Isten ősi Királyságának a megdöntésével (Ld. 5:2 Fejezet). Isten Országáról, amikor véget ért Izráel nemzetében azt olvassuk, hogy: "...véget vetek Izráel háza Országának" (Hós.1:4). "Nem marad úgy... míg... " magában foglalja, hogy a Ország meg lesz újítva, amikor "eljön" az, aki igazságos és Isten ennek az igazságosnak adja majd a Országot. "Az Úr Isten neki (Jézusnak) adja atyjának, Dávidnak a trónját, ő pedig uralkodik a Jákób házán örökké" (Lk.1:32,33) - mindez Krisztus visszatérésekor lesz, amikor a Isten Országá helyreállításának az ígérete beteljesedik.

IZRÁEL HELYREÁLLÍTÁSA

Az ószövetségi próféciák nyomatékos témája Isten Országának a helyreállítása a Messiás visszatérésekor. Krisztus tanítványai is erre készülődtek. Amikor összegyűltek, megkérdezték Jézust: "...nem ebben az időben állítod fel újra a Országot Izráelnek?", azaz 'Nem most fog beteljesedni az Ez.21:30 próféciája?' Jézus

268 ISTEN ORSZÁGA

válasza az volt, hogy a pontos idejét az ő visszajövetelének senki sem tudja. Később az angyalok biztosították őket arról, hogy Jézus egyszer valóban vissza fog térni (ApCsel.1:6-11).

Tehát Isten/Izráel Országának a helyreállítása a második eljövételkor fog megtörténni. Péter prédikált arról, hogy Isten elküldi Jézus Krisztust, "Őt azonban az égnek kell befogadnia (ott kell tartózkodnia) addig, amíg a mindenség újjáteremtése meg nem történik. Erről az Isten öröktől fogva szólt szent prófétái szája által" (ApCsel.3:20,21). A második eljövettel fog együttjárni Isten Országának az újraalapítása, mint Izráel régi Országának a restaurációja.

Isten Országának a restaurációja valóban témája volt "Isten szent prófétáinak":

- "Kegyelem által készül egy trón. Megingathatatlanul ül azon Dávid sátorában (a második eljövetelekor Lk.1:32,33) a bíró (Jézus), aki törődik a joggal, és szorgalmazza az igazságot" (Ézs.16:5).

- "Azon a napon fölállítom Dávid összedőlt sátorát (Dávid trónját Lk.1:32,33), kijavítom réseit, helyreállítom romjait, fölépítem, és olyan lesz, mint hajdan" (Ám.9:11). Az utolsó frázis félreérthetetlenül restaurációra utal.

269 ISTEN ORSZÁGA

- "Fiai (Izráel fiai) olyanok lesznek, mint hajdan, és gyülekezete szilárdan áll majd előttem..." (Jer.30:20).

- "Továbbra is Jeruzsálem lesz a választottja" (Zak.2:14), Isten az Ő világraszóló Országának fővárosává teszi (vö. Zsolt.48:2; Ézs.2:2-4).

- "Jóra fordítom Júda és Izráel sorsát, újjáépítem őket, hogy olyanok legyenek mint régen... Ez a város hírvet, örömet, dicséretet és tisztességet szerez... Felhangzik még a vidám örvendezés hangja, a völegény és a menyasszony hangja... jóra fordítom az ország sorsát, és olyan lesz, amilyen régen volt... ennek (Jeruzsálemnek) minden városában fognak még pásztorok tanyázni, akik nyájukat legeltetnek... Júda városaiban átmegy még a nyáj a számadó keze alatt" (Jer.33:7-13).

Krisztus visszatérése, hogy helyreállítsa Isten Országát valóban "Izráel reménysége", amelyben mi is részesülhetünk Krisztusba való megkeresztelkedésünk által.

5:4 Isten eljövendő Országáa

E fejezet 1. és 3. pontja már nyújtott bizonyos információkat arról, hogy milyen lesz ez az Ország. Láttuk, hogy az Ábrahámnak tett ígéret arról szól, hogy az ő magján keresztül áldást nyernek az emberek az egész világon:

270 ISTEN ORSZÁGA

Róm.4:13 mindezt kiegészíti azzal, hogy Ábrahám utódai, azaz a Krisztusban levő hívők, az egész földet örökölni fogják. Dániel 2. fejezetének próféciája kifejti, hogy Krisztus hogyan fog, mint a kis kö visszatérni, Országa pedig hogyan fogja fokozatosan betölteni a világot (vö. Zsolt.72:8). Tehát Isten Országa nem csupán Jeruzsálemben vagy Izráel földjén fog megvalósulni, ahogyan azt egyesek fenntartják, noha ez a terület kétségtelenül a Királyság központja lesz.

Akik Krisztust követik a jelenlegi életben, azokra vonatkozólag olvassuk a Jel.5:10-ben, hogy: "...királysággá és papokká tette őket a mi Istenünknek, és uralkodni fognak a földön". Népeiségileg és területileg változó nagyságú területeket fogunk kormányozni, lesz aki tíz várost fog felügyelni, lesz aki ötöt (Lk.19:17). Krisztus a föld feletti uralmat meg fogja osztani hűségese követőivel (Jel.2:26; 2Tim.2:12). "Igazságosan fog uralkodni a király (Jézus) és törvényesen fognak vezetni a vezérek (megváltottak)" (Ézs.32:1; Zsolt.45:16).

Krisztus örökké fog uralkodni Dávid helyreállított trónján (Lk.1:32,33), azaz birtokolni fogja Dávid helyét és pozícióját a kormányzásban, amely Jeruzsálemben volt. Mivel Krisztus Jeruzsálemből fog kormányozni, így ez lesz az eljövendő Királyság fővárosa. Azon a területen lesz, ahol a templom épült (Ezék.40-48). Amíg az emberek a világ különböző pontjain fogják dicsérni Istent (Mal.1:11), ez a templom lesz a fókuszpontja a világ Istentiszteletének. A nemzetek "...évről évre

271 ISTEN ORSZÁGA

elmennek, és leborulnak a király, a Seregek Ura előtt, és megünneplik a sátoros ünnepet" a Jeruzsálemi templom körül (Zak.14:16).

Ez az évenkénti zarándoklat Jeruzsálemben Ézs.2:2,3-ban szintén meg van jövendölve: "Az utolsó napokban szilárdan fog állni az Úr házának (templomának) hegye (Királyság - Dán.2:35,44) a hegyek tetején (Isten Királysága és temploma az emberek királysága felé emeltetik)... és özönlik hozzá valamennyi nép. Eljön a sok nép és ezt mondják: Jöjjetek menjünk fel az Úr hegyére, Jákób Istenének házához! Tanítson minket utaira, hogy az ő ösvényein járjunk. Mert a Sionról jön a tanítás, és az Úr igéje Jeruzsálemből". Ez egy képnek tűnik a Királyság első napjaiból, amikor az emberek terjesztik egymásnak az ismereteket Krisztus uralmáról és felmennek Isten Országának a "hegyére", amely lassan betölti az egész világot. Az Istentisztelet iránti valódi rajongás képe tárul elénk.

Napjaink egyik legnagyobb tragédiája, hogy sok ember 'tiszteli' Istent politikai, szociális, kulturális, vagy érzelmi okoknál fogva, nem pedig annak a megértése alapján, hogy Ő valóban a mi Atyánk és Alkotónk. Isten Országában egy világméretű rajongás lesz azért, hogy megismerhessük Isten útjait, az emberek olyannyira motiválva lesznek ettől a vágytól, hogy a föld legvégéről is el fognak jönni Jeruzsálemben, hogy Istenről mindig több ismeretet szerezhessenek.

Az emberiség jogi rendszere és igazságszolgáltatása okozta zűrzavar és

272 ISTEN ORSZÁGA

igazságtalanságok helyén csupán egyetlen egyetemes törvény fog létezni - "az Úr igéje" és "törvénye", amely Krisztus által lesz kihirdetve Jeruzsálemből. Özönlenni fog "valamennyi nép" ezekre a tanítási alkalmakra, mindez magában foglalja azt is, hogy ez az általános vágy arra, hogy az emberek Istentől igaz ismereteket szerezzenek, csökkenteni fogja a nemzetek közötti természetes súrlódásokat ugyanúgy, mintahogy ez ma azok között az egyének között is megvan, akik elszentelik magukat az ebben az ismeretben való növekedésre.

Az a leírás, hogy "valamennyi nép" özönlenni fog Jeruzsálembé hasonló ahhoz a képhez, amelyet az Ézs.60:5 tár elénk, ahol a zsidók a nem zsidó népekkel "összegyűlnek", hogy imádják Istent Jeruzsálemben. Ez összhangban van a Zak.8:20-23 Isten Országáról szóló próféciájával is:

"Eljönnek még a népek és a többi város lakói, és az egyik város lakói a másikba menve mondják: Jertek, menjünk el, könyörögjünk az Úrhoz, folyamodjunk (vö. Zak.14:16 'évről-évre') a Seregek Urához! Én is megyek! Nagy népek és erős nemzetek jönnek Jeruzsálembé, hogy a Seregek Urához folyamodjanak, és az Úrhoz könyörögjenek.... Azokban a napokban tizen is megragadnak a mindenféle nyelvű népek közül egy júdait ruhája szegélyénél fogva, és ezt mondják: Hadd tartsunk veletek, mert hallottuk, hogy veletek van az Isten!"

273 ISTEN ORSZÁGA

Ez az izráelitákról egy olyan képet alkot, ahol "elsők" lesznek és nem "utolsók" a nemzetek között, "...ha hallgatsz az Úrnak... parancsolataira.. " Tehát bűnbánatuknak és megtérésüknek köszönhetőleg (5Móz.28:13). Isten megváltási tervének zsidó alapjai akkor majd mindenki által megértettek lesznek. Az erről való tudatlanságnak, amely a mai kereszténység körében létezik, akkor hirtelen vége lesz. Az emberek akkor lelkesen fognak beszélni ezekről a dolgokról, azt fogják tudni mondani a zsidóknak, hogy "hallottuk, hogy veletek van az Isten". A beszélgetések a lelki dolgok körül fognak forogni, nem pedig a hiábavaló ábrándokról, amelyek jelenleg kitöltik a világ gondolkozásmódját.

Adva ezt az Isten iránt való hatalmas elkötelezettséget nem meglepő, ha Krisztus majd "Ítéletet tart a nemzetek fölött... Kardjaikból kapákat kovácsolnak, lándzsáikból metszőkéseket: Nép a népre kardot nem emel, hadakozást többé nem tanul" (Ézs 2:4). Krisztus abszolút fennhatósága és a viták elbírálásában a tökéletes igazságszolgáltatása azt fogják eredményezni, hogy a nemzetek önként fogják a harci eszközeiket mezőgazdasági eszközökké változtatni, és felhagyni mindennemű katonai gyakorlattal. "Úgy virágozzék napjaiban az igazság" (Zsolt.72:7) - a szellemi értékek lesznek felemelve, és tisztelet lesz a viszonzása annak, ha valaki tükrözi Isten jellemét a szeretetben, kegyelemben, igazságosságban stb. Mindez ellentétben áll a jelenlegi túlfűtöttséggel a büszkeségben, egoizmusban, önző ambíciókban.

274 ISTEN ORSZÁGA

Az elszántság, hogy az emberek majd "kardjaikból kapákat kovácsolnak", része lesz annak a nagy változásnak a mezőgazdaságban, amely a földet éri. Ádám bűne következményeként a föld meg lett átkozva (1Móz.3:17-19), ennek eredményeként a földet sokkal nagyobb erőfeszítéssel kell megművelni, hogy élelmet nyerjünk belőle. Az Országgal kapcsolatban olvassuk: "Legyen bőven gabona az országban, a hegyek (egykor terméketlen) tetején hullámzó kalászkok legyenek, olyanok, mint a Libánon" (Zsolt.72:16). "Nyomon követi a szántó az aratót, a szőlőtaposó a magvetőt. Must csurog a hegyekről" (Ám.9:13), ilyené lesz a föld tökéletesített termékenysége, és az Édenben a földre kimondott átok megszűnése.

Ebben a nagyméretű mezőgazdasági vállalkozásban sok embernek része lesz. Az Isten Országról mondott próféciák azt a benyomást keltik, hogy az emberek vissza fognak térni az önellátó gazdálkodásra, a mezőgazdasági életmódra:

"Mindenki a saját szőlőjében vagy fügefája alatt ülhet, senki sem rettentí öket" (Mik.4:4).

Ez az önellátó gazdálkodás le fogja győzni a munkaerő kizsákmányolását, amely bármely rendszerre jellemző lehet. Dolgozni egy életen át mások meggazdagodásáért már csak a múlté lesz.

"Házakat építenek és laknak bennük (ők maguk), szőlőket ültetnek, és élvezik

275 ISTEN ORSZÁGA

gyümölcsüket. Nem úgy építenek, hogy más lakják benne, nem úgy ültetnek, hogy más élvezze... Választottaim maguk élnek munkájuk eredményéből. Nem hiába fáradoznak..." (Ézs.65:21-23).

Ézsaiás 35:1-7 egy páratlan prófécia arról, hogy a terméketlen föld mennyire meg fog változni, az öröm és boldogság szinte áradni fog a földből, azok felszabadultabb és szellemibb beállítottságú életmódjának köszönhetőleg, akik megművelik azt: "Örülni fog a puszta és a szomjú föld, vígad a pusztaság, és kivirágzik rajta a nárcisz. Virágba borul és vígad, vígan örvendezik... és ujjong a néma nyelve. Mert víz fakad a pusztaságban, és patakok erednek a pusztában. Tóvá lesz a délibáb és víz fakad a szomjú földön". Még az állatok közötti természetes agresszió is meg fog szünni: "A farkas a báránnyal együtt legel", a gyerekek a mérgeskigyóval játszhatnak (Ézs 65:25; 11:6-8).

Amint a természeti világra adott átok óriási mértékben csökken, ugyanúgy fog enyhülni az emberiségre adott is. Jel.20:2,3 szimbólikusan az ördögről beszél (a bűnről és annak következményeiről), mint ami meg lesz "kötözve" vagy fékezve a Millenium ideje alatt. Az életidő meg lesz növelve, ha valaki 100 éves korában hal meg, úgy fog számítani, mintha egy gyermek halna meg (Ézs.65:20). A nők kevesebb fájdalmat fognak tapasztalni a gyermekszülésnél (Ézs.65:23). "Akkor kinyílnak a vakok szemei, és megnyílnak a süketek fülei. Szökellni fog a sánta, mint a szarvas, és

276 ISTEN ORSZÁGA

ujjong a néma nyelve... ” (Ézs.35:5,6). Ez annak lesz köszönhető, hogy a csodálatos lelki ajándékoknak ismét a birtokában leszünk (vö. Zsid.6:5).

Azt sem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy Isten Országáa nem olyan lesz, mint egy trópusi szigeti paradicsom, amit az igazságosak úgy fognak élvezni, ahogyan az emberek a napozást élvezhetik a természet nyújtotta idillben. Isten Országában az alapvető cél az lesz, hogy megadjuk a dicsőséget Istennek, amíg az Ő dicsősége be nem tölti a földet, úgy "...ahogyan a tengert víz borítja" (Hab.2:14). Ez Isten végső célja: "De életemre mondom és az Úr dicsőségére, amely betölti az egész földet" (4Móz:14:21). Istennek a dicsőség megadása azt jelenti, hogy a föld lakói igazi értéke szerint fogják Őt becsülni, dicsőíteni és követni az Ő igazságos magatartását, s mivel a világban ez a helyzet meg fog valósulni, Isten meg fogja engedni a fizikaiföldnek is, hogy mindezt visszatükrözze. "Az alázatosak öröklék a földet és teljes (lelki) békeséget élveznek" (Zsolt.37:11), inkább mint, hogy egy kényelmes életet élveznének. "Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságra, mert ők megelégitettnek", magával az igazsággal Isten Országában (Mt.5:6).

Magát a gondolatot, hogy az örök életet elnyerhetjük Isten Országában, gyakran úgy használják, mint a mézesmadzagot, hogy az emberekben érdeklődést ébresszenek fel a hit iránt. Azonban ez szinte csak velejárója lesz az igazi célnak, hogy ott Istent dicsőíthetjük. Víz alámerülésünk után

277 ISTEN ORSZÁGA

folyamatosan fejlődnie kell a megértésünknek ezzel kapcsolatban.

E könyv írója számára csupán tíz évet élni egy abszolult tökéletes örömben és jó lelkiismeretben Isten iránt felérne ennek az életnek minden traumájával. Hogy ez a dicsőséges állapot örökké fog tartani teljességgel felfoghatatlan az emberi értelem számára, az emberi felfogóképesség határain túlra visz miinket.

Még akkor is, amikor némileg jobb anyagi helyzetben vagyunk, az Isten Országában való örök élet reménye kellene, hogy legyen a legnagyobb motivációnak az életünkben, hogy megvessük a világi előnyöket és az anyagiasságot. Ahelyett, hogy túlzottan gondolkoznánk a közvetlen jövőnk felől, Jézus azt tanácsolta, "...keressétek először az Ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek" (Mt.6:30-34). Minden, amit ma elképzeltünk, és amire törekedhetünk hasonlíthatatlan ahhoz a végső beteljesedéshez, hogy Isten Országában lehetünk.

Szükséges, hogy keressük "Isten igazságát ", azaz próbáljunk fejlődni Isten személyének a szeretetében, amely azt jelenti, hogy mi Isten Országában szeretnénk lenni, mivel az igazság ott dicsőítve lesz, és mert teljesen egy erkölcsi tökéletességben szeretnénk járni, nem csupán az a célunk, hogy megmeneküljünk a haláltól, és egy örökké tartó könnyű életet élhessünk.

278 ISTEN ORSZÁGA

Gyakran az Evangélium reménysége olyan módon van elénk tárva, amely az emberi önzést szólíthatja meg. Nyilvánvalóan a motivációnk arra, hogy Isten Országában lehessünk, napról-napra nagymértékben változhat. Amit most javaslunk egy példa: a legelső amit tegyünk, hogy tanulmányozzuk a Szentírást, tanúsítsunk engedelmisséget a víz alámerülés által, amelyre az Isten iránti engedelmisség szeretete motivál minket. Az Isten által felajánlott reménység értékelése és saját céljaink, amiért szeretnénk az Ő Országában lenni, növekedni és érni fognak a víz alámerülés után.

5.5 A Millennium

Az Isten Országában való élet tanulmányozásának ennél a pontjánál a körültekintő olvasó megkérdezheti, 'Mindez a kép Isten Országáról nem túl emberi-e?' Az emberek Isten Országában fognak szaporodni (Ézs.65:23), meg is hálnak (Ézs.65:20). Ezeknek az embereknek lesznek vitáik, melyeket Jézus fog elbírálni (Ézs.2:4), és szükség lesz még arra is, hogy dolgozzanak a földön azért, hogy megélhessenek, még akkor is, ha ez sokkal könnyebb lesz, mint most. Mindez túl távolinak tűnik az olyan ígéretektől, minthogy az igazságosak örök életet kapnak, az Istenéhez hasonló természetet, egyenlőkké lesznek az angyalokkal, akik nem házasodnak, és nem is szaporodnak (Lk.20:35,36). A válasz abban áll, hogy Isten Országának első része 1000 évig fog tartani - ez egy 'Millennium' (Ld. Jel.20:2-

279 ISTEN ORSZÁGA

7). A Millennium alatt az embereknek két csoportja fog létezni a földön:

1. A szentek, akik elfogadhatóan követték Krisztust ebben az életben, akiknek örök élet adatik a bírói széknél. Jegyezzük meg: 'szent' azt jelenti 'kihívott', és bármely igazi hívőre vonatkozhat.

2.. A mindennapi halandó emberek, akik nem ismerték a Szentírást Krisztus visszatérésekor, azaz nem voltak felelősségre vonhatóak a bírói szék előtt.

Amikor Jézus eljön két ember lesz a mezőn, az egyik felvétetik (ítéletre), a másik lentmarad (Lk.17:36), azok, akik lentmaradnak fogják a másik csoportot alkotni.

Miután részesülnek a megváltottak Isten természetében az ítéletkor, a szentek többé nem lesznek képesek meghalni vagy szaporodni. A leírása azoknak az embereknek akik tapasztalni fogják ezeket a dolgokat Isten Országában, a másik csoportra kell, hogy vonatkozzon, vagyis az olyanokra, akik életben lesznek Krisztus visszatérésekor, de nem ismerték az Isten által támasztott követelményeket. Az igazságosak jutalma, hogy „..királyokká és papokká” lesznek, “ és uralkodni fognak a földön” (Jel.5:10). A királyoknak uralkodniuk kell valakik felett, azok felett az emberek felett, akik tudatlanságban voltak az Írások felől Krisztus második visszatérése idején, és így életben

280 ISTEN ORSZÁGA

maradtak. Azáltal, hogy "Krisztusban" vagyunk, osztozni fogunk az ő jutalmában, a világ feletti Királyságában: "Aki győz... annak hatalmat adok a pogányok felett, hogy legeltesse őket vasvesszővel... ahogyan én is hatalmat kaptam erre az én Atyámtól... " (Jel.2:26,27).

Krisztus a minákról (azaz a tehetségről) szóló példabeszédére most derül fény, a hű szolgák jutalma öt vagy tíz város lesz, hogy kormányozzák a Királyságban (Lk.19:12-19). Isten útjainak ismeretei nem lesznek közvetlenül azután elterjedve, hogy Krisztus lesz a kikiáltott király Jeruzsálemben, az emberek Jeruzsálemben fognak utazni, hogy több ismeretet szerezhessenek Istenről (Ézs.2:2,3). Ismét jusson eszünkbe, hogy a hegy, amely Isten Országát jelképezi Dán.2:35,44 próféciájában, fokozatosan terjed szét a földön. A szentek feladata lesz, hogy terjesszék Isten ismeretét és ezáltal az Ő Országát.

Amikor Izráel Isten Országáé volt a múltban, a papok feladata volt, hogy tanítsák az Istenről való ismereteket (Mal.2:5-7). Ebből a célból különböző városokban voltak megtelepedve szerte Izráelben. Az Ország sokkal dicsőségesebb helyreállításakor a szentek át fogják venni a papok szerepét (Jel.5:10).

Ha Krisztus ma eljönne:

1. A felelősséggel tartozó halottak fel lesznek támasztva, és a felelősséggel

281 ISTEN ORSZÁGA

tartozó élőkkel együtt az ítélőszék elé kerülnek.

2. A felelősséggel tartozó bűnösök halállal lesznek büntetve, az igazságosoknak pedig örök élet adatik. Ítélet alá esnek azok a nemzetek is, akik elutasították Jézust.

3. Az igazságosak akkor azok felett lesznek kormányzók, akik akkor élnek, de nem vonhatók felelősségre Isten előtt, az igazságosak, mint "királyok és papok" fogják tanítani a Szentírást nekik (Jel.5:10).

4. Ez 1000 évig fog tartani. Ezalatt az idő alatt minden halandó ember hallani fog az Evangéliumról, és így felelőségre vonhatók Isten által. Ezek az emberek sokkal hosszabb és boldogabb életet fognak élni.

5. A Millennium végén lázadás lesz Krisztus és a szentek ellen, amelyet Isten fog legyőzni (Jel.20:8,9).

6. Az 1000. év végén mindazok, akik meghaltak ezalatt az idő alatt, fel lesznek támasztva és megítélve (Jel.20:5,11-15).

7. A köztük levő bűnösök meg lesznek semmisítve, az igazságosak pedig csatlakoznak hozzánk, és elnyerik az örök életet.

282 ISTEN ORSZÁGA

Isten földdel kapcsolatos terve akkor bevégeztik. Halhatatlan, igazságos lények fogják lakni. Isten neve "Jahve Elóhím" (jelentése: Izráel Istene, az egy Isten a Mindenható 1Móz 33:20-; 2Móz 6:3;) megvalósul. A bűn és a következménye, a halál sohatóbbé nem lesz elszenvedve a földön. Az ígéret, hogy a kígyó magvának a fejére lesz taposva, és így az teljesen meg lesz semmisítve, akkor tökéletesen beteljesedik (1Móz.3:15). A Millenniumban Krisztus addig fog uralkodni, míg "...lába alá veti valamennyi ellenségét. Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál. Mert Isten mindent az ő lába alá vetet... Amikor pedig majd alá vettetett neki minden, akkor maga a Fiú is alá veti magát annak (Istennek), aki alávetett neki mindent, hogy Isten legyen minden mindenkben" (1Kor.15:25-28).

"Azután jön a vég, amikor (Krisztus) átadja az uralmat Istennek és Atyának" (1Kor.15:24). Hogy mi fog következni abban az időben, amikor Isten minden lesz mindenkben, nincs számunkra kinyilatkoztatva, minden amit tudunk az az, hogy örök életünk lesz és isteni természetünk, azért fogunk élni, hogy dicsőítsük és szeressük Istent. Merészség további ismeretekre igényt tartani arról, hogy milyen lesz az állapot a Millennium után.

Mindenki számára alapvető az "Isten Országával kapcsolatos Evangélium" megértése az üdvössége szempontjából. Indítványozzuk ennek a szakasznak az újra olvasását, és az idézett bibliai szemelvények kikeresését.

283 ISTEN ORSZÁGA

Isten akarja, hogy az Ő Országában legyünk. A tervének fő célja az, hogy valóságos részünk legyen benne, és nem csak az, hogy csak kifejeze az Ő teremtő képességét. A kereszttelés (víz alámerülés) által az Országára vonatkozó ígéretnek részeseivé lehetünk. Nehéz elhinni, hogy az olyan víz alámerülés, amelyet csupán néhány éves Isten Igéjéhez való alázatos engedelmesség követ, alkalmassá tesz arra, hogy belépjunk ebbe a dicsőséges, örök korszakba. Isten mérhetetlen szeretetébe vetett hitünknek is erősödnie kell. Bármilyenek is legyenek átmeneti problémáink, bizonyos, hogy nincs ésszerű okunk ellenállni az Evangélium hívásának.

"Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?"
(Róm.8:31).

"A jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely láthatóvá lesz rajtunk" (Róm.8:18).

"Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk"
(2Kor.4:17).

15. Hozzáfűzés: Az Ország (Királyság) szó szerinti értelmezése

284 ISTEN ORSZÁGA

Az Ószövetség próféciáiban található (Zsolt 103:19; Dán 2:44) Isten Királyságáról szóló szó szerinti leírások gyakran neveltség tárgyát képezik egyes teológusok és felekezeti tagok számára. Azt állítják, hogy amikor a földdel kapcsolatosan olvasunk megjutalmazásról, akkor az átvitt értelemben értendő, mivel ez a bolygó a pusztulás felé halad.

A válasz erre abban áll, hogy meg kell érteni, hogy a Bibliatanulmányozás egyik alapvető szabálya, a Bibliát szó szerint venni, hacsak nincs alapos okunk a szimbolikus értelmezésre. Pl. a Jelenések Könyvének első verse tájékoztat minket arról, hogy a látomás túlnyomó részben szimbolikus (Jel.1:1), és ez eligazíthat minket az értelmezésekor. Van bizonyos következetesség és realizmus is a nyelvezet használatában, amely mutatja, hogy a szakaszt szimbolikus vagy nem szimbolikus jelentésben értsük. Amikor azt olvassuk, hogy a föld tántorog, mint aki részeg (Ézs 4:20), az itt használt nyelvezet milyensége egyértelműen rávezet minket arra, hogy ennek szimbolikus jelentése van. Ezzel ellentétben a jövőbeli Királyság leírására használt nyelvezet nagyon egyszerűen vehető szó szerint, nem ösztökél arra, hogy szimbolikusán értsük.

Úgy tűnik mivel az emberek képtelenek arra, hogy elhiggyék azt, hogy egy ilyen kor valóban el fog érkezni a földre, inkább kieszelnek teoriákat, amelyekkel mindezt félremagyarázhatják. Az ő alternatívájuk a lelki vagy mennyei alapozottságú Országról homályos és szűkölködik részletekben, így

285 ISTEN ORSZÁGA

kevés arra, hogy higgyünk benne, valamint kevés hitet igényel vagy mozdít elő. Ha valóban csak szimbólikus a leírás a sánta meggyógyulásáról, vagy a víz fakadásáról a pusztaságban, akkor erre a kérdésre speciálisan és meggyőzően válaszolni kell: 'Mit szimbólizálnak?' Ezek a versek Isten Országáról szólnak. Ha bizonytalanság van afelől, hogy pontosan mit szimbólizálnak, akkor nem ismerjük az Evangéliumot az Isten Országról, és így nem is számíthatunk benne helyre sem.

Továbbá, teljesen világosnak kellene lennie mindabból a bizonyosságokból, amit eddig bemutattunk, hogy Istennek egy örök időkre szóló terve van az emberiséggel ezen a földön, nem pusztítja el a földet, amelyet Ábrahám leszármazottainak megígért örök időkre szólóan. Ennélfogva remélhetjük, hogy a Bibliában vannak szó szerinti leírások a Országról, amely a földre jön.

A következő szemelvények ezt erősítik meg:

- "Az Úr, aki az eget teremtette, Ő, az Isten, aki a földet formálta, alkotta és megszilárdította, nem kietlennek teremtette, hanem lakóhelynek formálta" (Ézs 45:18). A föld teremtése hiábavalóság lett volna, ha Isten elpusztítja, de ezzel ellentétben Isten célja, hogy benépesítse halhatatlan emberekkel.
- "De a föld örökké megmarad" (Préd.1:4).

286 ISTEN ORSZÁGA

- "Mindörökre helyükre állította őket (a Naprendszer elemeit), rendelkezést adott, melytől nem térnek el" (Zsolt.148:6).

Az 1000 éves Millennium időtartamát, amint arról a Jel.20:4-ben olvasunk, szintén szó szerint kell elfogadnunk azért, hogy összhangba hozható legyen más próféciákkal, olyanokkal, amelyek ennek az időszaknak a természetéről írnak. Még a Jelenések Könyve sincs csupán szimbólikus értelmezésre korlátozva. A számos utalás az "egy harmadra" egy nyilvánvaló példa erre. Jelentőséggel bír, hogy a Millennium a Zsid.4:4-9-ben, mint szombati pihenőnap szerepel. Istennél "...egy nap annyi, mint ezer esztendő" (2Pt.3:8). A hat 'nap' után, amely hatezer év Isten földdel kapcsolatos tervében következik a Millennium szombat 'napja'.

A Biblia alapján a teremtés 6000 éve történt (azaz '6 nap'), körülbelül Kr.e. 4000-ben. Ez azt jelentheti, hogy a Millennium kezdete körülbelül Kr.u. 2000 lehet. Mindannyiunk számára az idő behatárolt. Nézzünk szembe Krisztus hamaros visszatérésének a lehetőségével, szükséges, hogy minden lehetséges pillanatunkat ebben a rövid életünkben arra használjunk fel, hogy előkészüljünk az ő eljövetelére.

16. Hozzáfűzés: Izráel történelmének összegzése

ÁBRAHÁMOT Isten kihívta Úr-Kaszdimból, a Káldeusok földjéről, az első zsidó. Isten ígéreteket tett neki és az ő magjának Kánaán földjét illetőleg. Úgy halt meg, hogy nem részesült ezekben az ígéreteketben.

Izsák. Ábrahám kész volt feláldozni fiát, Izsákot. Mivel Ábrahám hűséges volt, Isten esküvel erősítette meg az ígéretet neki. Izsák hajlandósága a halálra apjának való engedelmességből Krisztus előképéül szolgál. Az ígéretet meg lettek újítva Izsáknak (1Móz.26:3-5).

JÁKÓB, Izsák fia volt. Az ígéretet az ő számára is meg lettek ismételve. 12 fia volt - Rúben volt a legidősebb, Benjamin a legfiatalabb. Lévi volt az egyetlen, akitől a papok származtak. József volt a legkedvesebb fia.

JÓZSEF. Még ifjúkorában volt két álma, amely úgy ábrázolta számára testvéreit, mint alattvalóit. Azok féltékenyek lettek, és eladták Józsefet Egyiptomba. Ott felügyelő lett, és megszervezte a gabona felhalmozását, amelyet a következő hét évig tartó éhínség ideje alatt használtak fel. Ezalatt az idő alatt Jákób és fiai Egyiptomba jöttek lakni Józsefhez. Ők és leszármazottaik Gósen földjén éltek, amely Egyiptom része. Egy későbbi fáraó viszont elnyomta az Izráelitákat, rabszolgákká tette őket.

MÓZES ebben az időben született, a sás közé, mint csecsemőt elrejtették, így talált rá a

288 ISTEN ORSZÁGA

fáraó leánya, aki fiává fogadta. Fiatalemberként agyonütött egy egyiptomit, mert az egy héber férfit bántalmazott. Mózes ezért Midján földjére menekült, ahol Jetrónak 40 évet dolgozott, mint pásztor. Ekkor Isten megjelent neki tűz lángjában egy csipkebokor közepéből, és azt mondta neki, hogy menjen a fáraóhoz és kérjen szabadon bocsátást Izráel számára. Csodálatos jeleket tett, hogy bizonyíthassa, hogy valóban Isten küldte őt. Azonban a fáraó nem akarta elengedni Izráelt, s ezért tíz csapást küldött az Úr Egyiptomra, pl. békák, sötétség, jégeső és végül az elsőszülöttek megölése. Az izráelitáknak meg kellett ölniük egy juhot, és megkenni házaik ajtaját a vérrel. Mindez előre mutatott arra, hogy Jézus vére miként menthet meg minket a haláltól. Ez az esemény a páska ünnepeként maradt emlékezetes.

KIVONULÁS. Az Izráeliták végül elhagyhatták Egyiptomot. Isten egy angyalának vezetésével vándoroltak, aki nappal felhő, s este pedig tűzszlopban vezette őket. A fáraó serege egészen a Vörös-tengerig üldözte őket. A tenger csodálatos módon kettényílt, hogy át tudjanak haladni rajta a zsidók, majd a tenger visszatért és az egyiptomiak a tengerbe vesztek. Izráel ezután az Igéret földje, Kánaán felé haladt tovább a pusztán keresztül. Isten vizet adott nekik inni egy sziklából, és mannával, mint kenyérrel etette őket minden reggel. Amikor elérték a Sinai-hegyet Isten a Tízparancsolatot és Mózes Törvényeit adta nekik. Ekkor ők Isten Országát képezték. Parancsot kaptak, hogy készítsenek egy speciális sátrat, azaz Szent Hajlékot,

289 ISTEN ORSZÁGA

amelyben Istent tisztelhatták. Kaptak egy főpapot és papokat, akik felajánlhatták az áldozatokat Istennek. A Szent Hajlék és a papság minden motivuma előre mutatott Jézusra.

AZ IGÉRET FÖLDJÉ-hez végül elérkeztek. 12 kémét küldtek ki, akik közül tizen visszatérve azt mondták, hogy túl nehéz lenne elfoglalni Kánaán földjét. A másik két kém, Józsué és Káleb, ezzel szemben megmondta az igazságot, miszerint a föld bevehető általuk, amennyiben van hitük Isten ígéreteiben. Mivel az emberek a többi tíz kém hozzáállásában osztoztak, Izráelnek a pusztában negyven évig kellett vándorolnia, amíg mindazok, akik húsz éven felül voltak Egyiptom elhagyásakor, meg nem haltak.

JÓZSUÉ volt Mózes utódja, aki bevezette Izráelt Kánaán földjére. Az első város, amelyet bevettek Jerikó volt, ahol Ráháb élt. Ezután Ai következett. Miután letelepedtek a földön **BÍRÁK** által voltak irányítva, noha Isten volt az igazi királyuk. Többek között Gedeon, Jefte, Sámson tartoztak a bírák közé. Ők mindannyian megszabadították Izráelt az ellenségeiktől, ha megbánták az Isten ellen elkövetett bűneiket. Izráel történelme bővelkedik az olyan példákban, amikor engedetlenek voltak Istennel, büntetést kaptak a szomszédos nemzetek betörései által, majd bűneiket megbánva Isten megszabadította őket, és ismét visszatértek bűneikhez. Az utolsó bíra Sámuel volt. Az ő idejében utasították el az izráeliták Istent, mint Királyukat azáltal, hogy emberi királyt kértek a körülöttük lakó nemzetek mintájára.

290 ISTEN ORSZÁGA

A KIRÁLYOK. Az első királyuk Saul volt, aki kezdetben alkalmasnak bizonyult, majd mint Isten parancsolatai iránt engedetlen, gonosz király végezte, és aki üldözte Dávidot. Halála után Dávid lett a király, aki Izráel királyai között a legelentősebb volt. Isten nagy ígéreteket tett neki. Utána fia, Salamon következett, aki uralkodása kezdetén szintén jól indult, majd a környező nemzetekből vett feleségei révén elfordult az igaz hittől. Halála után a királyság két részre szakadt, tíz törzs képezte Izráel királyságát, Jeroboám uralkodásával kezdődően, Júda és Benjamin törzse pedig Júdát alkotta, Roboám, Salamon fia uralkodásának kezdetével.

Izráelnek (a tíz törzs) nem voltak jó uralkodói. Folyamatosan Isten ellen lázadtak. Isten több prófétát is küldött hozzájuk, hogy bűnbánatra hívja fel őket, azonban hasztalanul. Így az asszíriaiak betörték az országukba, és fogságra vitték őket. Majd szétszóródtak a világban.

Júdának (a két törzs) volt néhány jó uralkodója, (pl. Asa, Ezékiás) azonban itt is, általában az Isten iránti engedetlenség volt jellemző. Így a babiloniak voltak rájuk küldve, hogy betörjenek országukba, és hetven évig tartó fogságba vitték őket Babilonba. Soha többé nem volt királyuk. A hetven év elteltével egy részük visszatért Izráel földjére Ezdrás, Nehémiás, Józsué (az akkori főpap) és Zorobábel Fejedelem vezetésével. Perzsa, görög majd római fennhatóság alá kerültek. A római fennhatóság alatt született

291 ISTEN ORSZÁGA

meg Jézus. A zsidók elutasították Jézust és tanítását (Mt 23:37-39 Isten a rómaiakat küldte, hogy megsemmisítsék Jeruzsálemet Kr.u.70-ben, végül pedig minden zsidó száműzve lett Izráel földjéről.

Az elmúlt években a zsidók elkezdtek a visszatérést a földjükre, az ószövetségi próféciák részleges betöltéseként. Izráel államának az újjászületése biztos jele Jézus közeli visszatérésének, hogy visszaállítsa Izráel Királyságát, mint Isten Országát.

5. Tanulmány kérdései:

1. A következők közül melyik az az időpont, amikor Isten Országá meg lesz alapítva?

- (a) Mindenkor meg volt alapítva
- (b) Krisztus visszatérésekor lesz megalapítva
- (c) Pünkösöd napján az első században lett megalapítva
- (d) A keresztyének szívében van megalapítva, amikor megtérnek

2. Létezett-e Isten Országá a múltban? Ha igen, milyen formában?

3. Mikor ért véget?

4. Mi a Millennium?

- (a) A kegyelem uralma a szívében
- (b) A hívők ezeréves uralma a mennyben
- (c) Sátán ezeréves uralma a földön

292 ISTEN ORSZÁGA

(d) Isten jövőbeli Országának első 1000 éve a földön

5. Milyen lesz Isten Országáa?

6. Mit fognak a jelenlegi hívők csinálni a Millenniumban?

- (a) Irányítói lesznek a halandó embereknek
- (b) Irányítók lesznek a Mennyben
- (c) Nem tudjuk
- (d) Másik bolygón fognak élni

7. Az Isten Országáról szóló üzenet meg volt hirdetve:

- (a) Csak az Újszövetségben
- (b) Csak Jézus és az apostolok által
- (c) Mind az Ó- mind az Újszövetségben
- (d) Csak az Ószövetségben

293 ISTEN ORSZÁGA

TO BE LEFT BLANK

294 ISTEN ORSZÁGA

REPLACE THIS PAGE WITH PICTURE

6. TANULMÁNY

**Isten és a Gonosz
(Sátán)**

6.1 Isten és a Gonosz (Sátán)

Az u.n. keresztény egyház számos felekezete több más vallással egyöntetűleg hiszi, hogy létezik egy lény vagy szörny, akit Ördögnek vagy Sátánnak hívnak, akitől a világban és az egyéni életekben levő problémák származnak, és aki felelős a bűnökért, melyeket elkövetünk. A Biblia egyértelműen azt tanítja, hogy Isten Mindenható. Láttuk az 1.4-es Tanulmányban, hogy az angyalok nem tudnak vétkezni. Ha valóban hiszünk ezekben a kijelentésekben, akkor lehetetlenné válik hinnünk egy természetfeletti lény létezésében, aki a világegyetemben a Mindenható Istennel ellentétesen munkálkodik. Amennyiben mégis hisszük, hogy egy ilyen lény létezik, akkor ezzel bizonyosan kétségbe vonjuk Isten mindenhatóságát. Ez a kérdés olyannyira fontos, hogy a sátán vagy ördög mibenlétének a helyes megértését az alapvető tantételek közé szükséges sorolni. A Zsid.2:14-es versben azt olvassuk, hogy Jézus megsemmisítette az ördögöt halálával, következésképpen ha nem értjük meg helyesen az ördög mibenlétét, nem érthetjük meg Jézus munkáját ill. természetét sem.

A világban általánosságban, főleg az un. keresztény világban létezik az elgondolás, hogy az élet jó dolgai Istentől, a rossz dolgok pedig a sátántól vagy ördögtől származnak. Ez nem új elképzelés, mégcsak nem is csupán az apostatált kereszténységre

297 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

korlátozott. A babiloniak például hitték, hogy van két isten: a jóság és világosság, a gonoszság és sötétség istene, és ezek ketten halálos erkölcsi küzdelemben vannak egymással. Perzsia hatalmas királya, Cyrus is pont ebben hitt. Isten ezért ezt mondta neki: "Én vagyok az Úr, nincs más, nincs isten rajtam kívül! ... Én alkottam a világosságot, én teremtettem a sötétséget, én szerzek békességet, én teremtek bajt, én, az Úr, cselekszem mindezt" (Ézs.45:5-7,22). Isten teremti a békét ugyanakkor a bajokat ill. csapásokat is. Isten a szerzője ill. alkotója a bajnak ebben az értelemben. Továbbá ebben az értelemben különbség van baj és bűn között, amely az ember hibája, az ember által jött be a világba, s nem Isten által (Róm.5:12).

Isten azt mondta Cyrusnak és a babiloniaknak, hogy "... nincs más Isten rajtam kívül ...". Az Istennek fordított 'el' héber szó alapvető jelentése erő vagy erőnek a forrása. Isten kijelenti, hogy nem létezik más erőforrás Rajta kívül. Ez az oka annak, hogy egy igazi Istenhívő miért nem fogadhatja el egy természetfeletti ördögnek és démonoknak a létezését.

ISTEN: A KATASZTRÓFA TEREMTŐJE

A Biblia bővelkedik az olyan példákban, amikor Isten "katasztrófát" hoz a világba, és az emberek életébe. Az Ám.3:6-os vers szerint, ha baj van valahol, akkor Isten cselekszi azt. Ha például földrengés van valahol, gyakran támad az az érzés, hogy az az ördögnek volt a terve, és ő idézte elő a csapást. Azonban egy igazi

298 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

hívőnek meg kell értenie, hogy Isten az, Aki felelős ezért. Mik.1:12-es vers azt mondja, hogy "Milyen veszedelem jött az Úrtól, Jeruzsálem kapujára!". Jób könyvében arról olvashatunk, hogy Jób, aki igaz ember volt, elvesztette földi javait. A könyv tanulsága, hogy a csapás megélése egy egyén életében, nem arányos azzal, hogy valaki mennyiben engedelmes vagy engedetlen Isten iránt. Jób ezzel tisztában volt: "Az Úr adta, az Úr vette el" (Jób.1:21). Nem azt mondta, hogy 'az Úr adta, és sátán elvette'. Azt mondta feleségének: "Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk" (Jób.2:10). A könyv végén barátai vigasztalták Jóbot, mert "olyan sok bajt bocsátott rá az Úr" (Jób.42:11 vö. 19:21; 8:4). Tehát Isten a "baj" forrása abban az értelemben, hogy Ő a végső engedélyezője a problémáknak, amelyek előfordulnak életünkben.

"Mert akit szeret az Úr, azt megfenyíti, és megostoroz mindenkit akit fiává fogad... az igazság békességes gyümölcsét hozza azoknak, akik megedződtek általa" (Zsid.12:6-11), tehát a próbák, amelyek Istentől származnak, ténylegesen lelki növekedéshez vezethetnek. Isten ígét önmagukkal állítjuk szembe, ha azt mondjuk, hogy létezik egy ördög, aki bűnök és igazságtalanságok elkövetésére késztet minket, ugyanakkor pedig problémákat hoz az életünkbe, melyek képesek minket fejlődéshez vezetni, "az igazság békességes gyümölcséhez". Az ortodox felfogás az ördögről ezen a ponton súlyos nehézségekbe ütközik. Különösen súlyos az olyan kijelentések fényében, melyek szerint egy embert át lehet adni a sátánnak azért,

299 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

“hogy lelke üdvözüljön”, vagy abból a célból, hogy “hadd tanulják meg, hogy ne káromolják az Istent” (1Kor.5:5; 1Tim.1:20).

Ha sátán valóban egy olyan lény, aki igyekszik az embert bűnre csábítani, és negatív lelki hatással van az emberre, akkor ezek a versek miért beszélnek a ‘sátánról’ pozitív fényben? E kérdést az a tény dönti el, hogy egy ellenfélnek vagy sátánnak ill. az élet nehézségeinek gyakran pozitív lelki hatásai/következményei lehetnek egy hívő életében.

Ha elfogadjuk, hogy a bajok Istentől származnak, akkor imádkozhatunk Hozzá, hogy tegyen valamit a problémáink ellen, például vegye el őket. Ha nem teszi, akkor tudjuk, hogy azok a mi lelki javainkért vannak ránk küldve Istentől. Ha hisszük, hogy létezik egy gonosz lény, akit sátánnak vagy ördögnek hívnak, és aki a problémáink okozója, akkor semmi esetre sem tudnánk végül jó dolgokra jutni. Tehát ha elhiszük, hogy van egy gonosz lény, akit sátánnak vagy ördögnek hívnak, aki problémáink okozója, akkor semmi esetre sem tudnánk ezekkel kiegyezni. Rökkantságot, betegséget, hirtelen halált vagy szerencsétlenséget csupán úgy fognak fel az emberek, mint rossz szerencsét. Ha az ördög egy erőteljes, gonosz angyal volna, akkor ő mindenkor sokkal erősebb volna nálunk, és nekünk nem lenne más választásunk, csupán szenvedni a kezei között. Ezzel ellentétben azzal vagyunk vigasztalva, hogy “akik Istent szeretik, azoknak (az életben) minden javukra szolgál”, azaz a hívők javára (Róm.8:28).

300 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

Tehát egy hívő életében nem létezik az a fogalom, hogy 'szerencse'.

A BŰN EREDETE

Hangsúlyoznunk kell, hogy a bűn belőlünk származik. A mi hibánk, hogy vétkezünk. Természetesen szép volna hinni, hogy nem saját hibánkból követünk el bűnöket. Szabadon vétkezhetnénk, majd megbocsáthatnánk magunknak azzal a gondolattal, hogy az valójában az ördög bűne volt, és teljesen őt hibáztathatnánk bűneinkért. Nem szokatlan, hogy nagyon bűnös magaviseletek esetén a bűnös személy bocsánatot kér mondván, hogy az ördög birtokában volt, és így nem felelős önmaga miatt. Azonban teljesen jogosan az ilyen gyarló bocsánatkérések az ítéletkor egyáltalán nem fogják kiállni a próbát, és az ilyen személy felett ítélet lesz hirdetve.

Emlékeznünk kell arra, hogy "a bűn zsoldja a halál" (Róm.6:23), tehát a bűn halálhoz vezet. Ha nem a mi hibánk, hogy vétkezünk, hanem az ördögé, akkor az igazságos Istennek az ördögöt kell érte megbüntetnie, s nem minket. Azonban a tény, hogy mi a saját vétkeink miatt leszünk megítélve, rámutat, hogy felelősek vagyunk bűneinkért. Az elképzelés az ördögről, hogy ő egy speciális személy, aki rajtunk kívül áll, a bennünk létező bűn valósága helyett egy próbálkozás arra, hogy a bűneink okozta felelősségünket eltávolítsuk önmagunkról. Ez egy újabb példával szolgál arra, amikor az ember elutasítja a kiegészítést azzal, amit a Biblia az emberi természetről tanít, vagyis, hogy az ember természeténél fogva bűnre hajló.

301 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

“Nincs semmi, ami kívülről jutva az emberbe tisztátalanná tehetné őt... Ami az emberből előjön az teszi tisztátalanná... Mert belülről az ember szívéből jönnek elő a gonosz gondolatok, paráznaságok, lopások, gyilkosságok, házas- ságtörések, kapzsiságok, gonoszságok ... Ezek a gonoszságok mind belülről jönnek, s ezek teszik tisztátalanná az embert” (Mk.7:15-23).

Az elképzelés, hogy van valaki rajtunk kívül álló, aki belénk hatolva bűneink okozójává válik, összeegyeztethetetlen az imént idézett Krisztustól származó tiszta tanítással. Belőlünk, a mi szívből jönnek elő mindezek a gonoszságok. Ez az amiért a vízözön idején Isten azt mondta magában, hogy "... gonosz az ember szívének szándéka az ifjúságától fogva ..." (IMóz.8:21). A Jak.1:14-es vers arról beszél, hogy miként eshetünk kísértésbe: "Mert mindenki (minden emberi lény esetében ugyanaz a folyamat érvényes) saját kívánságától (saját gonosz vágyától) vonzva és csalogatva esik kísértésbe". Tehát kísértve vagyunk saját kívánságaink, saját gonosz vágyaink által, s nem egy rajtunk kívül álló valamitől. "Honnan vannak viszályok és harcok közöttetek?", kérdezi Jakab: "Nem a tagjaitokban dülő gonosz kívánságok okozzák-e ezeket?" (Jak.4:1). Mindannyiunknak vannak speciális, személyes kísérhető pontjaink. Ezeket fokozzák fel saját gonosz vágyaink, mert azok személyesek számunkra. Igaz a mondás, miszerint mindenki önmaga legnagyobb ellensége.

302 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

A Rómaiakhoz írt levél részletesebben foglalkozik a bűn kérdésével, az eredetével, és azzal, hogy miként győzhetünk felette. Lényeges, hogy ez a könyv nem tesz említést az ördögről vagy sátánról, a bűn eredetéről szóló szövegösszefüggésben Pál nem említi az ördögöt vagy sátánt. Az "ördög" újszövetségi fogalom. Ha létezne egy külső lény, aki bűnössé tesz minket, akkor róla az Ószövetség bizonyosan gyakran tenne említést. Azonban mély és alapvető hallgatás van erről. A Bírák korát vagy Izráel vándorlásának idejét illetőleg a Biblia beszámol arról, hogy mennyire bűnös életet éltek az izráeliták ezekben az időkben. Azonban Isten mégsem figyelmeztette őket egy erőteljes, természetfeletti lény vagy erő létezéséről, aki beléjük lépve bűnössé teheti őket. Ehelyett bátorította őket, hogy az Ő beszédére figyeljenek, és ezáltal nem fognak saját bűnös útjaik miatt elveszni (5Móz.27:9,10; Józs.22:5).

Pál így kesereg: "Mert tudom, hogy énbennem vagyis a testemben nem lakik jó, minthogy arra, hogy akarjam a jót, van lehetőségem, de arra, hogy megtegyem, nincs. Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat. Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor már nem én teszem, hanem a bennem lakó bűn. Azt a törvényt találom tehát magamban, hogy - miközben a jót akarom tenni - csak a rosszat tudom cselekedni" (Róm.7:18-21). Bűnei miatt nem egy ördög nevezetű külső lényt hibáztat. Saját gonosz természetét állapítja meg a bűn igazi forrásának: "... nem én teszem, hanem a bennem lakó bűn. Azt a törvényt találom tehát

303 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

magamban, hogy - miközben a jót akarom tenni - csak a rosszat tudom cselekedni (a bennem lakozó bűn által)". Tehát azt állítja, hogy az ellensége annak, hogy lelki ember lehessen egy olyan valami, melyet a benne lakozó bűnnek nevez. Minden mélyen gondolkodó, lelki beállítottságú ember ugyanerre az önismeretre fog jutni. Figyelemreméltó, hogy a hívő világ még egy olyan kiemelkedő személyisége, mint Pál apostol, sem tapasztalt változást természetében megtérése után, s nem is helyeződött olyan pozícióba, melyben nem, vagy nem is tudott volna vétkezni. A modern 'evangélikus' mozgalmak azt állítják magukról, hogy ők ilyen állapotban vannak, ezáltal Pált azok sorába helyezik a Róm.7:15-21-ben szereplő állítása alapján, akik nincsenek 'megmentve'. Állításuk tehát óriási nehézségbe ütközik ezeknek a verseknek a fényében. Dávid, egy másik kétségtelenül igaz ember, hasonló módon beszél saját természetének változhatatlanul bűnös mivoltjáról: "Lásd, én bűnben születtem, anyám vétékben fogant engem" (Zsolt.51:7).

A Biblia világos kijelentéseket tesz az ember alapvetően bűnös természetéről. Ha ezzel tisztában vagyunk akkor szükségtelenné válik egy elképzelt személy közbelépése, aki nem a mi emberi természetünkből való, és aki felelős bűneinkért. A Jer.17:9-es vers azt mondja, hogy az ember szive olyannyira reménytelenül bűnös, és csalárd, hogy ténylegesen nem is tudjuk felmérni bűnösségének a nagyságát. Jézus szintén megbélyegezte az emberi természetet, mint alapvetően gonoszat (Mt. 7:11). Préd.9:3-as vers ezt nem fejezhetné ki

304 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

világosabban: "az emberek szive tele van gonoszsággal, és esztelenség van bennük, amíg csak élnek". Ef.4:18-as vers megadja az okát annak, hogy az ember miként idegenedik el Istentől, "Az ő elméjükre sötétség borult, és elidegenedtek az Istennek tetsző élettől, mert megmaradtak tévelygésükben, és megkeményedett a szivük". Istentől való eltávolodásunk okai a lelki vakság, a tudatlan szív, a bennünk levő gondolkodásmód. Ezzel párhuzamban a Gal.5:19-es vers bűneinkről, mint a "test cselekedeteiről" beszél: a saját természetünk, lényünk, az okozói bűneink elkövetésének. E versek egyike sem beszél úgy a bennünk levő bűnök eredetéről, mintha azt az ördög helyezte volna belénk, a bűnös hajlamok olyan valamik, amelyekkel mindannyian természetsszerűleg, születésünknél fogva rendelkezünk, alapvető részei emberi mivoltunknak.

6.2 Az Ördög és a Sátán

Olykor a Biblia szövegének az eredeti szavai lefordíthatatlanul maradnak ("Mammon", a pénz istene a Mt. 6:24-es versben egy arámi példa erre). Mint szó, a 'sátán' egy nem lefordított héber szó, amely 'ellenszegülőt' jelent, míg az ördög a görög szöveg 'diabolosz' szavának a fordítása, jelentései: rágalmazó, pletykás vagy hamis vádló. Ha hisszük, hogy a sátán és az ördög egy rajtunk kívülálló lény, aki a bűnökért felelős, akkor bármikor, amikor ezekkel a szavakkal találkozunk a Bibliában, minden esetben erre a gonosz személyre kell

305 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

vonatkoztatnunk. Azonban e szavak bibliai használata azt mutatja, hogy ezek alkalmazhatóak, mint mindennapos melléknevek átlagos emberek leírására. Ez a tény lehetetlenné teszi azt az állítást, hogy az ördög és sátán szavak, amint a Bibliában vannak használva, mégis, önmagukban is, egy rajtunk kívülálló, mélységesen bűnös személyre vagy lényre utalnak.

A 'SÁTÁN' SZÓ A BIBLIÁBAN

Az 1Kir.11:14-es versben ezt olvashatjuk: "Azután ellenfelet (ugyanaz a zsidó szó szerepel itt, amely máshol 'sátánnak' van fordítva) támasztott az Úr Salamonnak, az edómi Hadadot". És "támasztott Isten másik ellenfelet (egy újabb 'sátánt') is, Rezónt... ellenfele ('sátána') volt Izráelnek (1Kir.11:23-25). Ez nem azt jelenti, hogy Isten támasztott volna egy természetfeletti személyt vagy angyalt, hogy az sátána/ellenfele legyen Salamonnak: mindennapi embereket támasztott. Mt.16:22,23-as versek újabb példával szolgálnak. Péter próbálta figyelmeztetni Jézust, hogy ne menjen Jeruzsálembe, hogy ne haljon meg a kereszten. Jézus megfordulva így szólt Péterhez: "Távozz tőlem sátán, botránkoztatasz engem, mert nem az Isten szerint gondolkozol, hanem az emberek szerint". Péter, mint sátán volt megszólítva. A leírás kristály tiszta afelől, hogy Krisztus nem egy angyalhoz beszélt, vagy egy szörnyhöz, amikor ezeket a szavakat kimondta: Péterrel beszélt.

306 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

Mivel a szó, hogy sátán közvetlenül ellenszegülőt jelent, ezért egy jó személy, akár maga Isten is nevezhető sátánnak. E szó önmagában nem asszociálható szükségszerűleg bűnös tendenciákkal. A bűnösséggel kapcsolatos másodlagos jelentést a sátán szó részben annak a ténynek köszönheti, hogy a mi bűnre hajló természetünk, a saját magunk legnagyobb sátána vagy ellenfele, részben pedig annak, hogy a világi beszédben egy olyan valamire utal, melyet a bűnnel asszociáltak. Maga Isten is lehet egy sátán számunkra abban az értelemben, hogy próbákat hoz az életünkbe, vagy egy rossz cselekvés folyamatának az útjába áll, amelynek nekikezdenénk. Azonban az, hogy Isten sátánnak nevezhető nem jelenti azt, hogy ő bűnös volna.

Sámuel és Krónikák könyvei párhuzamos beszámolókat tartalmaznak ugyanazokról az eseményekről, miként a négy Evangélium is ugyanazokat az eseményeket örökíti meg, azonban különböző beszédmódokat alkalmazva. 2Sám.24:1-es vers feljegyzi: "Az Úr... felingerelte ellenük (Izráel ellen) Dávidot" azért, hogy rávegye arra, hogy tartson Izráelben népszámlálást. A párhuzamos beszámoló az 1Krón.21:1-es versben azt mondja, hogy "A Sátán Izráel ellen támadt, és rávette Dávidot, hogy megszámlálja Izráelt". Egyik versben ezt Isten provokálta, a másikban már Sátán. Az egyetlen következtetés, hogy Isten úgy cselekedett, mint egy 'sátán' vagy ellenfele Dávidnak. Jóbbal ugyanezt tette, amikor próbákat hozott az életébe, Jób ekkor ezt mondta Istenről: "Kegyetlené váltál irántam. Erős kézzel üldözöl engem" (Jób30:21), 'Úgy cselekszel, mint egy sátán

307 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

ellenem', volt az, amit Jób alapján véve állított.

AZ 'ÖRDÖG' SZÓ A BIBLIÁBAN

Az 'ördög' szó esetében ugyanez a helyzet. Jézus azt mondta, "Nem én választottalak titeket (a 12 tanítványt), és egyikőtök ördög? Júdás Iskatóriesről beszélt...", aki egy közönséges, halandó ember volt. Nem egy személyes lényről szólt szarvakkal a fején, sem nem egy un. 'lelki/szellemi lényről'. Az 'ördög' szó itt egyszerűen egy bűnös emberre utal. 1Tim.3:11-es vers egy újabb példát nyújt. Int, hogy a diakónusok feleségei ne legyenek rágalmozók: az eredeti görög szó itt 'diabolos', ugyanaz a szó, mint amely máshol 'ördögnek' van fordítva. Pál figyelmezteti Titust, hogy az idős asszonyok az ekléziában ne legyenek "rágalmozók" azaz 'ördögök' (Tit. 2:3). Hasonló módon azt mondja Timóteusnak (2Tim.3:1,3), hogy "az utolsó napokban... az emberek... lesznek... rágalmozók (ördögök)". Ez nem azt jelenti, hogy az emberek természetfeletti lényekké lesznek, hanem fokozottan bűnösök lesznek. Mindezekből világossá kell, hogy váljék számunkra, hogy az 'ördög', vagy 'sátán' szavak nem egy bukott angyalra utalnak, vagy egy rajtunk kívül álló bűnös lényre.

BŰN, SÁTÁN ÉS ÖRDÖG

A 'sátán' ill. 'ördög' szavak szimbólikusan vannak alkalmazva a bennünk levő természetes, bűnös tendenciák kifejezésére, ezt a 6.1-es Tanulmányban már kifejtettük. Ezek a fő

308 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

'sátánjaink' vagy ellenségeink. Meg vannak személyesítve is, és ezért úgy is lehet beszélni róluk, mint az 'ördögről' - az ellenségünkről, az igazság rágalmozójáról. Ilyen a természetes 'emberünk' - maga az ördög. Az összefüggésről az ördög és a mi gonosz kívánságaink között - azaz a bennünk levő bűn között - számos vers világosan ír: "Mivel pedig a gyermekek (mi magunk) test és vér részesei, ő (Jézus) is hozzájuk hasonlóan részese lett ezeknek, hogy (az ő) halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt" (Zsid.2:14). Az ördögről itt úgy van beszélve, mint aki felelős a halálért. Azonban a halál a "bűn zsoldja" (Róm.6:23). Tehát bizonyos, hogy bűn és ördög párhuzamosak. Jak.1:14-es vers ehhez hasonlóan azt állítja, hogy saját kívánságaink kísértenek minket, arra vezetnek, hogy bűnt kövessünk el, és így végül a halálhoz vezetnek: azonban a Zsid.2:14-es vers kijelenti, hogy az ördög hoz halált. Ugyanaz a vers pedig kijelenti, hogy Jézus a mi természetünkkel bírt azért, hogy megsemmisítse az ördögöt. Ez összehasonlítva a Róm.8:3-mas verssel: "Isten... tulajdon Fiát küldte el a bűnös testhez hasonló formában (emberi természetünket értve ezalatt), és kárhozatra ítélte a bűnt a testben". Tehát az ördög és a bűnös hajlamok, amelyek természetszerűleg vannak bennünk, emberi lényekben ugyanazt jelentik. Alapvetően fontos megérteni, hogy Jézus ugyanúgy kísértetett meg, mint mi. Az ördöggel kapcsolatos tanok félreértéséből adódóan nem leszünk képesek Jézus természetét tisztán látni, és munkáját igazi értékében felbecsülni sem. Reménységünk az üdvösségre

309 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

csak azáltal lehetséges, ha Jézus a mi emberi természetünkkel bírt - az 'ördöggel' saját természetében/önmagában - (Zsid.2:14-18; 4:15). Jézus azáltal volt képes megsemmisíteni az ördögöt a kereszten, hogy legyőzte a saját természetében levő kívánságokat, a bibliai ördögöt (Zsid.2:14). Amennyiben az ördög egy személyes lény, akkor tovább már nem is létezne. A Zsid.9:26-os vers azt mondja, hogy Krisztus megjelent azért, hogy "... eltörölje a bűnt ..." kereszthalála által. A Zsid.2:14-es vers ezzel összhangban kijelenti, hogy Jézus halála által megsemmisítette az ördögöt önmagában. Jézus halála által reménységet adott, "...hogyan megsemmisüljön a bűn hatalmában álló test" (Róm.6:6), az emberi természetet, a bűn olyan formában van kinyilatkoztatva, mint amely magát a testünket jelenti.

"Aki a bűnt cselekszi az ördögtől van ..." (1Jn.3:8), mivel a bűn annak az eredménye, hogy utat engedünk saját, természetes bűnös kívánságainknak (Jak.1:14-15), amelyet a Biblia 'ördögnek' nevez. "... Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa" (1Jn.3:8). Ha nem tévedünk, amikor azt mondjuk, hogy az ördög saját bűnös kívánságainkat jelenti, akkor gonosz kívánságaink munkája ill. eredménye a mi bűneink. Ezt megerősíti az 1Jn.3:5-ös vers: "Ő (Jézus) azért jelent meg, hogy elvegye a bűnöket". Tehát a "bűneink" és az "ördög munkája" megegyeznek egymással. Az ApCsel.5:3-ös vers egy újabb példa az ördög és a bűneink között levő kapcsolatra. Péter azt kérdezte Ananiástól: "... miért szállta meg a Sátán a

310 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

szivedet? ..." Majd a 4-es versben így szólt: "... Mi indította szivedet ilyen cselekedetre? ..." Kigondolni egy rossz dolgot a szívünkben ugyanannyi, mint amikor sátán 'megszállja' azt. Amikor kigondolunk magunkban valamit, például egy bűnös tervet, akkor az belőlünk indul ki. Ha egy asszony gyermeket fog, az nem rajta kívül létezik, benne keletkezik. A Jak.1:14-15-ös versek ugyanezt a módszert használják annak a leírására, hogy a bűnös kívánságok miként fogannak meg bennünk, és szülnek bűnt, amely a halál okozója. A Zsolt.109:6-os vers párhuzamba hoz egy bűnös embert egy 'vádolóval', azaz egy 'sátánnal': "Állíts szembe vele egy bűnös embert, és vádló álljon jobbjá felől", azaz hatalomban álljon felette (vö. Zsolt.110:1).

A MEGSZEMÉLYESÍTÉS

Azonban indokoltan mondható: 'De igenis, hogy a Biblia úgy beszél az ördögről, mintha az személy volna!' Ez helyes, a Zsid.2:14-es vers így ír róla: "azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt". Még egy kevés Biblia olvasás után is észlelhetjük, hogy a Biblia gyakran alkalmaz megszemélyesítéseket - egy elvont ötletéről úgy beszél, mintha az egy személy volna. A Péld.9:1-es vers egy asszonyról beszél, akit 'Bölcsességnek' hívnak, és aki házat épített magának, a Róm.6:23-as vers pedig a bűn zsoldjának megfizetőjét megnevezi, mint a "halált". Ez a jellegzetesség mélyrehatóbban van az 5.Hozzáfűzésben kifejtve. A mi ördögünk, a 'diabolos', gyakran fejezi ki bűnös kívánságainkat. Azonban nekünk nem lehetnek

311 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

elvont rágalmazóink, az ember szívében levő gonosz vágyak nem létezhetnek az embertől elkülönülten, ezért az 'ördög' meg van/lett személyesítve. A bűn gyakran, mint úr van megszemélyesítve (pl. Róm.5:21; 6:6,17, 7:3). Ez érthető, mivel az ördög szintén meg van személyesítve, hiszen az 'ördög' is a bűnre utal. Ehhez hasonlóan Pál úgy beszél az emberről, mint akinek két lénye van, mintha az egyik a testünkön belül létezne (Róm.7:15-21): a testi ember, az 'ördög', aki harcol a lelki emberrel. Azonban bizonyos, hogy nem két szó szerinti, személyes lény küzd bennünk egymással. Természetünknek ez a bűnös része úgy van megszemélyesítve, mint a 'gonosz' rész (Mt.6:13) - ez a bibliai ördög. Ugyanaz a görög kifejezés van itt 'gonosznak' fordítva, mint amely 'gonosz személynek' van fordítva az 1Kor.5:13-ban, kifejezvéen, hogy amikor az ember utat enged a bűnnek, akkor az ő 'gonossága' - sajátmaga - egy 'gonosszá' vagy egy 'ördöggé' válik.

AZ 'ÖRDÖG' ÉS 'SÁTÁN' A VILÁGGAL KAPCSOLATOS SZÖVEG-ÖSSZEFÜGGÉSBEN

Az 'ördög' és 'sátán' szavak a bűnös, gonosz világrend kifejezésére is alkalmazva vannak, amelyben élünk. Az 'ördög' kifejezéssel beszélhetünk az emberiség hierarchiájáról a társadalomban, politikában, pszeudo-vallásokban. Az Újszövetségben az ördög és sátán szavak gyakran utalnak a zsidó és római társadalom politikai vagy szociális hatalmaira. Olvashatunk ördögről, aki börtönbe vetett hívőket (Jel.2:10), utalván a római fennhatóságokra, amely bebörtönözte a hívőket.

312 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

Ugyanebben a szövegösszefüggésben olvashatunk a pergamomi gyülekezetről, mely helyileg ott volt, ahol a sátán trónusa - a római kolóniák kormányzóságának volt a helye Pergamomban, ahol a híveknek egy csoportja is megtalálható volt. Nem mondhatjuk, hogy a Sátánnak személyesen - amennyiben létezik - saját trónusa volt Pergamomban.

A személyes bűn úgy van meghatározva, mint Isten törvényének a megszegése (1Jn.3:4). Azonban a bűn kollektív értelemben is kifejezésre van juttatva a politikai, társadalmi erőkben, melyek szembehelyezkednek Istennel, ezek olyan erők, melyek sokkal hatalmasabbak az egyéniéknél: ez a kollektív erő az, amely néha úgy van megszemélyesítve, mint egy hatalommal rendelkező lény, akit ördögnek neveznek. Ebben az értelemben az iráni és más iszlám erők az Egyesült Államokat "a hatalmas sátánnak" - politikai és vallási ügyeik hatalmas ellenségének nevezték. A 'sátán' és 'ördög' szavak ennél fogva vannak gyakran alkalmazva a Bibliában.

Belejezésül a valóságnak megfelelően kijelenthetjük, hogy ebben a témában még inkább, mint bármelyik másikban, alapvető, hogy a megértésünket a teljes írás kiegyensúlyozott áttekintésére alapozzuk, ahelyett, hogy megdönthetetlen tanokat állítsunk fel néhány vers alapján, amelyek népszerű frázisokat tartalmaznak, és amelyekről úgy tűnik, hogy az ördögre vonatkozó általános hiedelemet támasszák alá. A 6.1-es Tanulmánynak és ennek a fejezetnek a gondos és imádságos újra-olvasása bizonyosan

313 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

nem fog eredmény nélkül maradni. Állíthatjuk, hogy az ezzel a tantétellel kapcsolatos állásfoglalásunk, melyet itt körvonalazunk, az egyetlen mód, amely által képesek lehetünk minden olyan vers következetes és elfogadható megértésére, amelyek az ördögre és a sátánra utalnak. Ezek a szavak, mint közönséges melléknevek is alkalmazhatóak, ill. néhány helyen a bűnre utalnak, amely saját emberi természetünkben rejlik. A legáltalánosabban félreértett kijelentések közül néhányat, melyekre az elterjedt hiedelmek alátámasztásaként szoktak hivatkozni, a Hozzáfűzésekben fogunk mérlegelni, amelyek e tanulmányt kísérik.

Azoknak, akiknek problémájuk van következtetéseink elfogadásával szükséges feltenni önmaguknak a kérdést:

(1) A bűn meg van személyesítve? Világos, hogy igen.

(2) Igaz, hogy a sátán szót lehet csupán úgy használni, mint egy jelzőt? Igen. Akkor mi lehet a probléma annak az elfogadásával, hogy a bűn úgy van megszemélyesítve, mint a mi ellenségünk/sátánunk? A világ gyakran meg van személyesítve János Evangéliumában és leveleiben, milyen jobb elnevezése lehetne ennek a megszemélyesítésnek 'a sátánnál' vagy 'az ördögnél'?

6.3 Démonok

314 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

Az előző két szakasz kifejtette, hogy miért nem hiszünk az ördögben vagy sátánban, mint személyes lényben vagy szörnyben. Amennyiben elfogadjuk, hogy ilyen lény nem létezik, akkor abból bizonyosan következik, hogy a démonok, akiket az ördög szolgálainak hisznek, szintén nem léteznek. Sok emberről úgy tűnik azt gondolja, hogy Isten ad számunkra minden jó dolgot az életben, az ördög és démonai pedig a rossz dolgokat adják, és elveszik a jókat, amelyeket Istentől kaptunk.

A Biblia világos tanítása, hogy Isten minden erő forrása (Ld. 6.1 Tanulmány) és, hogy Ő felelős mind a jó és mind a rossz dolgokért az életünkben.

"Én alkottam a világosságot, én teremtettem a sötétséget, én szerzek békességet, én teremtek bajt, én, az Úr cselekszem mindezt." Ézs.45:7;

"Milyen veszedelem jött az Úrtól Jeruzsálem kapujára!" Mik.1:12;

"Ha megfűjják a kürtöt a városban, nem rémül-e meg a nép? Ha valami baj éri a várost, nem az Úr hozza-e azt?"
Ám.3:6;

Tehát amikor megpróbáltatások között vagyunk el kell fogadnunk, hogy azok Istentől származnak, nem az ördögöt vagy a démonokat kell hibáztatnunk miattuk. Jób elvesztette sok jó dolgát, mellyel Isten megáldotta őt, azonban ő nem azt mondta: "Ezek a démonok

315 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

elvették tőlem mindazt, amit Isten adott nekem." Nem, hallgassuk meg mit mondott:

"Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úr neve!" Jóbl:21;

"Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk." Jób2:10;

Amikor megértjük, hogy minden dolog Istentől származik, akkor amikor problémáink lesznek az életben imádkozhatunk Istenhez, hogy vegye el azokat, és ha ezt nem teszi meg, akkor bizonyosak lehetünk abban, hogy Isten ezeket jellemünk megtisztítása/fejlődése érdekében adta nekünk, hosszútávon a javunkat szolgálják.

"És elfeledkeztetek a bátorításról, amely nektek, mint fiaknak szól: 'Fiam ne vedd meg az Úr fenyítését, és ne csüggedj el, ha megfedd téged, mert akit szeret az Úr (nem a démonok), azt megfenyíti, és megostoroz mindenkit, akit fiává fogad.' Szenvedjétek el a fenyítést, hiszen úgy bánik veletek az Isten, mint fiaival. Hát milyen fiú az, akit nem fenyít az apja? Ha pedig fenyítés nélkül maradtok, amelyben mindenki részesül, fattyak vagytok nem pedig fiak" (Zsid.12:5-8).

ISTEN: MINDEN ERŐ FORRÁSA

Isten minden erőnek a forrása:

"Én vagyok az Úr, nincs más, nincs Isten (a héber szó, amely 'Istennek' van

316 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

fordítva 'erőt' jelent) rajtam kívül!"
Ézs.45:5;

"Van-e Isten rajtam kívül? Nincsen
köszikla, nem tudok róla!", Isten mondja
Ézs.44:8;

"Az Úr az Isten, és nincs más rajta
kívül" 5Móz.4:35.

Az ilyen jellegű kijelentések újra és újra előfordulnak végig a Bibliában. Mivel Isten minden erő forrása, és Ő az egyetlen Isten, ennél fogva Ő egy féltékeny Isten, amint erre gyakran emlékeztet is minket. (pl. 2Móz.20:5; 5Móz.4:24).

Isten féltékennyé lesz, amikor népe elkezd hinni más istenekben, amikor azt mondják neki, 'Te hatalmas Isten vagy, erőteljes Isten, de valójában azt hiszem, hogy van még néhány más isten is rajtad kívül, még akkor is, ha azok nem annyira erősek mint Te vagy'. Ez az amiért nem hihetjük el, hogy léteznek démonok vagy egy ördög ugyanúgy, ahogyan létezik az igaz Isten is. Ez pontosan az a hiba volt, amelyet Izráel is elkövetett. Az Ószövetség jelentős része foglalkozik azzal a témával, hogy az Izráeliták mennyire ingerelték Istent, amikor más istenekben hittek ugyanúgy, mint Őbenne. A Bibliából meg fogjuk látni, hogy a démonok, amelyekben az emberek ma hisznek, megegyeznek azokkal a hamis istenekkel, amelyekben Izráel hitt.

A DÉMONOK BÁLVÁNYOK

317 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

Az első Korinthusiakhoz írt levélben Pál kifejti, hogy a hívőknek miért nem lehet semmi közük a bálványok tiszteletéhez, vagy miért nem hihetnek az e fajta dolgokban. A bibliai időkben az emberek a démonokat kis isteneknek hitték, akiknek a tisztelése megállíthatja az emberek életébe jövő problémákat. Ezért elkészítették a különböző démonok modeljeit, amelyek megegyeztek a bálványokkal, és imádták/ tisztelték őket. Ez a magyarázata annak, amiért Pál a levelében az 'ördög' és 'bálvány' szavakat, mint váltófogalmakat használja:

"...amit a pogányok áldoznak, az ördögöknek áldozzák és nem Istennek: azt pedig nem szeretném, ha ti az ördögökkel lennétek közösségben... De ha valaki azt mondja nektek: 'Ez bálványáldozati hús', ne egyétek meg amiatt, aki erre figyelmeztetett... " (1Kor.10:20,28). Tehát a bálványok és démonok ugyanazt jelentik. Figyelemreméltó, amint Pál azt mondja, hogy démonoknak (bálványoknak) áldoznak és nem Istennek - a démonok nem voltak istenek, és mivel csak egyetlen Isten van, abból az következik, hogy a démonoknak egyáltalán nincs valóságos erejük, nem istenek. Ez a pont a leghatározottabban az 1Kor.8:4-es versben van kijelentve:

"Ami tehát a bálványáldozati hús evését illeti, tudjuk, hogy nincs bálvány (amely megegyezik a démonnal) a világon, és hogy Isten sincs más, csak egy". Bálványok vagy démonok egyáltalán nem léteznek. Csak egyetlen igaz Isten és erő létezik a világban. Majd Pál folytatja az 5. és 6. versben:

318 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

„Mert ha vannak is úgynevezett istenek... mint ahogyan sok isten és sok úr van (ahogyan ma az emberek a démonok többfajta típusában hisznek - egy bizonyos démon az okozója annak, hogy valaki elveszíti a munkáját, egy másik miatt a feleség elhagyja a férjét, stb.) nekünk (az igazi hívőknek) mégis egyetlen Istenünk az Atya, akitől van a mindenség” (mind jó és rossz dolgok, mint ahogyan ezt a korábbi idézetekben is láthattuk).

További bizonyítékot találhatunk az ApCsel.17:16-18-ban arról, hogy az emberek az Újszövetségi időkben a démonokat bálványoknak vagy 'isteneknek' hitték, leírja ahogyan Pál Athénban prédikált, abban a városban, amely "tele volt bálványokkal", sok különböző bálványt imádtak ott. Miután az emberek hallották Pált hirdetni az Evangéliumot, azt mondták: "Ügylátszik, hogy idegen (vagyis új) istenség hirdetője, mivel Jézust és a feltámadást hirdette". Tehát az emberek azt gondolták, hogy 'Jézus' és a 'feltámadás' új démonok vagy bálványok voltak. Ha elolvassuk a fejezet további részét látni fogjuk, hogy Pál hogyan folytatta a tanítást az igazságról ezeknek az embereknek, a 22. versben azt mondta: "minden tekintetben nagyon vallásos embereknek látlak titeket" (szó szerint: ragaszkodóknak a démonimádáshoz), majd arról beszélt, hogy Isten nincs jelen a démonaikban vagy bálványaikban. Emlékezzünk arra, hogy Isten az egyetlen erőforrás. Amennyiben nincs jelen a démonokban, akkor a démonoknak nincs erejük, mivel nincs más erőforrás a világegyetemben - tehát ezek nem léteznek.

319 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

AZ ÓSZÖVETSÉGI 'DÉMONOK' BÁLVÁNYOK VOLTAK

Az Ószövetségbe visszatekintve több bizonyítékát találhatjuk annak, hogy a démonok megegyeznek a bálványokkal. Az 5Móz.28:28 és 59-61-es versek előre kijelentik, hogy az elmezavar egyike lesz azoknak a büntetéseknek, amelyek a bálvány/démonimádás következményei lehetnek. Ez magyarázatul szolgál a démonok és szellemi betegségek közötti asszociációra az Újszövetségben. Azonban vegyük figyelembe, hogy a démon kifejezés a betegséggel van asszociálva és nem a bűnnel. Nem olvassuk azt Krisztusról, hogy kiüzi az irigység, gyilkosság stb. démonait. Az is figyelemreméltó, hogy a Biblia úgy beszél az emberekről, mint akik démonokkal/betegségekkel bírnak, mintsem azt mondaná, hogy a démonok okozták a betegségeiket. Jelentősséggel bír, hogy az Ószövetség görög fordítása (Septuaginta) a 'daimonion' szót használja a bálvány jelölésére az 5Móz.32:17-es és Zsolt.106:37-es versekben, ez a szó van az Újszövetségben démonnak fordítva. A Zsolt.106:36-39-es szakasz Izráel bűneiről ír, és a kánaáni bálványokat a démonokhoz hasonlítja:

"(Az Izráeliták) Bálványaikat tisztelték, amelyek csapdába ejtették őket. Feláldozták fiaikat és leányaikat a szellemeknek. Ártatlan vért ontottak, fiaik és leányaik vérét, akiket a kánaáni bálványoknak áldoztak... Beszennyezték magukat cselekedeteikkel, erkölcstelen tetteikkel."

320 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

Teljesen egyértelmű, hogy a démon csupán egy másik elnevezése a bálványoknak. Démontiszteletük Isten által úgy van meghatározva, mint akik saját cselekedeteiket, tetteiket tisztelték, mivel a démonokban való hitük az emberi képzeleterő eredménye volt, a bálványokat, melyeket ők maguk teremtettek/alkottak "saját cselekedeteik" voltak. Tehát azok, akik ma hisznek a démonokban, olyan dolgokban hisznek, melyek az emberek által vannak elképzelve, az emberek alkotásaiban hisznek, mint sem abban, amit Isten tanított nekünk.

5Móz.32:15-24-es szakasz leírja, hogy Istent mennyire bosszantja, amikor népe démonokban kezd el hinni: Izráel "... elvetette Istent, alkotóját, elhagyta szabadító kőszikláját. Idegen istenekkel ingerelték, utálatosságokkal bosszantották. Szellemeknek áldoztak nem Istennek, isteneknek, akiket nem ismertek, újaknak, kik nemrég jöttek, akiket az atyák még nem félték. Kőszikládat, aki nemzett, elfeledted: elfeledted Istent, aki világra hozott! Látta az Úr, és megutálta bosszúságában fiait s leányait, és ezt mondta: Elrejttem arcom előlük, meglátom, mi lesz a végük! Állhatatlan nemzedék ez, fiak, kikben hűség nincsen. Semmit érő istennel ingereltek, hiábavalóságokkal bosszantottak. Semmit érő néppel ingerlem én is, bolond nemzettel bosszantom őket. Mert tűz lobban fel haragomtól, ég a Se'ól fenekéig, megemészti a földet s gyümölcsét, felgyújtja a hegyek alapjait. Veszedelmet halmozok rájuk, nyilaim mind rájuk szórom, éhség gyötri, láz emészti őket és a keserű halál: vérengző vadakat

321 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

küldök rájuk és porban csúszó mérges kígyókat”.

Tehát Isten úgy jellemzi a démonokat, mint amelyek megegyeznek a bálványokkal, utálatosságokkal és hiábavalóságokkal - olyan dolgokkal, melyekben felesleges hinni, amelyek nem léteznek. A démonokban való hit az Istenben való teljes hit hiányát mutatja. Nem könnyű elhinni, hogy Istentől származik minden, mind a jó, mind a rossz dolgok az életben. Könnyebb azt gondolni, hogy a rossz dolgok valaki mástól erednek, mivel ha elfogadnánk, hogy azok valóban Istentől származnak, akkor szükségszerűen abban is kell tudnunk hinni, hogy Isten meg fog szabadítani ezektől, vagy, hogy ezek végső soron a javunkat szolgálják.

ÚJSZÖVETSÉGI DÉMONOK

Azonban feltehető a kérdés, "Mi a helyzet azokkal az újszövetségi versekkel, amelyek világosan a démonokról beszélnek?"

Egy dologgal tisztában kell lennünk: A Biblia nem mond ellent önmagának, az a Mindenható Isten Igéje/ Szava. Ha Isten világosan kinyilatkoztatta számunkra, hogy tőle származnak a problémáink, és Ő minden erő forrása, akkor a Biblia nem mondhatja nekünk egyben azt is, hogy a démonok - Istennel szembenálló kis istenek - hozzák ezeket a dolgokat ránk. Lényeges, hogy a 'démon' szó csupán négyszer fordul elő az Ószövetségben, és mindig a bálványimádással kapcsolatban, azonban számos esetben előfordul az evangé-

322 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

liumokban. Erre magyarázatul szolgálhat az, hogy abban az időben, amikor az Újszövetség íródott, ez volt a jellemző szójárás, bármilyen betegségre, amelyre nem találtak magyarázatot, azt mondták, hogy a démonok munkájából származik. Amennyiben a démonok valóban léteznek, és felelősek a problémáinkért és betegségeinkért, akkor többet olvashatnánk róluk az Ószövetségben. Azonban ott ilyen szövegösszefüggésben egyáltalán nem olvashatunk róluk.

DÉMONOK AZ ÚJSZÖVETSÉGBEN

Azt mondani, hogy démonok jöttek ki valakiből, egyenlő azzal, ha azt állítjuk, hogy valaki elmebajból gyógyult meg, vagy egy olyan betegségből, amelyre abban az időben még nem találtak magyarázatot. Az első században élt emberek hajlamosak voltak minden miatt, amit nem értettek, elképzelt lényeket hibáztatni, melyeket démonoknak neveztek. Az elmezavarban szenvedőkre, mivel erre a betegségre nehéz volt magyarázatot találni az orvostudomány akkori szintjével, azt mondták, hogy "démonok által vannak megszállva". Az ószövetségi időkben a gonosz vagy tisztátalan lélek zavaros elmebeli állapotra vonatkozott (Bír.9:23; 1Sám.16:14; 18:10). Az újszövetségi időkben a gonosz lélektől, vagy démontól való megszállottság kifejezése, azokra kezdett vonatkozni, akik szellemi betegségekben szenvedtek. A démonok és betegségek közötti asszociációt mutatja be a következő idézet: "Amikor este lett, sok megszállottat vittek hozzá (Jézushoz), ő pedig szóval űzte ki a tisztátalan lelkeket, és minden beteget

323 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

meggyógyított, hogy beteljesedjenek az Ézsaiás próféta által mondottak (az Ószövetségben): 'Erőtlenségünket ő vette el, és betegségeinket ő hordozta'" (Mt.8:16,17). Tehát az emberi erőtlenségek és betegségek megfelelnek a démonoktól vagy gonosz lelkektől való megszállottságnak. Az emberek azt gondolták, hogy ördögnek kell lennie Jézusban, mert őrjöng (őrült) - "Ördög van benne és őrjöng" (Jn.10:20; 7:19,20; 8:52). Tehát azt hitték, hogy démonok okozzák az őrültséget.

A BETEGEK MEGGYÓGYÍTÁSA

Az olyan emberekről, akik "démonoktól való megszállottságból" gyógyultak meg, azt mondták, hogy "ép elmére" jutottak - Mk.5:15; Luk.8:35. Ez magában foglalja, hogy az "ördögtől/ démonoktól való megszállottság" egy másik kifejezési módja volt annak, ha valaki szellemileg nem volt egészséges, azaz nem volt ép elméjű. Az un. "démonoktól megszálltakról" úgy beszéltek, hogy "meggyógyultak" - Mt.4:24; 12:22; 17:18 -, amely magában foglalja, hogy a démonoktól való megszállottság a betegségnek volt egy másik kifejezési formája.

A Lk.10:9-es versben Jézus azt mondta 70 tanítványának, hogy menjenek és gyógyítsák a betegeket, amit meg is tettek. Visszatérve ezt mondták, (17.vers): "még az ördögök is engedelmeskednek nekünk a te nevedre"- tehát az ördögök és betegségek újból egyenlővé vannak téve. Az apostolok néha meggyógyítottak betegeket Jézus nevében, az előbbi idézet erre volt egy példa (Ld. még ApCsel.3:6; 9:34).

324 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

A KOR SZÓJÁRÁSA

Láttuk, hogy az Újszövetség idején a kor szójárása volt valakiről úgy beszélni, hogy az ördögtől van megszállva, ha elmebaja volt, vagy olyan betegsége, melyre az emberek akkor még nem találtak magyarázatot. Az ezzel egyidejű római és görög kultúrában az volt a hiedelem, hogy ha valaki a démonok hatalmába került, akkor abból elmebaj keletkezett. Azok a 'keresztények', akik hisznek a démonok létezésében, ténylegesen azt állítják, hogy az akkori pogány, ezekre a területekre jellemző hiedelmek tökéletesen igazak voltak. A Biblia olyan nyelvezettel van megírva, melyet az emberek megérthetnek. Az, hogy az akkori kor kifejezésmódját használja, nem azt jelenti, hogy Jézus vagy az Izráeliták valóban hittek volna a démonok létezésében. Ehhez hasonlóan, ha ma azt mondjuk, hogy valaki holdkóros, azzal kifejezzük, hogy valaki szellemileg beteg. Évekkel ezelőtt az emberek azt hitték, hogy ha valaki kimegy este sétálni, amikor tiszta a Hold, akkor a Hold megigézheti és szellemileg beteggé válhat. Ma azt a szót, hogy 'holdkóros', akkor használjuk, ha valakiről ki akarjuk fejezni, hogy örült, azonban ezzel nem az abban való hitünket fejezzük ki, hogy ezt a betegséget a Hold okozza.

Ha ezeket a szavakat 2000 év múlva olvasnák az emberek - amennyiben Jézus addig nem tér vissza - azt gondolnák, hogy mi azt hittük, hogy az örültséget a Hold okozza, azonban tévednének, hiszen csupán saját korunk kifejezésmódját használjuk, ahogyan Jézus is

325 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

ezt tette 2000 évvel ezelőtt. Hasonlóképpen bizonyos öröklődő rendellenességeket például "Szt. Vitus Táncának" nevezünk, melyeket sem nem Szt. Vitus, sem nem a tánc okozott, azonban mégis a mai szóhasználattal élve Szt. Vitus Táncának nevezzük. Bizonyos, hogy Jézus Krisztus nem December 25.-én született: mégis a 'Karácsony' (az eredeti angol szó Christmas) kifejezést használjuk általában ezzel a dátummal kapcsolatban, noha sokan nem hisszük, hogy meg kell ünnepelnünk ezt a napot, mint Jézus születésnapját. A hét napjainak nevei pogány, bálvány istentiszteletekre vannak alapozva - pl. 'vasárnap' (angol: Sunday) azt jelenti, hogy 'a nap, amely arra van szentelve, hogy imádjuk a Napot', 'szombat' (angol: Saturday) napján a Szaturnusz bolygót tisztelték, hétfőn a Holdat stb. E nevek használata nem jelenti azt részünkről, hogy osztozunk azoknak a pogányoknak a hitében, akik eredetileg ezeket a szavakat megalkották. 'Influenza' hasonlóan egy általánosan használt kifejezés ma, pontos jelentése: 'démonoktól befolyásolt'. Dániel Baltazárnak lett átkeresztelve, egy olyan nevet kapott, amely egy pogány istent takar, és az ihletett feljegyzés a Dán.4:19-es versben mégis Baltazárnak nevezi Dánielt anélkül, hogy felhívna a figyelmünket ennek a névnek a negatív viselőjére. Beszélhetünk a 'Pápáról', mintha azzal valóban azonosítanánk valakit, mégis tisztában lehetünk vele, hogy helytelen hinni benne, hogy az a személy valóban egy 'pápa' vagy Atya volna (Mt.23:9).

Ezékiel idejében létezett egy monda, miszerint Izráel földje felelős volt bizonyos

326 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

szerencsétlenségekért, melyek a rajta lakó emberekkel estek meg. Ez nem volt igaz, Isten Izráelhez mégis az akkor népszerű elképzelést alkalmazva szólt, "így szól az én Uram, az Úr: Bár azt mondják, hogy emberevő föld vagy, mert elszoktad pusztítani a rajtad élő népeket, nem eszel embert, és nem pusztítod el a rajtad élő népeket - így szól az én Uram, az Úr" (Ezék.36:13,14). Létezett egy általános pogány elképzelés, miszerint a tenger egy hatalmas szörny, s az a vágya, hogy elnyelje a földet. Míg ez bizonyosan nem igaz, a Biblia gyakran alkalmazza ezt a képet azért, hogy segítsen a kezdő Bibliaolvasóknak megragadni azt az eszmét, amelyet bemutat: Ld. Jób 7:12); Ám.9:3; Jer.5:22; Zsolt.89:9; Hab.3:10; Mt.14:24; Mk.4:30. Az asszír mitológia ezt a lázadó tengeri szörnyet 'Ráhábnak' nevezi, és ez az a név, amelyet az egyiptomi tengeri szörnynek adtak az Ézs.51:9-es versben. Mivel a Biblia Isten által ihletett, lehetetlen, hogy pusztán visszatükrözze a pogány befolyásokat, melyek jellemzőek voltak abban az időben, amelyben íródott. Bizonyos, hogy Isten tudatosan hivatkozott az akkor időszerű hiedelmekre azért, hogy rámutasson arra, hogy Ő minden erő végső forrása: Ő az egyetlen, aki ellenőrizheti a tengeri 'szörnyet', olyannyira, hogy az meg is teszi az Ő akaratát. Isten helyreigazította az emberek hitében levő alapvető tévedést, amely abban állt, hogy léteznek működésben levő erők a világban, melyek nincsenek alávetve Isten ellenőrzésének, és ennél fogva gonoszak. A Biblia azonban ebben az esetben nem terjed ki e hiedelmek becsmélésére, miszerint egy

327 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

erőteltjes szörny bujkál a tengerben, ill.,
hogy a tenger egy szörny.

Egy másik példát találhatunk erre a villámlásról és a viharról, mint "menekülő kígyóról" (Jób 26:13; Ézs 27:1) szóló leírásban. Ez bizonyosan az akkori kor pogány elképzeléséről tesz említést, miszerint a villámló és félelmetes felhőképződmények valójában egy óriási kígyó valóságos láthatóságai voltak. Ezek a versek nem világítanak rá az ilyen elképzelések valótlanságaira ill. nem kísérelnek meg tudományos magyarázatokat nyújtani. Ehelyett arra helyezik a hangsúlyt, hogy mindezek Isten ellenőrzése alá tartoznak. Krisztus viszonyulása a démonokban való hit uralkodó helyzetéhez ugyanilyen jellegű ebből a szempontból: csodái világosan bizonyították, hogy Isten ereje teljes és tökéletes, korlátlan az emberiség un. démonokkal kapcsolatos babonáival szemben. Akik úgy gondolják, hogy az Újszövetség démonokkal kapcsolatos feljegyzései igazolják, hogy ilyen lények valóban léteznek, azoknak szükségszerűen el kell fogadniuk azokat az elképzeléseket is, hogy a tenger valóban egy szörny, a villámlás pedig tényleg egy hatalmas kígyó. Bizonyosan lényeges pont annak a felismerése, hogy a Biblia annak a kornak a nyelvezetét használja, amelyben íródott, anélkül, hogy szükségszerűen alátámasztaná a hiedelmeket, amelyek nyelvezete alapjait képezik. Láthattuk, hogy korunk kifejezéseinek alkalmazása hasonló ehhez. A Biblia azért teszi ezt, hogy megerősítse az olyan alapvető igazságokat, amelyeket a 6.1 és 6.2-es

328 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

Tanulmányokban már kifejtettünk -, hogy Isten Mindenható, Ő felelős megpróbáltatásainkért, a bűn belőlünk származik - mindezek akkor nyerik el értelmüket számunkra, amikor tisztán látjuk, és méltányoljuk Isten üdvözítő hatalmának nagyságát. Az un. 'magasabb kritika' folytonosan kiássa az összefüggő láncszemeket a Szentírás nyelvezete és a keletkezésének idején létezett szomszédos kultúrák hiedelmei és elképzelései között. Mindezek a hasonlóságok érthetőekké válnak számunkra, amikor tisztán látjuk, hogy a Biblia a helyi hiedelmekre való kifejezéseket használhat, azonban ezt azért teszi, hogy leszögezze a pontot, miszerint Jahve, az egyetlen igaz Isten, sokkal hatalmasabb az emberiség kicsinyes elképzeléseinél, amelyek ismereteseek lehetnek azok számára, akik elsőként olvassák az ihletett kinyilatkoztatást, újonnan a próféták szájából.

Számos alkalommal alkalmazza az Újszövetség az akkori kor kifejezéseit mindennemű helyesbités nélkül. Íme néhány példa erre:

- Egy farizeus megvádolta Jézust azzal, hogy egy Belzebub nevezetű hamis isten által viszi véghez csodáit. Jézus így válaszolt, "És ha én Belzebubbal űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok kivel űzik ki?" (Mt.12:27). 2Kir.1:2-es vers világosan kijelenti, hogy Belzebub a Filiszteusok egy hamis istene volt. Jézus nem azt válaszolta, hogy 'Nézd Belzebub egy hamis isten volt, így a te vádolásod nem állja meg a helyét'. Úgy beszélt, mintha Belzebub valóban létezne, mivel abban volt érdekelt, hogy

329 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

átadja üzenetét az embereknek, akiknek prédikált. Jézus hasonló módon beszélt a démonok kiűzésével kapcsolatban is - nem azt mondogatta, hogy 'azok valójában nem is léteznek', csupán annak a kornak a szójárását alkalmazva hirdette az Evangéliumot.

- Az ApCsel.16:16-18-as szakasz Lukács ihletett szavait tartalmazza: "...egy szolgálóleány jött velünk szembe, akiben jövendőmondó lélek volt ...". Amint a Diaglott fordítás lábjegyzetében is szerepel, a jövendőmondás ill. az eredeti szövegben "Python" a jövendelés istene / démonja volt, akiben az első században hittek, lehetséges, hogy ez megegyezett Apollo istennel. Tehát Python bizonyosan nem létezett, azonban Lukács mégsem mondja azt, hogy 'a lány, aki Python szellem hatalmában volt, amely szellem mellesleg egy hamis isten, aki egyébként nem is létezik...'. Hasonló módon az evangéliumok sem beszélnek úgy, hogy 'Jézus kiűzött démonokat, akik mellesleg nem is léteznek, ez csupán a Jézus korára jellemző szójárás a betegségekkel kapcsolatban'.

- A Lk.5.32-es vers feljegyzi Jézus bűnös farizeusokhoz és az írástudókhoz intézett szavait: "Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam ...". Azaz nem azért jött, hogy azokat hívja, akik azt hiszik önmagukról, hogy igazak. Jézus hozzájuk saját kifejezéseiket alkalmazva szólt annak ellenére, hogy ténylegesen olyan szót használt, amely nem fedte a valóságot. A Lk.19:20-23-as szakasz bemutatja Jézust, amint a táalentumokról szóló példázatban az egy minát kapott szolgálta

330 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

valótlanságot állító szavait használja, amikor megfeddi a gonosz szolgát, anélkül, hogy helyesbítené annak szavait.

- A Biblia sokszor használja azt a kifejezést, hogy le- ill. felmegy a Nap, ez csak az emberek által alkalmazott kifejezési forma, tudományosan helytelen. Hasonló módon a betegségekről is a szó szoros értelmében helytelen 'démon' kifejezéssel beszél. Az ApCsel.5:3-as versben azt olvassuk, hogy Anániás hazudott a Szentléleknek. Ilyet tenni bizonyosan nem lehetséges, továbbá arról is, amit Anániás kigondolt magában, hogy megtesz, mint tényről beszél, noha nem volt az.

- Számos bibliai példa van az olyan kifejezések alkalmazására, amelyek érthetőek voltak abban az időben, amikor leírták őket, azonban ma már szokatlanok számunkra, például "bőrért bőrt" (Jób 2:4), a bőr kereskedelem ősi gyakorlatára vonatkozik. Az eredeti héber Ószövetség a férfi prostituáltat "kutyának" nevezi az 5Móz.23:18-as versben. A démon kifejezés egy ehhez hasonló példa.

- A Krisztus idejében élt zsidók azt gondolták önmagukról, hogy "igazak", mivel Ábrahám leszármazottai voltak. Jézus ennél fogva úgy is szólt hozzájuk, mint igazakhoz (Mt.9:12,13), ezt mondta: "Tudom, hogy Ábrahám utódai vagytok" (Jn.8:37). Azonban nem hitte rólu­k azt, hogy ők valóban igazak volnának, amint ezt oly gyakran tisztázta is, és ahogyan ezt nyíltan ki is fejtette a Jn.8:39-44-es szakaszban szereplő megnyilvánulásában, arról hogy ők nem voltak Ábrahám utódai. Tehát Jézus

331 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

az emberek elképzelései felől látszólagosan nem foglalt állást, nem mondott ellent azoknak azonnal, azonban e helyett bizonyosságot tett az igazságról nekik. Láthattuk, hogy ez volt Isten megközelítése is abban, ahogyan kezelte a pogány hiedelmeket, melyek az ószövetségi időkben voltak elterjedtek. Krisztus viszonyulása a démonokhoz az Újszövetség idején megegyezett ezzel, Isten által támogatott csodái világossá tették, hogy a betegségek Istentől származnak, nem pedig bármilyen más erőtől, hiszen Isten volt az, aki rendelkezett azzal a hatalmas erővel, amely meggyógyította őket.

- Pál híres görög költőktől idézett, olyanoktól, akik a Bibliától idegen eszméktől voltak áthatva, abból a célból tette ezt, hogy zavarba hozza vele azokat, akik hittek e költők tanításaiban (Tit.1:12; ApCsel.17:28). Amit mi is kifejtünk most, az össze van foglalva Pál válasza által, mikor egy olyan oltárt talált, amely az "ismeretlen isten" számára volt szentelve, amely bármely pogány istenség számára lehetett volna felállítva, de aki felett az athéniek szemet hunytak. Ahelyett, hogy magyarázatot tartott volna nekik hitük helytelenségéről, abból a hitbéli állapotból kiindulva, amelyben akkor voltak, vezette el őket az arról az egyetlen igaz Istenről szóló tanítás megértéséig, akit ők nem ismertek (ApCsel.17:22,23).

- Az Ef.2:2-es vers "...a levegő birodalmának fejedelméről ..." beszél. Itt egyértelműen Zoroaszter hitregebeli fogalmára van hivatkozva - olyan dologra, amelyben Pál

332 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

olvasói egykor hittek. Pál azt mondja, hogy ők valamikor a "levegő birodalmának fejedelme" alatt éltek. Ugyanezen a versen belül ezt meg is határozza, mint azt a lelket, amely az engedetlenség fiaiban működik, azaz a természetes embereken. Korábban egy mennyei szellemi / lelki fejedelem pogány fogalmában hittek, Pál ezúttal leszögezi, hogy valójában az az erő, amelynek formailag egykor alá voltak vetve, a saját gonosz mivoltjuk volt. Tehát miközben a pogány elképzelésre hivatkozik, és arról mindennemű helyreigazítás nélkül beszél, rámutat az igazságra a bűnt illetőleg.

- Az ApCsel.28:3-6-os szakaszban arról olvashatunk, hogy egy vipera megmarta Pált, majd a kezén csüngött. Az emberek akik ezt látták azt gondolták róla, hogy gyilkos, akit "az isteni bosszúállás" nem hagy élni. Ez a feltételezésük teljesen helytelen volt. Azonban Pál nem kezdett el hosszas magyarázatokba bocsátkozni e dolog felől, ehelyett mutatott egy csodát - lerázta magáról a kígyót anélkül, hogy bármi baja esett volna.

Jézus csodái leleplezték a működési területein létező elképzelések valótlanosságait, a démonokat illetően, anélkül, hogy ezeket szavak által igazította volna helyre. A Lk.5:21-es versben a zsidók két téves állítást tettek Jézusról: az egyik az volt, hogy Jézus istenkáromló, a másik pedig, hogy egyedül Isten képes megbocsátani a bűnöket. Jézus szavak által nem kezdte el őket helyreigazítani, ehelyett tett egy csodát, mely bizonyosságát adta állításaik hamisságának.

333 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

- Jézus kétségtelenül abban hitt, hogy a cselekedetek, és nem a szavak tesznek bizonyosságot az emberről. Ritkán leplezett le közvetlen módon téves eszméket, nem tett arról sem közvetlen kijelentést, hogy a Mózesi Törvények nem képesek számunkra az üdvösségünket előidézni, azonban bizonyosságot tett cselekedetei által, hogy mi az igazság felőle, pl. a szombat napi gyógyításai révén. Amikor Jézusról helytelenül azt feltételezték, hogy samáriai, nem kezdte el ezt tagadni (Jn.8:48,49 vö. 4:7-9) annak ellenére sem, hogy zsidó származása, Ábrahámtól való leszármazottsága fontos tényezője volt Isten üdvösség tervének (Jn.4:22).

Jézus még azt sem, amikor a zsidók levonták a téves következtetést (szándékosan), hogy ő "egyenlővé tette magát Istennel" (Jn.5:18), kezdte el határozottan tagadni, ehelyett nyomatékosan kijelentette, hogy az általa véghezvitt csodák bizonyosságot tesznek arról, hogy ő valóban Isten nevében munkálkodik / cselekszik, és ennél fogva ő NEM egyenlő az Atyával. Jézus csodái hasonlóan mutattak rá a démonokban való hit helytelenségére is. Krisztus azon csodája, amikor meggyógyított egy beteget a Bethesda tavánál, arra szolgált, hogy felfedje a zsidó mitosz valótlanágát, miszerint egy angyal időnként leszáll a Bethesda tóra, felkavarja a vizét, és aki először lép bele ebbe a vízbe meggyógyul. Ez a monda anélkül lett feljegyezve, hogy állást foglalnának az igazsága felől, azonban a feljegyzés Krisztus csodájáról önmagában leplezi le ezt a képtelenséget (Jn.5:4).

334 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

-A 2Pt.2:4-es vers azt mondja a bűnös emberekről, hogy "az alvilág sötét mélységébe" (az eredeti görög szó: Tartarean) mennek (ez több változatban is pokolnak van fordítva). Tartarean egy misztikus hely volt az alvilágban, azonban Péter nem helyesbíti ezt az elképzelést, hanem inkább mint a teljes megsemmisülés és büntetés szimbólumát alkalmazza, amely a bűnre következik. Krisztus szóhasználata a Gyehenna kifejezést illetően egy ehhez hasonló példa (Ld. 4.9-es Tanulmány).

VALÓBAN OKOZNAK A DÉMONOK BETEGSÉGEKET?

Mindenkinek, aki hisz a démonok létezésében fel kell tennie a kérdést önmagának: "Amikor beteg vagyok, akkor azt a démonok okozzák?" Amennyiben az Újszövetség démonokra történő utalásairól azt gondoljuk, hogy azok valóban kis istenkékre vonatkoznak, akik körbe járnak, hogy bajt okozhassanak, akkor igennel kell válaszolnunk. Ebben az esetben milyen magyarázatot tudunk adni arra a tényre, hogy ma már sok olyan betegséget, amelyek miatt a démonokat hibáztatták / hibáztatják, meg lehet gyógyítani ill. fékezni? A malária a klasszikus példája ennek. Az afrikai emberek többsége úgy hitte egészen mostanáig, hogy a maláriát a démonok okozzák, azonban tudjuk, hogy ez a betegség gyógyítható kinin ill. más gyógyszerek segítségével. Elképzelhető-e, hogy amikor a démonok meglátják a kis sárga tablettákat lecsúszni az ember torkán, akkor megrémülnek és elrepülnek? Néhány olyan betegséget, amelyeket Jézus meg-

335 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

gyógyított, és amelyekről azt olvashatjuk, hogy démonok munkáinak voltak eredményei, mára már azonosítottak, mint pl. merevgörcs, epilepszia - mindkettő enyhíthető gyógyszerek által.

Egy barátom Ugandából egy Kampala melletti faluból származik. Elmesélte, hogy az emberek ott valamikor azt hitték, hogy a maláriát a démonok okozzák, azonban amikor egyszer szentani lehetett annak, hogy a gyógyszerek milyen könnyen meg tudják ezt a betegséget fékezni, akkor felhagytak azzal, hogy miatta a démonokat okozzák. Azonban, amikor egyiküknek az agyát támadta meg a malária (súlyos szellemi betegséget okozva), akkor azt még mindig a démonoknak tulajdonították. Történt egyszer, hogy egy doktor látogatott hozzájuk egy közeli városból, és erős anti-malária gyógyszert ajánlott fel nekik gyógyulásuk érdekében, azonban ezt elutasították azzal az indokkal, hogy nekik olyan valamire van szükségük, melynek segítségével küzdhetnek a démonok ellen, s nem a malária ellen. Az orvos később visszatérve ezt mondta, "Van egy gyógyszerem amely el fogja űzni a démonokat", a beteg ekkor mohón bevette a gyógyszert, és jobban lett. Ez a másodszorra ajánlott tablettá ugyanaz volt, mint az elsőként felajánlott. Ez az orvos nem hitt a démonokban, azonban ezeknek az embereknek a szóhasználatát alkalmazva kapcsolatot volt képes létesíteni velük - éppúgy, ahogyan ezt a hatalmas "Gyógyító", az Úr Jézus is tette 2000 évvel ezelőtt.

336 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

17. Hozzáfűzés: A boszorkányság

Ez a rész főként az Afrikában, ill. a világ más pontjain élőkért íródott, ahol a boszorkányság a mindennapi élet jellemző vonása. Minden igazi Bibliatanulmányozó által felismert tény, hogy a boszorkányokhoz / jósnőkhöz, afrikai doktorokhoz és ehhez hasonló jelenségekhez való folyamodás összeegyeztethetetlen azzal az igazsággal, amelyet a Biblia tartalmaz. Valóban igaz, hogy a boszorkánydoktorok olcsóbbak és gyakran könnyebben elérhetőek, mint a klinikai orvosok, s mindez a látszólagos sikereikkel együtt vonzza az embereket. Ezt a problémát szükséges logikus, biblikus úton megvizsgálnunk. Ez az egyetlen mód, amely által az ilyen emberekhez való folyamodás kísértésével szemben erős ellenállást fogunk találni magunkban.

A BOSZORKÁNYSÁG (VARÁZSERŐ) ÁLLÍTÁSAI

Elsősorban az olyan állításokat, miszerint a boszorkányok (varázslók) elérnek sikereket, szükséges megvizsgálnunk. Bizonyosak lehetünk abban, hogy jelentős túlzás járul azokhoz az állításokhoz, amelyek előmozdítják sikereiket. Gyógyításaik sohasem történnek nyilvánosság előtt, hogy azokat mindenki láthassa. Ha valóban elérnének eredményeket, akkor feltételezhetően kórházakban dolgoznának, és megtalálhatóak lennének az egész világon. A pontos egészségi állapota azoknak az embereknek, akik azt állítják magukról, hogy meggyógyultak, szintén nem volt még sohasem

337 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

ismeretes -, hogy az állapotuk milyen mértékben javult, nem ellenőrizhető.

Mindazoknak, akik szembenéznek ilyen kísértésekkel, fel kell tenniük a kérdést önmaguknak, hogy vajon rendelkeznek-e biztos bizonyítékokkal ezeknek a varázslóknak az erejét / hatalmát illetőleg, láttak-e már valaha, és nem csupán csak hallottak olyan esetekről, mint például, hogy egy embernek lefűrészték a karját egy fűrész üzemben, és az elment egy boszorkánydoktorhoz, majd visszatért egy tökéletesen működő, új karral? Ilyen jellegű bizonyosságra volna szükség, mielőtt bármilyen hitelt is tulajdonítanánk ezeknek a varázslásoknak. Az 5Móz.13:2-4-as szakasz még ennél is továbbmegy: Izráel arra volt tanítva, hogy ha támadna is egy álomlátó, vagy próféta, aki olyan jelet, vagy csodát tenne, amely valódinak tűnne előttük, még akkor se higgyenek annak az embernek, hacsak az nem Isten beszéde szerinti, igaz tanításokat beszél. Tény, hogy a varázsló doktorok nem hisznek az igazságban, amelyet a Biblia tartalmaz, ennél fogva nem foghat rajtuk olyan kísértés, hogy hitelt tulajdonítsunk nekik, mintha ők igazi hatalommal bírnának, hiszen minden hatalom Istentől származik (Róm.13:1; 1Kor.8:4-6).

Másodsorban lényegesek a betegségek fajtái, amelyekkel foglalkoznak. Ma már el van ismerve, hogy körülbelül csupán 1%-át használjuk a szellemi képességeinknek. A fennmaradó százalékról úgy tűnik, hogy túl van azon a határon, amelyet tudatosan hasznosíthatunk (kétségtelenül ez nem így lesz

338 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

a Királyságban). Anélkül, hogy tudatosulna bennünk, lelkiállapotunknak szinte fizikai kihatásai lehetnek a testünkre. A pszichológusok, akik az ember benső világát tanulmányozzák, felismerték, hogy meggyógyíthatnak embereket vérbajból azáltal, ha el tudják érni a betegeknél, hogy azok erősen elképzeljék, hogy a vérösszetételük helyes és normális a vérkeringésük. Az orvostudomány elismeri, hogy esetenként előfordulnak olyan gyógyulások, melyek függetlenek a hagyományos gyógyszerektől. A túl sok stressz bensőnkben gyomorfekélyt, fejfájást eredményezhet. A kikapcsolódás vagy valamilyen módon történő testedzés előidézheti elmúlásukat. Azonban ha, például a karukat veszítjük el egy baleset során, semmiféle szellemi gyakorlat nem képes azt visszahozni. Úgy tűnik a boszorkánydoktorok csupán az olyan betegségekre, amelyek az agyunk ellenőrzése alá tartoznak, képesek kihatni. Mivel teljesen nem értjük miként működik bensőnk, az ilyen gyógyulások úgy tűnhetnek számunkra, mintha azok a varázslók valamilyen fizikai erejének volnának köszönhetőek. Azonban ez nem így van, az ember bensőjének befolyásolása idézhet elő kihatásokat.

AZ ERŐ FORRÁSA

Minden erő Istené. Mind jó, mind rossz dolgok, mint például betegségek is, általa vannak, nem a varázslók által. Ez a Szentírás egy nagyon általános témája: Ézs.45:5-7; Mik.1:12; Ám.3:6; 2Móz.4:11; 5Móz.32:39; Jób5:18. E versek figyelmes elolvasása meg fogja hozni

339 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

bizonyosan gyümölcsét. Ebből következik, hogy Isten az, akihez imádságban kell fordulnunk, amikor betegek vagyunk, s ugyanakkor meg kell tennünk mindent, ami emberileg lehetséges a hagyományos gyógyszerek használata által is, hogy orvosolhassuk a problémánkat. Amennyiben boszorkánydoktorokhoz fordulunk, akkor olyan emberekhez fordulunk, akik azt állítják magukról, hogy hatalmuk van a 'sötétség erői' felett, és ez képessé teszi őket arra, hogy rajtunk segítsenek. Azonban tudjuk, hogy azok az erők, amelyekben ők hisznek nem léteznek. Isten az erő forrása. A varázslókhöz való fordulás arról tesz bizonyosságot, hogy nem hiszünk Isten Mindenhatóságában, abban sem, hogy nem Isten az, aki betegséget hozhatott az életünkbe, hanem más erők, melyekről a varázslók azt állítják, hogy protekciójuk van náluk.

Az ilyen gondolkozás nagyon visszatetsző Isten szemében, mert Ő tudja, hogy Ő hozta a betegséget az életünkbe, és Övé minden hatalom. Izráel döntött emellett, hogy hisz Istenben, azonban hitt más erők létezésében is, amelyek működhetnek az életükben, melyekkel foglalkozniuk kell bálványok imádása által, e bálványok testesítették meg ezeket az erőket. Ez olyannyira ingerelte Istent, hogy elvetette őket, mint népét (5Móz.32:16-24). Isten számára, ha nincs teljes hitünk benne, olyan, mintha egyáltalán nem is hinnénk Benne. Amennyiben azt állítjuk, hogy valóságos hitünk van Izráel igaz Istenében, de ugyanakkor elfogadjuk más, Istentől független erők létezését is, és megengedjük egy boszorkánydoktornak, hogy próbálja

340 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

befolyásolja ezeket az erőket abból a célból, hogy azok elhagyjanak minket, akkor pontosan úgy cselekszünk, mint Izráel tett egykor. A hosszú és szomorú történet Izráel bálványimádásáról a mi tanulságunkra iratott meg. Semmilyen közösséget ne vállaljunk olyanokkal, akik hisznek ezekben az erőkből.

”Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez? Vagy mi azonosság van Krisztus és Beliál között? Vagy milyen közösség van hívő és hitetlen között? Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal? Mert mi az élő Isten temploma vagyunk, ahogyan az Isten mondta: ”Közöttük fogok lakni és járni, Istenük leszek, és ők az én népem lesznek. Ezért tehát menjetek ki közülük, és váljatok külön tőlük, így szól az Úr, tisztátalant ne érintsetek, és én magamhoz fogadlak titeket, Atyátokká leszek, ti pedig fiaimmá és leányaimmá lesztek...” (2Kor.6:14-18).

Amennyiben valóban megtesszük az erőfeszítéseket, és meghozzuk az áldozatokat, hogy elválasszuk magunkat ezektől a dolgoktól, akkor egy csodálatos bizalom lesz bennünk afelől, hogy valóban Magának, Istennek vagyunk a gyermekei. Egy természetes szülő ösztönszerűen gondoskodik a gyermekéről, amikor az beteg. Valóban nehéz volna akkora hitre jutnunk, hogy elhiggyük, hogy a mi Mennyei Atyánk sokkal inkább meg fogja ezt tenni értünk ?

341 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

Tény, hogy a varázslóknak (boszorkányoknak) csak azokra az emberekre van kihatásuk, akik hisznek bennük. Amikor valaki elveszti szerettjét, elmehet egy médiumhoz, vagy boszorkányhoz és kérheti, hogy láthassa a halott személyt. A médium ekkor azt mondja pacienségnek, hogy hunyja be a szemét, és képzelje el az érintett személy arcát, amilyen pontosan csak tudja. A paciens ekkor az elhunyt egy fényképére fog összpontosítani, amelyre tisztán képes emlékezni. A médium ebben a helyzetben olvashat paciense gondolataiból, és egy kis túlzással beszélni kezd az elhunyról élethű szavakkal, olyannyira, hogy a paciens meggyőződötté lesz arról, hogy a médium valóban látta a halott személyt élve. Azonban még soha semmilyen megbízható bizonyítékát nem adták annak, hogy az a személy valóban életben lett volna ekkor. Azonban, ha a paciens ellenáll annak, hogy higgyen, vagy engedelmeskedjen a médiumnak, akkor egyáltalán semmi eredménye sem lesz ennek az egésznek.

A varázslóknak, akik általában megjelentették a fáraók vagy Nebukadneccar álmait, nem lett volna meg ez a felelősségteljes pozíciójuk, hacsak nem voltak meglehetősen sikeresek ebben a tevékenységükben. Kétségtelenül ezt a gondolat-olvasó technikájukat sokszor alkalmazták. Azonban, amikor Isten belépett azoknak az embereknek az életébe, akikkel ezek foglalkoztak, mint például, ahogyan működni kezdett a fáraók, vagy Nebukadneccar életében is, akkor ezek a mágusok elvesztették ezt a képességüket. Bálák bízott Bálám embereket

342 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

megátkozó hatalmában - magas anyagi megjutalmazást ajánlott fel neki szolgálataiért, kijelentvén előző tapasztalatai alapján, hogy "jól tudom ... akit te megátkozol, átkozott lesz" (4Móz.22:6). Azonban Bálám, aki bizonyos szempontok alapján megfelelt egy varázsló papnak, úgy találta, hogy ez az ő természetszerű képessége elhagyta őt, amikor Izráel népével volt dolga. Az ilyen emberek egyáltalán nem rendelkeznek semmiféle erővel, amikor olyan emberekkel foglalkoznak, akiknek közösségük van az egy igaz Istennel, nem szempont, hogy milyen hírnévre tettek már szert sikereik révén, amikor más emberekkel foglalkoztak.

BOSZORKÁNSÁG A BIBLIA SZEMSZÖGÉBEN

A gyakorlati jelentősége annak, hogy amikor kísértést érzünk arra, hogy felkeressünk egy ilyen varázslót, az hogy, akkor bizonyosan teljes hittel is rendelkezünk az ilyen emberekben. Nincs értelme felkeresni ezeket a varázslókat, ha csak nem a legjobbakat reméljük tőlük, és ők maguk is valószínűleg ugyanerre fogják helyezni a hangsúlyt. Az ilyen emberekbe, valamint az olyan erők létezésébe helyezett teljes hitünk, melyekről ők azt állítják, hogy a befolyásuk alatt állnak, azt bizonyítja, hogy teljes a hitünk hiányossága az igaz Isten mindenek felett való hatalmában. Amennyiben valóban hiszünk az imént említett feljegyzésekben a fáraókról, Bálákról és Nebukadneccarról, akkor nem lehetünk képesek felkeresni ezeket a mágusokat azzal a hittel, hogy azok bármilyen kihatással

343 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

is lehetnek ránk. A példák, amelyeket mérlegeltünk, azt mutatják, hogy a mágusoknak nincs hatalmuk Isten emberei felett, akik közé jól tudjuk, hogy tartozunk, elhívásunk és víz alámerülésünk által.

A boszorkányság egyértelműen úgy van minősítve Pál által, mint a "test cselekedete", ugyanabba a kategóriába tartozik, mint az eretnokség (hamis tanok), házasságtörés, paráznaság (Gal.5:19-21). Megjegyzi: "Ezekről előre megmondom nektek, amint már korábban is mondtam (tehát ez Pál prédikációinak egy hangsúlyos témája volt): akik ilyeneket cselekszenek, nem öröklik Isten Országát". Mózes törvényei között az ennek megfelelő parancsolat az volt, hogy minden boszorkányt, aki jövendőmondással foglalkozik (ez egy másik elnevezése a boszorkányságnak), és azokat, akik gyerekeiket elégetik, meg kell ölni (5Móz.18:10,11; 2Móz.22:18). Azok, akik elégették gyermekeiket, nem a tényleges boszorkányok voltak - a boszorkányok és a bálványimádások vezetői arra voltak kiképezve, hogy védelmet biztosítsanak a gonosz szellemekkel szemben, azoknak a gyermekeik, akik védelemben szerettek volna részesülni, el kellett égetni. Láthatjuk, hogy mind a boszorkányokat, és mind azokat, akik használták őket, meg kellett ölni, az Újszövetség alatt a büntetés ugyanezért a dologért, az Isten Országából való kizárás.

A boszorkányok alkalmazása személyes érdekeinkért, egy olyan valami, amelyet Isten nem szeretne tőlünk, ha megtennénk. Minden döntésünkben szembekerülünk a Krisztusban való

344 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

életünkkel, komolyan fel kell tennünk a kérdést önmagunknak, 'Isten valóban azt akarja tőlem, hogy ezt tegyem? Ezt tenném akkor is, ha most Jézus mellettem állna?' Isten boszorkányságért járó egyértelmű elítélésének tekintetében a válasznak nyilvánvalónak kell lennie - nem, Isten nem akarja, hogy ezekhez folyamodjak. Sámuel úgy határozza meg a varázslást, mint amely olyan, mint az "engedetlenség" (az eredeti héber szöveg magában foglalja azt is, hogy 'provokáció') Isten Igéjével szemben (1Sám.15:23). Istent ingerelni, amint azt Izráel is megtette a bálványokban és boszorkányokban való hite által (5Móz.32:16-19) bizonyosan hihetetlen/elképzelhetetlen számunkra. Isten szigorúan megparancsolta Izráelnek, hogy a kánaániakat és más népeket űzzék ki (5Móz 7:1), azok boszorkányságokban való hite miatt, amely oly iszonyatos volt számára, azonban ehelyett csatlakoztak hozzájuk e gyakorlatukban (5Móz.18:9-14). Tehát az új Izráelnek, melyet a víz alámerült hívők alkotnak, nem szabad az őket körülvevő gonosz világ dolgait cselekedniük, különben végül nem lesznek képesek örökölni az ígért földjét Isten Országában. Azzal érvelni, hogy csupán a boszorkány az, aki alkalmazza a boszorkányságot, és nem mi vagyunk azok, teljesen lényegtelen. Amennyiben abban reménykedünk, hogy a boszorkányság hatását érezni fogjuk magunkon bármilyen szinten is, akkor már ténylegesen elismerjük is azt.

Isten áldjon mindannyiunkat, amint utunkat járjuk ezekben az utolsó sötét napokban, ebben a pogány világban, Isten világosságban,

345 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

igazságban és dicsőségben tündöklő Országa felé.

" ... akik nem szerették az igazságot, hogy általa üdvözüljenek. Ezért szolgáltatja ki őket Isten a tévelygés hatalmának, hogy higgyenek a hazugságnak, hogy ezáltal mindazok elvegyék ítéletüket, akik nem hittek az igazságnak, hanem a hamisságban gyönyörködtek. Mi pedig hálával tartozunk az Istennek mindenkor értetek, testvéreim, akiket szeret az Úr, mert kiválasztott titeket az Isten kezdettől fogva az üdvösségre, a Lélek megszentelő munkája és az igazságba vetett hit által. Erre hívott el titeket a mi evangéliumunk által, hogy így részesüljete a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségében. Ezért tehát, testvéreim, álljatok szilárdan, és ragaszkodjatok azokhoz a hagyományokhoz, amelyeket akár beszédünkben, akár levelünkben tanultatok. Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus és az Isten, a mi Atyánk, aki szeretett minket, és kegyelméből örök vigasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg, vigasztalja meg a ti szíveteket, és erősítsen meg titeket minden jó cselekedetben és beszédben" (2Thessz.2:10-17).

346 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

18. Hozzáfűzés: Mi történt az Édenkertben?

Az 1Móz.3:4-5-ös szakaszban ezt olvashatjuk: "De a kígyó ezt mondta az asszonynak: Dehogy haltok meg! Hanem jól tudja Isten, hogy ha esztek belőle, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok, mi a jó, és mi a rossz".

ELTERJEDT ÉRTELMEZÉS:

Helytelenül azt feltételezik, hogy az itt szereplő kígyó egy bűnbeesett "Sátán" nevezetű angyal, aki a mennyből kivettetett bűne miatt, a földre jött, és bűnre csábította Évát.

MAGYARÁZATOK:

1. Ez a szakasz a "kígyóról" beszél. A "sátán" vagy "ördög" szavak a Teremtés Könyvében egyszer sem szerepelnek. A tény, hogy a kígyó fizikailag köztünk él, a hasán csúszik, bizonyosága annak, hogy az édenkerti kígyó egy szó szoros értelmében vett állat volt. Akik ezt másként vélik, feltételezhetőleg bármikor, amikor meglátnak egy igazi kígyót azt gondolják, hogy magát "sátánt" látják.

2. A kígyó soha sincs angyalként megjelenítve.

3. Ennélfogva nem meglepő, hogy a Teremtés Könyve nem tartalmaz semmilyen utalást sem

347 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

egy olyan lényre, aki a mennyből volna kivetve.

4. A bűn következménye a halál (Róm.6:23). Az angyalok nem halhatnak meg (Lk.20:35-36), következésképpen az angyalok nem tudnak vétkezni sem. Az igazságosak jutalma az lesz, hogy egyenlők lesznek az angyalokkal, és nem halhatnak meg többé (Lk.20:35-36). Amennyiben az angyalok vétkezhetnek, akkor az igazságos emberek szintén képesek lesznek még bűnöket elkövetni, és így fennállna a halál lehetősége is számukra, amely azt jelentené, hogy igazából nem fognak bírni az örök élettel.

5. A Teremtés Könyvének feljegyzése az ember bukásával kapcsolatban a következő személyeket foglalja magában: Isten, Ádám, Éva és a kígyó. Senki másról nincs említés. Nincs bizonyíték arra, hogy bármi is a kígyó bensőjébe hatolt volna azért, hogy rávegye arra, amit tett. Pál azt írja, hogy "a kígyó megcsalta Évát (saját) ravaszágával" (2Kor.11:3). Isten pedig ezt mondta a kígyónak: "Mivel ezt tetted..." (1Móz.3:14). Amennyiben "sátán" használta fel a kígyót, akkor róla miért nincs említés, és miért nem kapott ő is büntetést?

6. Ádám Évát hibáztatta bűne miatt: "Az asszony...adott nekem a fáról" (1Móz.3:12). Éva a kígyót hibáztatta: "A kígyó szedett rá, azért ettem" (1Móz.3:13). A kígyó nem hibáztatta az ördögöt, nem tudott mentegetőzni.

348 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

7. Ha azzal érvelünk, hogy a kígyó ma nem rendelkezik a beszéd képességével, vagy olyan érvelő készséggel, amelyet a kígyó az Édenkertben mutatott, akkor emlékezzünk vissza a következő esetre:

(a) egy számár egyszer képes volt megszólalni, és érvelni az emberrel (Bálámmal): "egy (mindennapos) néma igavonó állat emberi hangon szólalt meg, és megakadályozta a próféta esztelenségét" (2Pt.2:16), (b) A kígyó ravaszabb volt minden állatnál, azaz az egyik legértelmesebbike volt az állatoknak (1Móz.3:1). A kimondott átok rá megszüntethette azt a képességét, hogy beszélhetett Ádámmal és Évával.

8. Isten teremtette a kígyót (1Móz.3:1), nem egy másik "sátán" nevezetű lény változott át kígyóvá, amennyiben ebben képesek vagyunk hinni, akkor ténylegesen ezzel azt állítjuk, hogy egy személy képes belépni egy másik személy életébe, és irányítani azt. Ez pogány, és nem pedig biblikus elképzelés. Ha azt állítjuk, hogy Isten nem teremtette volna meg a kígyót az miatt a hatalmas bűn miatt, melynek elkövetésére csábította Ádámot és Évát, akkor emlékezzünk vissza arra, hogy a bűn az ember által jött be a világba (Róm.5:12), tehát a kígyó akkor erkölcsileg nem minősíthető volt, saját természetes megfigyelései / észlelései alapján beszélt, és nem tartozott az emberhez hasonló módon felelősséggel Isten iránt, tehát nem követett el bűnt.

Vannak, akik feltételezik, hogy a Teremtés Könyv (1Móz) 3. fejezetében szereplő kígyó rokonságban áll a szeráfokkal. (hatszárnyú

349 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

lények Ézs 6:2) Azonban a kígyónak fordított eredeti héber szónak, amely ebben a fejezetben alkalmazva van, semmilyen rokonsága sincs a "szeráf" szóval. A "szerafimnak" fordított héber szónak alapvető jelentése "réz", a 4Móz.21:8-as versben rézkígyónak van fordítva, azonban ez nem az a szó, amely az 1Móz.3. fejezetében kígyónak van fordítva. A réznek fordított héber szónak megegyezik a szótöve az 1Móz.3. fejezetében "kígyónak" fordított szóval. A réz, (billincs a magyar Bibliában) a bűnt szimbolizálja (Bír.16:21; 2Sám.3:34; 2Kir.25:7; 2Krón.33:11, 36:6), tehát a kígyónak kapcsolata lehet a bűn fogalmával, de semmiképpen sem egy bűnös angyal.

JAVASOLT MAGYARÁZATOK arról, hogy ez a szakasz mit jelent:

1. Úgy tűnik nincs okunk kételkedni abban, hogy amely dolgok ki vannak nyilatkoztatva számunkra a Teremtés Könyve első fejezeteiben a teremtésről és a bűnbeesésről, azokat ne vehetnénk szó szerint. "A kígyó" egy valóságos kígyó volt. A tény, hogy ma is láthatunk hasukon csúszó kígyókat beteljesedéseként annak az átoknak, amely az ősi kígyóra volt kimondva (1Móz.3:14), bizonyítja ezt. Láthatjuk a férfiakat és nőket is, akik szenvednek azoktól az átkoktól, amelyek ki voltak rájuk mondva ugyanekkor. Tisztában vagyunk azzal, hogy Ádám valóságos férfi és Éva valóságos nő volt, ugyanolyanok amilyenek ma ismerhetjük a férfiakat és nőket, azonban a létezésnek egy magasabb színvonalát élvezték, az eredeti kígyó szintén egy valóságos állat

350 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

volt, ámbar egy sokkal intelligensebb formában annál, mint amilyenek a mai kígyók.

2. A következőkben felsorolunk további jelzéseket arra, hogy a Teremtés Könyv első fejezeteit szó szerint kell értelmeznünk:

- Jézus Ádám és Éva teremtésének feljegyzésére utalt, mint a házasságról és elválásról adott tanításainak alapjára (Mt.19:5,6), nincs semmilyen utalás arra, hogy ő ezt szimbólikusan értelmezte volna.

- "Mert Ádám teremtetett először, Éva csak azután, és nem Ádámot vezette tévútra a kísértő (a kígyó), hanem az asszonyt, és ő esett bűnbe" (1Tim.2:13-14) - tehát Pál a Teremtés Könyvét szintén szó szerint értelmezte. A legnagyobb jelentőséggel az bír, hogy Pál korábban írt arról a módról, ahogyan "a kígyó megcsalta Évát ravaszágával" (2Kor.11:3) - figyelemreméltó, hogy nem említi az "ördögöt", mintha az csalta volna meg Évát.

- Van-e egyáltalán bármilyen bizonyíték is arra, hogy tartalmaz bármit is a Teremtésről és bűnbeesésről szóló feljegyzés, amit szimbólikusan kell értelmeznünk? A világ hat nap alatt lett teremtve a Teremtés könyve szerint. Az, hogy ezek tényleges 24 órás napok voltak bizonyított azáltal a tény által, hogy a különböző napokon teremtett különféle dolgok nem tudtak volna hasznavehetően

351 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

létezni a jelenlegi formájukban egymás nélkül, mindössze csak néhány napig. Az, hogy ezek nem ezeréves periódusok voltak, vagy még hosszabbak, kimutatható abból a tényből, hogy Ádám a 6. napon teremtett, és meghalt a 7. nap után 930 éves korában (1Móz.5:5). Amennyiben a 7. nap egy ezeréves periódus volt, akkor Ádámnak több mint ezerévesen kellett volna meghalnia.

- További bizonyága található annak, hogy a Teremtés napjai tényleges napok voltak a 2Móz.20:10-11-es versek szombatáról szóló törvényében. A szombatnak 24 órás pihenőnapnak kellett lennie, mivel Isten a hetedik napon nyugodott meg, miután hat napon át munkálkodott (ahogyan ezt Izráel is tette, mielőtt megtartotta a szombatot). Isten a növényeket a második napon teremtette, melyek fennmaradása függ például a méhek létezésétől, melyek a hatodik napon voltak megteremtve. A hosszú időtartam a teremtmények létrejötte között tehát nem helyénvaló.

3. Mivel a kígyó meg lett átkozva azzal, hogy a hasán járjon (1Móz.3:14), ez magában foglalhatja azt, hogy ezt megelőzően voltak lábai, csakúgy, mint amilyen bizonyosan gondolkodó-képességgel is bírt, valószínűleg az emberhez közelebb álló állatok létezési formájában volt, ámbar mégis egy állat volt - egy olyan mezei állat, "amelyet az Úristen alkotott" (1Móz.3:1,14).

352 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

4. Feltételezhető, hogy a kígyó evett a tudás fájáról, amely magyarázatul szolgálhat ravaszságára. "Az asszony úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról, mert csábítja a szemet, meg kívánatos is az a fa, mert okossá tesz" (1Móz.3:6). Hogyan láthatta ezt, ha csak nem látta ennek az eredményét valaki más életében, aki már evett ebből a gyümölcsből? Nem kizárt, hogy Éva több beszélgetést is folytatott a kígyóval, azelőtt az egy előtt, amely lejegyzésre került a Teremtés Könyvének harmadik fejezetében. A kígyó Évához intézett első feljegyzett szavai ezek voltak: "Csakugyan azt mondta Isten ... " (1Móz.3:1) - abból a szóból, hogy "csakugyan" feltételezhető, hogy ez egy előző beszélgetés folytatása volt, amelyet nem örökítettek meg.

19. Hozzáfűzés: Lucifer

Az Ézs.14:12-14-es szakaszban ezt olvashatjuk: "Leestél az égről, fényes hajnalcsillag! (Lucifer / Sátán) Lehulltál a földre, népek legyőzője! Pedig ezt mondtad magadban: Fölmegyek az égbe, Isten csillagai fölé emelem trónomat, odaülök az istenek hegyére a messze északon. Fölmegyek a felhők csúcára, hasonló leszek a Felségeshez!"

ELTERJEDT ÉRTELMEZÉS:

Feltételezik, hogy Lucifer valaha egy hatalommal bíró angyal volt, aki Ádám idejében

353 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

vétkezett, és ezért levettetett a földre, ahol gondokat okoz Isten embereinek.

MAGYARÁZATOK:

1. Azok a szavak, hogy "ördög", "sátán" vagy "angyal" egyszer sem szerepelnek ebben a részben. A Szentírásban ez az egyetlen hely, ahol a "Lucifer" szó előfordul.

2. Nincs rá bizonyíték, hogy Ézsaiás Könyvének 14. fejezete bármit is leírna abból, ami az Édenkertben történt, ha mégis így lenne, akkor vajon miért maradt ezekről a dolgokról hallgatás 3000 éven át a Teremtéstől számítva, amikor végre megtudhatjuk, hogy valójában mi történt ott?

3. Luciferrel kapcsolatban olyanokat olvashatunk, hogy "férgek a derékaljad" (11.v.), és gúnyolják az emberek (16.v.), mivel már semmilyen hatalommal sem bír, miután kivettetett a mennyből (5-8.v.), tehát nincs igazolva az a feltevés / gondolat, hogy Lucifer most a földön van, és megteveszti a hívőket.

4. Miért volt Lucifer azért a mondásáért megbüntetve, hogy "Fölmegyek a mennybe" (13.v.), ha már egyébként is ott volt?

5. Lucifer egy sírgödörben bomlásnak indul: "Sírba omlott gögöd ... férgek a derékaljad ..." (11.v.). Tudjuk, hogy az angyalok nem halhatnak meg (Lk.20:35-36), tehát Lucifer ennél fogva nem lehet egy angyal, ez a leírás sokkal inkább egy emberre illik.

354 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

6. A 13-14. verseknek kapcsolatuk van a 2Thessz.2:3-4. versekkel, melyek a "kárhozat fiáról" szólnak - tehát Lucifer előremutat egy másik emberre - nem pedig egy angyalról van szó.

JAVASOLT MAGYARÁZATOK:

1. Több modern fordítás az Ézsaiás Könyv 13-23. fejezeteiben kiemeli a különböző nemzetek jövőjére (sorsára) vonatkozó jóvendöléseket pl. Babilónia, Móab, Egyiptom stb. Az Ézs.14:4-es vers meghatározza a szóban forgó versek szövegösszefüggését: "ezt a gúnydalt (példabeszéd) fogod énekelni a babiloni királyról". Tehát ez a prófécia Babilonia emberi királyáról szól, akit "Lucifernek" nevez. Bukásával kapcsolatban ezt olvassuk: "Akik csak meglátnak, bámulnak, elgondolkoznak rajtad: Ettől az embertől reszketett a föld, ettől remegtek az országok?" (16.v.). Lucifer egyértelműen úgy van meghatározva, mint ember.

2. Mivel Lucifer egy emberi király volt, ezt olvashatjuk róla: "Megrendült ott lent a holtak hazája, látva jöttödet ... Te is erőtlen lettél, mint mi, hozzánk hasonlóvá lettél!" (9-10.versek). Lucifer éppen olyan király volt, mint bármelyik másik az emberek között.

3. A 20. vers kijelenti, hogy Lucifer ivadékáról emlékezet sem lesz. A 22.vers azt mondja, hogy Babilónia ivadéka lesz kiirtva, a kettő ugyanarról beszél.

355 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

4. Emlékezzünk arra, hogy ez egy "gúnydal (példázat)" "a babiloni királyról" (4.v.). "Lucifer" jelentése "hajnalcsillag", amely a legfényesebb a csillagok között. E gúnydal szerint ez a csillag büszkén elhatározza, hogy "Fölmegyek az égbe, Isten (többi) csillagai fölé emelem trónomat, odaülök az istenek hegyére a messze északon" (13.v.). Ennek következtében lett e csillag a földre vettetve. A csillag Babilónia királyát szimbolizálja. Dániel Könyvének 4. fejezetében arról olvashatunk, hogy Nebukadneccar, Babilónia királya büszkén szétnézett hatalmas királyságban, amelyet építtetett, arra gondolván, hogy leigázott más nemzeteket a saját erejével, ahelyett, hogy felismerte volna, hogy mindezt Isten segítségével vihette véghez. Hatalma / büszkesége "megnőtt", felért az "égig" (22.v.). Emiatt "Száműzték az emberek közül, fűvet evett, mint az ökrök, és az ég harmatja áztatta testét, míg olyan hosszúra nem nőtt szőre, mint a sasnak a tolla, és olyan karmai nem lettek, mint a madaraknak" (30.v.). A világ egyik legnagyobb hatalommal bíró emberének hirtelen megalázása, melynek folytán annyi értelme maradt, mint egy állatnak, egy olyan drámai esemény volt, hogy maga után vonhatta a mennyből földre hulló hajnalcsillag példázatát. A csillagok hatalommal bíró embereket szimbolizálnak, például az 1Móz:37:9; Ézs.13:10 versekben (Babilónia vezetőire vonatkoznak); Ezé 32:7 (egyiptom vezetőjére vonatkozik); Dán.8:10 vö. 24.verssel. A mennyig való felemelkedés és az onnan való leesés a földre gyakran alkalmazott bibliai kifejezésmódok a felfuvalkodásra és az abból következő megalázásra - Ld. Jób.20:6;

356 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

Jer.51:53 (Babilonról); JSir 2:1; Mt.11:23 (Kapernaumról): "Te is, Kapernaum, talán az édig emelkedsz? A pokolig fogsz levettetni" (a sírgödörig).

5. A 17. vers Lucifert vádolja, mert "pusztává tette a világot, lerombolta a városokat, és nem engedte haza a foglyokat ... Állítsatok vágóhidat fiainak őseik bűne miatt ... hogy ... be ne töltsék városokkal a világot" (17,21 versek). Ezek Babilónia katonai eljárásmódjainak leírásai - egész területeket romboltak földig (ahogyan ezt tették Jeruzsálemmel is), foglyokat szállítottak el más területekre, és nem engedték meg nekik, hogy saját hazájukba visszatérjenek (a zsidókkal is ezt tették), új városokat építettek, és adót szedtek aranyban a nemzetektől melyeket elnyomtak. A hangsúly azon, hogy Lucifert még csak nem is temették el a többi királyokhoz hasonló temetéssel (18-19 v.), magában foglalja, hogy ő csak egy hozzájuk hasonló emberi király volt, hiszen az ő teste is eltemetést kívánt volna meg.

6. A 12. vers azt mondja Luciferrel kapcsolatban, hogy "lehulltál a földre" - amely értelmileg azt tartalmazza, hogy ő egy fa volt. Ez egy további kapcsolatot mutat a Dán.4:8-16-os versekkel, ahol Nebukadneccar és Babilónia egy kivágott fához van hasonlítva.

7. Babilon és Asszíria gyakran váltófogalmak a próféciákban, Babilónia királyának halál esetéről például a 25. vers így ír, "Országomban töröm össze Asszíriát ...".

357 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

Az Ézs.14 (vö Ézs 47) fejezetében szereplő Babilóniáról szóló próféciák meg vannak ismételve Asszíriára vonatkozólag a Náh.3:5,4,18; Zof.2:13,15 és 2Krón.33:11-es versekben, ahol az szerepel, hogy Asszíria királya Manassét Babilonba vitte fogolyként - rámutatván a szavak felcserélhetőségére. Az Ám.5:27-es vers arról ír, hogy Izráelt Isten fogságba küldi "Damaszkuson túlra", azaz Asszíriába, azonban István ezt úgy idézi, hogy "Babilonon túlra" (ApCsel.7:43). Az Ezsdr.6:1-es vers azt írja Dáriuszról, Babilónia királyáról, hogy kiadott egy parancsot a templom újjáépítésével kapcsolatban. A zsidók kérték Istent, hogy fordítsa hozzájuk "Asszíria királyának a szivét" (Ezsdr.6:22), ismét azt látjuk, hogy ezek felcserélhető szavak. Az Ézsaiás Könyv 14. fejezetének próféciája sok más ebben a könyvben szereplő próféciával együtt, tökéletesen összefügg az Ezékiás idejében történt asszírai invázió leírásával (Ézs 36 és 37) ; ennél fogva beszélhet a 25. vers az asszírok összetöréséről. A 13. verset könnyebb megérteni, ha az az istenkáromló asszírokról ír, akik megostromolták Jeruzsálemet, be akartak hatolni oda, és lefoglalni a templomot saját isteneik számára. Valamivel korábban az asszír király, Tilgat-Pileszer valószínűleg ugyanezt akarta tenni (2Krón.28:20,21), az Ézs.14:13-as vers pedig ezt írja: "Pedig ezt mondtad magadban: Fölmegyek az égbe... (a templom és a bárka szimbóluma - 1Kir.8:30; 2Krón.30:27; Zsolt.20:2,6, 11:4; Zsid.7:26) odaülök az istenek hegyére (Sion hegyére, ahol a templom volt) a messze északon" (Jeruzsálem - Zsolt.48:1,2).

20. Hozzáfűzés: Jézus megkísértése

A Mt.4:1-11-es szakaszban ezt olvashatjuk: "Akkor elvitte Jézust a Lélek a pusztába, hogy megkísértse az ördög. Miután negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végül megéhezett. Ekkor odament hozzá a kísértő és ezt mondta: 'Ha Isten fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré'. Ő így válaszolt: 'Meg van írva: Nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.' Ezután magával vitte őt az ördög a szent városba, a templom párkányára állította, és így szólt hozzá: 'Ha Isten Fia vagy, vesd le magadat, mert meg van írva: 'Angyalainak parancsot ad, és azok tenyerükön hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe.' Jézus ezt mondta neki: 'Viszont meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet!' Majd magával vitte az ördög egy igen magas hegyre, megmutatta neki a világ minden országát és azok minden dicsőségét, és ezt mondta neki: 'Mindezt neked adom, ha leborulva imádsz engem.' Ekkor így szólt hozzá Jézus: 'Távozz tőlem, sátán, mert meg van írva: Az Urat a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!' Ekkor elhagyta őt az ördög, és íme, angyalok mentek oda, és szolgáltak neki".

ELTERJEDT ÉRTELMEZÉS:

Ezt a szakaszt olyan értelemben olvassák, miszerint egy 'ördög' nevű lény bűnre

359 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

csábította Jézust bizonyos javaslatok által, és azáltal , hogy csábító helyzetekbe vezette őt.

MAGYARÁZATOK:

1. Jézus "hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben" (Zsid.4:15), és: "Mindenki saját kívánságától vonzva és csalogatva esik kísértésbe" (Jak.1:14). Saját kívánságaink 'ördögétől' vagyunk kísértve, illetve gonosz vágyainktól, és ez volt a helyzet Jézus esetében is. Nem egy gonosz lény által vagyunk kísértve, aki hirtelen mellénk áll, és felbújt minket a bűnre - a bűnök és kísértések "belülről, az ember szívéből jönnek elő" (Mk.7:21).

2. Ezeket a megkísértéseket bizonyosan nem értelmezhetjük szó szerint:

- A Mt.4:8-as vers magában foglalja, hogy Jézus fel lett víve egy magas hegyre, hogy láthassa a világ minden országát jövőbeni dicsőségükben "egy szempillantás alatt" (Lk.4:5). Nem létezik elég magas hegy ahhoz, hogy onnan az egész világot láthassuk. És a hegy magassága miatt tehetne volna Jézust arra képessé, hogy láthassa azt, hogy milyen lesz a világ a jövőben? A föld gömbalakú, így nincs olyan pont a felszínén, amelyről bárki is láthatná a világ minden részét egyszerre.

- A Mt.4. és Lk.4. fejezetek e kísértésekről különböző sorrendekben számolnak be. A Mk.1:13-as vers szerint Jézus "negyven napig volt a pusztában, miközben kísértette a

360 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

sátán”, a Mt.4:2-3-as versek pedig azt mondják, hogy “Miután negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végül megéhezett. Ekkor odament hozzá a kísértő...”. Mivel a Biblia nem mondhat ellent önmagának arra a következtetésre juthatunk, hogy ezek a kísértések megismételték önmagukat. Az a fajta kísértés, hogy a követ kenyérré változtassa egy nyilvánvaló példa erre. Magyarázatul az szolgálhat, hogy ezek a kísértések Jézus gondolataiban történtek meg. Jézus a mi természetünkben való volt, az élelem hiánya kihatóssal lehetett rá mind szellemileg, mind fizikailag, és ezáltal a gondolatai könnyen elkezdhettek így működni. Csupán néhány nap eltelése is élelem nélkül önkívületbe vezethet valakit (vö. 1Sám.30:12). A kenyér és kő összehasonlíthatósága van említve Jézus által a Mt.7:9-es versben, és kétségkívül ez a hasonlóság gyakran összeolvadhatott meggyötört gondolataiban, ámbár mindenkor egy gyors megvizsgálásnak vetette alá gondolatait az Igéről való megemlékezései által.

- Jézus valószínűleg beszámolt az evangélium íróinak kísértéseiről, és azért, hogy szavak által képes legyen kifejezni / megjeleníteni az intenzitását, annak amin keresztül ment, alkalmazhatott jelképes megközelítést, amint ez a Mt.4. és Lk.4. fejezeteiből kiolvasható.

- Valószínűtlennek tűnik, hogy az ördög Jézust átvezette a pusztán, és Jeruzsálem utcáin, majd együtt felmásztak a templom tetejére, mindezt a kíváncsi zsidók láthatóságában. Josephus semmi ilyenfajta eseményről nem készített feljegyzést - feltehetően ez az eset

361 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

jelentős felbolydulást eredményezett volna. Amennyiben ezek a csábítások többször is előfordultak a negyven napon belül, éppúgy ahogyan ennek az időszaknak a végén is (amely legalább kétszer megtörtént, hiszen a Máté és a Lukács evangéliumokban különbözőek a sorrendek), akkor Jézusnak hogyan lehetett ideje megtenni gyalog az utat (az ördög "odavezette" Jézust) a rendkívül magas hegyhez (amely a Hermon lehetett Izrael Távol-északi részében), felmászni a tetejére, és ismét lejönni, visszatérni a pusztába, és megismételni ezt a gyakorlatot? Minden megkísértése a pusztában történt - negyven napot tartózkodott ott, egész idő alatt kísértve az ördögtől (aki csak a legvégén távozott el - Mt.4:11). Amennyiben Jézus kísértve volt az ördögtől mindennap, és a kísértések színhelye a puszta volt minden esetben, akkor abból az következik, hogy Jézus nem hagyhatta el a pusztát azért, hogy Jeruzsálembé menjen, vagy egy magas hegyhez vezető hosszú utat megtegyen. Tehát ezek a dolgok nem történhettek meg szó szerint.

- Amennyiben az ördög egy fizikai személy, aki nem tiszteli Isten Igéjét, és abban érdekelt, hogy az embereket bűnre csábítsa, akkor Jézus miért idézett neki az Írásokból, hogy azok által győzze le őt? Ez az általános felfogásnak megfelelően, nem űzhette volna el az ördögöt. Figyelmet érdemel, hogy Jézus minden esetben egy bibliai verset idézett. Amennyiben az ördög a Jézus szívében levő bűnös kívánságok voltak, akkor érthetővé válik, hogy azáltal, hogy a szívében Isten Igéit hordozta, és emlékeztette magát rájuk,

362 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

képes volt legyőzni ezeket a bűnös vágyakat. A Zsolt.119:11-es vers olyannyira idevonatkozatható, hogy talán pont Krisztus pusztában átélt tapasztalatait írja le: "Szívembe zártam beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened".

- A Mt.4:1-es vers így szól: "Akkor elvitte Jézust a Lélek a pusztába, hogy megkísértse az ördög". Ez az a Lélek volt, amely éppen akkor szállt Jézusra / volt adatva Jézusnak (vö. 3:16). Furcsa lett volna a Szentlélektől, hogy elvezeti Jézust a pusztába azért, hogy meg lehessen kísértve egy természetfeletti lény által, aki Isten ellentétéként létezik.

JAVASOLT MAGYARÁZATOK:

1. Amikor Jézus víz alámerült a Jordánban János által, a Szentlélek erejében részesült (Mt.3:16). Amint kijött a vízből a pusztába lett vezetve, hogy ott megkísértessék. Tudván, hogy rendelkezett a Szentlélek erejével, hogy képes általa a követ kenyérré változtatni, épségben leugrani magas helyekről, stb., e kísértések bizonyára foglalkoztatták gondolatait. Amennyiben egy személy javasolta volna ezeket a dolgokat Jézusnak, akiről Jézus tudta, hogy egy bűnös lény, akkor ezek a kísértések sokkal kevésbé lettek volna kényesek Jézus számára annál, mintha saját gondolataiból származnak.

2. Az a fajta kísértés, hogy megkapja a birodalmakat, sokkal erősebb lehetett Krisztus számára, ha ez belőle származik. Jézus gondolatai tele lehettek az írásokkal, és

363 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

meggyötört szellemi állapotában, amelyet a böjt okozott neki, csábító lehetett számára félremagyarázni verseket, amely által lehetővé vált volna ezek olyan alkalmazása, hogy indokoltan kimenekedhessen helyzetéből. A magas hegyen állás felidézi Ezékiel prófétát, akinek egy magas hegyről megmutatták, hogy milyen lesz a Királyság (Ezék.40:2), valamint János apostol is láthatta a "Szent várost, Jeruzsálemet" egy "nagy és magas hegyről" (Jel.21:10). Jézus a világ minden országát láthatta, úgy ahogyan azok a jövőben léteznek majd (Lk.4:5), azaz abban a Országban, melyről a Jel 11:15 beszél: "A világ felett a királyi uralom a mi Urunké, az ő Krisztusáé lett, és ő fog uralkodni örökkön-örökké". Talán Mózesre gondolhatott negyven éves pusztai vándorlásának végénél (vö. Jézus negyven napja), amikor a Nebo Hegyről letekintett az Ígéret Földjére (a Királyságra). Dániel Könyvében (4:17,25,32; 5:21) hangsúlyozva van, hogy "a felséges Isten uralkodik az emberek Királysága fölött, és ő azt ülteti trónra, akit akar", Jézus tudhatta, hogy egyedül Isten és senki más nem adhatja neki az Országot. Így nem lehetett volna egy valóságos megkísértés számára, ha egy gonosz szörny azt állítja magáról, hogy képes odaadni neki az Országot, amikor Jézus tisztában volt azzal, hogy csak Istennek van erre hatalma. Azonban Jézus tudta, hogy az Atya szándéka, hogy megadja számára a Királyságot, és bizonyosan a Jézuson belüli "ördög" által vetődött fel Jézusban, hogy a Királyságot azonnal elvehetné. Mindezek után elmondhatta magáról, hogy Isten minden hatalmat neki adott reménység szerint (Jn.5:26,27), olyan méretekig, hogy van

364 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

hatalma az életét odaadnia és visszavennie is (Jn.10:18), noha végső soron minden hatalom csak a halála és feltámadása után lett neki adatva (Mt.28:18).

3. Jézus az Írásokban való jártassága révén felismerhette a hasonlóságokat önmaga és Illés között, aki szellemileg összeomlott a negyven napos pusztai tartózkodása után (1Kir.19:8), vagy Mózesra, aki elveszítette a föld azonnali örökségének lehetőségét önmaga számára negyven éves pusztai vándorlásának végén. Jézus a negyven nap végén hozzájuk hasonló helyzetben volt - szembenézhetett a kudarc valós lehetőségével. Mózes és Illés kudarcot vallottak emberi gyengeségeik miatt, s nem egy olyan személy miatt, akit "ördögnek" hívnak. Ugyancsak az emberi gyengeség, "sátán", vagy ellenség volt az, amely megkísértette Jézust is.

4. "Ekkor az ördög így szólt hozzá (Jézushoz): "Ha Isten Fia vagy... " (Lk.4:3). Egy állandó kísértés lehetett Jézus gondolatain belül, hogy kétségbe vonja, hogy ő vajon valóban Isten Fia volt-e, hiszen mindenki más úgy gondolta róla, hogy ő József fia volt (Lk.3:23; Jn.6:42), vagy, hogy házasságon kívül született (ezt a Jn.9:29-es vers foglalja magában), a hivatalos templomi feljegyzések pedig azt írták róla, hogy József fia volt (Mt.1:1,16; Lk.3:23, e versekben a "köztudomás szerint" pontosabb fordítása: 'jog szerint'). Ő volt az egyetlen emberi lény, akinek nem ember volt az apja. A Fil.2:8-as vers magában foglalja, hogy Jézus tudatában volt annak, hogy ő valóban egy hozzánk hasonló

365 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

ember volt, következésképpen kísértő volt számára kételkedni abban, hogy ő valóban Isten Fia volt-e, illetve kétségei lehettek saját természete felől.

5. E kísértések Isten által voltak ellenőrizve, Krisztus lelki növekedése érdekében történtek. A Jézus által idézett versek, melyek megerősítették bűnös kívánságaival szemben (az "ördöggel" szemben) mind Mózes ötödik Könyvének ugyanabban a részében szerepelnek, Izráel pusztai tapasztalatait illetően. Jézus világosan látta a párhuzamot a saját és azok tapasztalatai között:

5Móz.8.2.

Mt.4. / Lk.4.

"Emlékezz vissza az egész útra, amelyen a pusztába" "negyven nap" vezetett Istened az "kísértette az ördög" Úr, már negyven Jézus azáltal győzte le, esztendeje a hogy az Irásokból pusztában, hogy idézett, amely a szívébe megsanyar-gatva és volt zárva próbára téve téged, (Zsolt.119:11). megtudja, mi van a szivedben: megtartod-e parancsolatait, vagy sem?

3.v.

"Végül megéhezett" A

"Sanyargatott és János evangélium 6. éheztetett, de azután Fejezetében a mannát mannával táplált, Jézus értelmezi, mint amelyet nem ismertél, amely Isten Igéjét és atyáid sem szimbólizálja - Jézus ismertek. Így adta általa élt a pusztában. tudtodra, hogy Jézus tudta, hogy

366 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

nemcsak kenyérrel él szellemében Isten
az ember, hanem Igéjéből táplál- kozott.
mindazzal él az "Így válaszolt: 'Meg van
ember, ami az Úr írva: Nem csak kenyérrel
szájából származik". él az ember, hanem minden
igével, amely IsIsten
szájából származik'".

5.v. Jézus kétségtelenül
"Megértheted ebből, elmélkedett /
hogyan úgy fegyelmez eltöprengett a felett,
téged az Úr, ahogyan amit átélt. Isten
az ember fegyelmezi a figyelmezte Fiát, Jézust
fiát". 2Sám.7:14; Zsolt.89:32

.Tehát Jézus bemutatta számunkra, hogy miként
olvassuk és tanulmányozzuk az Igét -
belegondolta magát Izráel helyzetébe a
pusztában, és ezért vette a tanulságokat,
amelyeket azok tapasztalataiból ismerhetett
meg a maga számára pusztai megkísértéseiben.

21. Hozzáfűzés: Háború a Mennyben

A Jel.12:7-9-es szakasz így szól:
"Ezután háború támadt a mennyben: Mihály
és angyalai harcra keltek a sárkánnyal,
és a sárkány is harcra kelt angyalaival
együtt, de nem tudott felülkerekedni; és
azért többé nem volt maradása a
mennyben. És levettetett a hatalmas

367 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

sárgány, az ősi kígyó, akit ördögnek és Sátánnak hívnak, aki megtéveszti az egész földkerekséget; levettetett a földre, és vele együtt angyalai is levettettek ...”.

ELTERJEDT ÉRTELMEZÉS:

Ez az egyik legáltalánosabb versek egyike, amelyek alapján feltételezik, hogy létezett egy lázadás a mennyben az angyalok között, melynek eredményeképpen az ördög és angyalai levettettek a földre, ahol a kígyó alakjában elkezdtek bajt és bűnt kelteni ott.

MAGYARÁZATOK:

1. Mindazt, amit ebben a fejezetben eddig tanultunk fel kell idéznünk azért, hogy összefüggésbe hozzuk ezzel a kijelentéssel. Láthattuk, hogy az angyalok nem vétkezhetnek, és hogy nem létezhet lázadás a mennyben. Így ezt a verset - amely egyedül álló a maga nemében - olyan módon kell értelmeznünk, hogy az ne foglaljon magában olyat, hogy az angyalok vétkeznek, vagy, hogy léteznek bűnös angyalok, akik bűnössé teszik az embereket a földön, hiszen a bűn belőlünk, és nem rajtunk kívül állóból származik (Mk.7:20-23).

2. A kígyó levettetett a mennyből, amely magában foglalja, hogy eredetileg ott tartózkodott. Azonban az édenkerti kígyót Isten alkotta a föld porából (1Móz.1:24-25). Nem létezik semmilyen burkolt célzás arra, hogy az ördög lejött volna a mennyből, és belement volna a kígyóba.

368 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

3. Figyelemre méltó, hogy itt nincs utalás vétkező angyalokra, vagy Isten elleni lázadásra, csupán egy háborúra a mennyben. Senkinek sincs lehetősége Istennel harcolnia a mennyben. (5Móz 32:39)

4. A 7-9.-es versek dramatikus leírása után a 10. versben rögtön ezt olvassuk: "Hallottam, hogy egy hatalmas hang megszólal a mennyben: 'Most lett a mi Istenünké az üdvösség, az erő és a Királyság, a hatalom pedig az ő Krisztusáé, mert levettetett testvéreink vádlója, aki ami Istenünk színe előtt éjjel és nappal vádolta őket'". Amennyiben a 7-9. versek leírása a világ kezdetén történt, Ádám és Éva ideje előtt, akkor hogyan lehet azt mondani, hogy sátán bukása után lett meg az üdvösség, és az Isten Országá? Ádám bűne után az emberiség megkezdte szomorú történelmét, a romlás és bűn szolgátságát, "üdvösségnek", vagy Isten Országának nehezen nevezhető állapotát. Öröm van abban, hogy az ördög - a vádló - levettetett a földre. Hogyan lehetne öröm földre jövele, amennyiben az a bűn és csapások kezdete az emberek számára? A mennyből földre való levettetés jelképes értelmezése, mint amely a hatalomtól való elesést szimbólizálja (pl. Ézs.14:12; Jer.51:53; Jer.sir.2:1; Mt.21:23), sokkal több értelmet kölcsönözhet mindennek. Ha mindez Ádám előtt történt, vagy legalábbis az ember bűnbeesése előtt, akkor hogyan tudta volna az ördög vádolni "testvéreinket", hiszen ők még akkor nem is léteztek?

369 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

5. Semmi jelzése sincs annak, hogy mindez az Édenkertben történt volna. Egy alapvető pont van lefektetve a Jel.1:1 és 4:1-es versekben - az, hogy a Jelenések Könyve prófétikus írás, amely azt beszéli el "aminek hamarosan meg kell történnie". Tehát nem annak a leírása, hogy mi történt az Édenkertben, hanem azokról a dolgokról szóló jövendölés, amelyeknek valamikor az első század után kell megtörténniük, amikor a Jelenések Könyve ki volt nyilatkoztatva Jézus által. Mindenki, aki igazi alázattal fogadja Isten ígéit, látni fogja, hogy ez az érv önmagában elejét veszi minden olyan próbálkozásnak, hogy a Jelenések Könyve 12. fejezetét az Édenkertre vonatkoztassuk. Arra a kérdésre is választ kell találnunk, hogy az ördög azonosításának, és a beszámolóinak az Édenkertben történetéről, miért kellett megmaradnia egészen a Biblia végéig, amíg végül ki lett nyilatkoztatva.

6. "És levetettet a hatalmas sárkány, az ősi kígyó, akit ördögnek és Sátánnak hívnak, ..." (Jel.12:9). A sárkánynak "hét feje és tíz szarva volt" (3.v.), tehát nem a kígyó volt a szó szoros értelmében. A megnevezése, hogy "ősi kígyó" arra mutat, hogy az édenkerti kígyó jellemével bírt, abban az értelemben, hogy egy olyan csaló volt, mint a kígyó. Hasonlóképpen, "A halál fullánkja a bűn" (1Kor.15:56), azonban ez nem azt jelenti, hogy a halál egy valóságos kígyó. A kígyó jellemvonásaival rendelkezik, a bűnnel való kapcsolata által.

7. Az ördög levettetett a földre, és mélységesen agresszív volt, mivel tudta, "...

370 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

hogy kevés ideje van" (12. v.). Ha az ördög levettetett az Édenbe, akkor megvolt a lehetősége arra, hogy gyötörje az emberiséget annak hosszú történelme folyamán - melyet nehezen lehet "kevés időnek" nevezni, amelyben kitölti bosszúját.

8. Hogyan tudta az ördög megtéveszteni az "egész földkerekségét" (9.v.), mielőtt kivettetett a mennyből, hiszen Ádám előtt egyetlen ember sem létezett a földön?

9. A 4. vers azt mondja, hogy a sárkány a farkával magával sodorta az ég csillagainak egy harmadát, és ledobta őket a földre. Ha ezt a szó szoros értelmében értelmezzük - és a Jelenések Könyvének 12. fejezetét szó szerint kell olvasnunk, hogy alátámassza az általános értelmezést -, akkor a sárkány igazi mérete óriási - az egész világegyetem egyharmadát (vagy legalábbis a Naprendszerét) elbírja csupán egyetlen részén, a farkán. A Föld bolygó semmi esetre sem elég nagy ahhoz, hogy egy ilyen hatalmas teremtményt elhordozzon. A legtöbb csillag nagyobb bolygónknál - egyharmaduk hogyan érhetne földet? Becslések szerint a csillagok egy harmad része kiterítve körülbelül öt trillió mérföldet tenne ki. A sárkány farkának ilyen hosszúnak kellett volna lennie! És ne felejtsük el, hogy mindennek az első század után kellett, illetve kell még megtörténnie, miután ez a jövendölés adatott.

10. Ennek és sok más kijelentésnek a fényében, amelyek a Jelenések Könyve 12. fejezetében szerepelnek (valamint az egész próféciában), amelyeknek egyszerűen képtelenség a szó szerinti beteljesedésük, nem

371 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

meglepő, ha mindenekelőtt az van számunkra kijelentve (Jel.1:1), hogy ez egy olyan üzenet, amely "látomásokat" tartalmaz - azaz jelképes, vagy szimbólikus beszédbe van átültetve. Mintha ezt hangsúlyozná a 12. fejezet is, a 12.1-es vers úgy ír az elkövetkezendő eseményről, mint "nagy jelről".

11. Amikor arról olvasunk, hogy mit tesz az ördög, amikor a földön van, nem találunk olyan leírást róla, hogy az embereket bűnre ösztökélné, sőt a 12-16-os szakasz arról ír, hogy az ördög sikertelen az olyan próbálkozásaiban, hogy bajokat idézzen elő a földön, miután odaérkezik. Ez ellenemond az általános értelmezésnek.

12. A kulcskérdések egyike annak a megértéséhez, hogy vajon ez a rész valóban alátámasztja-e a mennyben történt szó szerinti háborút, abban áll, hogy a mennyről itt szó szerinti, vagy átvitt értelemben van-e szólva. Korábban kifejtettük, hogy a "menny" jelképesen utalhat valamilyen fennhatóság fizikai helyére. Jelenések Könyve jelképes kinyilatkoztatása lévén, várható, hogy ez van érvényben ennél a pontnál is.

Az első versben ezt olvashatjuk: "... egy asszony a napba öltözve, és a lába alatt a hold, a fején pedig tizenkét csillagból álló korona". Az ilyen égitesteket, mint amilyen ezé az asszonyé is, melyek látszólag a mennyben lebegnek, nem lehet szó szerint értelmezni. ezt nem lehet szó szerint érteni. Nem lehetséges, hogy a szó szoros értelmében legyen a "napba öltözve", vagy, hogy olyan

372 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

hatalmas csillagok legyen a szó szerinti fején, mint a föld.

Egy másik jel tűnik fel a mennyben 3. vers szerint - egy "tűzvörös sárkány". Ezt általában úgy értelmezik, mint a valóságos mennyet, azonban miért kellene annak lennie, hiszen ugyanerre a mennyre van utalva az első versben is, és az kétségtelenül átvitt értelemben történik? A 4. vers úgy mutatja be a sárkányt, mint aki farkával magával sodorja az ég csillagainak egy harmadát a földre. Láthattuk, hogy a csillagok és a föld méretei miatt ez nem vonatkozhat a fizikai csillagokra, vagy mennyre. Isten Országa a földön lesz megalapítva (Dán.2:44; Mt.5:5), amely nem válik lehetségessé amennyiben a föld bizonyosan elpusztulna azáltal, ha óriási csillagok zuhannának rá.

Majd az asszony a "mennyben" gyermeket szült, aki "elragadtatott Istenhez az ő trónusához" (v.5). Isten trónja a mennyben van. Amennyiben az asszony már a mennyben volt, akkor a gyermekét miért kellett "elragadtatni" a mennybe? Bizonyos, hogy egy földi dolgot jelképez, ámbar egy átvitt értelmű "mennyben". Majd ez az asszony "elmenekült a pusztába" (6.v.). Ha ő a valóságos mennyben volt, akkor ez azt jelenti, hogy létezik egy pusztaság a mennyben. Sokkal inkább alkalmas számára, hogy egy átvitt értelmű mennyei helyen tartózkodjon, majd elmeneküljön egy szó szerinti vagy jelképes pusztaságba itt a földön.

373 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

Ezután a 7. vershez érkezünk - "háború támadt a mennyben". E fejezet minden más utalása a mennyre átvitt értelemben történik, csak az tűnik következetesnek, hogy ez a háború egy jelképes mennyben történt. Ennek a ténynek kell fennállnia, mivel nem lehetséges lázadás vagy bűn az igazi mennyben (Mt.6:10; Zsolt.5:4,5; Hab.1:13). Az általános felfogás szerint bűnös angyalok vannak a pokolba bezárva, azonban itt a mennyben tartózkodnak. Tehát nem valóságos angyalokról van szó.

Ha felteszünk egy olyan kérdést azoknak, akik hisznek az ortodox felfogásban az ördögöt illetően, hogy 'Eltudod-e mondani az ördög bibliai történetét röviden a bibliai versek alapján, aszerint ahogyan te értelmezed azokat?', akkor a válasz erősen ellentmondó tud lenni. Az 'ortodox' felfogás alapján valahogyan így kell hangoznia:

- (a) Az ördög egy angyal volt a mennyben, aki levettetett az Édenkertbe. A földre vettetett az 1Móz.1. fejezetében.
- (b) Feltételezhető, hogy a földre jött, és megházasodott az 1Móz.6. fejezetében.
- (c) Jób idejében azt olvassuk felőle, hogy bejárása volt mind a mennybe, mind a földre.
- (d) Az Ézsaiás Könyv 14. fejezete idejére már levettetett a földre a mennyből.
- (e) Zakariás Könyve 3. fejezetében ismét a mennyben van.

374 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

(f) Máté evangélium 4. fejezetében a földön van. Levettetett Jézus halálának idején, annak az általános felfogásnak megfelelően, hogy a "világ fejedelme" le van vetve ebben az időben.

(g) Jelenések Könyve 12. fejezete tartalmaz egy jövendölést az ördögről, aki "levetettik".

(h) Jelenések Könyve 20. fejezetében az ördög "bilincsbe van verve", azonban ő az angyalaival együtt bilincsbe van verve a Teremtés Könyvében Júdás Levele 6. versének általános értelmezése szerint. Ha ő ott örök bilincsbe van verve, hogyan lehet őt ismét megkötözni Jelenések Könyve 20. fejezetében.

Ebből nyilvánvalónak kell lennie, hogy az általános nézet, miszerint az ördög kivettetett a mennyből bűnbeesése miatt, nem lehet igaz, hiszen azt olvashatjuk róla, mintha mégis a mennyben volna, a 'kivettetetés' minden előfordulása után is. Lényeges a megértése annak, hogy mind a 'menny', mind az 'ördög' jelképes értelemben szerepelnek.

JAVASOLT MAGYARÁZATOK

1. E fejezet értelmezése teljesen kívül áll a jelenlegi feljegyzéseink hatáskörén. E versek teljes magyarázata megkívánja Jelenések Könyve egészének megértését azért, hogy beilleszthető legyen a szövegösszefüggésbe.

375 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

2. Az összeütközés a jelképes mennyben - azaz egy fennhatóság helyén - tehát két hatalmi csoport között létezett, mindkettő követőivel, illetve angyalaival volt. Emlékezzünk annak a bemutatására, hogy az ördög és sátán gyakran van kapcsolatba hozva a római és zsidó fennhatóságokkal.

3. Az, hogy az ördög-sárkány valamifajta politikai hatalmat jelképez kitűnik abból, hogy a fején "hét diadém van" (3. v). A Jel.17:9,10-es versek szintén ehhez a sárkányhoz fűznek megjegyzéseket: "Itt a helye az értelemnek, amelyben bölcsesség van" - azaz ne próbáljuk értelmezni ezt az állatot, mint egy valóságos lényt - "A hét fej hét hegy... ez hét királyt jelent". E királyok egyike "kevés ideig maradhat", amely kapcsolatban állhat az ördög-sárkánnyal, akinek "kevés ideje van" a Jel.12:12-es vers szerint

6. Tanulmány kérdései

1. Ki az, aki végső soron felelős problémánkiért és megpróbálta- tásainkért?

- (a) Isten
- (b) Véletlen / Alkalom
- (c) Egy gonosz lény, akit Sátánnak hívnak
- (d) Bűnös lények, akiket démonoknak hívnak

2. Ki hibáztatható bűnre való megkísértéseink miatt?

- (a) Saját emberi természetünk
- (b) Isten
- (c) Gonosz szellemek
- (d) Egy bűnös lény, akit Sátánnak hívnak

376 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

3. Mit jelent az 'ördög', mint szó?
- (a) Bűn
 - (b) Kígyó
 - (c) Hamis vádló/rágalmazó
 - (d) Lucifer
4. Mit jelent 'sátán', mint szó?
- (a) Bűnös / Vétkező
 - (b) Ellenség
 - (c) Vadállat
 - (d) Démonok fejedelme
5. Vonakoztatható-e a 'sátán' szó jó emberekre?
6. Mire utalhat az 'ördög', vagy 'sátán' átvitt értelemben?
7. Hogyan kell értelmeznünk a 'démon' szót, amint arra az Újszövetségben van utalva?
- (a) Bűnös angyalok
 - (b) Betegségek
 - (c) A kor olyan betegségeire alkalmazott szójárása / kifejezése, amelyekről az emberek azt gondolták, hogy 'démonok' okozzák
 - (d) Szellemi lények
8. Mit értett meg az édenkertbeli kígyó által?

377 ISTEN ÉS A GONOSZ (SÁTÁN)

REPLACE THIS PAGE WITH PICTURE

2. Rész:

"A Jézus Krisztus nevééről szóló
evangélium.. "
(ApCsel.8:12)

7. TANULMÁNY

Jézus eredete

7.1 A Jézusra vonatkozó őszövetségi próféciák

A 3. Tanulmányban kifejtettük, hogy Isten emberiséggel kapcsolatos megváltási terve Jézus Krisztus körül összpontosul. Az ígéretek, amelyeket Isten Évának, Ábrahámnak és Dávidnak tett, mind úgy beszélnek Krisztusról, mint nekik szó szerinti leszármazottokról. Ténylegesen az egész Ószövetség Krisztusra mutat előre, és róla tartalmaz jóvendöléseket. Mózes Törvényei, melyeknek Izráelnek engedelmeskednie kellett Krisztus ideje előtt, állandó jelleggel Jézusra mutattak előre: "... a törvény nevelőnk volt Krisztusig" (Gal.3:24). A Páska ünnepén egy hibátlan bárányt kellett leölni (2Móz.12:3-6), ez Krisztus áldozatának volt előképe, minthogy Jézus "az Isten báránya, aki hordozza a világ bűnét" (Jn.1:29; 1Kor.5:7). A szeplőtelen, tiszta állapot, amelyre szükség volt minden állati áldozat esetében, Krisztus tökéletes jellemére mutatott előre (2Móz.12:5 vö. 1Pt.1:19).

A Zsoltárokból és az Ószövetségben végig számtalan prófécia található arról, hogy milyen lesz a Messiás. Különösen azt helyezték a középpontba, hogy miként fog meghalni. Az, hogy a Júdaizmus megtagadja az elfogadását annak a gondolatnak, hogy a Messiás meghal, csakis ezekhez a próféciákhoz való figyelmetlenségüknek köszönhető. A következőkben ezek közül fogunk néhányat felsorolni:

380 JÉZUS EREDETE

Ószövetségi prófécia

“Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el?”
(Zsolt.22:2).

“...gyaláznak az emberek, és megvet a nép. Gúnyolódnak rajtam mind, akik látnak, ..biggyesztik, fejüket csóválják: Az Úrra bizta magát, mentse hát meg őt, szabadítsa meg hiszen kedvelte!”
(Zsolt.22:7-9).

“Torkom kiszáradt... nyelvem az ínyemhez tapadt... átlyukasztották kezemet, lábamat”
(Zsolt.22:16-17).

“Megosztoznak ruháimon, kőn-tösmre sorsot vetnek”
(Zsolt.22:19).

Beteljesedés Krisztusban

Ezek voltak Jézus tényleges szavai a kereszten
(Mt.27:46).

Izrael elutasította Jézust, és gúnyt űzött belőle (Lk.23:35; 8:53), fejüket csóválták (Mt.27:39), és ezeket mondták, amikor a kereszten függött (Mt.27:43).

Ez Krisztus kereszten való szomjúságában teljesedett be (Jn.19:28). A láb és kezek átszúrása a keresztfeszítéskor alkalmazott módszerre utalnak.

Ennek szó szerinti beteljesedéséről olvashatunk a Mt 27:35-ös versben.

381 JÉZUS EREDETE

A Zsoltárok 22:23-as verset idézi a Zsid.2:12-es vers, amint az egyértelműen Jézusra vonatkozik.

"Idegenné lettem számára,
testvéreim számára,
anyám fiait sem
ismernek rám. Mert a
házad iránti féltő
szeretet emészt"
(Zsolt.69:8,9).

Jól jellemzi Krisztus
elidege- nültségi
érzését zsidó
testvérei- től,
valamint saját
családjától (Jn.7:3-
5; Mt. 12:47-49). Ezt
a Jn.2:17-es vers
idézi.

"...Ételembe mérget
tettek, szomjúságomban
ecettel itattak"
(Zsolt.69:21).

Ez történt, amikor
Krisztus a kereszten
volt (Mt.27:34).

Ézsaiás Könyvének 53. fejezete teljességében
egy figyelmet érdemlő prófécia Krisztus
haláláról és feltámadásáról, melynek
valamennyi verse tökéletesen beteljesedett.
Ebből most csupán két példát ismertetünk:

"Mint a juh, mely
némán tűri, hogy
nyírják, ő sem
nyitotta ki száját"
(Ézs.53:7).

Krisztus, Isten
báránya csend- ben
maradt végig
megpróbál- tatásai
alatt
(Mt.27:12,14).

"A bűnösök közt
adtak sirt neki, a
gazdagok közé jutott
halála után"
(Ézs.53:9).

...bűnözőkkel együtt
volt meg- feszítve,
azonban egy gazdag
ember sírjába lett
eltemetve

382 JÉZUS EREDETE

(Mt 27:57-60)

Nem meglepő, amikor az Újszövetség emlékeztet minket arra, hogy a "törvény és a próféták", melyeket az Ószövetség tartalmaz, az alapjait képezik megértésünknek Krisztus személyét illetően (ApCsel.26:22; 28:23; Róm.1:2,3; 16:25,26). Jézus, maga is figyelmeztetett minket arra, hogy amennyiben, ha nem értjük helyesen "Mózeset és a prófétákat", akkor nem érthetjük meg őt sem (Lk.16:31; Jn.5:46,47).

Az, hogy Mózes törvényei Krisztusra mutattak előre, és a próféták róla prófétáltak, elegendő bizonyítékul szolgálnak ahhoz, hogy Jézus nem létezett fizikailag születése előtt. A Krisztus kezdetektől való fizikai létezésének hamis tantétele képtelenné teszi az olyan ismételt ígéreteket, miszerint ő Éva, Ábrahám és Dávid utóda lesz. Ha Jézus már létezett fent a mennyben, amikor ezek az ígérek elhangzottak, abban az esetben Isten nem lett volna korrekt akkor, amikor ígéreteket tett ezeknek az embereknek egy leszármazottról, aki a Messiás lesz. Jézus nemezségi táblázata, amelyet Máté evangéliumának 1. és Lukács evangéliumának 3. fejezetei tartalmaznak, bemutatják Jézus családfáját, amely visszanyúlik azokig az emberekig, akiknek Isten ezeket az ígéreteket tette.

A Dávidnak Krisztusról tett ígéret elutasítja Krisztus fizikai létezésének lehetőségét, abban az időpontban, amikor ez az ígéret elhangzott: "Ha majd letelik az időd, és pihenni térsz őseidhez, főlemelem majd utódodat, aki a te véredből származik, és

383 JÉZUS EREDETE

szilárddá teszem az ő Királyságát. Atyja leszek, és ő fiam lesz. Ha bünt követ el, megfenyíttem férfihoz illő bottal és embereknek kijáró csapásokkal” (2Sám.7:12,14). Figyelmet érdemel, az itt használt jövő idő. Mivel Isten Krisztus Atyja lesz, így lehetetlenné válik, hogy Isten Fia már létezett volna abban az időpontban is, amikor ez az ígélet adva volt. Az, hogy ez a leszármazott majd “a te véredből származik”, rámutat, hogy Jézus Dávidnak a szó szoros értelmében vett fizikai utóda volt. “Megesküdött az Úr Dávidnak igazán, nem másítja azt meg: Véredből való utódot ültetek trónodra” (Zsolt.132:11).

Ez az ígélet Salamonban teljesedett be elsőként, de minthogy ő már fizikailag létezett ennek az ígéletnek az elhangzásakor (2Sám.5:14), így a fő beteljesülése annak, hogy Dávidnak lesz egy fizikai utóda, aki Isten Fia lesz, Krisztusra kell, hogy vonatkozzon (Lk.1:31-33). “Igaz sarjat támasztok Dávidnak” (Jer.23:5) - azaz a Messiást.

Ehhez hasonlóan jövő időben hangzanak el más Krisztusra vonatkozó próféciák is. “Prófétát támasztok nekik (Izráelnek) Atyjuk fiai közül, olyant, mint te (Mózes)” (5Móz.18:18), ezt idézi az ApCsel.3:22,23-as szakasz, ahol ez a “próféta”, meg van határozva, mint Jézus Krisztus. “Ezért maga az Úr fog neki jelt adni: Íme egy fiatal nő (Mária) teherben van, és fiút fog szülni, és Immánuélnak nevezik el” (Ézs.7:14). Ennek tökéletes beteljesedése történt Krisztus születésével (Mt.1:23).

7.2 A szûztól születés

A Krisztus fogadásáról és születéséről szóló feljegyzés elutasítja a lehetőséget annak, hogy ő fizikailag már korábban is létezhetett. Azok, akik fenntartják a 'szentháromság' téves doktrínáját, arra a következtetésre jutottak, hogy egyidejűleg három személy létezett a mennyben, majd egyszer csak ezek egyike eltűnt, és valamilyen módon magzattá lett Mária méhében, így ezután már csak két isteni személy maradt a mennyben. Láthattuk, hogy a Szentírásban minden létezés - beleértve az Istenét is - fizikai, testi formában való létezést jelent. Így csak olyan következtetésre juthatnánk Krisztus 'kezdeteiktől való fizikai létezésének kérdésében', hogy ő valamilyen módon fizikailag jött le a mennyből, és hatolt be Mária méhébe. Ezeknek az elképzeléseknek az összessége teljesen kívül áll a Biblia tanításán. A Krisztus fogadásáról szóló feljegyzés nem ad semmilyen okot arra a gondolatra, hogy ő fizikailag elhagyta volna a mennyet, és behatolt volna Máriába. A hiányzó bizonyíték ezt illetően jelentős 'hiányzó láncszemét' képezi a szentháromság tanának.

Gábiel arkangyal megjelent Máriának ezzel az üzenettel: "Íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevezd Jézusnak. Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának mondják majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját, ő pedig uralkodik a Jákób házá n örökké,

385 JÉZUS EREDETE

és uralkodásának nem lesz vége.' Mária megkérdezte az angyalt: 'Hogyan lehetséges ez, mikor én férfit nem ismerek (azaz szűz volt)?' Az angyal így válaszolt neki: 'A Szentlélek száll reád, és a Magasságos ereje árnyékoz be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának'" (Lk.1:31-35).

Kétszer is hangsúlyozva van, hogy Jézus Isten Fia lesz születésekor, bizonyos, hogy Isten Fia nem létezett már megszületése előtt is. Ismételten szükséges felfigyelnünk a jövő idő gyakori alkalmazására - pl. "Nagy lesz ő". Ha Jézus már fizikailag létezett volna, amikor az angyal ezeket a szavakat intézte Máriához, akkor Jézusnak már akkor is nagynak kellett volna lennie, amikor ezek a szavak elhangzottak. Jézus Dávid "újhajtása" volt (Jel.22:16), a görög 'genos' szó magában foglalja, hogy Jézus Dávidból származott.

JÉZUS FOGANÁSA

A Szent Lélek (Isten lehelete/hatalma) által Jézus képes volt megfoganni Mária méhében anélkül, hogy Mária férfival érintkezett volna. Tehát József nem volt Jézus igazi apja. Szükséges megérteni, hogy a Szent Lélek nem egy személy (Ld. 2. Tanulmány). Isten Fia Jézus volt, nem a Szentlélek-é. Mivel Isten Szentlelket használta Mária méhén "azért a születendőt is Szentnek nevezik majd Isten Fiának" (Lk.1:35). Az "azért" szó magában foglalja, hogy a Szentlélek Mária méhén

386 JÉZUS EREDETE

történt cselekedete nélkül, Jézus, az Isten Fia, nem kezdetett volna el létezni.

Az, hogy Krisztus "megfogant" Mária méhében (Lk.1:31), szintén bizonyíték arra, hogy annakelőtte nem létezhetett fizikailag. Amikor egy gondolat 'megfogant' bennünk, az bennünk kezdődik. Hasonló módon Krisztus megfogant Mária méhén belül - mint magzat kezdte meg életét, éppúgy, mint bármely más emberi lény. A Jn.3:16-os vers a Biblia legismertebb kijelentése, azt mondja, hogy Jézus Isten 'egyszülött Fia' volt. Emberek milliói, akik e verset idézik, elfelejtnek gondolkodni azon, hogy ez mit is foglal magában. Ha Jézus 'egyszülött' volt, akkor ő akkor kezdett el létezni, amikor megfogant Mária méhében. Ha Jézus Istentől született, mint Atyjától, akkor ez világosan bizonyítja, hogy Atyja idősebb nála - Isten öröktől fogva van (Zsolt.90:2), és ennél fogva Krisztus nem lehet Isten (a 8. Tanulmány terjed ki erre a pontra).

Lényeges, hogy Jézus Istentől 'született', s nem teremtve volt, mint Ádám. Ez a magyarázat a közeli egységre Isten és Jézus között - "Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával" (2Kor.5:19). Az, hogy Krisztus Istentől született, s nem porból formáltatott, szintén magyarázatul szolgál természetes fogékonyságára az ő Atyjának, az Istennek útjai iránt.

Az Ézs.49:5,6-os szakasz egy próféciaát tartalmaz Krisztusról, mint a világ világosságáról, amely őbenne teljesedett be (Jn.8:12). Krisztus a következőket gondolta

387 JÉZUS EREDETE

magában: "az Úr... már anyám méhében szolgálójának teremtett". Krisztus tehát Isten által volt "teremtve" Mária méhében, Isten Lelkének ereje által. Bizonyos, hogy Mária méhe volt Krisztus fizikai származásának helye.

A 7.1-es Tanulmányban láttuk, hogy a 22. Zsoltár megjövendöli Krisztus gondolatait a kereszten. Ezekkel a szavakkal elmélkedett magában: "... Te hoztál ki engem anyám méhéből... már anyám ölében is rád voltam utalva, anyám méhében is te voltál Istenem" (Zsolt.22:10,11). Halálának időpontjában Krisztus visszatekintett származására - anyjának, Máriának a méhében Isten ereje által formáltatott. Az evangéliumokban szereplő Máriáról, mint Jézus anyjáról szóló leírások önmagukban is lerombolják azt az elképzelést, hogy Jézus Máriától való megszületése előtt is létezett.

Mária éppolyan emberi lény volt, mint mi vagyunk, emberi szülőktől származott. Ezt bizonyítja az a tény is, hogy volt egy unokatestvére, aki életet adott Jánosnak, Zakariás fiának, egy hozzánk hasonló embernek (Lk.1:36). A Római Katolikus Egyház álláspontja, miszerint Mária nem emberi természettel rendelkezett, azt jelentené, hogy Krisztus nem lehetett volna mind ember-, mind Isten Fia. Ezek az ő gyakori megnevezései végig az Újszövetségben. "Emberfia" volt, mivel emberi anyja volt, és "Istenfia" volt, Isten Márián történt cselekedete által, amelyet Szentlélek erején keresztül valósított meg (Lk.1:35), s így Isten valóban Jézus

388 JÉZUS EREDETE

Apjává lehetett. Mindez megsemmisülne abban az esetben, ha Mária nem egy mindennapos asszony lett volna.

“Van-e tiszta ember, tisztátalanság nélküli? Nincs egyetlen egy sem...Hogyan lehetne tiszta a halandó, és igaz ember az, aki asszonytól született?... Hogyan lehetne igaz a halandó Isten előtt, hogyan lehetne tiszta, ki asszonytól született?” (Jób14:4; 15:14; 25:4). Ez végleg lezárja azt a kérdést, hogy vajon a szeplőtlen fogantatás lehetséges volt-e, akár Mária, akár Jézus esetében.

Mária “asszonytól született”, mindennapos emberi szülőktől, bizonyos, hogy a mi tisztátalan, emberi természetünkkel bírt, amelyet továbbadott Jézusnak, aki szintén “asszonytól született” (Gal.4:4). A kifejezés, hogy Jézus “asszonytól született” Mária révén, további bizonyítéka annak, hogy nem létezhetett fizikailag Mária általi születése nélkül.

Az evangéliumi feljegyzések gyakran jelzik Mária emberi voltát. Krisztusnak meg kellett őt dorgálnia legalább háromszor lelki érzékenységének hiánya miatt (Lk.2:49; Jn.2:4), nem értette meg Jézus válaszát (Lk.2:50). Pontosán ezt várhatjuk egy emberi természetből való asszonytól, akinek a Fia, Isten Fia volt, és ennél fogva a Fia lelkileg sokkal fogékonyabb, mint az anyja, ámbar a Fiú is az emberi természetben osztozott. József házasesetét élt Máriával Krisztus születése után (Mt.1:25), nincs okunk ennek az ellenkezőjét gondolni.

Az említés Krisztus anyjáról és testvéreiről a Mt.12:46,47-es szakaszban magában foglalhatja, hogy Máriának több gyereke is lett Jézus születése után. Jézus csupán az ő elsőszülött gyermeke volt. Tehát a katolikus tanításokat, melyek szerint Mária szűz maradt, és a mennybe emelkedett, a Biblia egyáltalán nem támasztja alá. Mint halandó természetű, emberi lény Mária megöregedhetett, és meghalhatott, ettől eltekintve is azt olvassuk a Jn.3:13-as versben, hogy "nem ment fel a mennybe senki". A tény, hogy Krisztusnak emberi természete volt (Ld. Zsid.2:14-18; Róm.8:3) azt jelenti, hogy az ő anyjának is ilyen természetűnek kellett lennie, hiszen az ő Atyja isteni természettel bírt.

7.3 Krisztus helye Isten tervében

-

Isten terveit nem a pillanat hatásai alatt határozza el, mint Aki kigondolja azok rendkívüli részeit az emberi történelem kibontakozása közben. Istennek egy tökéletes terve volt megalkotva a teremtés kezdetétől fogva (Jn.1:1). A vágya, hogy legyen egy Fia, így kezdettől létezett tervében. Az Ószövetség egésze Isten Krisztusban megvalósuló üdvösség tervének különböző szempontjait nyilatkoztatja ki.

Gyakran bemutattuk már, hogy az ígéreteken, a próféták prófétálásain, és Mózes Törvényeinek előkép jellegein keresztül az Ószövetség folytonosan Isten Krisztusban megvalósuló

390 JÉZUS EREDETE

tervét nyilatkoztatja ki. Isten mindentudása következtében, mivel tudta, hogy Neki lesz egy Fia, alkotta meg a világot (Zsid.1:1,2). Isten Krisztusra nézve engedte meg az emberi történelem kibontakozását. Ebből következik, hogy Isten emberiség számára adott kinyilatkoztatása évekkal visszamenőleg az időben, amint az az Ószövetség könyveiben feljegyzésre került, telítve van Krisztusra vonatkozó utalásokkal.

Krisztus felsőbbségét, valamint hatalmas és alapvető fontosságát Isten számára, nekünk nehéz teljesen felfogni. Krisztus Isten gondolatában és tervében létezett kezdettől fogva, ámbár csak Máriától való megszületésekor kezdett el fizikailag létezni. A Zsid.1:4-7,13,14-es versek hangsúlyozzák, hogy Krisztus nem egy angyal volt, s míg halandó életében kevesebb volt az angyaloknál (Zsid.2:7), sokkal hatalmasabb tiszteletre emeltetett náluk, hiszen ő "Isten egyszülött Fia" volt (Jn.3:16). Korábban bemutattuk, hogy az egyetlen létezési forma, amelyet a Szentírás ismer, az a testben való létezés, tehát Krisztus nem létezett, mint 'Lélek' születése előtt. Az 1Pt.1:20-as vers összegzi mindezt: Jézus "... a világ teremtése előtt kiválasztatott, de az idők végén jelent meg."

Jézus volt az evangélium eszmei tengelye, akit Isten "... prófétái által a szent iratokban előre megígért. Az ő Fiáról szól ez az evangélium, aki test szerint Dávid utódaitól származott, a Szentlélek szerint pedig a halottak közül való feltámadásával Isten

391 JÉZUS EREDETE

hatalmas Fiának bizonyult. Ez a Jézus Krisztus a mi Urunk" (Róm.1:1-4).

Ez a szakasz összefoglalja Krisztus történetét:

1. Isten ígéretet tett róla az Ószövetségben - ekkor Isten tervében létezett;
2. fizikai személynek lett megteremtve, egy szűztől való születése által, mint Dávid utóda;
3. tökéletes jellemének köszönhetőleg (Isten Lelke szerint élt), melyet egész halandó élete folyamán mutatott.
4. fel lett támasztva, és ismét nyilvánosan kijelentve róla, hogy ő Isten Fia, az apostolok ihletett prédikálásai révén.

ISTEN TUDTA ELŐRE

Nagy segítségünkre lesz annak a megértésében, hogy Krisztus teljességében Isten gondolatában létezett kezdettől fogva, miközben fizikailag nem létezett az, ha el tudjuk fogadni azt a tényt, hogy Isten mindent tud arról, ami a jövőben fog történni, tökéletes az előreismerése. Isten ennél fogva úgy beszélhet nem létező dolgokról, vagy úgy gondolhat rájuk, mintha azok már meglennének. Ilyen a jövőt illető tökéletes ismerete is. Isten "...létre hívja a nem létezőket" (Róm.4:17). Kijelentheti "...régén a még meg nem

392 JÉZUS EREDETE

történeteket. Ezt mondom: Megvalósul tervem, mindent megteszek, ami nekem tetszik" (Ézs.46:10). Úgy beszélhet a halottakról, mintha azok életben lennének, és emberekről, mintha már élnének, mielőtt még megszületnének.

Isten igéje megjövendölte Krisztust kezdetektől, Krisztus mindenkor Isten tervében, akaratában létezett. Bizonyos volt, hogy egyszer Krisztus fizikailag meg fog születni, Isten be fogja teljesíteni Krisztusban kijelentett tervét. Isten előre tudásának bizonyossága tehát visszatükröződik beszédének megbízhatóságán. Isten ígéretével kapcsolatban Dávid ezt mondta: (az eredeti héber szöveg szerint) "...itt van az Istennek az Úrnak a háza" (a magyar fordítás szerint: "Itt lesz az Istennek az Úrnak a háza..."1Krón 22:1), amikor a templom még csak ígérve volt Isten által. Dávid hite olyan volt ebben az ígéretben, hogy jelen időt használt, amikor jövő idejű dologról beszélt. A Szentírás bővelkedik Isten előre tudásáról szóló példákban. Isten oly bizonyos volt abban, hogy beteljesíti az Ábrahámnak tett ígéreteket, hogy azt mondta neki: "A te utódaidnak adom ezt a földet" (1Móz.15:18), akkor, amikor Ábrahámnak még nem is volt egyetlen utóda sem. Ugyanekkor, amikor még Ábrahám utódai meg sem születtek (Izsák / Jézus) Isten további ígéreteket tett: "... sok nép atyjává teszek ..." (1Móz.17:5). Isten valóban úgy hívja létre a nem létezőket, mintha már léteznének.

Krisztus kijelentette földi szolgálata idején, hogy Isten a "... kezébe adott mindent ..."

393 JÉZUS EREDETE

(Jn.3:35), noha ez akkor még nem így volt. "Mindent (Krisztus) lába alá vetettél... Most ugyan még nem látjuk, hogy minden uralma alatt áll" (Zsid.2:8).

Isten kinyilatkoztatásokat tett Krisztus által megvalósuló megváltási tervéről "... kijelentette azt szent prófétái által örök időktől fogva" (Lk.1:70). Mivel ezek az emberek oly közeli kapcsolatban álltak Isten üdvösség tervével, ezért a Biblia úgy beszél róluk, mintha ők szó szerint léteztek volna "örök időktől fogva", noha ez bizonyosan nem így van. Ehelyett azt mondhatjuk, hogy a próféták Isten tervében léteztek "örök időktől fogva". Jeremiás egy elsőszámú példája ennek. Isten azt mondta neki: "Mielőtt megformáltalak az anyaméhben, már ismertelek, és mielőtt a világra jöttél, megszenteltelek, népek prófétájává tettelek" (Jer.1:5). Tehát Isten mindent tudott Jeremiásról már a világ megteremtése előtt is. Hasonló módon tehetett Isten kijelentéseket Cyrus, perzsa királyról is még születése előtt, olyan nyelvezetet alkalmazva, amely azt foglalja magában, mintha már a kijelentések idejében is létezett volna (Ézs.45:1-5). A Zsid.7:9,10-es versek egy újabb példával szolgálnak arra, amikor a Biblia úgy beszél egy még meg nem született személyről, mintha már létezne.

Ahogy Jeremiásról és más prófétákról úgy beszél a Biblia, mintha ők már a világ teremtése előtt is léteztek volna, ugyanúgy az igazi hívőkről is, az Isten tervében való részük miatt, úgy van beszélve, mint akik már léteztek akkor. Bizonyos, hogy mi akkor

394 JÉZUS EREDETE

fizikailag nem léteztünk, hanem csak Isten gondolatában. "Mert ő (Isten) szabadított meg minket, és ő hívott el szent hívással... saját végzése és kegyelme szerint, amelyet még az idők kezdete előtt Krisztus Jézusban adott nekünk" (2Tim.1:9). "Mert őbenne (Krisztusban) kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben. Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint" (Ef.1:4,5). Az, hogy egyénenként vagyunk ismertek Isten által kezdettől fogva, és ki vagyunk választva (predesztinálva) az üdvösségre, mutatja, hogy mi Isten gondolatában léteztünk örök időktől fogva (Róm.8:27; 9:23).

Mindennek a fényében nem meglepő, hogy Krisztusról, akiben Isten terve összpontosul, úgy lehet beszélni, mint aki örök időktől fogva létezett Isten gondolatában és tervében, noha ezt fizikailag nem tehetta meg. Ő "...a megöletett Bárány...a világ kezdete óta" (Jel.13:8). Jézus akkor még nem halt meg, mégis ő volt "Isten Báránya", aki körülbelül 4000 évvel később áldozta fel magát a kereszten (Jn.1:29; 1Kor.5:7). Ahogyan Jézus ki volt választva kezdetektől (1Pt.1:20), ugyanúgy a hívők is ki vannak választva kezdettől fogva (Ef.1:4; ugyanaz a görög szó van "kiválasztottnak" fordítva e versekben). Mindennek a megértése nehézségekbe ütközhet, mivel nem könnyű elképzelnünk, hogy Isten az idő fogalmán kívül működik. A 'hit' olyan képesség, mely által Isten nézőpontjából

395 JÉZUS EREDETE

tekinthetünk a dolgokra az idő kényszere nélkül.

7.4 "Kezdetben volt az Ige"

János 1:1-3

"Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő kezdetben az Istennél volt. Minden általa lett ..." (Jn.1:1-3).

Ezek a versek, amikor helyesen vannak értelmezve, megerősítik és kiszélesítik azokat a következtetéseket, melyekre az utolsó szakaszban érkeztünk el. Azonban ez a szakasz az egyetlen a legszélesebb körben félremagyarázott kijelentés, amely alapján azt tanítják, hogy Jézus születése előtt a mennyben létezett. Ezeknek a verseknek a helyes magyarázata annak a megértésén fordul meg, hogy az "Ige" mit jelent ebben a szövegkörnyezetben. Nem vonatkozhat közvetlenül egy személyre, mivel egy személy nem lehet "Istennél", és ugyanakkor pedig Isten is. A görög 'logosz' szó, amely itt "Igének" van fordítva, önmagában nem azt jelenti, hogy 'Jézus'. Általában "Igének" van fordítva, de ugyanakkor más jelentésekben is szerepel:

Beszámoló	Ok
Kapcsolat	Dogma
Cél	Prédikálás
Alap	Kijelentés
Hír	

396 JÉZUS EREDETE

Mivel a görög 'logosz' szó hímnemű, így a különböző Biblia fordításokban a szó "Ige", mint például az angolban is, egyszerűen a 'he' hímnemű névmással helyettesítik. Azonban ez nem azt jelenti, hogy ez Jézusra, a férfira vonatkozik. A német fordítás (Luther) a "das Wort" semleges nemű, a francia változat (Segond) a 'la parole' nőnemű szónak fordítja, amely mutatja, hogy az "Ige" nem szükségszerűen egy hímnemű személyre vonatkozik.

A 'logosz' szó utalhat belső gondolatra, amely kifejezésre jut szavak vagy más kommunikációs eszközök által. Kezdetben Isten bírt ezzel a 'logosszal'. Ez az egyedülálló terv Krisztusban összpontosult. Láthattuk, hogy Isten Lelke hozza működésbe Isten belső gondolatait, ennél fogva létezik a kapcsolat Isten Lelke és Igéje között (Ld.2.2 Tanulmány). Amint Isten Lelke kidolgozta az Ő emberiséggel kapcsolatos tervét, és meghihlette az Ő írott szavát (Igéjét) a kezdettől fogva, ezáltal hírt adott Krisztusról munkálkodásában és kinyilatkoztatásában. Mivel Krisztus volt Isten 'logosza' (belső gondolata, terve), ezért Isten Lelke minden működésében kifejezte Isten Krisztusban megvalósuló tervét. Ez a magyarázata annak, hogy miért létezik oly sok ószövetségi esemény, amelyek Krisztusra mutatnak előre. Azonban nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy Krisztus az ő személyében nem volt az "Ige", Isten Krisztus által megvalósuló üdvösség terve volt az "Ige". A 'logosz' ("az Ige") gyakran van használva a Krisztusról szóló evangéliumra vonatkozólag -

397 JÉZUS EREDETE

pl. "Krisztus beszéde" (Kol.3:16; vö. Mt.13:19; Jn.5:24; ApCsel.19:10; 1Thessz.1:8; stb.). Figyelmet érdemel, hogy a 'logosz' Krisztusról szól, mintsem őt személy szerint jelentené. Krisztus születésével ez az "Ige" testté és vérré vált - "Az Ige testté lett" (Jn.1:14). Jézus volt az "Ige", amely testté lett, s nem az "Ige". Jézus volt az személyesen, aki "Igévé" vált, Máriától való megszületése révén, s nem pedig valamikor azt megelőzően.

A Krisztusról szóló terv vagy üzenet Istennél volt kezdettől fogva, de nyíltan kinyilatkoztatva Krisztus személyében, és a róla szóló evangélium hirdetésében lett az első század folyamán. Így Isten Krisztus által nyilatkoztatta ki számunkra szavát (Zsid.1:1,2). Újra és újra kifejezésre van juttatva, hogy Krisztus Isten szavát hirdette és csodákat vitt véghez Isten parancsszava által azért, hogy kinyilatkoztassa Istent számunkra (Jn.2:22; 3:34; 7:16; 10:32,38; 14:10,24).

Pál engedelmeskedett Krisztus parancsának, hogy hirdesse a róla szóló evangéliumot minden nemzetnek: "a Jézus Krisztusról szóló üzenet szerint - ama titok kinyilatkoztatása folytán, amely örök időkön át kimondatlan maradt, de most nyilvánvalóvá lett, és az örök Isten rendelkezése szerint a próféták írásai által tudtul adatott minden népnek" (Róm.16:25,26 vö. 1Kor.2:7). Az örök élet az ember számára egyedül Krisztus munkája által vált lehetségessé (Jn.3:16; 6:53), azonban Istennek kezdettől fogva megvolt az a terve, hogy

398 JÉZUS EREDETE

felajánlja az embernek az örök életet, tudván, hogy majd meghozza az áldozatot Jézus által. A teljes kinyilatkoztatás erről az ajánlatról csak Jézus születése és halála után történt meg: "... az örök élet reménységére, amelyet az Isten, aki nem hazudik, örök idők előtt megígért, igéjét (az élet igéjét) pedig kijelentette a maga idejében az evangélium hirdetésével" (Tit.1:2,3). Korábban láthattuk, hogy Isten prófétáiról úgy van beszélve, mint akik mindenkor léteztek (Lk.1:70), abban az értelemben, hogy az "Igék", amelyeket továbbadtak, léteztek Istennél kezdettől fogva.

Jézus példabeszédei ezekből a dolgokból sok mindent kinyilatkoztattak, példabeszédei által pedig betöltötte a rá vonatkozó próféciát: "...Példázatokra nyitom meg számat, és a világ kezdete óta rejtett dolgokat jelentek ki'" (Mt.13:35). Ebben az értelemben volt az Ige Istennél kezdettől fogva, amely testté lett Krisztus születésekor.

"ISTEN VOLT AZ IGE"

Most már elérkeztünk addig a pontig, amikor mérlegelhetjük, hogy milyen értelemben volt "az Ige Isten". Terveink és gondolataink alapjukban véve minket ábrázolnak. 'Londonba fogok menni' ez egy 'beszéd' vagy közlés, amely kifejezi a célomat, mivel az az én célom. Isten Krisztusban megvalósuló tervét hasonló módon érthetjük. "mert olyan ő (az ember), mint aki számolgat magában" (Péld.23:7), és ahogyan Isten is gondolkodik Magában, olyan Ő Maga is. Tehát Isten

399 JÉZUS EREDETE

gondolatai vagy szavai egyenlők Istennel: az "Ige Isten volt". Így egy nagyon közeli kapcsolat létezik Isten és az Ő szava között: az olyan párhuzamok, mint amilyenről például a Zsolt.29:8-as versben is olvashatunk, általánosak: "Az Úr hangja megremegteti a pusztát, megremegteti az Úr Kádés pusztáját". Az olyan kijelentések, mint "De ti nem hallgattatok rám - így szól az Úr" (Jer.25:7), általánosságban fordulnak elő a prófétikus könyvekben. Ténylegesen Isten ezt érti ez alatt: 'Nem hallgattatok a beszédemre, amelyeket szóltam a próféták által'. Dávid úgy fogadta Isten szavát, mint mécsest és világosságot (Zsolt.119:105), mégis így elmélt magában: "Te vagy, Uram, a mécsesem, az Úr fénysugarat ad nekem a sötétségben" (2Sám.22:29), rámutatván az Isten és Isten beszéde közötti párhuzamra. Isten beszéde tehát egyértelműen úgy van megszemélyesítve, mintha az Maga Isten volna, azaz úgy van róla beszélve, mintha egy személy volna, ámbar nem az (Ld. 5. Hozzáfűzés 'A megszemélyesítés elve').

Isten maga az igazság (Jn.3:33; 8:26; 1Jn.5:10), és így Isten beszéde szintén igazság (Jn.17:17). Hasonló módon Jézus oly szorosán azonosította önmagát szavaival, hogy megszemélyesítette őket ezáltal: "Aki elvet engem, és nem fogadja el az én beszédeimet, annak van ítélőbirája: az az ige, amelyet szóltam, az itéli el őt az utolsó napon" (Jn.12:48). Jézus olyan kijelentést tesz beszédeiről, mintha az egy valóságos személy volna, azaz ő saját maga. Beszédei meg lettek

400 JÉZUS EREDETE

személyesítve, mert azoknak oly szoros a kapcsolatuk Jézussal.

Isten szava hasonlómódon, mint személy van megszemélyesítve, mint Maga Isten a Jn.1:1-3-as szakaszban. Ezért azt olvashatjuk az Igéről, hogy "Minden általa lett" (Jn.1:3). Azonban Isten teremtett mindent az Ő parancsszavával (1Móz.1:1). Ennélfogva Isten Igéjéről úgy van beszélve, mintha az Maga az Isten volna. A legbiztatóbb pont számunkra, ami mindebből következik, hogy Isten szavának szivünkben lakozása által, Isten ily közel kerülhet hozzánk is.

Bizonyos Mózes 1. könyve 1. fejezete alapján, hogy Isten volt a Teremtő, Igéje által teremtett, mintsem személyesen Krisztus tette volna ezt. Az Igéről olvashatjuk azt, hogy létrehozott mindent, nem pedig személy szerint Krisztusról (Jn.1:1-3). "Az Úr Igéje alkotta az eget, egész seregét (a csillagokat) szájának lehelete... mert amit ő mondott, meglett, és amit parancsolt, előállott" (Zsolt.33:6,9). Még ma is Isten szava által működik a természeti világ: "Elküldi parancsát a földre, beszéde gyorsan terjed. Olyan havat ad, mint a fehér gyapjú ... De ha kibocsátja szavát ... már víz csörgedezik" (Zsolt.147:15-18).

Mivel Isten Igéje az Ő teremtő ereje, hatalma, s így alkalmazta ezt az erőt Jézus Mária méhében való megfogadásakor is. Az Ige, Isten terve működésbe lépett a Szentlélek által (Lk.1:35), előidézte Krisztus megfogadását. Mária felismerte ezt Krisztus hamaros

401 JÉZUS EREDETE

megfogadásával kapcsolatos hírre adott válaszában: "... történjék velem a te beszéded szerint !" (Lk.1:38).

Láthattuk, hogy Isten Igéje / Lelke visszatükrözi Isten célját, amelyet az Ószövetség valamennyi irata tartalmaz. Az, hogy ez milyen mértékben igaz, az ApCsel.13:27-es versből derül ki, ahol Jézusról úgy van beszélve, mint aki párhuzamos az ószövetségi próféták szavaival: "De Jeruzsálem lakói és vezetői nem ismerték fel őt, és a próféták szavait ...". Krisztus születésével Isten Igéjének / Lelkének teljessége jutott kifejezésre Jézus személyében. Az ihletettség állapotában János apostol azon örvendezett, hogy Isten örök élettel kapcsolatos terve mennyire kifejezésre jutott Krisztus személyében, akit a tanítványok fizikailag érinthettek, és láthattak is. Felismerte, hogy Isten Igéjét érintették, Isten Krisztusban megvalósuló teljes üdvösség tervét (1Jn.1:1-3). Mi ugyan fizikailag nem láthatjuk Krisztust, de mi is örvendezhetünk, hogy a Krisztusról szóló evangélium helyes megértése által oly bensőségesen megismerhetjük Isten velünk kapcsolatos tervét, és ezáltal bizodalunk lehet az örök életben (1Pt.1:8,9). Fel kell tennünk önmagunknak a kérdést: 'Valóban ismerem Krisztust?' Csupán elfogadni, hogy létezett egyszer egy Jézus nevű jó ember, nem elég. Folyamatos, imádságos Bibliatanulmányozás által lehetőségünk van minél gyorsabban megismerni Krisztust, mint személyes Megváltónkat, és a megkeresztelés

402 JÉZUS EREDETE

(teljes víz alámerülés) által kapcsolatba kerülni vele.

Utójegyzet: A kijelentés, hogy "Kezdetben volt az Ige" valószínűleg magyarázatul szolgál ahhoz a zsidó feltevésre, miszerint a Tóra (Mózes öt Könyve) létezett már a teremtés előtt is. A Jn.1:1-3-as szakasz kijelenti, hogy a fontos dolog, amivel tisztában kell lennünk, hogy Isten Tórában szereplő beszédei Krisztusról tartalmazznak kijelentéseket, Isten Krisztussal kapcsolatos terve létezett a Teremtés előtt (vö. Lk.1:70).

22. Hozzáfűzés: A történelmi Jézus

Amennyiben, ahogyan azt sokan állítják, nincs bizonyítéka annak, hogy a Názáreti Jézus valaha létezett, akkor magának a kereszténységnek a létezésére nehezzé válik magyarázatot találni. Túlontúl sokat kell várunk valakitől, hogy elhiggyje, hogy emberek milliói az elmúlt 2000 év folyamán hitüket egy olyan valakibe helyezték, aki sohasem létezett, és olyan erős hitük volt benne, hogy készek voltak terjeszteni a bele vetett hitüket az egész világon, gyakran az üldözések és halál vállalása árán is. A keresztények és a zsidó vallás hívei általában minden nehézség nélkül elfogadják Mohamed létezését, miközben elutasítják tanításait. Elfogadjuk a leghíresebb történelmi személyiségek létezését anélkül, hogy igényt tartanánk a bizonyítékok kritikus

403 JÉZUS EREDETE

felülvizsgálatára. Gyakran készülnek analízisek a széles körben elfogadott történelmi eseményekről, pl., hogy Hastings csatája 1066-ban történt, miközben a konkrét bizonyítékra viszonylag nehéz rátalálni.

A Názáreti Jézus pusztá létezésének intenzív tagadása bizonyosan egy túlzott érzelmi visszhangnak a jele, egy váagnak, hogy találhassanak egy alkalmas kifogást, hogy ne kelljen szembenézniük Jézus személyes Messiásként való elfogadásának okaival. Ez különösen igaznak tűnik annak a tudatában, hogy maguk a zsidók elfogadták a létezését egy elsőszázadban élt Jézus nevű személynek. A következő történelmi tények a Názáreti Jézus létezéséről igazolják, hogy őt semmi esetre sem lehet elutasítani, mint az emberiség egy teológiai koholmányát. A legnagyobb segítségünkre levő információkat Gary Habermas 'Ancient Evidence For The Life Of Jesus' (Ősi bizonyíték Jézus életéről) című könyvéből gyűjtöttük ki.

1) Tacitus egy római történész volt, aki két jelentősebb könyvet írt az első századról ("Kronikák" és a "Történetek"), mindkettő említést tesz Jézusról és a kereszténységről. A "Kronikákban" azt írja körülbelül Kr. u. 115-ben:

"Egy keresztényeknek nevezet csoport össze nem egyeztethető magatartásuk végett általánosságban gyűlölték őket, nevük Krisztustól ered. Ő Tibérius uralkodása alatt halál büntetést szenvedett, a helytartó Poncius Pilátus keze által. "

404 JÉZUS EREDETE

Tiberius császár Kr. u.14-30-ig uralkodott, azalatt az időszak alatt, amikor Krisztust megölték, a fenti idézetnek megfelelően. Tacitus szintén ír arról, hogy ennek a csoportnak a hite "Ez a Judeából származó eszme (hit) nemcsak Judeában terjedt el, hanem még Rómában is ", majd annak a leírásával folytatja, hogy a keresztényeket mennyire általánosságban gyűlölték, és sokukat ítelték halálra Rómában. Mindez összhangban van az Újszövetség Jézusról szóló feljegyzéseivel, az apostolok és tanítványok első júdeai, majd a Római világban történt evangéliumhirdetéseivel, beleértve Rómát is, a nagy ellenállásokkal, melyekkel szembekerültek.

2) Suetonius, egy másik római történész Klaudiusz császár uralmáról (Kr. u. 41-54) ezt írja: " Mivel a zsidók Rómában, a keresztények végett állandó zavargásokat okoztak Klaudiusz kitiltotta őket a városból ". Itt említhetjük az ApCsel.18:2-es verset, amely arról számol be, hogy egy Aquilla és Priscilla nevű zsidó házaspárnak el kellett hagynia Rómát a zsidók üldözése miatt. Suetonius később a Néró idejében történt keresztény üldözésekről ír: " Róma leégése után...A keresztényeket is megtorlással sújtották, egy felekezet mely egy új és ártalmas (kártévő) vallási hitet vall ". Az utalás egy "Krisztusiak" nevű csoport létezésére az első században, feltételezi, hogy egy Krisztus nevű személy létezett valamivel korábban ugyanebben a században.

3) F.F. Bruce ["Christian Origins", (Kereszténység eredete) 29,30 oldalak,] arra a

405 JÉZUS EREDETE

tényre hívja fel a figyelmet, hogy léteznek utalások egy történetre, melynek színhelye a Földközi-tenger keleti partvidéke, s amelyet egy Thallus nevű történész jegyzett fel körülbelül Kr.u..52-ben. Bruce egy más alkalommal ["The New Testament Documents, (Az Újszövetség Dokumentációja), 113. oldal] arról ír, hogy egy Julius Africanus nevű tudós, aki Thallust idézte, gúnyolódott Thallus leírásán a Jézus keresztrefeszítések történet elsötétedést illetően, mint amely a napfogyatkozásnak volt köszönhető. Ebből nyilvánvaló, hogy Thallus írt egy beszámolót Jézus keresztrefeszítéséről, amely néhány évvel az ő Kr.u.52-ben történt feljegyzése előtt történt.

4) Plinius, aki egy római kormánytisztviselő volt, hosszas idézéseket tesz az emberek egy nagyon aktív csoportjáról, akiket Krisztusiaknak neveztek az első század utolsó éveiben. Utal e csoport Krisztus szenvedéseiről való megemlékezéseinek tartására: " Szokásuk volt előre meghatározott napon, napfelkelte előtt összejönni, amikor Krisztust dicsőítő énekeket énekeltek " [Letters of Pliny, (Plinius levelei) fordította W. Melmoth, 2. Kötet, X:96]. Traianus és Hadrianus római császárok mindketten tettek említést a Krisztusiakkal való ellentéteik problémájáról. Erre való utalásokkal találkozhatunk "Plinius Leveleiben", 2.Vol., X:97, valamint Eusebius 'Ecclesiastical History"-ban (Egyházak Története) IV-IX. E csoport létezése az első századtól fogva, és egyedülálló állhatatosságuk az üldöztetések közepette is,

406 JÉZUS EREDETE

feltételezi, hogy ők egy valóságos történelmi személynek voltak követői, aki az első században élt.

5) A Talmud, amely egy zsidó szent könyv, a Szanhedrin 43a-ban Jézus halálára utal. Elismert tény, hogy a Talmudnak ez a része e könyv összeállításának kezdeti időszakából származik, (azaz Kr.u.70-200):

" A húsvét (Páska) előestélyén Yeshu (Jézus) függött. Negyven napig a kivégzés előtt, egy hírnök tette közhírré, hogy 'halálra fogják kövezni, mert varázslatot gyakorolt és Izráelt hitehagyásra csábította/kísértette. Bárki tud valamit érdekében mondani jöjjön elő segítségére.' Mivel semmi volt érdekében előhozva, húsvét előestéjén függött." A "függött" egy keresztrefeszítéssel kapcsolatos kifejezés lehet - olymódon van alkalmazva, mint az Újszövetség irataiban is (Gal.3:13; Lk.23:39). Ez a szemelvény leírja a zsidókról, amint megakarták Jézust kövezni (feltételezhetően a Mózesi Törvényeknek megfelelően), azonban arról tesz említést, hogy ténylegesen Jézus "függött". A magyarázata ennek az újszövetségi leírás által adott, mely szerint a zsidóknak a római törvényt kellett alkalmazniuk, hogy megölhessék Jézust -, amely kereszten "függéssel" valósulhatott meg.

A Szanhedrin 43a arról is beszámol, hogy Jézus öt tanítványa halálra lett ítélve, amely szintén azt mutatja, hogy a zsidók hagyományosan hittek a történelmi Jézus létezésében. A Szanhedrin 106b még azt is említi, hogy Jézus 33 éves volt, amikor meghalt, pontosan annyi, amennyit az Újszövetség feljegyzései megkívánnak. Maier

407 JÉZUS EREDETE

[“First Easter” (Első Húsvét), 117-118 oldalak] egy Kr.u.5.századból származó zsidó dokumentumból idéz, a “Toledoth Jesuból”, amely arról ír, hogy a tanítványok próbálták ellopni Jézus testét halála után, azonban egy Juda nevű kertész hallott tervükről, és máshova helyezte Jézus testét, átadván azt később a zsidóknak. Justin vértanú Kr.u.150-ből származó írása feljegyzi, hogy a zsidók kiküldtek speciális embereket, akik azt terjesztették, hogy Jézus holttestét ellopták [Dialogue with Trypho (Dialóge Tryphoval), 108], Tertullian pedig egy hasonló feljegyzést készített [On Spectacles 30, (Különlegességek) Kr.u.200-ban.

A bizonyságok fonalszámai mutatják, hogy a Kr.u.-i első században élt zsidók hittek a történelmi Jézus létezésében és erőszakos halálában.

6) Lucian, görög drámaíró a Kr.u.-i második században a Krisztusiak nevetségességével hozakodik elő, akik “...a mai napig is imádnak egy embert, aki keresztre lett feszítve ” [Lucian, The Death of Peregrine (A Vándor halála), 11-13.].

7) Josephus, az első század legismertebb történésze. “Antiquities-ében”, melyet Kr.u.90-95 között írt, említi Jakobot, “...testvérét Jézusnak, akit Krisztusnak neveztek ”. Ugyanennek a könyvének egy másik fejezetében szintén olyan kifejezéseket használva ír, amelyek félreérthetetlenül hitelesítik az Újszövetség leírásait Krisztust illetően: “Ebben az időben volt egy bölcs ember, Jézus

408 JÉZUS EREDETE

...Ő volt az aki csodálatos dolgokat cselekedett ...Ő Krisztus volt ...a harmadik napon megjelent nekik élve, amint a próféták ezt és ezer más csodálatos dolgot órára előre megmondtak "

Olyannyira világos ez a szakasz, hogy sokan azt állítják, hogy ez egy betoldás. Hogy mégis van okunk ezzel a szemelvényel alátámasztani, hogy létezett egy Názáreti Jézus nevű ember az első században, a következő tényezők által van biztosítva:

- Eusebius [Ecclesiastical History, 1:XI (Egyházak Történelme)] idézi Josephustól e szakaszt.

- Figyelmet érdemlő tudósok fenntartják ennek a leírásnak az eredetiségét, és kimutatható, hogy ez a fejezet ugyanabban a stílusban íródott, mint Josephus művének többi részei is [Ld. Daniel Rops, "The Silence of Jesus Contemporaries"(Jézus kortársainak hallgatása) 21. oldal; J.N.D. Anderson, "Christianity: The Witness of History" (Kereszténység: a történelmi Tanúk) 20.oldal; F.F.Bruce, The New Testament Documents, (Az Újszövetség Dokumentációja) 108-109 oldalak].

- Nem létezik szövegbeli bizonyíték arra, hogy ez egy beszúrás volna.

- Schlomo Pines Professzor állítása szerint Josephus művének az arab kiadása olyannak tárult fel, mint amely majdnem bizonyosan megegyezik az eredetivel. A szakasz, amelyre fentebb utaltunk, előfordul benne, azonban a nyilvánvaló tantételi állítás nélkül Jézus Messiásságára és feltámadására vonatkozólag,

409 JÉZUS EREDETE

amely az imént idézett szemelvényben található. Ez elfogadhatónak tűnik, hiszen Josephus zsidó volt. Pines ténymegállapításait első ízben újságcikként hozta nyilvánosságra a "The New York Times" 1972.02.12.-én megjelent számában, amelyben a vitatott szakaszt idézi Josephustól Jézusról az arab változathól: "Ebben az időben volt egy bölcs ember, akinek neve Jézus volt. Magatartása/viselkedése jó volt és erényesnek ismerték. Sokan a zsidók és más nemzetbeliek közül tanítványai lettek. Pilátus halálra ítélte keresztre feszítés által. Azonban azok, akik tanítványai lettek nem hagyták el. Beszámoltak arról, hogy három nappal a kereszten való halála után megjelent nekik és életben volt. Következtetésképpen lehetséges, hogy ő a Megváltó akire vonatkozólag a próféták részletesen beszéltek."

Ez a beszámoló csodálatra méltóan megfelel az Újszövetség idevonatkozó leírásainak.

23. Hozzáfűzés: ...A Mennyből szálltam le...

"Mert az Isten kenyere a mennyből száll le, és életet ad a világnak. ...A mennyből szálltam le" (Jn.6:33,42).

Ezek és ehhez hasonló szavak téves magyarázatával támasztják alá a téves elképzelést, miszerint Jézus fizikailag létezett a mennyben születése előtt is. A

410 JÉZUS EREDETE

következő pontokat azonban szem előtt kell tartanunk:

1. A szentháromság hívei ezeket a szavakat betű szerint értik azért, hogy bizonyítsák állításukat. Azonban, ha mi ezeket szó szerint vesszük, akkor ez azt jelenti, hogy Jézusnak valahogyan a szó szoros értelmében a levegőben kellett leszállnia a földre az egeken keresztül. Nem csupán a Biblia hallgat erről teljességgel, de magát a leírást is, hogy Jézus megfogant, mint magzat Mária méhében, értelmetlenné teszi. A Jn.6:60-as vers a mannáról szóló tanítást "Kemény beszédnek" nevezi, melyet nehéz elfogadni, tehát szükséges megértenünk, hogy itt jelképes beszéd van alkalmazva.

2. A János evangélium 6. fejezetében Jézus arról beszél, hogy a manna az ő előképe volt. A manna Istentől volt küldve abban az értelemben, hogy Isten volt az, aki megteremtette a mannát a földön, fizikailag nem Isten mennyei trónjáról szállt le. Azt, hogy Krisztus a mennyből jött, hasonló módon kell értenünk, a földön lett megalkotva a Szent Lélek Mária méhén történt működése által (Lk.1:35).

3. Jézus azt mondta, hogy "az a kenyér, amelyet én adok ... az az én testem" (Jn.6:51). A szentháromság hívei azt állítják, hogy Jézus 'Isteni' része volt az, amely leszállt a mennyből. Azonban Jézus azt mondja, hogy az ő "teste" volt az a kenyér, amely leszállt a mennyből. Hasonló módon Jézus a mennyei kenyeret önmagával, mint az

411 JÉZUS EREDETE

"Emberfiával" azonosította (Jn.6:62), s nem, mint a 'Fiúistennel'.

4. Ugyanebben a szakaszban, a János evangélium 6. fejezetében, bőséges bizonyíték van arra, hogy Jézus nem volt Istennel egyenlő. "Az élő Atya küldött el" (Jn.6:57), mutatja, hogy Jézus és Isten nem osztoznak egyenlőségben, és a tény, hogy Jézus "az Atya által" él (Jn.6:57), nehezen támasztja alá az örökkévalóságukban való egyenlőségüket, amelyről a szentháromság tan beszél.

5. Fel kell tennünk a kérdést, Mikor és hogyan jött le Jézus a mennyből? A szentháromság tana a János evangélium 6. fejezetének ezeket a szavait használja bizonyítékként, hogy Jézus a mennyből jött le születésekor. Azonban Jézus úgy beszél önmagáról, mint aki leszáll a Mennyből: "Mert az Isten kenyere a mennyből száll le" (v.33,50), mintha ez egy jelen idejű folyamat volna. Isten ajándékaról, Jézusról beszélve, Jézus azt mondta, hogy "az én Atyám adja nektek az igazi mennyei kenyeret" (32.v.). Amikor Jézus ezeket a szavakat mondta, akkor ő már 'leszállt' egy bizonyos értelemben, abban, hogy őt Isten már elküldte. Ezért múlt időben is elmondhatta: "Én vagyok az az élő kenyér, amely a mennyből szállt le" (51.v.). Azonban arról is beszél, hogy ő, mint kenyér 'leszáll' a mennyből kereszthalálának formájában: "... az a kenyér, amelyet én adok oda a világ életéért, az az én testem" (51.v.). Tehát Jézus itt úgy beszél, mint aki már lejött a mennyből, mint aki benne van annak a folyamatában, hogy lejön, és még le fog

412 JÉZUS EREDETE

szállni keresztalálában. Ez a tény önmagában bizonyíthatja, hogy a 'leszállás' arra utal, hogy Isten kinyilatkoztatja Önmagát, inkább mintsem csupán Krisztus születésére vonatkozna. Ez döntően bizonyítva van az Ószövetség valamennyi Istenre vonatkozó utalásai által, melyek Isten 'leszállásairól' beszélnek pontosan ugyanilyen értelemben. Isten látta népének nyomorúságát Egyiptomban, és 'leszállt', hogy megmentse őket Mózes közreműködésével. Látta szolgálóinkat a bűnre, és 'leszállt', kinyilatkoztatta Önmagát azáltal, hogy elküldte Jézust, mint ahogyan Mózeset is, hogy kivezessen minket ebből a szolgaságból.

24. Hozzáfűzés: Jézus teremtette a földet?

"Ő ... az elsősülött minden teremtmény közül. Mert benne (Jézusban) teremtetett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónusok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: minden általa és reá nézve teremtetett. Ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn. Ő a feje a testnek, az egyháznak is, ő a kezdet, az elsősülött a halottak közül ..." (Kol.1:15-18).

Ez tipikusan egy olyan vers, amely azt a benyomást keltheti, hogy ténylegesen Jézus teremtette a földet.

413 JÉZUS EREDETE

1. Ha ez igaz volna, akkor ennek túl sok vers mondana ellent, amelyek azt tanítják, hogy Jézus nem létezett születése előtt. A Teremtés Könyve félreérthetetlen tanítása, hogy Isten volt a Teremtő. Vagy Isten, vagy Jézus volt a teremtő, ha azt mondjuk, hogy Jézus volt a Teremtő, amíg a Teremtés Könyve azt állítja, hogy Isten volt, akkor ezzel azt állítjuk, hogy Jézus pontosan azonos volt Istennel. Ebben az esetben lehetetlen magyarázatot találni a sok-sok versre, melyek rámutatnak a különbségekre Isten és Jézus között (Ld.8.2-es Tanulmánynak az ide vonatkozó példáit).

2. Jézus volt az "elsőszülött", amely magában foglalja valaminek a kezdetét. Nincs rá bizonyíték, hogy Krisztus volt Isten "elsőszülöttje" a föld megteremtése előtt. Az olyan versek, mint például a 2Sám.7:14 vagy a Zsolt.89:28 megjövendölték, hogy Dávidnak egy a szó szoros értelmében vett leszármazotta lesz majd Isten elsőszülöttje. Jézus világos, hogy nem létezett abban az időben, amikor ezek a próféciák íródtak, és így a Teremtéskor sem, amelyről Mózes első könyve számol be. Jézus "Isten hatalmas fiának bizonyult" a halottak közül való feltámadásával (Róm.1:4). Isten "... feltámasztotta Jézust. Ahogyan meg van írva a második zsoltárban is: Fiam vagy te, ma nemzettelek" (ApCsel.13:32,33). Tehát Jézus Isten elsőszülöttjévé vált az ő feltámadása által. Szintén figyelmet érdemel, hogy az Atyja jobbánál álló Fiú összefüggésbe van hozva az elsőszülöttséggel (1Móz.48:13-16), Jézus pedig Isten jobbára emeltetett feltámadása után (ApCsel.2:32; Zsid.1:3).

414 JÉZUS EREDETE

3. Ebben az értelemben olvashatjuk Jézusról, hogy ő az elsőszülött a halottak közül (Kol.1:18), ez egy olyan kijelentés, amely párhuzamban van azzal a verssel, hogy Jézus "... az elsőszülött minden teremtmény közül" (Kol.1:15). Jézus ezért mondja önmagáról, hogy ő az "... elsőszülött a halottak közül ... Isten teremtésének kezdete" (Jel.1:5; 3:14). Jézus volt az első a halhatatlan újjáteremtett emberek között, akiknek feltámadása, és megszületésük, mint Isten halhatatlan gyermekeinek, teljességében Krisztus halála és feltámadása által vált lehetségessé (Ef.2:10; 4:23,24; 2Kor.5:17). "... Krisztusban mindnyájan (az igazi hívők) életre kelnek. Mindenki a maga rendje szerint: első zsengeként támadt fel Krisztus, azután az ő eljövetelekor következnek azok, akik a Krisztuséi" (1Kor.15:22,23). Ez ugyanazt a gondolatot tartalmazza, mint amelyet a Kolossébeliekhez írt levél első fejezete is. Jézus volt az első személy, aki feltámadt a halálból, és akinek halhatatlanság adatott, ő volt az első az újteremtmények között, és az igazi hívek követni fogják példáját visszatérésekor.

4. A teremtés, amelyről a Kolossébeliekhez írt első levélben olvashatunk, tehát az újjáteremtésre vonatkozik, s nem a Teremtés Könyvében feljegyzettre. Jézus által teremtettek a "trónusok", "uralmak", "fejedelemségek", "hatalmasságok", stb. Pál nem azt mondja, hogy Jézus teremtett mindent, majd felsorol néhány idevonatkozó példát. Az újjáteremtett világ elemei azokra a jutalmakra vonatkoznak, amelyekkel rendelkezni fogunk

415 JÉZUS EREDETE

Isten Országában "trónusok", "fejedelemségek", stb. arra utalnak, hogy a feltámasztott hívők "... királlyá és papokká ..." lesznek, és "... uralkodni fognak a földön" (Jel.5:10). Ezek a dolgok Jézus munkálkodása nyomán váltak lehetségessé. "... Benne teremtett minden a mennyen és a földön ..." (Kol.1:16). Az Ef.2:6-os versben azt olvassuk a Krisztusban levő hívőkről, hogy a "mennyeiek világába ültettek". Tehát ezek a versek azt tanítják, hogy az az emelkedett Léleki állapot, amellyel ma rendelkezhetünk, csakúgy mint az, amelyet a jövőben fogunk megtapasztalni, mind-mind Krisztus által váltak lehetségessé. A menny és a föld foglalja magában mindazt, amelyek megbékéltetést igényeltek Krisztus kereszten kifolyt vére által (Kol.1:16,20), rámutatván, hogy a "minden a mennyen" a hívőkre vonatkozik, akik jelenleg a "mennyeiek világába ültettek" Krisztus Jézusért, s nem a körülöttünk levő fizikai dolgokra.

25. Hozzáfűzés: " Mielőtt Ábrahám lett volna: én vagyok" (Jn.8:58)

Ezeket a szavakat gyakran alkalmazzák helytelenül annak tanítására, hogy Jézus már Ábrahám előtt is létezett. Azonban a vers közelebbi megvizsgálása ennek ellenkezőjét fedi fel igazságként:

416 JÉZUS EREDETE

1. Jézus nem azt mondja, hogy 'mielőtt Ábrahám volt, én voltam'. Ő Ábrahám megígért leszármazotta volt, Isten Ábrahámnak tett ígéreteit képtelenségekké tesszük azáltal, ha azt állítjuk, hogy Jézus fizikailag létezett Ábrahám ideje előtt.

2. A Jn.8:58-as vers szövegkörnyezete Krisztus zsidókkal folytatott beszélgetését tartalmazza Ábrahámra vonatkozóan. Ami őket illette, Ábrahám volt a leghatalmasabb ember, aki valaha élt. Jézus azt mondja, hogy 'Én most, amint itt állok, sokkal fontosabb vagyok Ábrahámnál'. Amint ott álltak, Jézus volt az, akinek meg kellett volna adni tiszteletüket, s nem Ábrahám. Jézus ezt mondja 'Én itt most sokkal fontosabb vagyok, mint Ábrahám valaha is volt'. Lehetséges a Jn.8:58-as versben szereplő "előtt-et" bizonyos idői vonatkozásokkal értelmezni, abban az értelemben, hogy mielőtt Ábrahám létezett, Krisztus Isten tervében volt már, egészen a világ kezdete óta. Ez az amiért Jézus Ábrahám "előtt" volt, abban az értelemben, hogy Jézus személyiségének fontosságánál fogva volt előbb, mint Ábrahám.

3. Ennek bizonyítéka található a Jn.8:56-os versben: "Ábrahám, a ti atyátok ujjongott azon, hogy megláthatja az én napomat: meg is látta, és örült is." Az egyetlen alkalom, melyet Ábrahám nevetéséről és örömről feljegyeztek az volt, amikor megkapta az ígéretet arról, hogy lesz egy utóda, megértette, hogy ez az ígéret végsősoron Jézusra vonatkozik (1Móz.17:17). Ábrahám előretekintett Jézusra a róla kapott ígéretein

417 JÉZUS EREDETE

keresztül. Rejtélyes módon megjegyezte Jézus jövőben bekövetkező áldozatával kapcsolatban: "... Az Úr hegyén a gondviselés" (1Móz.22:14). Ebben az értelemben mondta Jézus, hogy Ábrahám mint látta őt. Az ígéretekről szóló beszédeknek ebben a szöveggörnyezetében jelenthette ki Jézus, hogy "... mielőtt Ábrahám lett: én vagyok". Jézus pontosan tudta, amint azt már a 3.1-es Tanulmányban is kifejtettük, hogy Isten Ábrahámnak tett ígéretei a vele kapcsolatos terveit nyilatkoztatták ki, melyeket Isten a világ kezdete óta ismert. Az a terv, amely létezett már Ábrahám előtt is, ki lett Ábrahám számára nyilatkoztatva ígéretek által, és most beteljesedett az első században élt zsidók szeme láttára, amint körbeállták Jézust, az ígét (ígéretet), amely "testté lett".

4. Gyakran elhangzik az állítás, miszerint Jézus az isteni névre utal, amikor kimondja, hogy "én vagyok". A 3. Hozzáfűzésben kifejtettük, hogy Jézus és ténylegesen még a mindennapi emberek is, hordozhatják Isten nevét, anélkül, hogy az azt jelentené, hogy ők Istenek személyükben. Azonban az is meglehet, hogy Jézus itt egyszerűen a 'lenni' ige jelen idejét használja. A görög szövegben ugyanaz a szerkezet fordul elő a Jn.9:9-es versben is, néhány verssel később. A meggyógyult vak ember szomszédai azt kérdezték egymástól, hogy ő vajon csakugyan az az ember-e, aki valaha ült és koldult: "Egyesek azt mondták, hogy ez az, mások pedig azt, hogy nem, csak hasonlít hozzá. De ő kijelentette: 'Én vagyok az'". Az "az" nem található az eredeti szövegben, a fordítók által adattak a különböző

418 JÉZUS EREDETE

fordításokhoz. A vak ember azt mondja "én vagyok", éppúgy ahogyan ezt Jézus is mondta a Jn.8:58-as versben. Ha azt állítjuk, hogy az a tény, hogy Jézus kijelentette, hogy "én vagyok" bizonyítja, hogy ő valóságos Isten, akkor arra a következtetésre kell jutnunk, hogy a vak ember szintén valóságos Isten. Azonban azt is figyelembe kell vennünk, hogy a 'Jahve' név, az isteni név valójában azt jelenti, 'Vagyok, aki vagyok.' (2Móz.3:14), s nem azt, hogy 'én vagyok'.

26. Hozzáfűzés: Melkisédek

Sok-sok Bibliatanulmányozó mond szívből jövő Áment Péter apostol szavaira, amikor ezeket írta: "... ahogyan szeretett testvérünk, Pál is megírta nektek ... szinte minden levelében, amikor ezekről szól. Ezekben van néhány nehezen érthető dolog, amelyeket a tanulatlanok és az állhatatlanok kiforgatnak, mint más írásokat is a maguk vesztére" (2Pt.3:15,16). Ez bizonyosan Pál Melkisédekről mondott beszédére utal, amelyet a Zsidókhöz írt levelében olvashatunk, ő maga is beismerte, hogy mélyebb dolgokról beszélt, olyan dolgokról, amelyeket csak a hitben érettebbek ragadhatnak meg (Zsid.5:10,11,14). Tehát nem azért írta, hogy alapvető tantételeket állítsunk fel az ilyenfajta versek tanításaira.

"Mert ez a 'Melkisédek, Sálem királya, (Jeruzsálem) a magasságos Isten papja, aki a királyok leveréséből visszatérő

419 JÉZUS EREDETE

Ábrahám elé ment, és megáldotta ... Sem apja, sem anyja, sem nemzetsége, sem napjainak kezdete, sem életének vége nincs, de miután hasonlóná lett az Isten fiához, pap marad mindörökké" (Zsid.7:1,3). Ez alapján vannak akik azt állítják, hogy Jézus fizikailag létezett születése előtt, és ezért neki nem voltak emberi szülei.

Jézusnak volt apja (Isten) anyja (Mária) és nemzedékrendje (Ld. Mt.1, Lk.3 és vö. Jn.7:27). 'Melkisédek' így nem vonatkozhat személy szerint Jézusra. Ezen kívül Melkisédek "...miután hasonlóná lett az Isten fiához..." (Zsid.7:3), ő nem maga Jézus volt, de voltak bizonyos hasonlóságai vele, amelyet alkalmazott a levél írója, hogy általuk tanításokat adhasson. "És ez még inkább nyilvánvaló, ha Melkisédekhez hasonlóan támad más pap...", azaz Jézus (Zsid.7:15), aki egy "Melkisédek rendje szerinti" főpappá lett (Zsid.5:5,6).

A zsidó kifejezéseket Melkisédekkel kapcsolatban lehetetlen szó szerint értelmezni. Ha Melkisédeknek valóban nem volt apja vagy anyja, akkor az egyetlen személy, aki ő lehetett volna, Maga az Isten, Ő az egyetlen, akinek nincs kezdete (1Tim.6:16; Zsolt.90:2). Azonban ennek lehetőségét a Zsid.7:4-es vers kizárja: "De nézzétek, milyen nagy ember ő ...", és az a tény is, hogy látható volt az emberek által (amely lehetetlen Isten esetében), valamint áldozatokat ajánlott fel Istennek. Mivel embernek lett nevezve, így bizonyosan voltak

420 JÉZUS EREDETE

emberi szülei. Annak, hogy neki nem volt " ... sem apja, sem anyja, sem nemzetsége, sem napjainak kezdete ...", arra a tényre kell vonatkoznia, hogy származásáról és szüleiről nincs feljegyzés. Eszter Királyné szüleiről sincs feljegyzés, és így az ő háttéréről is hasonló leírást olvashatunk. Mordokaj "gyámja volt ... Eszternek, nagybátyja leányának, mert nem volt neki sem apja, sem anyja ... Amikor apja és anyja meghalt, Mordokaj a leányává fogadta" (Eszter2:7).

A Teremtés Könyve rendszerint hosszú leírásokba bocsátkozik, hogy bemutassa minden személyiség családi háttérét, akiről szól. Azonban Melkisédek ilyenfajta leírás nélkül bukkan fel a színtéren, szüleiről szóló feljegyzések nélkül, majd hirtelen ehhez hasonlóan tűnik el a beszámolóból is. Azonban nem lehet kétséges, hogy hatalmas tiszteletet érdemelt ki, még Ábrahám is tizedet fizetett neki, és áldást kapott tőle, amely világosan mutatja Melkisédek Ábrahám feletti nagyságát (Zsid.7:2,7).

Pál nem csupán szellemi értelemben tornáztatta meg az írásokat. Egy nagyon valóságos probléma létezett az első században, amelyet a Melkisédekről mondtak képesek voltak megoldani. A zsidók így érveltek:

- Ti Krisztus követői azt állítjátok, hogy ez a Jézus lehetne ma a mi főpapunk, felajánlja imádságainkat és közbenjár értünk Istennél. Azonban egy papnak szükséges, hogy legyen egy ismert nemzedékrendje, amely bizonyítja, hogy Lévi törzséből származik. Egyébként is, ti

421 JÉZUS EREDETE

magatok is bevallottátok, hogy Jézus Júda törzsének leszármazotta (Zsid.7:14). Sajnáljuk, nekünk Ábrahám a legnagyobb vezetőnk és példánk (Jn.8:33,39), és mi nem fogjuk tisztelni ezt a Jézust.-

Akiknek Pál így válaszolt:

- De emlékezzetek vissza Melkisédekre. A Teremtés Könyvének feljegyzése úgy van megszerkesztve, hogy bemutathassa, hogy egy ilyen kiemelkedő papnak nem volt nemzedékrendje, a Messiás pedig mind király és pap egyszemélyben, akinek a papsága Melkisédek rendje szerinti (Zsid.5:6 vö. Zsolt.110:4). Ábrahám alá volt rendelve Melkisédeknek, tehát nektek a hangsúlyt Ábrahámról Jézusra kellene áthelyeznetek, és felhagyni azzal, hogy a nemzetségtáblázat kérdéséből olyan nagy ügyet csináljatok (Ld. 1.Tim.1:4). Ha elgondolkoznátok azon, hogy Melkisédek milyen mértékig volt Jézus előképe (életének részletei Jézusra mutattak előre), akkor sokkal hatalmasabb megértésre jutnátok Jézus munkáját illetően. -

Mi is levonhatjuk ezekből a tanulságot a magunk számára.

422 JÉZUS EREDETE

7. Tanulmány kérdései:

1. Soroljon fel két Jézusra vonatkozó ószövetségi próféciaát!
2. Létezett Jézus fizikailag születése előtt?
3. Milyen értelemben mondhatjuk, hogy Jézus létezett születése előtt?
 - (a) Mint egy angyal
 - (b) Mint a Szentháromság része
 - (c) Mint egy szellem/lélek
 - (d) Csupán Isten gondolataiban és tervében
4. A következő állítások közül melyek igazak Máriára?
 - (a) Egy tökéletes, büntelen asszony volt
 - (b) Egy hétköznapi asszony volt
 - (c) Teherbe esett Jézussal a Szentlélek által
 - (d) Ő ma felajánlja imádságainkat Jézusnak
5. Jézus teremtette a földet?
6. Mit ért azon, hogy "Kezdetben volt az Ige" (Jn.1:1-3)? Ez mit nem jelent?
7. Mit gondol, miért fontos bizonyosaknak lennünk afelől, hogy Jézus vajon létezett-e fizikailag születése előtt, vagy sem?

423 JÉZUS EREDETE

REPLACE THIS PAGE WITH PICTURE

8. TANULMÁNY

JÉZUS TERMÉSZETE

8:1 Jézus természete: Bevezetés

Bizonyára az egyik legnagyobb tragédia a keresztény közgondolkodásban, hogy az Úr Jézus Krisztus nem kapja meg azt a tiszteletet és felmagasztalást, amelyet valójában érdemelne bűn feletti győzelmének köszönhetőleg, mely tökéletessé fejlődött jelleme által volt lehetséges. A széles körben elterjedt tanítás a 'szentháromságról' Jézust istenné emeli. Mivel Isten nem kísérthető (Jak.1:13), és nincs lehetősége bűnt elkövetni, ez azt jelentené, hogy Jézusnak valójában nem kellett küzdenie a bűn ellen. Ebben az esetben földi élete egy ámitás, megélte az emberi tapasztalatokat, de valóságosan nem érezte át az emberi küzdelmek lelki és fizikai dilemmáit, hiszen személyesen nem volt érintve általuk.

Másik szélsőséget jelent a Mormon vallás, vagy Jehova Tanui, akik nem méltányolják megfelelően Krisztus csodálatos személyét, mint Isten egyszülött Fiáét. Jézus nem lehetett egy angyal, vagy József természetes fia. Vannak, akik azt feltételezik, hogy Jézus természete földi életében olyan volt, mint Ádámé mielőtt elbukott. Eltekintve a bibliai bizonyosságok hiányától ebben a kérdésben, hibát követünk el, ha nem vesszük figyelembe, hogy Ádám Isten által porból volt formálva, míg Jézus Istentől fogant Mária méhében. Ámbar Jézusnak nem volt emberi apja, de mégis minden más szempontból hozzánk hasonlóan fogant és

426 JÉZUS TERMÉSZETE

született meg. Sok ember képtelen elfogadni, hogy egy embernek, aki a mi bűnös természetünkből való volt, tökéletes jelleme lehetett. Ez az akadálya annak, hogy igazi hitünk legyen Krisztusban.

Elhinni, hogy Jézus a mi természetünkből való volt, de bűntelen volt jellemében, mindig legyőzte a kísértéseket, nem könnyű dolog. Sok-sok elmélkedésre van szükség Krisztus tökéletes életéről az evangéliumi feljegyzések alapján, párosítva a számos bibliai verssel, melyek tagadják Jézus istenségét, hogy biztos megértésre és hitre juthassunk Krisztus valósága felől. Sokkal könnyebb feltételezni, hogy Jézus maga is isten, és így automatikusan tökéletes is volt. Ez a nézet lealacsonyítja Krisztus győzelmének hatalmasságát, amelyet a bűn és az emberi természet felett aratott.

Jézusnak emberi természete volt, mindannyiunk bűnös hajlamaiban osztozott (Zsid.4:15), azonban legyőzte ezeket azért, hogy Isten útjait választotta, és Isten segítségét kérte, hogy legyőzhesse a bűnt. Ez az Isten készségesen ad mert: " Isten ... Krisztusban megbékítette a világot önmagával ..." saját Fia által (2Kor.5:19).

8:2 Különbségek Isten és Jézus között

Egyenlő arányban találkozhatunk kijelentésekkel, melyek azt hangsúlyozzák,

427 JÉZUS TERMÉSZETE

hogy Krisztus milyen mértékig volt Istenben, és olyanokkal is, amelyek emberi mivoltát helyezik éles megvilágításba. A kijelentések utóbbi csoportja lehetetlenné teszi a bibliai alátámasztását Jézus istenségének. "Valóságos Isten a Valóságos Istenből", ahogyan ezt a Szentháromság tan tévesen állítja. (Ez a mondat "valóságos Isten a valóságos Istenből" 325-ben a niceai zsinaton nyert elfogadást, ahol a Szentháromság tanát első ízben hirdették ki, ez a fogalom ismeretlen volt az ősegyház számára.) A 'Szentháromság' szó egyszer sem fordul elő a Bibliában. A 9. Tanulmány fogja mélyebben kifejteni Jézus tökéletes bűn feletti győzelmét, és Isten részét ebben. Amint elkezdjük ezeket a tanulmányokat emlékezzünk arra, hogy az üdvösség a valóságos Jézus Krisztus személyéről való helyes megértésünkön alapszik (Jn.3:36; 6:53; 17:3). Miután Jézus bűn és halál feletti győzelme felől helyes megértésre jutottunk, megtörténhet a víz alámerülésünk Krisztusba azért, hogy elnyerhessük üdvösségünket.

Az 1Tim.2:5-ös vers az egyik legnyilvánvalóbb kijelentés a kapcsolatról Isten és Jézus között: "Mert **egy** az Isten, egy a **közbenjáró** is Isten és emberek között, az **ember** Krisztus Jézus". A vastagon szedett szavak feletti elmélkedés a következő következtetésekhez vezet:

- Mivel csak egy Isten létezik, ennél fogva lehetetlen, hogy Jézus Isten legyen, ha az Atya Isten, és Jézus is Isten, akkor két Isten van. "Nekünk

428 JÉZUS TERMÉSZETE

mégis egyetlen Istenünk az Atya ...” (1Kor.8:6). Az Atyaisten tehát az egyetlen Isten. Lehetetlen léteznie egy különálló lénynek, aki a “Fiúisten”, amint ezt a Szentháromság tan tévesen állítja. Az Ószövetség hasonló módon úgy ábrázolja Jahvét, az egyetlen Istent, mint az Atyát (pl. Ézs 63:16; 64:7).

- Továbbá nemcsak egyetlen Isten létezik, hanem létezik egy közbenjáró is, az ember Jézus Krisztus, “... egy a közbenjáró is Isten és emberek között...”. Az “és” szó rámutat a különbségre Krisztus és Isten között.

- Krisztus “közbenjárósága” azt jelenti, hogy ő egy közvetítő. Egy közbenjáró a bűnös ember és büntetlen Isten között nem lehet egy büntetlen Isten, büntetlen embernek kellett lennie, bűnös emberi természettel. “Az ember Krisztus Jézus” nem hagyott minket kétségek közt ennek a kérdésnek a korrekt értelmezését illetően. Pál Jézus mennybemenetele után született leveleiben sem beszél úgy Jézusról, mint Istenről ill. Fiúistenről.

Számos alkalommal vagyunk emlékeztetve arra, hogy “...Nem ember az Isten ...” (4Móz.23:19; Hós.11:9), Jézus azonban félreérthetetlenül “Emberfia”, ahogyan gyakran meg van nevezve az Újszövetségben, “az ember Krisztus Jézus”. Ő volt a “Magasságos Fia” (Lk.1:32). Isten, mint “Magasságos”, csak Ő rendelkezhet végtelen hatalommal, Jézus megnevezése, hogy ő a

429 JÉZUS TERMÉSZETE

„Magasságos Fia” pedig rámutat, hogy ő nem lehetett Isten az ő személyében. Maguk a szavak is, hogy Apa/Atya és Fiú, melyek használatosak Istent és Jézust illetően, nyilvánvalóvá teszik, hogy ők nem azonosak. Egy fiú rendelkezhet bizonyos apjához való hasonlóságokkal, de nem lehet egy és ugyanaz a személy vele, sem nem olyan idős, mint az apja.

Mindezzel egyvonalba számos nyilvánvaló különbség létezik Isten és Jézus között, amelyek tisztán mutatják, hogy Jézus nem volt Isten:

ISTEN	JÉZUS
„...Az Isten a gonosztól nem „hózzánk hasonlóan kísérthető (Jak 1:13) szenvedett minden-	Jézus kísértést
ben (Zsid 4:15)	
Isten nem halhat meg - halha- három napig halott tatlan természeténél fogva (Zsolt 90:2; 1Tim 6:16).	Krisztus volt (Mt 12:40; 26:21)
Az emberek közül senki sem látták és tapin- láthatja (1Tim 6:16; 2Móz 33:20) (1Jn 1:1 ezt	Az emberk tották Jézust
	hangsúlyozza)

430 JÉZUS TERMÉSZETE

Amikor kísértésben vagyunk, választásba kényszeredünk a bűn és az Isten iránti engedelmesség között. Gyakran az Isten iránti engedetlenséget választjuk, Krisztus ugyanilyen választási helyzetekben volt, de mindig az Isten iránti engedelmességet választotta. Tehát lehetősége lett volna a bűn elkövetésére, ámbár sohasem döntött a bűn mellett. Elképzelhetetlen, hogy Istennek bármilyen lehetősége is lenne a bűn elkövetésére. Láttuk, hogy a 2Sám.7:12-16-os szakaszban Dávidnak megígért utód csak Krisztus lehet. A 14. vers a lehetőségről ír, hogy Krisztus bűnt követhet el "...Ha bűnt követ el, megfenyítem ..".

8:3 Jézus természete

A természet szó arra utal, amilyenek természetszerűleg, alapjában véve vagyunk. Az 1. Tanulmányban kifejtettük, hogy a Biblia csupán két fajta természetet ismer, istenit és emberit. Természeténél fogva Isten nem halhat meg, nem kísérthető, stb.. Bizonyos, hogy Jézus nem rendelkezett isteni természettel földi élete folyamán, azaz teljes egészében emberi természettel bírt. A "természet" szó általunk ismertetett meghatározásából bizonyosnak kell lennie, hogy Krisztus nem rendelkezhetett két fajta természettel egyidejűleg. Krisztus hozzánk hasonlóan megkísértetett (Zsid.4:15), olyannyira, hogy a kísértések feletti tökéletes győzelme által bűnbocsánatot szerezhett számunkra. A gonosz kívánságok, amelyek alapul szolgálnak a bűnös

431 JÉZUS TERMÉSZETE

kísértéseknek, belőlünk indulnak ki (Mk.7:15-23), a bennünk levő emberi természetből (Jak.1:13-15). Szükségszerű volt tehát, hogy Jézus emberi természettel bírjon azért, hogy képes legyen tapasztalni és legyőzni a kísértéseket.

Zsid.2:14-18-as szakasz mindezt nyomatékosan kifejti:

”Mivel pedig a gyermekek (mi magunk) test és vér részesei (emberi természetűek), ő (Krisztus) is hozzájuk hasonlóan részese lett ezeknek (az emberi természetnek), hogy halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt; és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak. Mert nyilván nem angyalokat karol fel, hanem Ábrahám leszármazottait karolja fel (akik az Ábrahám természetéből valók). Ezért mindenben hasonlónak kellett lennie a testvéreihez, hogy irgalmas és hű főpap legyen az Isten előtti szolgálatban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. Mivel maga is kísértést szenvedett, segíteni tud azokon, akik kísértésbe esnek”.

Ez a rész különös hangsúlyt helyez arra a tényre, hogy Jézusnak emberi természete volt: „..hozzájuk hasonlóan részese lett ezeknek..” (Zsid.2:14). Ez a szakasz három szót használ, mindegyiket ugyan- azzal a jelentéssel csupán azért, hogy ezt a pontot félreérthetlenné

432 JÉZUS TERMÉSZETE

tegye. Jézus részese volt a "testnek és vérnek", az emberi természetnek, az Írás azt is mondhatta volna, hogy Jézus 'ezekből' is részesült, azaz a "testből és vérből", ellenben azt hangsúlyozza, hogy "ezeknek lett részese". A Zsid.2:16-os vers ehhez hasonlóan részletesen foglalkozik ezzel a kérdéssel, azaz hogy Krisztusnak nem volt angyali természete, mivel Ábrahám utóda volt, aki azért jött, hogy üdvösséget szerezhesen emberek sokaságának, akik Ábrahám utódaihoz csatlakoznak. Ennélfogva szükségszerű volt, hogy Jézus emberi természettel rendelkezzen. Jézusnak „..mindenben hasonlónak kellett lennie a testvéreihez ...” (Zsid.2:17) azért, hogy Isten bűnbocsánatot adhasson nekünk Krisztus áldozata által. Ha azt állítjuk, hogy Jézus nem volt teljesen emberi természetű, akkor nem vagyunk a tudatában a Krisztusról szóló Örömhír alapjainak.

Bármikor, amikor egy már megkeresztelt (víz alámerült) hívő bűnt követ el, Isten elé járulhat, megbánva bűneit Jézus által felajánlott imádságban (1Jn.1:9). Isten tudja, hogy Krisztus is kísértve volt pontosan úgy, ahogyan mi is, azonban ő tökéletes volt, legyőzte azokat a kísértéseket, melyekben mi kudarcot vallhatunk. Ezért Isten "Krisztusban" megbocsáthat nekünk (Ef.4:32). Tehát alapvető, hogy értsük és értékeljük, hogy Jézus pontosan ugyanúgy volt megkísértve, mint mi, és ennélfogva szükségszerű volt, hogy a mi természetünkkel bírjon, hogy számunkra a bűnbocsánat elnyerése lehetségessé váljék. A Zsid.2:14-es vers egyértelműen kijelenti, hogy Krisztusnak "test és vér" szerinti természete volt, hogy a bűnbocsánat elnyerését lehetővé

433 JÉZUS TERMÉSZETE

tehesse számunkra. "Az Isten Lélek" (Jn.4:24) természete szerint, s mint "Lélek" nincs teste és vére. (Lk 24:39) Az, hogy Krisztusnak "test és vér" szerinti természete volt azt jelenti, hogy neki semmiképpen sem volt isteni természete földi élete folyamán.

Az emberek korábbi kísérletezései, hogy megtartsák Isten törvényeit, azaz hogy legyőzzék a kísértéseket, mind kudarcot vallottak. Ezért Isten "... tulajdon Fiát küldte el a bűnös testhez hasonló formában, és kárhozzátra ítélte a bűnt a testben" (Róm.8:3).

A "bűn" a bűnre való hajlamunkra vonatkozik, mely természetünkéből fakad. Ennek már utat engedünk, és ez jellemzi folyamatosan az életünket, azonban a "bűn zsoldja a halál". Az embernek, hogy ebből a helyzetből kijuthasson, külső segítségre volt szüksége. Ő maga úgy tűnt képtelen volt a tökéletességre, a test nem válhatta, és nem válthatja meg a testet. Isten ezért közbelépett, és saját Fiát adta nekünk, aki a mi bűnre hajlamos természetünkkel bírt, a bűn elkövetésére való minden belső ösztökéléssel, amelyet mi is tapasztalunk. Minden más emberrel ellentétben Krisztus legyőzött minden csábítást, noha ugyanúgy meg lett volna a lehetősége bűnbe esésre, mint nekünk. A Róm 8:3-as vers Krisztus emberi természetéről, mint bűnös testhez hasonló formáról (természetről) ír. Néhány verssel korábban Pál arról beszél, hogy a testben "nem lakik jó" és arról, hogy a testünk természeténél fogva az Isten iránti engedelmisség ellen harcol (Róm.7:18-23). Ebben az összefüggésben a legcsodálatosabb

434 JÉZUS TERMÉSZETE

kijelentés, amit olvashatunk, hogy Krisztus "bűnös testhez hasonló formában" jött el (Róm.8:3). Ezért, valamint azért, mert ő legyőzte ezt a "bűnös testet", van meg a lehetőségünk megmenekülni bűnös természetünktől. Jézus erősen a tudatában volt saját természete bűnre való hajlamának. Egyszer, mint "Jó mester" volt megszólítva, amelyben benne foglaltatott, hogy ő "jó" és tökéletes természetű. Így válaszolt: "Miért mondasz engem jónak? Csak egy a jó az Isten" (Mk.10:17,18). Egy másik alkalommal az emberek elkezdtek bizonyosságokat tenni Krisztus nagyságáról a rendkívüli csodáknak köszönhetőleg, amelyeket véghezvitt. Jézus nem használta ki ezt, mert "... ismerte mindnyájukat, és nem volt szüksége arra, hogy bárki tanúskodjék az emberről, mert ő maga is tudta, hogy mi lakik az emberben" (Jn.2:23-25). Mivel Krisztus pontosan ismerte az emberi természetet nem akarta saját jogánál fogva, hogy az emberek dicsőítsék őt, hiszen tisztában volt azzal, hogy mennyire bűnre hajló volt emberi természete.

8:4 Jézus emberi természete

Az evangéliumok számos példával szolgálnak arról, hogy Krisztusnak mennyire teljes volt emberi természete. Olvashatjuk, hogy fáradt volt, és le kellett ülnie inni egy forrásból (Jn.4:6). Sirt Lázár halálán (Jn.11:35). Legteljesebben a végső szenvedéseiről való feljegyzés bizonyítja emberi természetét, amikor ezt mondta: "Most megrendült az én

435 JÉZUS TERMÉSZETE

lelkem”, amint Istenhez imádkozott, hogy mentse meg őt a kereszthaláltól (Jn.12:27). „...így imádkozott: 'Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár (a szenvedés és halál pohara); mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te'” (Mt.26:39). Ez mutatja, hogy néhány esetben Krisztus akarata vagy kívánsága különbözött Istenétől.

Krisztus egész élete folyamán alávetette akaratát Isten akaratának, készülvén a kereszten való végső megpróbáltatásra: “Én önmagamtól nem tehetek semmit: ahogyan tőle hallom, úgy ítélek; és az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak az akaratát, aki elküldött engem” (Jn.5:30). A különbség Isten és Krisztus akarata között elegendő bizonyossága annak, hogy Jézus nem volt Isten.

Egész életünkön át Isten elvárja tőlünk, hogy növekedjünk az órála való ismeretben, tanulván a megpróbáltatásokból, amelyek következnek ránk. Erre Jézus volt a legjobb példa. Nem volt tökéletesebb Isten ismeret belesugározva, mint belénk. Gyermekkorától fogva “...gyarapodott bölcsességben, testben, (lelki nagykorúságban; vö.Ef 4:13) Isten és emberek előtt való kedvességben”(Lk.2:52). “A gyermek pedig növekedett és erősödött, megtelt bölcsességgel, és az Isten kegyelme volt rajta” (Lk.2:40). Ez a két vers úgy mutatja be Krisztus fizikai növekedését, mint amely párhuzamban van a szellemi fejlődésével: a növekedési folyamat mind testi, mind szellemi értelemben állt fenn Krisztus esetében. Ha a Fiú maga is Isten, amint ezt az 'Athanasius

436 JÉZUS TERMÉSZETE

féle' hitvallomás állítja a 'szentháromsággal' kapcsolatban, akkor ez nem lett volna lehetséges. Krisztus még élete végén is kijelentette, hogy nem tudja a pontos időpontját második eljövételének, hanem azt csak az Atya tudja (Mk.13:32).

Az Isten akaratának való engedelmesség egy olyan feladat, amelyet mindannyiunknak meg kell tanulnunk időben. Krisztusnak is szükséges volt keresztülmennie e a folyamaton, hogy megtanulja az Atyának való engedelmességet, éppúgy mint minden fiúnak ezt kell tennie. "Jóllehet ő a Fiú, szenvedéseiből megtanulta az engedelmességet (Isten iránt), és miután tökéletességre jutott (szellemileg megért), örök üdvösség szerzőjévé lett mindazok számára, akik engedelmeskednek neki",.- tökéletes és teljes szellemi növekedésének eredményeként (Zsid.5:8,9). További magyarázatot a 27. Hozzáfűzésben találhatunk. Fil.2:7,8-as versek ugyanerről a szellemi fejlődési folyamatról írnak Jézus esetében, amely kereszthalálában érte el csúcspontját. Jézus "...megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig". Az itt használt kifejezések azt illusztrálják, hogy Jézus tudatosan haladt előre szellemi fejlődésében, egyre nagyobb alázatot gyakorolt, olyannyira hogy végül "engedelmeskedett" Isten akaratának a kereszthalál vállalásában. "Tökéletességre jutott" azáltal, hogy Isten akarata szerint nézett szembe a szenvedésekkel.

Mindebből nyilvánvaló, hogy Jézusnak tudatos, személyes erőfeszítéseket kellett hoznia, hogy igazzá lehessen, semmi esetre sem volt erre kényszerítve Isten által, amely azt eredményezte volna Krisztusban, mintha egy pusztá bábu lenne. Krisztus igazán szeretett minket, és ebből az okból adta életét értünk a kereszten. Az állandó hangsúly Krisztus irántunk érzett szeretetén nem volna valóságos, ha Isten erőltette volna őt arra, hogy meghaljon értünk (Ef.5:2,25; Jel.1:5; Gal 2:20). Ha Jézus Isten lett volna, nem lett volna értelme meghalni értünk a kereszten. Az, hogy Krisztusnak valóban meg volt a választási lehetősége, képessé tesz minket szeretetének a méltányolására, és arra, hogy személyes kapcsolatot alakítsunk ki vele.

Isten azért gyönyörködött Krisztusban oly nagyon, mert ő szolgálatkészségénél fogva, önként adta oda életét: "Azért szeret engem az Atya, mert én odaadom az életemet... Senki sem veheti el tőlem: én magamtól adom oda..." (Jn.10:17,18). Azt, hogy Isten annyira gyönyörködött Krisztus önkéntes engedelmisségében, nehéz volna megérteni, amennyiben Jézus Isten lett volna, aki leél emberi formában egy földi életet, részlegesen közösséget vállalva a bűnös emberi természettel (Mt.3:17; 12:18; 17:5). Ezek a feljegyzések az Atyának a Fiú engedelmisségében való gyönyörködéseiről elegendő bizonyítékai annak, hogy Krisztusnak meg lett volna a lehetősége az engedetlenségre, azonban ő tudatosan az engedelmisséget választotta.

438 JÉZUS TERMÉSZETE

KRISZTUSNAK SZÜKSÉGE VOLT MEGVÁLTÁSRA

Jézus emberi természetének következtében tapasztalt kisebb betegségeket, fáradságokat, stb., éppúgy mint mi is. Ebből az következik, hogy ha nem halt volna meg a kereszten, akkor más módon halt volna meg, pl. végelgyengülésben. Tehát Jézusnak szüksége lett volna a haláltól való megmentésre Isten által. Jézus ezt módfelett felismerte, és ezért "...testi élete idején könnyörgésekkel és esedezésekkel, hangos kiáltással és könnyek között járult az elé, akinek hatalma van arra, hogy kiszabadítsa őt a halálból. És meghallgattatott Istenfélelméért" (Zsid.5:7). A tény, hogy Jézusnak könyörögnie kellett Istenhez, hogy megmentse őt a haláltól, elutasít minden olyan lehetőséget felőle, hogy ő Isten lehetett volna személyében. Azt olvassuk, hogy Krisztus feltámadása után "... a halál többé nem uralkodik rajta" (Róm.6:9), amely magában foglalja, hogy azt megelőzően uralkodott.

A Zsoltárokból számos Jézust megjövendölő prófécia létezik. Amikor egy zsoltár néhány versét idézi az Újszövetség Krisztusra vonatkozólag, indokoltan feltételezhetjük, hogy a Zsoltár többi versei közül is sok szól róla. Több alkalommal is Krisztus Isten által történő megváltásának szükségére kerül a hangsúly:

- Zsolt.91:11,12-es verseket idézi a Mt.4:6-os vers Jézusra vonatkozólag. A Zsolt.91:16-os vers megjövendöli, hogy

439 JÉZUS TERMÉSZETE

Isten üdvösséget fog adni Krisztusnak: "Megelégítem hosszú étellel (örök étellel), gyönyörködhet szabadításomban (megváltásomban)". A Zsolt.69:21-es vers Krisztus kereszthalálára utal (Mt.27:34), az egész zsoltár Krisztus gondolatait írja le a kereszten.: "Segíts meg, Istenem... Jöjj hozzám, és válts meg engem... segíts meg, és oltalmazz, Istenem!" (2, 19, 30. versek).

- A 89. Zsoltárban Isten ígéreteiről olvashatunk, melyeket Dávidnak Krisztusról tett. A 27. vers Krisztusról megjövendöli: "Így nevez majd engem (Istent): Atyám vagy, én Istenem, szabadító kösziklám!". Krisztus Istenhez intézett szabadításáért könyörgő imái voltak hallhatóak, Krisztus pedig meghallgatást nyert Istenfélelméért, s nem a 'szentháromságon' belüli helyéért (Zsid.5:7). Az, hogy Isten feltámasztotta Krisztust a halálból, és megdicsőítette halhatatlansággal, az Újszövetség egyik leglényegesebb témáját képezi:

- "A mi atyáink Istene feltámasztotta Jézust...Az Isten őt fejedelemmé és üdvözítővé emelte fel jobbára... " (ApCsel.5:30,31).

- "...atyáink Istene megdicsőítette Fiát, Jézust...Isten feltámasztotta őt a halálból..." (ApCsel.3:13,15)

440 JÉZUS TERMÉSZETE

- Jézust "... Isten ... feltámasztotta ..."
(ApCsel.2:24,32).

- Jézus maga ismerte fel mindezt, amikor
kért Istent, hogy dicsőítse őt meg (Jn.17:5
vö. 13:32; 8:54).

Ha Jézus maga is Isten volna, akkor e kijelentések hangsúlyozása nem lenne helyénvaló, hiszen Isten halhatatlan. Jézusnak nem lett volna szüksége megmentésre, ha maga is Isten lett volna. Az, hogy Isten volt az, aki felemelte Jézust, Isten Krisztus felett való felsőbbségét bizonyítja, valamint Isten és Krisztus különállóságát. Semmi esetre sem lehetett Krisztus "örökkévaló Isten, aki valóságos Isten és valóságos ember", amint azt az anglikán egyház 39. tételének első pontja állítja. A szónak már magának a jelentéséből is nyilvánvaló, hogy egyetlen lénynek csak egyfajta természete lehet. Kijelenthetjük, hogy bizonyosságok sokaságával vagyunk elárasztva, melyek igazolják, hogy Krisztus emberi természetű volt.

<h3>8:5 Isten és Jézus kapcsolata egymással</h3>

Jézus Isten által történt feltámasztásának a megfontolása a kettőjük közötti kapcsolat mérlegeléséig vezethet minket. Amennyiben ők "egyenlőek", "örökkévalóak", amint ezt a szentháromság tana állítja, akkor azt várhatnánk a kapcsolatuktól is, hogy abban is

441 JÉZUS TERMÉSZETE

egyenlőek, nincs köztük alá- ill. felérendeltségi viszony. Már bőséges bizonyítékot mutattunk be arról, hogy ez nem így van. A Krisztus és Isten közötti kapcsolat hasonlít a férj, feleség közötti kapcsolatra egy házasságban: "...minden férfinak feje a Krisztus, az asszony feje a férfi, a Krisztus feje pedig az Isten" (1Kor.11:3). Ahogyan a férj a feje a feleségnek, ugyanúgy Isten is a feje Krisztusnak, és ugyanolyan egységben vannak egymással akaratukban és céljaikban, ahogyan annak a férj feleség közötti kapcsolatban kell lennie egy házasságon belül. Krisztus Istené (1Kor.3:23), olyan értelemben, ahogyan egy feleség is tartozik a férjéhez.

Isten, az Atya gyakran van nevezve Krisztus Istenének. Az, hogy Isten úgy van nevezve, mint "... a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja ..." (1Pt.1:3; Ef.1:17) még Krisztus mennybemenetele után is, mutatja, hogy jelenleg is olyan viszony van közöttük, mint amilyen az Krisztus földi élete folyamán is volt. A szentháromság hívei szerint Krisztusról csak földi élete idejére vonatkozólag beszél úgy a Biblia, mint aki kevesebb Istennél. Az újszövetségi levelek Krisztus mennybemenetele után néhány évvel íródtak, mégis Istenről úgy írnak, mint aki Krisztus Istene és Atyja. Jézus az Atyát még mindig az ő Istenének tekinti.

A Jelenések Könyve az Újszövetség utolsó irata, legalább harminc évvel Krisztus megdicsőülése és mennybemenetele után íródott, mégis úgy beszél Istenről, mint aki

442 JÉZUS TERMÉSZETE

Krisztusnak "... az... Atyja ..." (Jel.1:6). Ebben a könyvben a megdicsőült és feltámadt Krisztus üzeneteket ad a hívőknek. Ilyen kifejezéseket használ: "... az én Istenem templomában... az én Istenem nevét... az én Istenem városának..." (Jel.3:12). Ez bizonyítja, hogy Krisztus még ma is az Atyát az ő Istenének tekinti, ebből pedig következik, hogy Jézus maga nem lehet Isten.

Halandó élete folyamán Jézus ehhez hasonló kapcsolatban állt az Atyával. Mennybemenetelével kapcsolatban így beszél: "... az én Atyámhoz, és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez, és a ti Istenetekhez ..." (Jn.20:17). A kereszten mutatkozott meg legteljesebben Krisztus emberi volta: "... Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?" (Mt.27:46). E szavak értelmére lehetetlen magyarázatot találni, amennyiben magától Istentől származnak. Maga a tény, hogy Jézus Istenhez "... hangos kiáltással és könnyek között ..." könyörgött, önmagában mutatja kapcsolatuk igazi természetét (Zsid.5:7; Lk.6:12). Isten nyilvánvalóan nem imádkozhat Önmagához. Krisztus még ma is imádkozik Istenhez érdekünkben (Róm 8:26,27; vö. 2 Kor.3:18).

Láthatjuk, hogy Krisztus Istennel való jelenlegi kapcsolata alapján véve nem különbözik attól, amilyen az Krisztus földi élete folyamán volt. Krisztus úgy viszonyult Istenhez, mint Atyjához és Istenéhez, és imádkozott hozzá, ugyanez a helyzet áll fenn ma, Krisztus feltámadása és mennybemenetele

443 JÉZUS TERMÉSZETE

után is. Földi életében Krisztus Isten szolgája volt (ApCsel.3:13,26; Ézs.42:1; 53:11). Egy szolga ura akaratát teljesíti, és semmi esetre sem egyenlő vele (Jn.13:16). Krisztus hangsúlyozta, hogy az erő és hatalom, amivel bírt, Istentől származott, nem a sajátjából: "Én önmagamtól nem tehetek semmit... keresem... annak az akaratát, aki elküldött engem... a Fiú önmagától semmit sem tehet..." (Jn.5:30,19).

27. Hozzáfűzés: "Isten formájában lévén"

"...mert ő (Jézus) Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette magát, szolgai formát vett fel ..." (Fil.2:6-8). Ezek a versek úgy vannak értelmezve, hogy Jézus Isten volt, azonban születésekor emberré lett. Ha ez igaz, akkor mindazokra a pontokra, melyeket kifejtettünk a 7. és 8. Tanulmányokban, magyarázatot kellene találjunk. Figyelembe kell vennünk, hogy a Biblia csupán egyetlen versének nem engedhető meg, hogy ellene mondjon a bibliai tanítások általános tartalmának. Lényeges, hogy ez szinte az egyetlen vers, amelyre hivatkozni lehet, mint kijelentésre a szentháromság tan 'hiányzó láncszemének' magyarázatánál - miszerint Jézus átváltozott mennybéli Isten voltából egy csecsemővé Mária méhébe. A következő analízis kifejti ezeknek a kijelentéseknek az igazi értelmét.

444 JÉZUS TERMÉSZETE

1. Számos szinte mellékesnek tűnő kijelentés van ezen a szakaszon belül, melyek határozottan ellentmondanak a Szentháromság tanának:

(a) "...fel is magasztalta őt (Jézust) Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki ..." (v.9.) Tehát Jézus nem önmagát magasztalta fel - Isten tette ezt meg. Ebből következik, hogy nem volt ebben a helyzetben, amíg Isten ezt nem tette meg vele a feltámadásakor.

(b) Az egész folyamata annak, hogy Krisztus megalázta magát, és Isten ezt követőleg felmagasztalta őt az "... Atya Isten dicsőségére" történt (v11). Isten, az Atya tehát nem egyenrangú a Fiúval.

2. Ennek a szakasznak a szövegösszefüggését szükséges figyelmesen megfontolnunk. Pál nem csupán a 'fellegekből' kezd el Jézusról beszélni. Jézus szeretetére utal a Fil.1:8-as versben. A Fil.1:27-es versben a lelkiállapotunknak a fontosságáról kezd el beszélni. Ezek vannak tovább fejtegetve a 2. fejezet első verseiben: "... ugyanaz a szeretet legyen bennetek, egyet akarva ugyanarra törekedjete... és senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másikat is. Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt" (Fil.2:2-5). Pál tehát annak a fontosságáról beszél, hogy olyan lelkiállapottal bírjunk, mint amilyenell Jézus is, amely mások alázatos szolgálatára van elszánva. Az ezt követő versek ennél fogva azt a lelki alázatot fejtegetik tovább, melyet Jézus mutatott, és nem beszélnek Jézus természetének semmilyen fajta megváltozásáról sem.

3. Jézus "Isten formájában" volt. Kifejtettük a 8:3-as szakaszban, hogy Jézus emberi természettel bírt, ennél fogva ez a kijelentés nem vonatkozhat arra, hogy Jézusnak isteni természete lett volna, mielőtt ebben Isten részesítette feltámadásakor. Ennél a pontnál megjegyezzük, hogy a Biblia több modern fordítása 'könnyű olvasásra' van tervezve, ezért előfordulhat egyes esetekben a görög szöveg pontos jelentésének elkenőzése, valamint bizonyos kijelentések körülírása szó szerinti fordítás helyett. A Fil.2:3-8-as szakasz egy klasszikus példa erre. Persze ezzel nem a módszer leértékelését kívánjuk kifejezni.

Az itt használt szó "ugyanarra, (hasonló)" (görög 'morfe') kifejezés nem vonatkozhat valakinek az alapvető természetére, melyet a Fil.2:7-es vers is bizonyít, ahol azt olvashatjuk, hogy Krisztus "szolgai formát" vett fel magára. Isten formájával bírt, s mégis szolgai formát vett fel. Egy szolga alapvető természete nem különbözik bármely másik emberétől. A szövegösszefüggéssel összhangban ezt a kijelentést biztosan értelmezhetjük úgy, hogy noha Jézus tökéletes volt, teljességgel az Istenéhez hasonló szeretet volt benne, s mégis hajlandó volt szolgai alázatot magára öltetni. Néhány verssel később Pál arra serkent, hogy legyünk "...hasonlóvá" az ő (Jézus) halálához (Fil.3:10). Összhangban kell lennünk abban a 'morféban', Krisztus azon formájában, amelyet halálában mutatott. Ez nem jelentheti azt, hogy nekünk abban a természetben kell

446 JÉZUS TERMÉSZETE

osztoznunk, amellyel ő akkor bírt, hiszen nekünk már most is emberi természetünk van. Nincs szükségünk változásra, hogy emberi természetünk lehessen, hanem gondolkodás módunk megváltozására van szükség, azért hogy olyan Krisztusi 'formával' bírassunk, amilyennel Krisztus is rendelkezett halálában, illetve arra van szükség, hogy Krisztus szellemi képmásai váljunk.

A görög 'morfe' szó jelentései: képmás, hasonmás, tükörkép, ismertetőjel, hasonlatosság, hasonlóság. A 2Tim.3:5-ös versben azt olvashatjuk, hogy egyesek megőrzik a "kegyesség látszatát", ebben a kijelentésben ugyancsak a "morphe" görög szó van "látszatnak" fordítva. A Gal.4:19-es vers azt mondja, hogy "kiformálódik... (bennünk) Krisztus", a görög szövegben itt szintén a morfe szó szerepel. Mivel Jézusnak tökéletes jelleme volt, teljesen Isten szerinti volt a gondolkodás módja, ezért volt ő "Isten formájában". Ennélfogva nem volt "zsákmány" a gondolata vagy tudata annak, hogy ebben a tekintetben egy volt Istennel (Fil 2:6).

4. Krisztus "... megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel ...", ez egy visszahivatkozás a kereszthaláláról szóló próféciára az Ézs.53:12-es versben: "... önként ment a halálba ...". Jézus "... szolgai formát (viselkedést) vett fel ..." szolgához hasonló magatartása által, melyet követői felé tanúsított (Jn.13:14), és amely a legtöbbször kereszthalálában nyilvánult meg (Mt.20:28). Az Ézs.52:14-es vers Krisztus szenvedéseivel kapcsolatban megjövendöli, hogy

447 JÉZUS TERMÉSZETE

a kereszten "... annyira torz, nem emberi volt külseje, emberhez nem méltó volt alakja". Egyre nagyobb alázata egészen "... halálig, mégpedig a kereszthalálig" egy olyan folyamat volt, amely egész életén keresztül és halálakor is tartott, nem születésekor lett teljessé. Ennek a résznek a szövegösszefüggése alapján láthattuk, hogy mindezek a kijelentések Krisztus belső emberére vonatkoznak, az alázatra, melyet követendő példaként állított elénk. Tehát bizonyosan Jézus földi életéről beszélnek, amikor emberi természetünkben volt, és arról hogy mennyire megalázta önmagát, annak ellenére, hogy szeretete tökéletes összhangban volt Isten szeretetével, fontolta meg súlyos helyzetünket.

5. Ha Jézus Isten természetével bírt, majd ezt letéve emberi természetet vett fel, ahogyan a szentháromság hívei próbálják értelmezni ezt a verset, akkor Jézus nem lehetett "valóságos Isten", amíg a földön élt, a szentháromság hívei mégis hiszik, hogy ő az volt. Mindez nyilvánvalóvá teszi az olyan ellentmondásokat, melyek keletkezhetnek azáltal, ha hitelt tulajdonítunk az olyan ember alkotta meghatározásoknak, mint amilyen például a szentháromság tana is.

6. Végezetül az "Isten formájában lévén" kijelentés egy lényeges pontjáról kell beszélnünk. A görög szó, amelyet itt "lévénnek" fordítottak nem jelenti azt, hogy valami 'eredendően, az örökkévalóságtól' kezdve létezik/van. ApCsel.7:55 azt írja Istvánnal kapcsolatban, hogy ő "Szentlélekkel

448 JÉZUS TERMÉSZETE

telve” volt. Az eredeti szövegben mindkét kijelentésben (Fil.2:6; ApCsel.7:55) ugyanaz az ige szerepel. István teljes volt Szentlélekkel abban az időpontban, amelyre ez a kijelentés vonatkozik, és valamennyi idővel azt megelőzőleg, azonban nem minden időkből volt teljes vele. Más példák találhatók erre a Lk.16:23; ApCsel.2:30; Gal 2:14-es versekben. Az, hogy Krisztus “Isten formájában” volt (szellemi értelemben), nem foglalja magában, hogy ez érvényes minden időkre vonatkozólag.

8. Tanulmány kérdései:

1. Tanítja-e a Biblia azt, hogy Isten Szentháromság?
2. Soroljunk fel három különbséget Isten és Jézus között!
3. A következők közül Jézus melyekben különbözött tőlünk?
 - (a) Sohasem vétkezett
 - (b) Isten egyszülött fia volt
 - (c) Sohasem követhetett volna el bűnt
 - (d) Isten által arra volt kényszerítve, hogy igazságos legyen
4. A következők közül Jézus melyekben hasonlított Istenhez?
 - (a) Isten természetével bírt földi életében
 - (b) Tökéletes volt a jelleme, mint Istennek
 - (c) Olyan sokat tudott, mint Isten
 - (d) Teljesen egyenlő volt Istennel

449 JÉZUS TERMÉSZETE

5. A következők közül melyekben hasonlított Jézus hozzánk?
- (a) Hozzáink hasonlóan mindenben megkísértetett, és tapasztalt volt
 - (b) Bűnt követett el, amikor még kisgyermek volt
 - (c) Megváltásra volt szüksége
 - (d) Emberi természettel bírt
6. A következő állítások közül melyek igazak?
- (a) Krisztusnak tökéletes természete és jelleme volt
 - (b) Krisztusnak bűnre hajló természete volt, de tökéletes jelleme
 - (c) Krisztus valóságos Isten és valóságos ember volt
 - (d) Krisztus olyan természettel bírt, mint Ádám bűnbeesése előtt
7. Lehetőségében állt volna-e Jézusnak bűnt elkövetni?

450 JÉZUS TERMÉSZETE

TO BE LEFT BLANK

451 JÉZUS TERMÉSZETE

REPLACE THIS PAGE WITH PICTURE

9. TANULMÁNY

Jézus munkája

9.1 Jézus győzelme

Előző tanulmányunk bemutatta, hogy Jézus emberi természettel bírt, és megkísértetett a bűnre, éppúgy mint mi. A különbség közte és köztünk abban áll, hogy ő tökéletesen legyőzte a bűnt, bűnre hajló természettel bírt, azonban mindenkor tökéletes jellemet mutatott. Ennek a csodálatos volta végtelenül kell, hogy lelkesítsen minket, amint ezt egyre tisztábban látjuk. Az Újszövetségben nyomatékos hangsúly van Krisztus tökéletes jellemén:

- "...aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, kivéve a bűnt" (Zsid.4:15).
- "... aki nem ismert bűnt ..."; "...és hogy őbenne nincsen bűn ..." (2Kor.5:21; 1Jn.3:5).
- "...ő nem tett bűnt, álnokság sem hagyta el a száját" (1Pt.2:22).
- "...szent, ártatlan, szeplőtlen... a bűnösöktől elkülönített" volt (Zsid.7:26).

Az evangéliumok bemutatják, hogy embertársai mennyire felismerték Jézus tökéletességét, amely jelleméből áradt, egyaránt megmutatkozott szavaiban és cselekedeteiben is. Pilátus felesége felismerte, hogy ő "igaz ember" volt (Mt.27:19), aki méltatlan az ítéletre, a római századosnak, aki szemtanúja volt Krisztus keresztrefeszítésének, ki

454 JÉZUS MUNKÁJA

kellett, hogy mondja: "Ez az ember valóban igaz volt" (Lk.23:47). Korábban Jézus feltette a zsidóknak a kérdést: "Közületek ki tud rám bűnt bizonyítani?" (Jn.8:46). Erre nem volt válasz.

Tökéletes jelleme által Jézus Isten testben megjelent kinyilatkoztatása volt (1Tim.3:16), úgy cselekedett és beszélt, ahogyan azt Isten tette volna, ha ember lett volna. Jézus tehát Isten tökéletes visszatükröződése, "a láthatatlan Isten képe" (Kol.1:15) volt. Így nincs arra szükség, hogy a halandó emberek Istent fizikailag lássák. Jézus ezt így juttatta kifejezésre: "Aki engem lát, látja az Atyát. Hogyan mondhatott te: Mutasd meg nekünk az Atyát" (Jn.14:9).

Egy bűnös világban élve, a bűn csapásával saját természetünkben, nehezzé válik számunkra helyesen felmérni Krisztus lelki felsőbbségének tökéletes és hatalmas voltát, hogy egy mi természetünkből való embernek teljességében kellett kinyilatkoztatnia Isten igazságosságát az ő jellemében. Ebben hinni sokkal valóságosabb hitet igényel annál, mintha csupán elfogadjuk a teológiai feltevést, miszerint Jézus maga is Isten volt, érthető, hogy a szentháromságról vagy a Krisztus isteni természetéről szóló hamis tanok miatt olyan népszerűek, hiszen könnyű elfogadni őket.

Mivel Krisztus a mi természetünkkel bírt, meg kellett halnia. Ádám leszármazottja volt, Márián keresztül, és Ádám minden utódának meg kell halnia (1Kor.15:22). Ádám minden

455 JÉZUS MUNKÁJA

leszármazottának meg kell halnia Ádám bűne miatt, tekintet nélkül személyes igazságosságaira: "... úrrá lett a halál ... annak az egynek (Ádámnak) a vétke miatt sokan haltak meg.... Az ítélet ugyan egyetlen eset folytán vitt a kárhozatba ... az egynek elbukása miatt lett úrrá a halál egynek a vétke lett minden ember számára kárhozattá ... az egynek az engedetlensége által sokan lettek bűnösökké ...", tehát ezért kell meghalunk (Róm.5:14-19 vö. 6:23). Mint Ádám utóda, Krisztus 'bűnössé lett', és ezért meg kellett halnia, mivel Ádám minden utóda bűnösnek van osztályozva, méltónak a halálra Ádám bűnének következtében. Isten nem változtatott ezen az alapelven, engedte, hogy ez Krisztusra is kihatással legyen. Isten Jézust, "... aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk" (2Kor.5:21).

Jézustól eltekintve, Ádám minden utóda méltó erre a büntetésre, mert mindannyiunknak vannak személyes bűnei. Jézusnak meg kellett halnia, mert a mi természetünkből való volt, osztozott az átokban, amely Ádám utódait érte. Azonban mivel ő személyesen semmi halálra méltót nem követett el, "Isten ... feloldotta a halál fájdalmait (róla), feltámasztotta, mivel lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa őt" (ApCsel.2:24). Jézus "a Szentlélek szerint pedig a halottak közül való feltámaszásával Isten hatalmas Fiának bizonyult ..." (Róm.1:4). Tehát Jézus tökéletes jellemének volt köszönhető (Isten szelleme szerint élt), hogy őt Isten dicsőségesen feltámasztotta a halálból.

456 JÉZUS MUNKÁJA

Krisztus nem csupán azért halt meg a kereszten, mert emberi természettel bírt. Önként adta tökéletes életét, mint ajándékot értünk, bizonyosságát adta irántunk érzett szeretetének azáltal, hogy "meghalt a mi bűneinkért" (1Kor.15:3), tudván, hogy halála által végső szabadulást szerezhet számunkra a bűntől és haláltól (Ef.5:2,25; Jel.1:5; Gal.2:20). Mivel Jézus tökéletes volt jellemében, képes volt legyőzni a bűn következményét, azáltal, hogy ő volt az első ember, aki feltámadt a halálból, és akinek örök élet adatott. Így mindazoknak, akik közösséget vállalnak Krisztussal a víz alámerülés és a krisztusi életút követése által, reménységük van egy hasonló feltámadás és megjutalmazás felől.

Ebben áll Krisztus feltámadásának dicsőséges jelentősége. Ez a biztosítéka annak, hogy fel leszünk támasztva és megítélve (ApCsel.17:31), és ha valóban olyanok voltunk, mint ő, akkor részesülni fogunk halhatatlan életének jutalmában, "Mert tudjuk (biztosan), hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, az Jézussal együtt minket is feltámaszt, és maga elé állít veletek együtt" (2Kor 4:14; 1Kor 6:14; Róm 6:3-5). Mint bűnösök, méltók vagyunk az örök halálra (Róm.6:23). Azonban Krisztus tökéletes élete, halálának való engedelmsége és feltámadása által, Isten képes felajánlani számunkra az örök élet ajándékát, tökéletes összhangban minden alapelvvel.

Isten azért, hogy bűneink következményeit eltávolíthassa rólunk "cselekedetek nélkül tulajdonít igazságot (nekünk)" (Róm 4:6) az

457 JÉZUS MUNKÁJA

üdvösségről tett ígéreteiben való hitünk által. Tudjuk, hogy a bűn következménye a halál, így, ha valóban hisszük, hogy Isten meg fog minket ettől menteni, akkor el kell hinnünk, hogy Ő mint igazakat fog minket beszámítani, ámbár nem vagyunk azok. Krisztus tökéletes volt, azáltal, ha valóban Krisztusban vagyunk, Isten, mint tökéleteseket számíthat be minket, noha személyesen nem vagyunk azok. "Mert azt, aki nem ismert bűnt (Jézus), bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne" (2Kor 5:21), vagyis azáltal, ha Krisztusban vagyunk a megkeresztelés (víz alámerítés által) és a krisztusi életút követése által. "Az ő munkája az, hogy ti a Krisztus Jézusban vagytok. Őt tette nekünk Isten bölcsességgé, igazsággá, megszentelődéssé és megváltássá" (1Kor 1:30,31). Így a következő vers buzdíthat minket, hogy dicsérjük Krisztust azokért a hatalmas dolgokért, amelyeket véghezvitt: "mert Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki benne hitből hitbe ... Az igaz ember pedig hitből fog élni" (Róm 1:17). Ezeknek a dolgoknak a megértése tehát az igazi evangélium megismerésének nélkülözhetetlen részét képezi.

Mindez Krisztus feltámadása által vált lehetségessé. Krisztus azoknak az embereknek volt első "zsengéje", akik halhatatlanságot örökölnek majd az ő hatalmas cselekedetei által (1Kor.15:20), "elszülöttje" egy új lelki családnak, amelynek isteni természet lesz adatva (Kol.1:18 vö. Ef.3:15). Krisztus feltámadása tehát lehetségessé tette Isten számára, hogy úgy számítsa be a hívőket

458 JÉZUS MUNKÁJA

„Krisztusban”, mintha igazak volnának, hiszen be vannak fedezve Krisztus igazságossága által. „...aki halálra adatott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért” (Róm.4:25), e szó jelentése 'igaznak lenni'. Az ezekben a dolgokban való tudatos, elmélkedő hitre van ahhoz szükség, hogy valóban meggyőződöttek lehessünk afelől, hogy Isten minket, mint tökéleteseket számíthat be. Krisztus az ítéletkor minket „dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben” (Júdás 24), „mint szenteket, hibátlanokat ...” (Kol.1:22 vö. Ef.5:27). Bűnös természetünk és állandó lelki kudarcaink végett erős hitre van ahhoz szükség, hogy ebben igazán hinni tudjunk. Csupán kezünk feltevését egy 'evangélizáció', vagy bizonyos tansorozatok tudományos szempontból való elfogadását, nem lehet összefüggésbe hozni ezzel a fajta hittel. Krisztus feltámadásának helyes megértése az, amely előmozdíthatja hitünket: Isten „... aki feltámasztotta őt a halottak közül ... hogy hitetek Istenbe vetett reménység (hasonló feltámadásban való reménység) is legyen” (1Pt 1:21).

Egyedül a Krisztusba történő helyes megkeresztelés (víz alámerülés) által lehetünk „Krisztusban”, és így fedezettek az ő igazsága által. A víz alámerüléskor közösséget vállalunk Krisztus halálával és feltámadásával (Róm.6:3-5), ezáltal szabadulhatunk meg bűneinktől, és így 'megigazultakká', illetve igazakként beszámítottakká leszünk (Róm.4:25).

459 JÉZUS MUNKÁJA

Az ebben a fejezetben fontolóra vett csodálatos dolgok teljesen kívül állnak emberi fogalmainkon, hacsak nem vagyunk már megkeresztelve (víz alámerítve). Ekkor kapcsolatba hozzuk magunkat Krisztus kereszten kifolyt vérével, a hívők megmossák "ruhájukat, és... (megfehéritik) a Bárány vérében" (Jel.7:14). Jelképesen fehér ruhát öltünk ekkor magunkra Krisztus igazságosságát szimbólizálva, amely tulajdonittatik nekünk ekkor (Jel.19:8). Lehetséges ezt a fehér ruhát beszennyeznünk bűneink eredményeképpen (Júdás 23), ha ezt víz alámerülésünk után tesszük, csak Krisztus értünk kiöntött vérén keresztül (ami megtisztított minket bűneinktől) tudjuk Isten bűnbocsánatát kérni.

Ebből következik, hogy a víz alámerülésünk után törekednünk kell az abban az áldott állapotban való megmaradásunkra, amelybe ekkor bekerülünk. Mindennap rendszeres önvizsgálatra van szükségünk, kitartó imádsággal és a bűnbocsánat keresésével. Ha ezeket megtesszük, mindenkor alázatos bizodalunk lesz afelől, hogy a Krisztus igazságosságával való befedezettségnünknek köszönhetőleg, valóban Isten Országában leszünk. Törekednünk kell, hogy Krisztusban maradottaknak találjassunk halálunk napján vagy Krisztus visszatérésekor: "...nincsen saját igazságom a törvény alapján, hanem a Krisztusba vetett hit által van igazságom Istentől a hit alapján" (Fil.3:9).

Az ismételt hangsúly a hiten, melynek eredményeképpen Isten igazságot tulajdonít nekünk, mutatja, hogy semmi esetre sem érdemelhetjük ki az üdvösséget saját

460 JÉZUS MUNKÁJA

cselekedeteink alapján, az üdvösség kegyelemből van: "Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék" (Ef.2:8,9). Amint a megigazulás és az igazság "ajándékok" (Róm.5:17), ugyanúgy az üdvösség is az. A motivációnknak arra, hogy az evangéliumot szolgáljuk, tehát az az iránt érzett hálánkból kell fakadnia, amelyet Isten tett értünk - igazaknak számít minket Krisztuson keresztül, és ezáltal utat biztosít számunkra az üdvösséghez. Végzetes ránk nézve, ha azt állítjuk, hogy amennyiben, ha megteszünk bizonyos cselekedeteket, akkor majd elnyerjük az üdvösséget. Egyszerűen nem nyerhetjük meg az üdvösséget, ha így gondolkozunk, az üdvösség ajándék, melyet nem érdemelhetünk ki, csupán a mély hálából fakadó szeretetteljes válasz az, amely vissza fog tükröződni cselekedeteinken. Az igazi hitből cselekedetek származnak, mint hitünk elkerülhetetlen következményei (Jak.2:17).

9.2 Jézus vére

Az Újszövetség gyakori állítása, hogy megigazulásunk és üdvösségünk Jézus vére által lehetséges (pl. 1Jn.1:7; Jel.5:9; 12:11; Róm.5:9). Ahhoz, hogy tisztán lássuk Jézus vérének jelentőségét, szükséges megértenünk azt a bibliai alapelvet, mely szerint: "...minden testnek élete az ő vére a benne levő étellel..." (3Móz.17:14 Károli). Vér nélkül egyetlen test sem képes működni, ezért

461 JÉZUS MUNKÁJA

jelképezi a vér az életet. Ez a magyarázat Krisztus szavainak helyénvalóságára, "... ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok a vérét, nincsen élet tibennetek" (Jn.6:53).

A bűn halált eredményez (Róm.6:23), azaz a vér kiömlése szünteti meg életünket. Ezért az izráelitáktól azt várta Isten, hogy vért ontsanak minden alkalommal, amikor bűnt követtek el, hogy emlékeztetve legyenek arra, hogy a bűn következménye a halál. "A (mózesi) törvény szerint majdnem mindent vérrel tisztítanak meg, és vér kiontása nélkül nincs bűnbocsánat" (Zsid.9:22). Így Ádám és Éva fügefalevelekkel való betakarása nem volt elfogadható, ehelyett Isten leöletett egy bárányt, hogy bőrruhákat készítsen nekik bűneik elfedésére (1Móz.3:7,21). Hasonló módon, Ábel állat áldozatát inkább elfogadta Isten, mint Káin föld gyümölcséből felajánlott áldozatát, mert ő megértette azt az elvet, hogy vér kiontása nélkül nem lehetséges a bűnbocsánat és Isten elfogadható módon történő megközelítése (1Móz.4:3-5).

Ezek az események előre mutattak Krisztus vérének végső jelentőségére. Különösen a Páska ünnep eseményei mutattak rá előre, amikor Isten népének bárányvért kellett az ajtófélfáikra hinteni, hogy ezáltal megmenekülhessenek a haláltól. Ez a vér Jézus vérére mutatott előre, amellyel kell fedoznünk magunkat. Krisztus ideje előtt az izráelitáknak állatokat kellett feláldozniuk bűneikért, Isten Mózesnek adott törvénye alapján. Azonban az állati vér kiontása csupán

462 JÉZUS MUNKÁJA

bizonyos elvek tanítása érdekében történt. A bűn halállal büntethető (Róm.6:23), nem volt lehetséges, hogy egy ember leöljön egy állatot saját halála helyettesítőjeként, vagy önmaga igazi képviselőjeként. Az állatok, amelyeket feláldoztak, nem voltak tudatában a jónak illetve a rossznak, így nem képviselték teljességgel őket: "Mert lehetetlen, hogy bikák és bakok vére bűnöket töröljön el" (Zsid.10:4).

A kérdés azonban felvetődik: Miért kellett a zsidóknak állatokat feláldozniuk, amikor bűnt követtek el? Pál a különböző válaszokat erre a kérdésre a Gal.3:24-es versben összegzi: "...a törvény nevelőnk volt Krisztusig...". Az állatoknak, amelyeket, mint bűnért való áldozatokat öltek le, tisztáknak kellett lenniük - hiba nélkül valóknak (2Móz.12:5; 3Móz.1:3,10 stb.). Krisztusra mutattak előre, a "hibátlan és szeplőtlen" bárányra (1Pt.1:19). Ezeknek az állatoknak a vére tehát Krisztus vérének képviselte. Elfogadottak voltak, mint bűnért való áldozatok, már amennyire előremutathattak Krisztus tökéletes áldozatára, amelyről Isten tudta, hogy meg fogja hozni azt. Így Isten megbocsáthatta Krisztus előtt élt népének bűneit. "Így tehát új szövetség közbenjárója lett Krisztus, mert meghalt az első szövetség alatt elkövetett bűnök váltságáért, hogy az elhívottak elnyerjék az örökkévaló örökség ígését" (Zsid.9:15), azaz a Mózes törvénye alatt elkövetett bűnök váltságáért (Zsid.8:5-9). Mindazok az áldozatok, amelyek a törvény ideje alatt voltak bemutatva, Krisztusra mutattak előre, a bűnökért felajánlott tökéletes

463 JÉZUS MUNKÁJA

áldozatra, aki eltörölte "...áldozatával ... a bűnt" (Zsid.9:26; 13:11,12; Róm.8:3 vö. 2Kor.5:21).

A 7.3-as szakaszban kifejtettük, hogy az Ószövetség egésze, főként a mózesi törvények, Krisztusra mutattak előre. A törvény uralma alatt Isten megközelítésének módja a mindenkorai főpapon keresztül történt, ők voltak a közbenjárók Isten és emberek között az Ószövetség idején, ahogyan Krisztus is közbenjáró az Újszövetségben (Zsid.9:15). "Mert a törvény erőtlenné rendelt főpapokká, a törvény utáni eskü ígéje pedig a Fiút, aki örökre tökéletes" (Zsid.7:28). Mivel a főpapok maguk is bűnösök voltak, így nem voltak olyan helyzetben, hogy igaz bűnbocsánatot szerezhetek volna az emberek számára. Az állatok, amelyeket a bűnökért feláldoztak, nem voltak igazi képviselőik a bűnösöknek. Egy tökéletes emberi lényre volt szükség, aki minden tekintetben a bűnös ember képviselőjévé lehet, aki meghozza az elfogadható bűnért való áldozatot, és amely áldozat azáltal lehet az ember hasznára, ha közösséget vállal vele. Egy tökéletes főpapra volt szükség, aki képes együttérezni a bűnös emberrel, akiért közbenjár, és akinek hozzá hasonló megkísértésekben van része (Zsid.2:14-18).

Jézus ennek az igénynek tökéletesen eleget tesz - "Mert ilyen főpap illet hozzánk: szent, ártatlan, szeplőtlen, aki a bűnösöktől elkülönített ..." (Zsid.7:26). Nincs arra szüksége, hogy folyamatosan áldozatokat mutasson be saját bűneiért, a halálnak sincs

464 JÉZUS MUNKÁJA

többé kitéve (Zsid.7:23,27). Ezeknek a fényében a Biblia Krisztusról, mint főpapunkról a következő kijelentést teszi: "Ezért üdvözíteni tudja örökre azokat, akik általa járulnak Istenhez, hiszen ő mindenkor él, hogy esedezék értük" (Zsid.7:25). Mivel Krisztus a mi természetünkkel bírt, így mint ideális főpapunkról, ezt olvashatjuk: "Együtt tud érezni a tudatlanokkal és a tévelygőkkel, mivel ő maga is körül van (volt) véve erőtlenséggel" (Zsid.5:2). Ez felidézi azt a Krisztusra vonatkozó kijelentést, miszerint "... ő is hozzájuk hasonlóan részese lett" a testnek és vérnek, azaz az emberi természetnek (Zsid.2:14).

Amint a zsidó főpapok is csak Isten népéért, Izráélért jártak közbe, úgy Jézus is csak az ő nevébe megkeresztelt (víz alámerült) hívők, a lelki értelemben vett Izráél számára főpap, azok számára, akik megismerték és elfogadták az igazi evangéliumot. Jézus a nagy pap "...az Isten háza felett" (Zsid.10:21), mely "ház" azokat az embereket foglalja magában, akik újjászülettek víztől (1Pt.2:2-5), az evangélium igazi reménységével bírnak (Zsid.3:6). A Krisztus papságából származó csodálatos kiváltságok tisztán látása ösztökélhet minket az ő nevébe történő víz alámerülésre, e nélkül nem tud közbenjárni értünk.

Jézusba megkereszteltekként odaadón kell alkalmaznunk mindazt, amit Krisztus papsága magában foglal, ténylegesen vannak bizonyos ebből adódó kötelezettségeink, melyeknek megfelelően kell élnünk. "Általa vigyük Isten

465 JÉZUS MUNKÁJA

elé a dicsőítés áldozatát mindenkor, azaz nevéreől vallást tévő ajkaink gyümölcset” (Zsid.13:15). Isten azon tervének célja, amelyért Fiát nekünk adta, mint értünk közbenjáró főpapot, az, hogy megadjuk Neki a dicsőséget, tehát mindenkor állhatatosan kell élnünk annak a lehetőségével, hogy Isten elé járulhatunk Krisztus által, magasztalni Őt. A Zsid.10:21-25-ös szakasz felsorol bizonyos kötelezettségeket, melyek Krisztus értünk való főpapságából adódnak, aki "... nagy papunk ... az Isten háza felett”:

1. "Járuljunk azért oda (Istenhez) igaz szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől, a testét pedig megmosták tiszta vízzel". Krisztus papságának megértése által víz alá kell merülnünk az ő nevébe ("a testét... megmosták tiszta vízzel"), és soha nem engedhetjük meg a rossz lelkiismeretnek, hogy kifejlődjön elménkben. Amennyiben hiszünk Krisztus jóvátételében, akkor eggyé lehetünk Istennel az ő áldozata által.

2. "...A reménység hitvallásához szilárdan ragaszkodjunk". Ne hajoljunk el az igaz tanításoktól, melyek előidéztek számunkra a Krisztus papságával kapcsolatos tudnivalók megértését.

3. "Ügyeljünk arra, hogy egymást kölcsönösen szeretetre és jó cselekedetre buzdítsuk. Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el..." Szeretetteljes közösségben kell lennünk azokkal, akik megértették, és

466 JÉZUS MUNKÁJA

magukra alkalmazzák Krisztus papságát, a Krisztus áldozatáról való megemlékezések alkalmakor különösen szükséges egybegyűlnünk (Ld. 11.3.5. Tanulmány).

E dolgok megértésének alázatos bizalommal kell betöltenie minket afelől, hogy valóban el fogjuk érni üdvösségünket, amennyiben bemerítkezünk Krisztusba, és meg is maradunk őbenne: "Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk" (Zsid.4:16).

9.3 Felajánlás értünk és önmagáért

Nagyon fontos megértenünk, hogy hogyan volt Jézus Krisztusnak része saját áldozatában. Kétségtelen, hogy áldozata a mi érdekünkben saját magának is a javára szolgált. Ezt a témát nézve, emlékeznünk kell arra, hogy Jézus nem vétkezett, annak ellenére, hogy a mi emberi természetünket viselte. Megosztotta az emberi lények halandóságát és bűnre való hajlamosságát azokkal akikért eljött megmenteni. Amint már ebben a tanulmányban kihangsúlyoztuk ".hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben". Láthattuk, hogy Atyjához való tökéletes engedelmesség által, bűnre való hajlamosságát legyőzte, annak ellenére, hogy ez a kereszthalálhoz vezetett. Ennek ellenére neki is szüksége volt "üdvösségre" vagy "megváltásra" a haláltól. Ezt

467 JÉZUS MUNKÁJA

világosan megerősítik a próféciák melyek halálát megjövendölték.

“Kezrede bizom lelkemet, te váltasz meg engem, Uram, igaz Isten!” (Zsolt 31:6) Emlékezzünk vissza, hogy ezek voltak Jézus utolsó szavai a kereszthalála előtt (Lk 23:46). Atyjában látta az Ő megváltóját aki: “...engem kivált a holtak hazájából” (Zsolt 49:16).

“Így nevez majd engem: Atyám vagy, én Istemen, szabadító kösziklám! Én pedig elsőszülöttséggel ajándékozom meg, felséges lesz a földi királyok között” (Zsolt 89:27,28). Láthatjuk, hogy Atyjához szóló imádsága által, Isten megváltja Őt a halálból és felmagasztalja az elsőszülött”pozícióba.

Ezek az Írások emlékeztetnek minket arra, hogy Jézusnak is szüksége volt a halálból való megváltásra, mely Ádám bűnbe esésének következménye képpen minden embert érintett.

Péter, Jézus haláláról és feltámaszásáról ezt mondta: “azt, aki az Isten elhatározott döntése és terve szerint adatott oda, ti a pogányok keze által felszegeztétek és megöltétek. De őt az Isten, miután feloldotta a halál fájdalmait, feltámasztotta, mivel lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa őt” (ApCsel 2:23,24). Lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa őt, mivel “a bűn zsoldja a halál”, de annak ellenére, hogy kísértve volt, soha nem engedett a kísértésnek és nem bűnözött. Következésképpen

468 JÉZUS MUNKÁJA

nem volt lehetséges, hogy egy igazságos ember a sírban (halál) maradjon. Isten mindig igazságos (Zsolt 89:15). Ezért tökéletes engedelmességének következményeként Jézus megtörte a bűn és a halálkötelékét, úgy önmaga, mint az ő nevében megkeresztelteknek. Bűneink általa bocsáttatnak meg (Mt 26:28), és reményünk lehet a halhatatlanságot övele megosztani.

"Hiszen tudjuk, hogy Krisztus, aki feltámadt a halottak közül, többé nem hal meg, a halál többé nem uralkodik rajta. Mert aki meghalt, az meghalt a bűnnek egyszer s mindenkorra, aki pedig él, az Istennek él"(Róm 6:9,10). Jézus meghalt a bűnbeesés végett, mégis életre lett keltve mivel nem volt igazságos, hogy egy büntelen ember a sírban maradjon.

"Ő testi élete idején könyörgésekkel és esedezésekkel, hangos kiáltással és könnyek között járult az elé, akinek hatatalma van arra, hogy kiszabadítsa őt a halálból. És meghallgattatott istenfélerméért. Jólehet ő a Fiú, szenvedéseiből megtanulta az engedelmisséget, és miután tökéletességre jutott, örök üdvösség szerzőjévé lett mind-azok számára, akik engedelmeskednek neki ".(Zsid 5:7-9) Imádság és egy engedelmes élet eredménye képpen szabadította meg Atyja a sírból (halálból).

469 JÉZUS MUNKÁJA

"Nem is bakok és bikák vérével, hanem a tulajdon vérével ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, és örök váltságot szerzett" (Zsid 9:12). Itt Pál rámutat a különbségre a Főpap belépése a Szent Hajlékba (Sátor), és Jézus Isten előtti megjelenése között (v24). Jóllehet a főpap kétségtelen vér felajánlásokkal ment be a Szent Helyre, ez előre mutatott az Isten Fiának nagy áldozatára - önmaga. Itt láthatjuk, hogy ő áldozati felajánlása által elnyerte az "örökkévaló megváltást" - megszabadult a halál kötelékéből. Halandóság, a vele született (velejáró) gyengeséggel és bűnre való hajlamosággal, úgy tekinthető mint e kötelék mestere. De Krisztus engedelmessége kereszthaláláig megtörte ezt a köteléket önmagának és mindazoknak akik nevét magukra vették (keresztelés által). S így ő volt az aki halála által megsemmisítette azt "...akinek hatalma van halálon, vagyis az ördögöt..." (Zsid 2:14). S ez által megkapta az "örök megváltást".

"A békesség Istene pedig, aki az örök szövetség vére által kihozta a halottak közül a mi Urunkat, Jézust, a juhok nagy pásztorát, tegyen készséggé titeket minden jóra, akaratának teljesítésére; és munkálja bennünk azt, ami kedves öelötte Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön-örökké. Ámen " (Zsid 13:20,21). Pál azzal a ténnyel fejezi be ezt a levelét, hogy Isten az örök

470 JÉZUS MUNKÁJA

szövetség vére által kihozta (Jézust) a halottak közül. Ez volt az a vér melyre Jézus az emeleti szobában utalást tett (az utolsó vacsora alkalmából) mondván: "...ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára" (Mt 26:28). Amint korábban láttuk az ő vére az életére vonatkozik. Életét készségesen adta váltságul (Mt 20:28), hogy az emberiséget megváltsa a bűn és a halál kötelékéből, ha Jézusban hisznek és ő általa Istenhez fordulnak.

Kereszthalálában kinyilvánította azt amit egész életében tett, megtagadta a test kísértéseit, és ekkor a vágyakozó, indulatos test keresztre-feszítésében önként kihirdette ezt és így alázatosan szabad folyást engedett Isten akaratának. Pál ezt írta: "...emberekhez hason- lóvá lett, ...megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, még- pedig a kereszthalálig" (Fil 2:7,8). Ebben készségesen alávetette magát Isten akaratának. "Ezért (elképesztő engedelmissége miatt) fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére" (Fil 2:7-11). Ebben az engedelmisség utolsó cselekedetében Isten dicsőítve lett, és ezután az Atya teljesítette Jézus kérelmét: "...dicsőíts meg, Atyám, önmagadnál azzal a dicsőséggel, amely már akkor az enyém volt tenálad, mielőtt még a világ lett" (Jn 17:5). Felemeltetett halha-

471 JÉZUS MUNKÁJA

tatlanságba, vagy isteni természetbe, és az Atya jobb oldalán ül. Azáltal, hogy egész életén keresztül Atyja akaratát hűségesen megtette, még a kereszthaláláig is, megnyitotta az utat, megosztani azt amit ő nyert az örök életet, mindazok részére, akik nevében megkeresztelkednek. A halállal véget vetett a bűnre hajlamos emberi természetnek, ami a bűn által uralkodott. Ámulatban és hitben látjuk őt aki "Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyuljatok meg"(1Pt 2:24). Ha elmélkedünk ezeken a dolgokon, tudatára ébredünk, hogy engedelmeségének utolsó cselekedetével: "...megtörte a halál erejét, és az evangélium által világosságra hozta az elmúlhatatlan életet "(2Tim 1:10).

9.4 Jézus, mint a mi képviselőnk

Láttuk, hogy az állati áldozatok nem képviselték tökéletesen a bűnös embereket. Jézus a mi képviselőnk volt, akinek "...mindenben hasonlónak kellett lennie a testvéreihez..." (Zsid.2:17). Ő "...mindenkiért megízlelte a halált" (Zsid.2:9). Amikor bűnt követünk el, például haragosak vagyunk, Isten megbocsáthat nekünk "Krisztusban" (Ef.4:32). Ez azért lehetséges, mert Isten összehasonlíthat minket Krisztussal, egy hozzánk hasonló emberrel, aki megkísértetett mindenben, például a

472 JÉZUS MUNKÁJA

haragvással is, azonban legyőzött minden kísértést. Isten tehát annál fogva, hogy Krisztusban vagyunk, fedezve Jézus igazságossága által, megbocsáthatja bűneinket, például a harag bűnét is. Tehát azáltal, hogy Krisztus a képviselőnk, Isten megmutathatja nekünk kegyelmét, úgy, hogy közben fenntarthatja saját igazságos alapelveit is.

Ha Jézus Isten volt, s nem csupán emberi természetű, akkor nem lehetett volna a mi képviselőnké. Ez egy újabb példa arra, amikor az egyik téves elképzelés elvezet a következőig. Ennek következtében a teológusok kifejlesztettek számos bonyolult módot, mellyel Krisztus halálát kimagyarázhatják. A hitehagyott kereszténység elterjedt nézete szerint az emberek bűnei Jézusra akkora adósságot helyeztek Isten felé, amelyet Jézus nem tudott kifizetni. Krisztus ekkor beváltotta minden hívő adósságát keresztben kifolyó vére által. Számos evangélium hirdető fejezte már ezt az elképzelést ki ilyen szavakkal: "Ez olyan volt, mintha mi mindannyian fel lettünk volna sorakozva egy fal mellett, felkészülten arra, hogy az ördög le fog löni minket. Ekkor Jézus berohant, az ördög pedig lelőtte Jézust helyettünk, így ma mi szabadok vagyunk."

Ezek a körülményes módon kidolgozott feltételezések szűkölködnek a Biblia bármilyen szintű alátámasztásában is. Nyilvánvaló ellentmondás van abban, hogy amennyiben, ha Krisztus meghalt helyettünk, akkor nekünk már nem is kellene meghalnunk. De minthogy nekünk még mindig emberi természetünk van, így még

473 JÉZUS MUNKÁJA

mindig meg kell halnunk, a bűntől és haláltól való megszabadulás végül is csak az ítéletkor lesz kihirdetve számunkra (amikor megkapjuk a halhatatlanságot). Ezt nem kaptuk meg Krisztus halálakor. Krisztus halálával megsemmisítette az ördögöt (Zsid.2:14), mintsem az ördög semmisítette volna meg őt.

A Biblia tanítása szerint az üdvösség Krisztus halála ÉS feltámadása által lehetséges, és nem csupán a halála által. Krisztus "meghalt értünk" egyszer s mindenkorra. A helyettesítés elve azt jelentené, hogy neki meg kellett volna halnia személyesen mindannyiunk helyett.

Amennyiben Krisztus egy adósságot fizetett ki vérével, akkor az üdvösségünk olyanná válik számunkra, mint amelyre jogot tarthatunk. A tény, hogy az üdvösség ajándék, melyet Isten kegyelme és megbocsátása idéz el ő számunkra, szem elől tévesztetté válik, amennyiben Krisztus áldozatát egy adósság kifizetésének értelmezzük. Továbbá ez azt is állítja, hogy egy haragvó Istenünk van, akit kielégített Jézus vérenek fizikai látványa. Isten Fiára, Jézusra, mint a mi képviselőnkre tekint, akihez hasonulni igyekszünk, amikor megbánjuk bűneinket, inkább mintsem arra, hogy úgy vállalunk közösséget Jézus vérével, mint egy talizmánnal. Számos 'keresztény' dicsőítő ének magában foglal hihetetlenül sok téves eszmét ebben a kérdésben. A legtöbb téves tan az embereknek szinte a fejébe van verve a zene által, mintsem ésszerű, bibliai tanítások által. Mindenkor óvakodnunk kell az ilyenfajta ideológiai átnevelésekkel szemben.

474 JÉZUS MUNKÁJA

A megrázóan egyszerű szavak: "...Krisztus...meghalt értünk..." (Róm.5:8) óriási méretekben félreértelmezettek, mint amelyek azt jelentenék, hogy Krisztus meghalt helyettünk. Számos összefüggés van a Rómaiakhoz írt levél 5. és a Korinthusiakhoz írt első levél 15. fejezetei között (pl. Róm.5:12 = 1Kor.15:21; Róm.5:17 = 1Kor.15:22). "...Krisztus ... meghalt értünk..." (Róm.5:8) megfelel annak, hogy "...Krisztus meghalt a mi bűneinkért ..." (1Kor.15:3). Halála abból a célból történt, hogy utat készítsen számunkra, mely által elnyerhetjük bűneink bocsánatát, ebben az értelemben halt meg értünk Krisztus. "Értünk" nem jelenti azt szükségszerűen, hogy "helyettünk". Krisztus meghalt a "bűneinkért", nem pedig azok 'helyett'. Krisztus "esedezhet értünk" (Zsid.7:25), mintsem helyettünk. A Gal.1:4-es és Zsid.10:12-es versekben sem azt olvashatjuk, hogy 'bűneink helyett', hanem azt, hogy "bűneinkért".

9.5 Jézus és a mózesi törvények

Jézus a bűnökért való tökéletes áldozat és főpap lévén, képes volt számunkra valóságos bűnbocsánatot szerezni, az állati áldozatok és főpapok régi rendszere megszűnt halála után (Zsid.10:5-14). "Amikor megváltozik a papság (a lévita papoktól Krisztusig tartó papság), szükségképpen megváltozik a törvény is" (Zsid.7:12). Krisztus "...aki nem testi

475 JÉZUS MUNKÁJA

parancsolat törvénye szerint (azaz valaki csupán annál fogva pap lehetett, mert Lévi leszármazotta volt) lett azzá, hanem örökkévaló élet ereje szerint”, amely tökéletes áldozata révén adatott neki (Zsid.7:16). “Ugyanis egy korábbi parancsolat (a mózesi törvény) eltöröltetik, mivel erőtlenné és használhatatlanná, mert a törvény semmit sem tett tökéletessé. Viszont egy jobb reménységet támaszt (Krisztus által), amely által közeledünk Istenhez” (Zsid.7:18,19).

Mindebből bizonyos, hogy Mózes törvényei érvényüket veszítették Krisztus áldozata által. Az emberi papságban való bizalom, vagy az állati áldozatok további bemutatásai az Újszövetség idején azt jelentik, hogy nem fogadjuk el Krisztus győzelmének tökéletességét. Az ezekben való hit azt jelenti, hogy nem fogadjuk el Krisztus áldozatát tökéletesen sikeresként, továbbá, hogy úgy érezzük, hogy a cselekedetek szükségeseink megigazulásunk előidézéséhez, s nem csupán a Krisztusban való hit egyedül. “Az pedig, hogy törvény által senki sem igazul meg az Isten előtt, világos, mert ‘az igaz ember hitből fog élni’” (Gal.3:11 vö. Hab.2:4). Acél akaratú való erőlködéseink arra, hogy engedelmeskedjünk Isten törvényei írott betűinek nem fognak számunkra megigazulást hozni, bizonyos, hogy ezeknek a szavaknak minden olvasója volt már engedetlen e törvényekhez.

Ha mégis úgy gondoljuk, hogy meg szeretnénk tartani Mózes törvényeit, akkor meg kell kísérelnünk azok mindegyikének betartását.

476 JÉZUS MUNKÁJA

Engedetlenné lenni a törvények csupán egyetlen részéhez is, elkárhozást jelent azok számára, akik a mózesi törvények alatt vannak: "Mert a törvény cselekedeteiben bizók átok alatt vannak, amint meg van írva: 'Átkozott mindenki, aki nem marad meg abban, amiről meg van írva a törvény könyvében, hogy azt kell cselekedni'" (Gal.3:10).

Emberi természetünk gyengesége következtében lehetetlennek fogjuk találni Mózes törvényeinek teljességgel való megtartását, azonban Krisztus nekik való tökéletes engedelmségének köszönhetőleg szabadok vagyunk bármely kötelezettségtől is ezek megtartásában. Üdvösségünk Isten ajándékának köszönhető Krisztus által s nem személyes engedelmes cselekedeteinknek. "Amire ugyanis képtelen volt a törvény, mert erőtlén volt a test miatt, azt tette meg Isten, amikor a bűn miatt tulajdon Fiát küldte el a bűnös testhez hasonló formában, és kárhozatra ítélte a bűnt a testben" (Róm.8:3). Tehát "Krisztus megváltott minket a törvény átkától, úgy, hogy átokká lett értünk ..." (Gal.3:13).

Így tőlünk nincs többé megkívánva Mózes törvényei bármelyik részének való megtartása sem. Láttuk a 3.4-es Tanulmányban, hogy a Krisztusban megvalósuló Újszövetség felváltotta a régi, Mózes törvényei alapján álló Ószövetséget (Zsid.8:13). Krisztus halála által "eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt (képtelenségünk miatt arra, hogy teljességgel betartsuk a törvényt), eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára... Senki el

477 JÉZUS MUNKÁJA

ne ítéljen titeket ételért és italért (ilyen fajta felajánlásokért), ünnep, újhold vagy szombat miatt. Hiszen ezek csak árnyékai az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság" (Kol.2:14-17). Ez teljesen világos - Krisztus kereszthalála által, a törvény "el lett törölve" olyannyira, hogy ellene kell állnunk minden ránk nehezedő nyomásnak a törvény bármely részének való megtartása céljából, például, ami az ünnepeket vagy a szombatot illeti. Mint a törvény többi részének is, ezeknek a dolgoknak is az volt a céljuk, hogy előremutassanak Krisztusra. Krisztus halála után ezek szimbólikus jelentőségei beteljesedtek, és így nem volt további igény megtartásukra.

Krisztus első századbeli követői állandó nyomás alatt voltak az ortodox zsidók által azért, hogy megtartsák a törvény egyes pontjait. Az Újszövetség minden részében találhatóak ismételt figyelmeztetések arra, hogy elleneálljunk az olyanfajta javaslatoknak. Mégis ma kétségbeejtően sok felekezet létezik, ahol szorgalmazzák a törvényhez való részleges engedelmességet. Korábban kifejtettük, hogy bármely próbálkozás arra, hogy elnyerjük az üdvösséget a törvényhez való engedelmességből, megkövetelné a törvény egészének betartását, különben automatikusan elkárhozunk, ha a törvény bármely pontjával szemben is engedetlenséget mutatunk (Gal.3:10).

Létezik egy sajátossága az emberi természetnek, amely hajlik a cselekedetek általi megigazulás eszméjével való

478 JÉZUS MUNKÁJA

szimpatizálásra, szeretjük azt érezni, hogy teszünk valamit üdvösségünk érdekében. Ennél az oknál fogva a kötelező tizedfizetés, a feszületek viselése, a rózsafüzérek elmondása, a bizonyos testhelyzetekben történő imádkozások, stb., mindegyike népszerű elemeit képezi a legtöbb vallásnak, a keresztény és más vallásoknak egyaránt. Az egyedül a Krisztusban hit által elnyerhető üdvösség elve szinte egyedülállóan csak az igazi Bibliára alapozott hittel bírók tantétele.

Figyelmeztetéseket a Mózesi Törvények bármely pontjának megtartása ellen, mint amelyek üdvösségünket idéznék elő, az Újszövetség egészében olvashatunk. Voltak, akik azt tanították, hogy Krisztus követőinek körül kell metélkedniük a mózesi törvénynek megfelelően, és megtartaniuk a törvényt. Jakab ezt határozottan elutasítja az igazi hívők nevében: "...mi nem adtunk nekik megbízást," (ApCsel.15:24). Péter azokkal kapcsolatban, akik a törvénynek való engedelmesség szükségességét tanították, azt írja, hogy olyan igát tesznek "...a tanítványok nyakába, amelyet sem atyáink, sem mi nem tudtunk elhordozni ...", majd így folytatja: "...ellenben abban hiszünk, hogy mi is az Úr Jézus kegyelme által (ellentétben a törvénynek való engedelmeskedés cselekedetekkel) üdvözülünk" (ApCsel.15:10,11). Az ihletettségi állapotában Pál ugyanilyen nyíltan helyezte erre a hangsúlyt újra és újra: "... az ember nem a törvény cselekedetei alapján igazul meg, hanem a Krisztus Jézusba vetett hit által ... megigazuljunk a Krisztusban való hit, és nem a törvény cselekvése által, mert a törvény cselekvése által nem igazul meg egy ember sem"

479 JÉZUS MUNKÁJA

(Gal.2:16). "... A törvény által senki sem igazul meg az Isten előtt ..." (Gal.3:11). "És mindabból, amiből Mózes törvénye által nem igazulhattatok meg, őáltala (Krisztus által) mindenki megigazul, aki hisz" (ApCsel.13:39).

A népszerű keresztény egyház hitehagyásának biztos jele, hogy számos gyakorlatuk van Mózes törvényeinek egyes pontjaira alapozva - az olyan világos és részletes tanítások ellenére is, mint amelyeket az imént ismertettünk azzal kapcsolatban, hogy Krisztus követőinek nem kell megtartaniuk ezeket a törvényeket, hiszen eltöröltettek Krisztusban. Most mérlegelni fogjuk a mai 'keresztény' gyakorlatok nyilvánvalóbb pontjait, melyeknek még ma is Mózes törvényei szolgálnak alapul:

A PAPSÁG

A Katolikus és az Anglikán egyház kirívóan használja a papság hierarchikus rendszerét. A római katolikusok a pápákra úgy tekintenek, mint akik megfelelnek a zsidó főpapoknak, de ezen túlmenően tévedhetetlennek tartják. Teljesen kétségtelen, hogy csak Isten tökéletes. (Zsolt 18:30; Mt 5:48) Azonban "...egy a közben- járó... Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus" (1Tim.2:5). Lehetetlen tehát, hogy a Pápák, illetve a papok olyan közbenjáróink legyenek, mint a papok voltak az Ószövetség idején. Ma Krisztus a Főpapunk a Mennyben, aki felajánlja imádságainkat Istennek.

A Bibliában egyáltalán nem található semmilyen bizonyíték sem annak, hogy az a hatalom,

480 JÉZUS MUNKÁJA

amellyel rendelkeztek az elszázadbéli Szent Lélek ajándékaival bíró presbiterek - pl. Péter apostol - tovább lett volna adva a következő nemzedékeknek, illetve különösen a pápáknak. Még ha ennek a lehetőségét nem is zárjuk ki, akkor sem igazolható semmi esetre sem, hogy a pápák és papok személyesen azok az emberek, akikre ráhullott az első századbéli presbiterek szellemi palástja.

Mínt hogy a Szent Lélek ajándékai vissza lettek vonva, ezért ma minden hívő egyenlőképpen járulhat Isten Bibliában kinyilatkoztatott ihletett igéihez (Ld. 2:2, 2:4-es Tanulmányok). Tehát mindannyian testvérek vagyunk, senki sincs többé szellemileg a másik fölé emelt helyzetben. Minden igaz hívő tagja egy új papságnak, Krisztusba történt megkeresztelésünk (víz alámerülésünk) következtében, abban az értelemben, hogy továbbra is ragyogtatják Isten világosságát a sötétségben levő világnak (1Pt 2:9). Ezért lehetünk majd királyok illetve papok Isten eljövendő Országában is, amikor az meg lesz alapítva a földön Krisztus visszatérésekor (Jel 5:10).

A katolikus gyakorlat, azaz papjaik 'Atyáknak' való nevezése (a 'pápa' szintén 'Atyát' jelent) éles ellentétben áll Krisztus világos szavaival, "Atyátoknak se szólítsatok senkit a földön, mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van" (Mt.23:9). Jézus ténylegesen az ellen figyelmeztetett, hogy megadjuk bármely embertársunknak is azt a fajta szellemi tiszteletet, amelyre a modern papság ma igényt tart: "De ti ne hívassátok magatokat mesternek

481 JÉZUS MUNKÁJA

(tanítónak), mert egy a ti mesteretek, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok” (Mt.23:8).

A papok, püspökök és más lelkészek által viselt díszes öltözékek alapjait a Mózes korabeli papság és főpapság által viselt speciális öltözékek képezik. Ezek az öltözékek Krisztus tökéletes jellemére mutattak előre, és ezeknek a célja, csakúgy mint a törvény egészéé is, mára már beteljesedett. Valóban szívetszorító, hogy az öltözékeket, amelyek arra voltak tervezve, hogy Krisztus dicsőségét magasztalják, ma arra használják, hogy megelőlegezzék vele azoknak az embereknek a dicsőségét, akik ezeket viselik, akik közül vannak, akik megvallották, hogy nem fogadják el Krisztus feltámadását, vagy még Isten létezését sem.

A katolikus feltételezés, miszerint Mária egy közbenjárónk, teljes-ségében téves. Kéréseink "KRISZTUS NEVÉBEN" hangozhatnak el, s nem Máriáéban (Ld. Jn.14:13,14; 15:16; 16:23-26). Krisztus az egyetlen Főpapunk, s nem Mária. Jézus helyreigazította Máriát, amikor próbálta rávenni őt arra, hogy tegyen meg egy bizonyos dolgot mások érdekében (Jn.2:2-4). Az Atya, és nem Mária az, aki az embereket Jézushoz vonzhatja (Jn.6:44).

TIZEDFIZETÉS

A tizedfizetés szintén a mózesi törvények közé tartozott (4Móz.18:21), melynek értelmében a zsidóknak jövedelmük tizedrészét Lévi papi törzsének kellett adományozniuk. Mivel ma már nem létezik istenileg meghatalmazott emberi

482 JÉZUS MUNKÁJA

papság, így nem bírhat kötelező érvénnyel a tizedfizetés egyetlen egyház / felekezet presbitériánusa felé sem. Ismételten igaz, hogy az egyik tévedés (a papságról) elvezetett a következőig (tizedfizetés). Magának, Istennek nincs szüksége a mi adományainkra, hiszen minden az Ővé (Zsolt.50:8-13). Csak azokat adhatjuk vissza Istennek, amiket Ő adott nekünk (1Krn.29:14). Lehetetlen számunkra elnyerni az üdvösséget anyagi áldozataink eredményeként, azaz pénzügyi feltételek következtében. Hálaképpen Isten számunkra felajánlott hatalmas ajándékáért, nem csupán pénzünk tizedrészt kell Istennek felajánlanunk, hanem az egész életünket. Pál ebben példát állított elénk, valóban cselekedvén azt, amiről prédikált: "Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek" (Róm.12:1).

ÉTELEK

A zsidó törvények egyes ételeket, mint tisztátalanokat osztályoztak, ez egy olyan gyakorlat, amely ma is elfogadott bizonyos felekezetek által, különösen a disznóhúsról gondolhatunk ekkor. Mivel Krisztus eltávolította a törvényt kereszthalála által, ezért "Senki el ne ítéljen titeket ételért és italért ..." (Kol.2:14-16). Tehát az ezekkel

483 JÉZUS MUNKÁJA

kapcsolatos mózesi törvények érvényüket veszítették, hiszen Krisztus első eljövetele már megtörtént. Ő volt az, akire a 'tisztá' táplálékok előremutattak.

Jézus világosan kijelentette, hogy az embert semmi azok közül, amit megeszik, nem teheti tisztátalanná, hanem csak az, ami a szívéből jön ki (Mk.7:15-23). "... Jézus ezzel tisztának nyilvánított minden ételt" (Mk.7:19). Péter ugyanúgy tanítást kapott e dolgok felől (ApCsel.10:14,15), mint Pál is: "Tudom, és meg vagyok győződve az Úr Jézus által, hogy semmi sem tisztátalan önmagában ..." (Róm.14:14). Néhány verssel korábban Pál arról írt, hogy bizonyos ételek elutasítása a hitbeli erőtlenség jele (Róm.14:2). Bizonyos ennivalóktól való tartózkodásunk "... nem változtat Istenhez való viszonyunkon ..." (1Kor.8:8). A kereszténység hitehagyásának egy nyilvánvaló ismertetőjele, amikor bizonyos felekezetek "... tiltják a házasságot és bizonyos ételek élvezetét, amelyeket az Isten azért teremtett, hogy hálaadással éljünk velük a hívők és az igazság ismerői" (1Tim.4:3).

9:6 A szombat

Az egyik legszélesebb körben jellemző folytonossága a mózesi törvényeknek és a jelenlegi 'keresztény' gyakorlatoknak mutatkozik abban a feltevésben, miszerint számunkra még mindig kötelező érvénnyel bír a szombat megtartása. Léteznek felekezetek, akik nézete szerint meg kell tartani a szombatot

484 JÉZUS MUNKÁJA

még ma is pontosan úgy, ahogyan az meg van írva a mózesi törvényben, mások úgy gondolják, hogy a keresztényeknek szükséges kijelölniük a hétnek egy meghatározott napját, amelyen tartják az istentiszteletet, erre gyakran a vasárnapot határozzák meg. Az első dolog, amelyet tisztáznunk kell, hogy a szombati nap volt a hét utolsó napja, amelyen Isten megpihent hat napon át tartó teremtő munkája után (2Móz.20:10,11). A vasárnap a hét első napja lévén, helytelenné válik, ha ezt a napot, mint szombatot tartjuk meg. Isten a szombatot egy speciális jelnek szánta "... annak jeléül, hogy van közünk egymáshoz (Istennek és Izráelnek), és megtudják, hogy én vagyok az Úr, aki megszentelem őket" (Ezék.20:12). Mint ilyen, sohasem volt arra szánva, hogy kötelező legyen a megtartása a "pogányság" számára (a nem zsidó népeket értjük ez alatt).

Láttuk, hogy Krisztus kereszthalála által a mózesi törvény érvényét veszítette olyannyira, hogy ma már nem szükséges a szombat, illetve bármely ünnepség megtartása, mint például Krisztus halála napjáé sem (Kol.2:14-17). Krisztus első követőiről, akik visszatértek Mózes törvényei egyes pontjainak a megtartására, például a szombatéra, Pál ezt írja: "Most azonban miután megismertétek Istent, vagy még inkább: Isten ismert meg titeket, hogyan térhettek vissza ismét az erőtlen és szegény elemekhez, és hogyan akartok újból szolgáljukká lenni? Aggódva figyeltek a napokra (pl. a szombatra), hónapokra, az évszakokra és az esztendőkre (zsidó ünnepekre). Attól féltetek titeket,

485 JÉZUS MUNKÁJA

hogy talán hiába fáradoztam értetek” (Gal.4:9-11). Ebből kiolvasható a súlyossága annak, amikor megkíséreljük megtartani a szombatot, mint minket az üdvösség elnyeréséhez hozzásegítő eszközt. Nyilvánvaló, hogy a szombat megtartása lényegtelen az üdvösség szempontjából: ”Ez az egyik napot különbnek tartja a másik napnál (szellemi jelentőség szempontjából), az pedig egyformának tart minden napot: mindegyik legyen bizonyos a maga meggyőződésében. Aki az egyik napot megkülönbözteti, az Úrért különbözteti meg. Aki eszik az is az Úrért eszik, hiszen hálát ad az Istennek. Aki pedig nem eszik, az Úrért nem eszik, és szintén hálát ad az Istennek” (Róm.14:5,6).

Ezek fényében világossá válik, hogy miért nem olvasunk olyat az első századbeli Krisztus követőkről, hogy megtartották volna a szombatot. Ellenben találkozunk olyan feljegyzéssel, miszerint összegyülekeztek ”a hét első napján...”, azaz vasárnap: ”A hét első napján pedig, amikor összegyűltünk, hogy megtörjük a kenyeret...” (ApCsel.20:7). Azt, hogy ez volt az elterjedt gyakorlat, mutatja Pál korinthusbeliekhez intézett javaslata is: ”A hét első napján mindegyikötök tegye félre és gyűjtse össze azt, ami telik tőle, nehogy akkor történjék a gyűjtés, amikor odamegyek” (1Kor.16:2), azaz az azon a napon történő rendszeres gyülekezésükkor. Az Újszövetség minden hívőjét papnak nevezi a Biblia (1Pt.2:9), akik mentesítve voltak a szombat betartása alól (Mt.12:5).

486 JÉZUS MUNKÁJA

Amennyiben megtartjuk a szombatot, akkor azt teljességgel kell megtennünk, korábban kifejtettük, hogy a mózesi törvények részleges megtartása végzetes ránk nézve, mivel elkárhozásunkat fogja eredményezni (Gal.3:10; Jak.2:10). Az üdvösség elnyerése Krisztus, és nem Mózes törvényeinek a megtartása által lehetséges. Izráel számára semmilyen munka végzése nem volt megengedett szombaton: "... Meg kell ölni mindenkit, aki munkát végez ezen a napon!" (2Móz.35:2). Továbbá: "Lakóhelyeteken sehol se gyűjtsatok tüzet szombaton!", így tilos volt ezen a napon ennivalót készíteniük (2Móz.35:3; 16:23). Az olyan embernek, aki fát szedett szombaton, feltételezhetően abból a célból, hogy tüzet gyújtson, halállal kellett bünhődnie tetteért (4Móz.15:32-36).

Az olyan felekezetek számára, akik azt tanítják, hogy a szombat megtartása kötelező még ma is, érvényes a parancsolat, hogy tagjaikat halállal büntessék a szombat megsértése esetében. Tilossá válik az ennivaló tűzön való elkészítése, vagy a tűz bármilyen formában való alkalmazása, pl. vezetéskor a motor begyújtása, melegítő eszközök használata. Ma az ortodox zsidók példát mutatnak az olyan magatartások tekintetében, melyek elvártak a szombattal kapcsolatban: az egész szombatot zárt ajtók mögött töltik, kivéve, amikor vallási célból mennek ki az utcára, saját kezűleg nem sütnek, főznek maguknak, nem használják a közlekedési eszközöket, stb.. Az olyan "keresztények" többsége, akik a szombat megtartása mellett

487 JÉZUS MUNKÁJA

foglalnak állást, eléggé távol áll az ilyen mértékek megtartásától.

Gyakran érvelnek azzal, hogy a szombat megtartása a Mózesnek adott Tízparancsolat egyike volt, és, hogy amíg Mózes törvényeinek többi része el lett törölve, addig a Tízparancsolat megtartásának kötelező érvénye megmaradt. A Hetednapi Adventisták Felekezete különbséget tesz a Tízparancsolat erkölcsi, és a szertartásokra vonatkozó pontjai között, utóbbiról azt vallják, hogy Jézus által eltöröltetett. Ez a megkülönböztetés nem bibliai tanítás. Korábban kifejtettük, hogy az Ószövetség Mózes Törvényeire vonatkozik, amelyeket Krisztus halála által felváltott az Újszövetség. Azonban bizonyítható, hogy a Tízparancsolat, beleértve a szombatra vonatkozó parancsolatot is, az Ószövetség része volt, amely Krisztus által eltöröltetett:

- Isten "Kijelentette nektek (Izráelnek) szövetségét, amikor megparancsolta (nektek, Izráelnek), hogy tartsátok meg a tíz ígét, és felírta azokat két kőtáblára" (5Móz.4:13). Ismételten figyelmet érdemel, hogy az Ószövetséget, amely a Tízparancsolatra volt alapozva, Isten Izráellel kötötte meg, s nem a jelenlegi nem zsidó népekkel.

- Mózes felment a Hóreb hegyére azért, hogy elvegye a kőtáblákat, melyekre Isten felírta a Tízparancsolatot. Mózes később ezzel kapcsolatban ezt mondta: "Az Úr, a mi Istenünk szövetséget kötött velünk a

488 JÉZUS MUNKÁJA

Hórebbe" (5Móz.5:2), vagyis a Tízparancsolat által.

- Ugyanezekben az időkben Isten "... felírta a táblákra a szövetség igéit, a tíz igét" (2Móz.34:28). Ugyanezt a szövetséget tartalmazzák részleteiben az un. 'szertartásokra vonatkozó törvények' (2Móz.34:11-26). Ha az mellett foglalunk állást, hogy a Tízparancsolatban lefektetett szövetség megtartása szükséges, akkor egyben szükségessé válik a teljes törvény minden pontjának megtartása is, hiszen azok mindegyike ugyanannak a szövetségnek a részét képezi. Azonban ezt bizonyosan lehetetlen megtennünk.

- A Zsid.9:4-es vers a "szövetség tábláiról" beszél. A Tízparancsolat lett kötéltáblákra felírva, melyek magukban foglalták az (Ősi)szövetséget.

- Pál úgy utal erre a szövetségre, mint amely "... betűkkel köbe vésett...", vagyis kötéltáblákra vésett volt. Ilyen elnevezésekkel illeti: "... a halálnak szolgálata... kárhóztatás szolgálata... a múlandó dicsőséges..." (2Kor.3:7-11). A Tízparancsolattal kapcsolatban álló szövetség bizonyosan nem nyújthat számunkra semmilyen fajta reménységet az üdvösségre.

- Krisztus "eltörölte a követelésével minket terhelő adós-levelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból,

489 JÉZUS MUNKÁJA

odaszegezve a keresztfára” (Kol.2:14). Ez Isten kötáblákra, sajátkezűleg felírt Tízparancsolatára utal. Pál hasonlóan beszél: "...miután meghaltunk annak a számára...megszabadultunk a törvénytől... az új életben a Lélek szerint szolgálunk, nem pedig az Írás betűje szerint, mint a régiben” (Róm 7:6), valószínűleg a Tízparancsolat betűire utal, melyek kötáblákra lettek felírva.

- A Róm 7:8-as versben a Tízparancsolat csupán egyetlen pontja úgy van megnevezve, mint "a törvény": "... ha a törvény nem mondaná: 'Ne kívánd!'". Az ezt megelőző Róm.7:1-7-es szakasz azt hangsúlyozza, hogy "a törvény" el lett törölve Krisztus halála által, "a törvény" kifejezés tehát magában foglalja a Tízparancsolatot.

Mindezek világossá teszik, hogy az Ószövetség és "a törvény" magukban foglalják a Tízparancsolatot. Minthogy ezek el lettek törölve az Újszövetség által, így a Tízparancsolat is eltöröltetett. Azonban a Tízparancsolat közül kilenc újra meg lett erősítve, legalább is lelki értelemben az Újszövetségben. Timóteus első levelének első fejezetében találhatóak a 3., 5., 6., 7., 8., és 9. parancsolatok megerősítései. A Korinthusiakhoz írt első levél ötödik fejezetében pedig az 1., 2., és 10. törvényeké. Azonban a negyedik, szombatra vonatkozó parancsolat egyetlen alkalommal sincs megerősítve az Újszövetségben, mint amely kötelező érvényű volna ránk nézve.

490 JÉZUS MUNKÁJA

A versek következő listája felsorolja e kilenc parancsolat újszövetségi megerősítésének ígehelyeit:

1. - Ef.4:6; 1Jn.5:21; Mt.4.10
2. - 1Kor.10:14; Róm.1:25
3. - Jak.5:12; Mt.5:34,35
5. - Ef.6:1,2; Kol.3:20
6. - 1Jn.3:15; Mt.5:21
7. - Zsid.13:4; Mt.5:27,28
8. - Róm.2:21; Ef.4:28
9. - Kol.3:9; Ef.4:25; 2Tim.3:3
10. - Ef.5.3; Kol.3:5.

28. Hozzáfűzés: A feszület

A keresztény világ széles köreiben hiszik, hogy Jézust kereszten ölték meg. Azonban a görög 'stauros' szó, amelyet általában keresztnak fordítanak a különböző Biblia fordításokban a szó szoros értelmében rúd, póznát, karót vagy cölöpöt jelent. A feszület szimbólumának valószínűleg pogány gyökerei vannak. A pózna formája alkalmas Krisztus halála módjához, amikor is a feje felé emelt kezeivel és karjaival halt meg, s nem a feszület formája szerint voltak a végtagjai elrendeződve, hiszen a felemelt kezek jelképezik Isten ígéreteinek bekövetkezését (Ezék.20:5,6,15; 36:7; 47:14), csakúgy mint az erőteljes könyörgést (JSir 2:19; 1Tim.2:8; 2Krón.6:12,13; Zsolt.28:2), amelyben Jézus is foglalatos volt a kereszten (Zsid.5:7). Jézus azt mondta, hogy amint a bronzkígyó fel lett

491 JÉZUS MUNKÁJA

emelve egy póznára Izráel pusztai vándorlásának idején, ő is ugyanúgy lesz felemeltetve nyilvánosan halálakor, tehát a 'keresztet' a póznával összefüggésbe hozta (Jn.3:14).

A Római Katolikus Egyház óriási misztikus jelentőséget kapcsol a kereszthez, s ennek eredményeként a feszület egy talizmánná vált, fizikai jelzésévé annak, hogy Isten velünk van. Ezt a Biblia egyáltalán nem támasztja alá. Az emberekben olyan érzések alakultak ki, hogy a feszület viselése, vagy rendszeres keresztvetések által Isten velük lesz. Ezek pusztá bálványok, a kereszt valóságos ereje azáltal nyilvánul meg, ha Krisztus halálával közösséget vállalunk hit és keresztelés (víz alámerülés) által, s nem a kereszt fizikai formájának felidézésén keresztül. Természetesen ez utóbbit könnyebb megtenni.

29. Hozzáfűzés: Jézus valóban december 25.-én született?

Az elterjedt kereszténység másik nagyfokú tévedése Jézus születésével van kapcsolatban. A pásztorok a szabad ég alatt tartózkodtak nyájukkal Krisztus születésekor (Lk.2:8), ezt azonban nem tették volna Karácsony napjain, télen. Jézus 33,5 évet élt, a zsidók Húsvétján halt meg, amely a mi Húsvétunk ideje körül van. Ezért neki hat hónappal Húsvét előtt vagy után kellett megszületnie, azaz szeptember vagy október körül.

492 JÉZUS MUNKÁJA

December 25. eredetileg, a kereszténységet megelőző időben, egy pogány ünnep dátuma volt Európában,. Az Apostolok Cselekedeteiben olvashatunk arról, hogy Krisztus igazi követőit hitükért mennyire üldözték a pogányok. Újra és újra az apostolok figyelmeztettek, hogy ezek miatt egyes keresztények pogány hiedelmeket vesznek fel magukra azért, hogy hitüket sokkal kívánatosabbá tegyék a körülöttük élő pogányok számára (ApCsel.20:30; 1Jn.2:18; 2Thessz.2:3; 2Pt.2:1-3). December 25. keresztény ünnepként való elfogadása ennek egy elsőszámú példája. A karácsonyfák, fagyöngyök, stb., mind-mind december 25.-ei pogány szertartási gyakorlatokra vezethetők vissza.

Ebből következik, hogy egy igazi Krisztus követő nem ünnepelheti meg Krisztus születését december 25.-én. A gyakorlatban az igazi hívek a legtöbb általános ünnepet, mint például a Karácsonyt is, kihasználják az egymással való közösség ápolására, ahol az csak lehetséges.

9. Tanulmány kérdései:

1. Miért Krisztus halála, s nem bármely más emberé volt szükséges üdvösségünkhöz?
2. A Mózesi Törvény állati áldozatai miért nem voltak alkalmasak a bűnök eltörlésére?

493 JÉZUS MUNKÁJA

3. Jézus képviselőnk vagy helyettesünk volt halálakor?
4. A következő állítások közül melyik igaz?
 - (a) Krisztus a mi halálunk helyett halt meg
 - (b) Krisztus képviselt minket, ezért Isten megbocsájthat nekünk Krisztusért
 - (c) Krisztus olyan volt mint mi, azonban nem képvisel minket
 - (d) Krisztus halála azt eredményezte, hogy Isten többé nem fog egyetlen embert sem bűnéért büntetendőnek tartani.
5. Jézusnak volt-e haszna saját halálából?
6. Amikor Krisztus meghalt a kereszten, akkor ő
 - (a) eltörölte a mózesi törvények kisebb parancsolatait, de a Tízparancsolatot nem
 - (b) eltörölte Mózes Törvényeinek minden pontját a Tízparancsolattal együtt
 - (c) eltörölte Mózes Törvényeit a zsidó ünnepek kivételével
 - (d) nem volt kihatással Mózes Törvényeinek pozíciójára?
7. Meg kell-e még ma is tartanunk a szombatot?
8. Indokolja meg a hetedik kérdésre adott válaszát!

494 JÉZUS MUNKÁJA

REPLACE THIS PAGE WITH PICTURE

!0. TANULMÁNY

**A JÉZUSBA VALÓ
KERESZTELÉS**

10.1 A keresztelés (víz alámerülés által) alapvető fontosságáról

Néhány szó a "keresztelés" szó értelmezésével kapcsolatban !

Mi, a Krisztadelfián Közösség, a magyar Bibliában / nyelvben használt "keresztény" szót nem találjuk helyesnek, mert ez azt javasolja, hogy mi a keresztet követjük és nem Krisztust. Ezt követően mi vagy azt mondjuk, "Krisztuséi " vagyunk vagy azt, hogy Krisztus követői vagyunk. S így nem mondhatjuk azt sem, hogy "megkeresztelkedünk", hiszen az aktus aminek alávetjük magunkat is "víz alámerülés" (görögül: baptizó). Teljesen világos, hogy Krisztus első évszázadbéli követői a teljes víz alámerülést tekintették "keresztelésnek". (ApCsel 8:26-38; Róm 6:3,4)

.....

Az előző leckékben számos alkalommal említést tettünk a víz alámerülés alapvető fontosságáról, ez az evangélium üzenetéhez való engedelmség első lépését jelenti. A Zsid.6:2 és a ApCsel 2:38 versek úgy beszélnek a víz alámerülésről, mint a legalapvetőbb tanítételek egyikéről. Ennek a tételnek a megfontolását eddig a szakaszig hagytuk meg, mivel igazi víz alámerülés csak az evangélium alapvető igazságainak helyes megértése után lehetséges. Most kiterjesztjük a tanulmányainkat ezzel a témával kapcsolatban,

497 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

ha azzal a nagyszerű reménységgel, amelyet a Biblia felajánl Jézus Krisztus által, kapcsolatba kívánunk kerülni, akkor feltétlenül szükséges, hogy víz alámerüljünk.

„...mert az üdvösség a zsidók közül támad” (Jn.4:22) abban az értelemben, hogy az üdvösségre vonatkozó ígéretek csak Ábrahámnak és az ő utódainak adattak. Mi ezeknek az ígéreteknek csak akkor válhatunk a részeseivé, ha Ábrahám utódaivá leszünk a Krisztusba történő (keresztelés) víz alámerülés által (Gal.3:22-29).

Jézus világosan megparancsolta követőinek: „Menjetek el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot (amelyet az Ábrahámnak tett ígéretek tartalmaznak - Gal.3:8) minden teremtménynek. Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni” (Mk.16:16). Ha elgondolkozunk azon a szón, hogy “és”, akkor nyilvánvalóvá válik, hogy az evangéliumban való hit önmagában nem tud megmenteni minket, a víz alámerülés nem csupán egy szabadon választható extra dolog a keresztény életben, ez az üdvösség alapvető előfeltétele. Ezzel nem azt akarjuk mondani, hogy a víz alámerülés önmagában meg fog menteni minket, ezt az Isten Igéjéhez való egész életen tartó engedelmességnek kell követnie. Erre Jézus is hangsúlyt fektetett: “Bizony, bizony mondom néktek, ha valaki nem születik víztől és lélektől, nem láthatja meg az Isten országát” (Jn.3:5).

Ez a “víztől (a görög szövegben vízből’)” való születés egy olyan személyre utal, aki

498 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELEÉS

feljön a víz alámerülés vizéből, ezután szükséges, hogy lélekből szülessen újjá. Ez egy folyamat: "születtetek újjá, Isten ... igéje által" (1Pt.1:23). Tehát a Lélek Igéjének való folyamatos pozitív válaszaink által születhetünk újjá lélekből (Ld. 2.2 Tanulmány).

Mi Krisztusba merülünk alá (Gal.3:27), az ő nevébe (ApCsel.19:5; 8:16; Mt.28:19). Jelentőséggel bír, hogy Krisztusba merülünk alá - nem a krisztadelfiani ill. bármely más emberi szervezetbe. Víz alámerülés nélkül nem vagyunk "Krisztusban", és így nincs üdvösségünk az ő megváltó munkája által (ApCsel.4:12). Péter egy hatásos példabeszédet mondott el ezzel kapcsolatban: Noé bárkáját Krisztushoz hasonlította, rámutatván, hogy amint a bárka megmentette Noét és családját a bűnösökre következő ítélettől, a Krisztusba való víz alámerülés ugyanúgy menti meg a hívőket az örök haláltól (1Pt.3:21). Noé belépése a bárkába hasonlít a mi Krisztusba történő bemenetelünkre a víz alámerülés által. Mindazok, akik a bárkán kívül voltak, vízözön által lettek elpusztítva, a bárkához közel állni, vagy Noé barátjának lenni, teljesen lényegtelen volt. Az üdvösség egyetlen útja volt, és ma is az, hogy Krisztuson ill. a bárkán belül legyünk. Bizonyos, hogy a második eljövétel, melynek a vízözön volt az előképe (Lk.17:26,27), közel van hozzánk (Ld. 3. Függelék). Belépni a bárkába ill Krisztusba a víz alámerülés által, így a legnagyobb fontossággal bír. Az emberi szavak valóban keveseknek bizonyulnak, amikor ennek a sürgősségét közvetítik, a bibliai előkép, azaz

499 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

Noé idejében a bárkába való belépés, sokkal hathatósabb.

Az első Krisztus követők engedelmeskedtek Krisztus parancsának, elmentek szerte a világba, hirdették az evangéliumot és "megkeresztelték" az embereket, az Apostolok Cselekedetei-ről írott könyv örökíti ezt meg. Egy bizonyíték található benne a víz alámerülés alapvető fontosságáról abban, hogy mennyire hangsúlyt helyez arra, hogy az emberek miután elfogadták az evangéliumot röktön utána víz alámerültek, (pl. ApCsel.8:12, 36-39; 9:18; 10:47; 16:15). Ennek a hangsúlyozása akkor válik érthetővé számunkra, amikor már tisztában leszünk azzal, hogy víz alámerülés nélkül az evangélium tanulmányozása hiábavaló, a víz alámerülés egy alapvetően nélkülözhetetlen állomás, hogy haladhassunk az üdvösség felé vezető úton. Néhány esetben az ihletett feljegyzésről úgy tűnik mennyire hangsúlyozza a fontosságát - szemben a számos emberi érveléssel, amelyek ennek a halogatását tartják helyesnek, vagy akadályokat találnak, hogy végrehajtsák a víz alámerülést -, hogy az emberek megtettek minden erőfeszítést azért, hogy Isten segítségével legyőzzenek minden gátló körülményt, hogy a víz alámerülés megtörténhessen.

Filippi börtönőre azon nyomban végezni akart életével, amikor egy erős földrengés által „megrendültek a börtön alapjai, és kinyílt minden ajtó”. A raboknak bőséges alkalmuk lett volna a menekülésre, amely a börtönörnek bizonyára az életébe került volna. Az

500 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELEÉS

evangéliumban való hite ekkor valóságossá vált, olyannyira, hogy "azonnal megkeresztelkedett" (ApCsel 16:33). Ha valakinek lett volna oka, hogy halogassa a víz alámerülést, akkor az ő lehetett volna. A legnagyobb földrengés Görögországban 3000 év óta, a foglyok csapata, akik azon voltak, hogy megszervezzék a történelem legdramatikusabb kitörést a börtönből és a kivégzéssel való fenyegetés azért, ha valaki elmulasztja a kötelességét megtenni, ő mégis tisztán látta, hogy mi az egyik legfontosabb dolog az életében és végső sorsa tekintetében, amit meg kell tennie. Így felülkerekedett a környező világában levő közvetlen problémákon (pl. a földrengésen), a napi elfoglaltságából adódó feszültségein és a traumán, amit akkor átélt - víz alámerült. Sok víz alámerülésen habozó ember igazi ihletet vehet ettől a börtönőrtől. Az, hogy ő a hitnek ezt a cselekedetét meg tudta tenni, elegendő bizonyítéka annak, hogy neki már részletes ismeretei voltak az evangéliumról, mivel az ilyen valódi hit csak Isten Igéjének a hallásából származhat (Róm 10:17 vö. ApCsel 17:11).

ApCsel 8:26-40 feljegyzi ahogyan az etióp kincstárnok a Bibliát tanulmányozta hintóján ülve, amikor a sivatagon haladt keresztül. Találkozott Fülöppel, aki részletes magyarázatot adott neki az evangéliumról, beleértve a víz alámerülés szükségességét is. Emberileg azt mondhatjuk, lehetetlen volt engedelmeskedni a víz alámerülés parancsolatának ebben a víztelen sivatagban. Továbbá, hogy Isten nem adna olyan parancsot, amelyről tudja, hogy egyes emberek nem

501 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

engedelmeskedhetnek neki. "Amint tovább haladtak az úton, valami vízhez értek", azaz egy oázishoz, ahol a víz alámerülés lehetségessé vált (ApCsel 8:36). Ez az eset válasz azokra az alaptalan feltételezésekre, hogy a teljes víz alámerülés végrehajtása csak az olyan helyeken elvárt, ahol bőséges és könnyen hozzáférhető víz van. Isten mindenkor gondoskodik reális eszközökről, melyek által engedelmeskedhetünk az Ő parancsolatainak.

Pál apostol egy drámai látomást kapott Jézustól, amely annyira megérintette lelkiismeretét, hogy amilyen gyorsan csak lehetséges volt, "felkelt és megkeresztelkedett" (ApCsel 9:18). Ismét csak, bizonyára csábító lehetett számára, hogy halogassa a víz alámerülést, gondolván kitűnő szociális helyzetére, felfelé ívelő karrierjére, amely a zsidó világban volt kilátásba helyezve számára. Azonban ez a feltűnő csillaga a zsidó világnak helyesen és azonnal döntött, hogy víz alámerüljön s nyíltan feladja korábbi életútját. Később így emlékezett vissza erre a döntésére: "...ami nekem nyereség volt, kárnak ítélttem a Krisztusért. Sőt most is kárnak ítélek mindent (a dolgokat, melyeket egykor úgy látott, mint amelyek 'nyereségére' vannak) Krisztus Jézus az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őerte kárba veszni hagytam, és szemétnek ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem... én nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyet teszek: ami mögöttem van (a 'dolgokat' az ő előző zsidó életéből), azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei

502 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELEÉS

elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért” (Fil. 3:7,8,13,14).

Ez a leírás egy küzdő atlétát jelenít meg, aki erőlködik elérni a célszalagot. A szellemi és fizikai igyekezet ilyen összpontosításának kellene, hogy jellemezze életünket a víz alámerülés után. Meg kell érteni, hogy a víz alámerülés a kezdete a versenyfutásnak Isten Országá felé, nem csupán egy emléke annak, hogy egyházat és hitet változtattunk, nem is egy passzív belépés egy enyhébb életbe, ahol könnyen vehetjük a ragaszkodást néhány homályos keresztény alapelvhez. A víz alámerülés hozzákapcsol minket Jézusnak egy bizonyos folyamatos értelemben vett kereszthalálához és feltámadásához (Róm.6:3-5) - teljességgel áthatja mindennapjaink alapvető dinamizmusát.

Mint elfáradt, szellemileg győzedelmes idős ember Pál visszaemlékezhetett: "...nem voltam engedetlen a mennyei látomás iránt" (ApCsel 26:19). Amint ez igaz volt Pál esetében, úgy mindazok esetében is igaz, akik helyesen merülnek alá: a víz alámerülés egy olyan választás, amit az ember soha sem fog megbánni. Egész életünkben a tudatában leszünk annak, hogy helyesen döntöttünk. Csak néhány emberi választás felől lehetünk ennyire bizonyosak. A kérdést komolyan fel kell tenni önmagunknak: Miért ne merüljek alá én is?

10.2 Hogyan kell víz alámerülnünk?

Egy szélesen elterjedt felfogás, hogy a keresztelés végrehajtható, különösen csecsemők esetében azáltal, hogy vizet hintünk a homlokukra (azaz megkereszteljük őket). Ez éles ellentétben áll a Biblia tanításával víz alámerülés (keresztelés) végrehajtásában.

A görög 'baptizó' szó, amely keresztelésnek van fordítva a magyar Bibliában, nem meghintést jelent. A jelentése: bemárt, bemezt, megnedvesít (Ld. 'Keresztel' a Keresztyén Bibliái Lexikon-ban). A klasszikus görög ezt a szót használta a hajók esetében, melyek elsüllyedtek és elmerültek a vízben. Szintén használatos ruhadarabra való utalással kapcsolatban, amelyet befestenek egyik színről a másikra 'bemeztés' által, ill. amikor azt bemártják a festékbe. Hogy egy ruha színét megváltoztathassuk, bizonyosan szükséges, hogy az teljesen a víz alámerüljön, mintsem csak a festéket ráhintsük. Hogy az alámerítés valóban a víz alámerülés helyes formája, azt a következő versek megerősítik:

-"János is keresztelt Aionban, Szálím közelében, mert ott sok víz volt, és az emberek odamentek és megkeresztelkedtek" (Jn.3:23). Tehát "sok vízre" volt szükség az alámerüléshez, ha ez néhány csepp víz meghintésével történik, akkor csupán egyetlen vödör víz elegendő volna száz ember számára.

504 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

Az emberek erre a helyre, a Jordán folyó partjához jöttek, hogy alá merüljenek, mintsem János ment volna hozzájuk egy pohár vízzel.

- Jézus szintén János által volt alámerítve a Jordán folyóban: "Amikor pedig Jézus megkeresztelkedett, azonnal kijött a vízből" (Mt.3:13-16). Az ő víz alámerülése félreérthetetlenül alámerülés által történt - "kijött a vízből" a víz alámerülés után. Az egyik oka volt Jézus víz alámerülésének, hogy egy példát állítson fel, így senki sem állíthatja magáról, hogy Jézust követi, ha nem követi az ő példáját az alámerüléssel történt keresztelelésnek.

- Hasonló módon Filip és az etiópiai kincstárnok "...leszálltak a vízbe... és megkeresztelte őt. Amikor kijöttek a vízből..." (ApCsel.8:38,39). Figyelemre méltó, hogy a kincstárnok akkor kérte a víz alámerülését, amikor meglátott egy oázist: "Íme itt a víz! Mi akadályoz annak, hogy megkeresztelkedjem?" (ApCsel.8:36). Majdnem bizonyos, hogy ez az ember nem vágott volna neki egy sivatagi útnak anélkül, hogy legalább egy kevés víz ne lett volna nála pl. egy kancsóban. Ha a víz alámerülés meghintés által történné, akkor anélkül is meg lehetett volna tenniük, hogy oázisra lett volna hozzá szükségük.

505 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

- A víz alámerülés egy eltemetéshez hasonlítható (Kol.2:12), amely magában foglal egy teljes befedést.

- A víz alámerülés a "bűnök lemosásának" is nevezhető (ApCsel.22:16). Az igazi megtérés 'megújító fürdőhöz' van hasonlítva a Tit.3:5; 2Pt.2:22; Zsid.10:23; Jel.1:5 stb. versekben. A víz alámerüléssel kapcsolatban használt kifejezés 'fürdés' sokkal inkább víz alámerülést, mint meghintést fejez ki.

Az Ószövetség számos alkalommal utal arra, hogy Istent elfogadhatóan megközelíteni csak bizonyos fajta mosakodások által lehetséges.

A papoknak meg kellett teljesen mosakodniuk egy rézmedencében, mielőtt Istenhez közel kerültek volna szolgálatuk közben (2Móz 30:17-21; 2Móz.40:32). Az izráelitáknak meg kellett mosakodniuk azért, hogy megtisztítsák magukat bizonyos tisztátalan dolgoktól (pl. 5Móz.23:11), melyek a bűnt képviselték.

Naamán egy nem a zsidók közül való bélpoklos ember volt, aki Izráel Istene által kereste a gyógyulását. Mint olyan, aki a bűn által sújtott embert képviseli, ténylegesen keresztül ment egy élő halálon a bűnnek köszönhetőleg. Az ő gyógyulása a Jordán vizében való alámerülése által történt. Először ezt az egyszerű cselekedetet nehezen elfogadhatónak találta, azt gondolván, hogy Isten azt akarja tőle, hogy valami drámaibb dolgot tegyen, vagy, hogy víz alá merüljön egy hatalmas, jólismert folyóban, az Abánában.

506 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

Hasonlóképpen, mi nehezen hihetőnek találhatjuk, hogy egy ilyen egyszerű cselekedet végső soron előidézheti az üdvösségünket. Sokkal vonzóbb azt gondolni, hogy a mi saját cselekedeteink és nyilvános kapcsolatunk egy nagy, jólismert egyházzal (vö. az Abáná folyó) megmenthet minket, inkább mint ez az Izráel igazi reménységével kapcsolatban levő egyszerű cselekedet. Miután Naamán alámerült a Jordánban "tiszta lett a teste, akárcsak egy kisgyermeké" (2Kir.5:9-14).

Ezek után kevésbé kételkedhetünk abban, hogy a 'keresztelés' a teljes víz alámerülésre utal, miután megértettük az evangélium alapvető üzenetét. A víz alámerülés Bibliára alapozott meghatározása nem tesz utalást annak a személynek a státuszára, aki ténylegesen végrehajtja az alámerítést. A víz alámerülés az evangéliumban való hit után, elméletileg lehetséges, hogy az ember bemejtse önmagát. Azonban, mivel a víz alámerülés csak akkor valóságos, ha helyes ismereteink vannak Istenről az alámerüléskor, ezért feltétlenül tanácsos egy másik hívő által alámerülni olyan által, aki tisztában van az evangélium tanításával. S, aki mielőtt a víz alámerülés megtörténik, felértékeli annak a személynek az ismeretszintjét, aki víz alámerülésre jelentkezett.

Ennélfogva létezik egy tradíció a Krisztdelfian közösségben, hogy egy részletekbe menő beszélgetést tartunk minden víz alámerülésre jelentkezővel, mielőtt a víz alámerülés megtörténik. Olyan kérdések sora,

507 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

mint amelyek ezeknek a leckéknek a végénél is találhatóak, alakíthatják ezeknek a beszélgetéseknek az alapjait. Gyülekezetünk tagjai több ezer kilométert utaznak azért, hogy csupán egyetlen személy víz alámerüléséhez hozzájárulhassanak, olyan nagy a csodálat csupán egyetlen ember esetében is, aki az örök élet igazi reménységét befogadja, hogy mi elsősorban nem a megtérők számával foglalkozunk. A minőség inkább, mint a mennyiség az alapja megközelítésünknek.

10.3 A víz alámerülés jelentősége

Az alámerítéssel történő keresztelés egyik oka, hogy a víz alámerüléssel szimbolizáljuk a sírba való leszállásunkat - kapcsolatba hoz minket Krisztus halálával, és tanúskodik az előző bűnös és tudatlanságban lévő életünk eltemetéséről. A vízből való kiemelkedés kapcsolatba hoz minket Krisztus feltámadásával, az örök életre való feltámadásunk reménységével Krisztus visszatérésekor, és azzal is, hogy ezentúl egy új életben fogunk járni, szellemileg győzedelmeskedünk a bűn felett Krisztus győzelmének következtében, amelyet halála és feltámadása által vívott ki.

“Vagy nem tudjátok, hogy mi , akik a Krisztus Jézusba keresztteltettünk, az ő halálába keresztteltettünk? A keresztség által ugyanis eltemetettünk vele a

508 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk (éljünk nap mint nap). Ha ugyanis eggyé lettünk vele halálának hasonlóságában (a víz alámerülés által), még inkább eggyé leszünk vele a feltámadásának hasonlóságában is" (Róm 6:3-5).

Mivel az üdvösség kizárólag Krisztus halála és feltámadása által lehetséges, így alapvető, hogy kapcsolatba hozzuk magunkat ezzel, hogy meg lehessünk mentve. A Krisztussal történő szimbólikus meghalás és feltámadás, amelyet a víz alámerülés nyújt, az egyetlen út, hogy ezt megtegyük. Meg kell jegyeznünk, hogy a meghintés nem képes ezt szimbólizálni. A víz alámerüléskor "a mi óemberünk (régi életmodunk) megfeszítetett vele", Krisztussal a kereszten (Róm.6:6), Isten "életre keltett a Krisztussal együtt" minket a víz alámerülésünkön (Ef.2:5). Azonban a víz alámerülés után is megmarad emberi természetünk, és így a világi életforma csábítása is fel fogja ütni a fejét. Testünk megfeszítése egy folyamat, amely a víz alámerüléskor csupán elkezdődik, ennél fogva Jézus azt mondta a hívőknek, hogy vegyék fel naponként a "keresztjüket" és kövessék őt, amint ez megtörtént a Kálvária felé való vonuláskor is (Lk.9:23; 14:27). Az élet nem könnyű, ha Jézussal igazán hordozzuk a keresztünket, azonban kimondhatatlan vigasz és öröm van abban, hogy ugyanakkor Krisztus feltámadásával is egységben vagyunk.

509 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

Krisztus "békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által" (Kol.1:20) - "Isten békessége, mely minden értelmet meghalad" (Fil.4:7). Ezzel kapcsolatban Jézus megígérte, "Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja " (Jn.14:27). Ez a békesség és igazi öröm több annál, mintahogy azt a fájdalmak és nehézségek, amelyek a megfeszített Krisztussal nyíltan vállalt kapcsolatunkból adódhatnak, ellensúlyozhatják: "Mert amilyen bőséggel részünk van a Krisztus szenvedéseiben, Krisztus által olyan bőséges a mi vigasztalásunk is " (2Kor.1:5).

Van egy szabadságunk is, amely abból ered, hogy tudjuk, hogy a mi természetes énünk valóban halott, és így Jézus aktívan velünk van minden megpróbáltatásunkban. Pál apostol hosszú, viszontagságos életének tapasztalataiból mondhatta, hogy "Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem" (Gal.2:20).

"Most pedig titeket is megment ennek képmása, a keresztség... a feltámadt Jézus Krisztus által" (1Pt.3:21) Krisztus örök életre való feltámadásával való kapcsolatunk következtében mi is részesülhetünk az övéhez hasonló feltámadásban az ő visszatérésekor. Azáltal, hogy osztozunk az ő feltámadásában, lehetőségessé válik számunkra, hogy végül meg lehessünk mentve. Jézus teljesen világos szavakkal tett erről kijelentést: "...mert én

510 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELEÉS

élek és ti is élni fogtok” (Jn.14:19). Pál hasonlóképpen beszélt: „...megbékéltetett minket az Isten önmagával Fia halála által... üdvözíteni fog élete által” (feltámadás által; Róm 5:10). Újra és újra hangsúlyozva van, hogy azáltal, hogy ha kapcsolatba hozzuk magunkat Krisztus halálával és szenvedéseivel a víz alámerülés és az ezt követő életünk által, bizonyosan osztozni fogunk az ő dicsőséges feltámadásában is:

- “Ha vele (Krisztussal) együtt haltunk meg, vele együtt fogunk élni is. Ha tûrünk vele együtt fogunk uralkodni is” (2Tim.2:11,12).

- “Jézus halálát mindenkor testünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen testünkben... Mert tudjuk azt, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, az Jézussal együtt (Jézus által) minket is feltámaszt” (2Kor.4:10,11,14).

- Pál tapasztalta a Krisztus “szenvedéseiben való részesedést, hasonlóvá lévén az ő halálához (nehéz élete által), hogy valamiképpen ... (eljusson) a halottak közül való feltámadásra” (Fil.3:10,11; vö Gal.6:14).

10.4 Víz alámerülés és Üdvösség

A víz alámerülés kapcsolatba hoz minket Krisztus halálával, ami azt jelenti, hogy csakis a víz alámerülés által lehet bûnbocsánatunk. “A keresztségben vele

511 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

(Krisztussal) együtt eltemettek benneteket, és vele együtt fel is támadtatok az Isten erejébe vetett hit által, aki feltámasztotta őt a halottak közül. És titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben és bűnös valótok körülméletlenségében, ővele együtt életre keltett megbocsátva nekünk minden vétkünket" (Kol.2:12,13). Mi megmosattunk "...az Úr Jézus Krisztus nevében" (1Kor.6:11) - azaz a Krisztus nevébe való víz alámerülés az, amely által a bűneink lemosódnak. Erre előképül szolgál a 4Móz.19:13 vers leírása, amikor azoknak, akiket nem ért a tisztítóvíz, meg kellett halniuk. Láttuk a 10.2-es Tanulmányban, hogy a víz alámerülés a bűnök lemosása (vö. ApCsel 22:16). A leírás a hívőkről, akik Krisztus vére által lemosták bűneiket, tehát arra utal, hogy ezt a víz alámerülés által tették meg (Jel.1:5; 7:14; Tit.3:5 úgy beszél erről, mint "újjászülö... fürdőről", ami arra utal, hogy mi a víz alámerüléskor születünk újjá víztől (Jn.3:5).

Mindennek a fényében érthető, hogy Péter arra a kérdésre, hogy mit kell tennie az embernek azért, hogy meg lehessen mentve, azt válaszolta, hogy "Térjete meg és keresztelkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében..." (ApCsel.2:37,38). A Krisztus nevébe való víz alámerülés a bűnök bocsánataért történik, nélküle nem lehet bocsánat a bűneinkre, és aki nem merül alá Krisztusban, annak el kell vennie a bűn zsoldját - a halált (Róm 6:23). Csak Jézus nevében van üdvösség (ApCsel.4:12), és csak ha bemerítkezünk, akkor részesülhetünk ebben az üdvösségben. Ez a tény azt jelenti, hogy a

512 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELES

nemkeresztény vallások semmi esetre sem vezethetnek üdvösséghez. Csak aki nem igazi Biblia hitű keresztény fogadhatja el azt, hogy nekik ez lehetséges. A tény, hogy a Katolikus Egyház és az ökumenikus intézmények ezt teszik, egy szomorú vissztükröződése a Szent Íráshoz való hozzáállásuknak.

Krisztus örök életre való feltámadása egy jele volt az ő személyes bűn feletti győzelmének. A víz alámerülés által mi ezzel kerülünk kapcsolatba, és így rólunk elmondható az is, hogy Krisztussal együtt feltámadtunk, a bűnnek nincs többé hatalma rajtunk, ahogyan annak nem volt Krisztuson sem többé. A víz alámerülés által megszabadulunk "...a bűntől...a bűn nem fog uralkodni" rajtunk utána (Róm 6:18,14). Azonban a víz alámerülés után mégis van még bennünk bűn (1Jn.1:8,9), a bűn ismét rabul ejtethet minket, ha elfordulunk Krisztustól. Tehát jelenleg részesülünk Krisztus halálában és szenvedéseiben, azonban a víz alámerülés által Krisztus feltámadásával is kapcsolatba kerültünk, amely által megvan a reménységünk, hogy az ő eljövetelekor részesedhetünk benne.

Csak reménység szerint vagyunk szabadok a bűntől. "Aki hisz, és megkeresztelkedik, üdvözülni" (Mk.16:16) Krisztus második eljövetelekor. A végső üdvösség elnyerése nem történhet meg közvetlenül a víz alámerülés után, hanem csak az ítéletkor (1Kor.3:15). Szükségtelenné válna az ítéletről szóló doktrína, ha a víz alámerüléskor megnyerjük az üdvösséget, sőt meg sem kellene halnunk. "Aki mindvégig kitart, az üdvözülni" (Mt.10:22).

513 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

Még Pálnak is a víz alámerülése után, mintahogyan minden kereszténynek, küzdenie kellett az üdvösségért (Fil.3:10-13; 1Kor.9:27), az örök élet reménységéről beszélt (Tit.1:2; 3:7; 1Thessz.5:8; Róm 8:24) és arról, hogy örökösei vagyunk az üdvösségnek (Zsid.1:14). Az ítéletkor az igazak megkapják az örök életet (Mt.25:46). Pál csodálatos, ihletett logikája ragyog át a Róm 13:11-es versen - azaz, hogy a víz alámerülés után megismerhetjük, hogy minden újabb nappal, amit elszenvedünk, egy nappal közelebb kerülünk Krisztus második eljöveteleéhez, örvendezhetünk, mert mindennap "...közelebb van hozzánk az üdvösség , mint amikor hívökké lettünk". Üdvösségünknek tehát jelenleg nem vagyunk a birtokában. Az üdvösség feltételes, meg leszünk mentve, ha mindvégig megtartjuk az igazi hitet (Zsid.3:12-14), ha megmaradunk a tanítások mellett, melyeket az evangélium tartalmaz (1Tim.4:16; 1Kor.15:1,2), és ha megtesszük azokat a dolgokat, amelyek által megtarthatjuk ezt a hatalmas reménységet (2Pt.1:10).

A görög ige, amely úgy van fordítva, hogy "megmentett", egyes esetekben folyamatos igeidőben van használva, jelezvén, hogy az üdvösségre jutás egy folyamat, amely rajtunk múlik, azon, hogy folyamatosan engedelmeskedünk-e az evangéliumnak. Így a hívőkről úgy van beszélve, mint akik "üdvözülnek" az evangélium (Isten) "bölcsessége" által (1Kor.1:18-21; más példákat találhatunk ezzel a témával kapcsolatban az ApCsel 2:47 és 2Kor.2:15 versekben). A görög ige, amely úgy van

514 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

fordítva, hogy "üdvözülünk", csak arra a nagyszerű üdvösségre vonatkozólag van múlt időben használva, melyet Krisztus tett lehetségessé kereszthalálával, és amellyel mi is kapcsolatba kerülhetünk a víz alámerülés által (2Tim.1:9; Tit.3:5).

Mindez szemléltetve van Isten a természetes Izráellel történt eljárásai által, melyek az Ő szellemi Izráellel, azaz a hívőkkel való kapcsolatának az alapjait képezik. Izráel elhagyta Egyiptomot, amely a bűn és hamis vallások világát reprezentálja, amellyel nekünk is kapcsolatunk van a víz alámerülés előtt. Áthaladtak a Vörös-tengeren, és a Sinai pusztán át vándoroltak az Ígéret földjére, ahol mint Isten Országában telepedtek meg. A Vörös-tengeren való átkelésük a mi víz alámerülésünk előképe (1Kor.10:1,2), a pusztában való vándorlásuk a mi jelenlegi életünk, Kánaán pedig Isten Országát szimbólizálja. Júdás Levelének 5. verse leírja mennyien pusztultak el a vándorlás folyamán: "Amikor az Úr a népet egykor kiszabadította Egyiptom földjéről, azokat, akik nem hittek, később elpusztította". Izráel tehát meg volt "szabadítva" Egyiptomtól, ahogyan mindenki, aki víz alámerül meg van szabadítva a bűneitől. Ha azok közül az izráeliták közül egyet is megkérdeztek 'Meg vagy mentve?' a válasz az lehetett, hogy 'Igen', azonban ez nem azt jelentette, hogy végérvényesen van megszabadítva.

Olymódon, ahogyan az izráeliták az ő szivükben Egyiptom felé fordultak (ApCsel. 7:39), visszatértek bűnös életmódjukhoz és hamis

515 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

vallásaikhoz, ugyanúgy azok is, akik megvannak szabadítva bűneiktől víz alámerülésük által, hasonlóképpen eleshetnek attól az áldott állapottól, amelyben vannak. A lehetősége annak, hogy ugyanazt tegyék, amit tettek az akkori izráeliták a pusztában, hangsúlyozva van az 1Kor.10:1-12, Zsid.4:1,2 és Róm 11:17-21 szemelvényekben. A Szentírásban számos példa van arra, hogy olyan emberek, akik a víz alámerülés által szabadulást nyertek a bűneiktől, később olyan helyzetbe estek, amely miatt Krisztus visszatérésekor kárhozatra fognak jutni (Zsid.3:12-14; 6:4-6; 10:20-29). A buzgó 'evangélikus' tanítók doktrínájának visszaélése, miszerint 'aki egyszer meg van mentve az mindenkor meg lesz mentve', lelepleződik az ilyen versek által - teljesen testies álokoskodás.

Mint minden dologban itt is helyes egyensúlyra van szükség, hogy megállapíthassuk, hogy milyen mértékben vagyunk megmentve a víz alámerülés által. Maga a cselekedet nem tűnhet úgy számunkra, mint amely megadja nekünk az esélyt az üdvösségre - ha így gondoljuk, akkor jobb, ha víz alámerülés nélkül vagyunk ekkor még. Azáltal, hogy "Krisztus-é" leszünk a víz alámerülés következtében, reménység szerint vagyunk megmentve, valóban meg is maradhat a reménységünk az Isten Országába való bejutás felől, ha megmarad a bizodalunk Krisztusban ugyanolyan mértékben, mint amilyen akkor volt, amikor kiemelkedtünk az alámerülés vízből. A víz alámerülés után mindenkor képeseknek kell lennünk arra, hogy meglegyen a bizalmunk

516 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

abban, hogy bizonyosan elfogadottak leszünk Krisztus visszatérésekor, és bemehetünk Országába. Nem lehetünk végérvényesen biztosak mert lehet, hogy engedünk a kísértésnek a következő napon, nem ismerjük személyes lelki jövőnket ebben az életünkben.

Mindent meg kell tennünk, hogy meg tudjuk őrizni a jó lelkiismeretünket Isten iránt ugyanolyannak, mint amilyen az a víz alámerülésünkön volt. A víz alámerülés a jó lelkiismeret ígérete (1Pt.3:21), a víz alámerülésre jelentkező elkötelezi magát (megígéri), hogy megtartja ezt a jó lelkiismeretet Isten iránt.

Amíg a víz alámerülés alapvetően szükséges, hogy elnyerhessük az üdvösséget, amely Krisztusban lehetséges, óvatosságnak kell lennünk, nehogy azt a hatást gyakorolja ránk, mintha a víz alámerülés egyetlen cselekedete által meg lehetnénk mentve. Korábban bemutattuk, hogy olyan életet szükséges élnünk, amely folyamatosan közösségben van Krisztus kereszthalálával: "...ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába" (Jn.3:5). Ennek az összehasonlítása az 1Pt.1:23-mas verssel mutatja, hogy a Lélektől való újjászületésnek, amely a víz alámerülés után történik, a mi folyamatos Lélek ill. Ige általi megújulásunkra kell, hogy vonatkozzon. Az üdvösség nemcsak a víz alámerülésnek köszönhető: kegyelemből van (Ef.2:8), hitből (Róm.1:5) és reménységből (Róm.8:24), sok más feltétel között. Gyakran hallható az az állítás, hogy az üdvösség egyedül hitből van,

517 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

és így az olyan "cselekedet", mint például a víz alámerülés, lényegtelen. Azonban a Jakab 2:17-24-es szakasz tisztázza, hogy ez az elmélet egy téves megkülönböztetést tesz a hit és cselekedetek között, a valódi hit, azaz a hit az evangéliumban, cselekedetek által hiteles, amelyekben megnyilvánul, például a víz alámerülésben. "Cselekedetektől igazul meg az ember, és nem csupán hit által" (Jak.2:24). A víz alámerülés számos alkalomkor a hívők megkérdezték mit kell tenniük, hogy meg lehessenek mentve, a válasz mindig tartalmazza a víz alámerülést (ApCsel.2:37; 9:6; 10:6; 16:30). Megtenni a víz alámerülést szükséges bizonyoságtevés a mi hitünkről az evangélium által felajánlott üdvösségben. Megmentésünk végső soron Isten és Krisztus munkája, azonban szükséges, hogy "megtéréshez méltóan" éljünk, és higgyünk (ApCsel.26:20 vö. Mk.16:15,16).

Korábban bemutattuk, hogy a bűnök lemosása Isten számunkra történő bűnbocsánatára utal, Krisztusba történt víz alámerülésünk végett. Néhány versben úgy van beszélve rólunk, mint akik lemostuk bűneinket hitünk és megtérésünk által (ApCsel.22:16; Jel.7:14; Jer.4:14; Ézs.1:16), más versekben pedig úgy tűnik, hogy Isten az egyetlen, aki lemoshatja bűneinket (Ezék.16:9; Zsolt.51:2,7; 1Kor.6:11). Ez rámutat arra, hogy amennyiben mi megteszük a részünket a víz alámerülésben, akkor Isten le fogja mosni rólunk bűneinket. Tehát a víz alámerülés cselekedete ill. munkája egy alapvető lépés, hogy megragadjuk Isten kegyelmi üzenetét ('érdemtelen kegy'), amely fel van számunkra ajánlva az Ő Igéjében.

30. Hozzáfűzés: Újra-víz alámerülés

Sok ember tartózkodik attól, hogy víz alámerüljön miután egyszer már tett egy ilyen lépést életében, amelyről azt gondolja, hogy az 'keresztelés' volt valamiképpen, vagy meghintették, mint csecsemőt, vagy alámerítették egy másik egyházban. Azonban a víz alámerülés előtt szükséges, hogy bűneinket megbánjuk és higgyünk az igazi evangéliumban (ApCsel.2:38; Mk.16:15,16). A víz alámerülésünk-nek csak akkor van értelme, ha ezeket a dolgokat megértjük és követjük, mielőtt a vízben alámerülünk. Mt.28:19,20 összefüggésbe hozza a víz alámerülést Krisztus tanításainak az első hallásával. Egy kisgyermek képtelen a megtérésre, vagy az evangélium megértésére, a meghintés pedig semmi esetre sem víz alámerülés. Egy úszó fejest ugorhat egy uszodában, el is merülhet a vízben, de ez nem víz alámerülés, mivel ez az ember tudatosan nem az evangélium hívására válaszolt. Ugyanez a helyzet áll fenn azoknak az embereknek az esetében is, akik 'megkeresztelkedtek' miközben téves tanokban hittek.

Csak egyetlen hit létezik, azaz a tanoknak egyetlen sora, mely az igazi evangéliumot tartalmazza, és ennél fogva csak egyetlen víz alámerülés létezik - a víz alámerülés, amely akkor történik meg, miután az egyetlen hitet valljuk. "Egy a test (azaz egyetlen igaz egyház létezik)... aminthogy egy reménységre

519 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

kaptatok elhívást is: egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az Istene és Atyja mindeneknek" (Ef.4:4-6). Nincs kétfajta reménység, ahogyan ezt elfogadják azok, akik azt mondják, hogy nem fontos a hit, hogy abban hiszünk-e, hogy a jutalmunk az örök élet a mennyben vagy a földön lesz. Csak "egyetlen Isten létezik" - Jézus ennél fogva nem Isten. Mindebből az következik, hogy amennyiben, ha víz alámerülésünkkor téveszméink voltak alapvető tanítások felől, mint pl. Isten Ország, Isten és Jézus természete stb., akkor a mi első víz alámerülésünk nem volt érvényes.

Keresztelő János víz alámerített embereket, megtérésre hívta fel őket, és tanított nekik bizonyos dolgokat Jézusról (Mk.1:4; Lk.1:77). Azonban ez nem volt elégséges. ApCsel.19:1-5 feljegyz, hogy néhányakat, akiket János víz alámerített, újra víz alá kellett meríteni, mert bizonyos tanok felől nem volt teljes az ismeretük. Azokhoz hasonlóan, akiket János víz alámerített, mi is úgy érezhetjük, hogy az első alámerülésünkkor tényleg megbántuk bűneinket, és új életet kezdtünk. Ez igaz lehet, azonban nem veheti el a szükségességét annak, hogy megkapjuk azt az "egy (igazi) keresztséget", amely csak akkor történhet meg, miután megértettük az "egyetlen hit" valamennyi alapvető pontját.

31. Hozzáfűzés: A tudásszint, amelyre szükség van a víz alámerülés előtt

520 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELEÉS

Sok olvasó szembe fogja találni magát az Evangélikus egyház azon tagjaival, akik úgy vélik, hogy a doktrínák lényegtelenek az üdvösség szempontjából, és, hogy a pusztán szóbeli hitvallomás pl.: 'En hiszek Jézus Krisztusban Isten egyszülött Fiában' az alapvető előfeltétele az üdvösségnek. Felületesen nézve ez hihetőnek tűnik az Apostolok Cselekedeteiben feljegyzett megtérési utak fényében, egyben összecseng a 'szeretet' és 'türelem' eszméivel, melyek a 20. század korszellemei. Tanulmányunk megkísérli részletesen analizálni a tantételek fontosságát.

MIÉRT OLYAN GYORSAN?

Nem lehet kétséges, hogy az Apostolok Cselekedeteiről írott könyv gyors átolvasása azt a benyomást kelti, hogy számos víz alámerülés történt kevés, de értékes oktatásokkal az evangélium alapjairól, és egy rövid hitvallomással Krisztusról, mint Isten Fiáról. Csupán e két szó kimondása 'Hiszek Krisztusban' nyilvánvalóan semmitmondó az üdvösség szempontjából. - Az evangélikusok többsége ki is egyezik azzal, hogy az embernek rendelkeznie kell bizonyos alapvető tanítással vagy helyes megítéléssel ahhoz, hogy ezeknek a szavaknak jelentőségük legyen. Kétségtelenül ez nem lehet túl nehéz megállapítani. Akkor azonban nehézségekbe ütközik azt állítani, hogy az olyan versek, amelyek Krisztusról, mint Isten Fiáról szóló hitvallomásokat tartalmaznak, igazolják, hogy ezeknek a szavaknak az elmondása mindaz, amire szükség van. A józan ítélőképességünkhöz szinte

521 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

hozzátartozik a tudat, hogy csupán egyetlen rövid mondat elmondása, tekintet nélkül az ember egyéb érzelmeire és hiedelmeire, nem helyezhet valakit az üdvösség útjára. A következő pontok segítségünkre lehetnek magyarázatot találni ezekre a látszólagosan gyors megtérésekre:

- Az Apostolok Cselekedetei - úgymint a Szentírás nagyrésze - szükségszerűen sűrített leírás. Egy érdekes gyakorlat hangosan felolvasni néhány prédikációt belőle, és lemérni az időt, amennyit ez igénybe vesz, eléggé bizonyos, hogy ezek a valóságban tovább tartottak, sok mindent beleértve, amely nem lett feljegyezve. Néhány példa:

Pál védekezését Jeruzsálemben négy percre tart felolvasni (ApCsel.22), a Félix előttit egy percre, az Agrippa előttit négy percre, Péter pünkösdi beszédét csupán négy percre, a Kornéliuszhoz szólót három percre, az Úr beszédét, miután 5000 férfit megvendégetelt (Jn.6) hat percre, a Hegyibeszédet 18 percre tart felolvasni. Péter prédikációját az ApCsel.3:12-26-os szakaszban körülbelül két percre tart hangosan felolvasni, de a valóságban ez elég hosszú volt ahhoz, hogy tudósítsák az ő prédikálásának tartalmáról a papokat, a templomőrség parancsnokát és a szaduceusokat, és, hogy azok még a helyszínen is érzjenek (ApCsel.4:1).

A tény, hogy a víz alámerülésre jelentkezők hosszabb felkészítéséről nincs említés, nem bizonyíték arra, hogy az nem is történt meg.

522 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

Az érv a hallgatásról eléggé kétes ebben az esetben.

- A tudás és lelki beállítottság megkülönböztetésének "csodálatos ajándékai" képessé tették az első századbeli prédikátorokat, hogy pontosan olvassanak azoknak az embereknek a gondolataiból, akikhez beszéltek, s így teljes felvilágosítást adni a tanokról, mint ahogyan erre nekünk ma szükségünk van, szükségtelen volt.

- Jó okunk van hinni abban, hogy a zsidó bementeközök tömege Jeruzsálemben a kereszténység kezdetekor egy speciális eset volt. Nincs bizonyítéka annak, hogy ilyen tömeges víz alámerülések, ilyen rendszerességgel történtek volna később is az első század folyamán. Ha a megtérések ezzel a hőfokkal folytatódtak volna, akkor egész Jeruzsálem Krisztus követőjévé lett volna néhány éven belül. Az, hogy ezek az emberek zsidók voltak, azt jelentette, hogy jelentős ismeretük volt az Ószövetségről és Isten útjairól. Pál és Péter zsidókhöz írt leveleinek a mélysége mutatja, hogy ezeknek a leveleknek az olvasóközönsége képes volt megérteni a számos Ószövetségi hivatkozást, amelyet tartalmaznak. Megdöbbenő Pál leírása Melkisédekről, panasolván, hogy nem tud nagyobb részletekbe bocsátkozni róla a zsidók szellemi kiskorúsága miatt (Zsid.5:11,12). A megtérésükkor való ismeretszintjükre mutat rá Pál vádjja, amikor megfeddi őket azzal, hogy nem sokat növekedtek megtérésük óta. Úgy tűnik, hogy ezek a levelek elsősorban a jeruzsálemi gyülekezet számára íródtak,

523 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

akiknek többsége azokban az első napokban merítkezhetett be, amelyről az Apostolok Cselekedetei-nek az elején olvashatunk.

- Reméljük, hogy rámutathattunk arra, hogy a Krisztus nevéől való prédikáció és a hitvallás, amint arról az Apostolok Cselekedeteiben olvashatunk, egyenértékű volt a tanok részletes értésével.

- Az 1Kor.1:17-ből úgy tűnik, hogy Pál (és más apostolok?) tanítók és benerítők valóságos csapatával munkálkodott együtt, akik végig együtt maradtak az egyes gyülekezetekkel, így ő csak viszonylag rövid időt tartózkodhatott minden helyen, ahol prédikált.

JÉZUS NEVE

Isten neve magában foglal számos tanítást Istenről és Isten útjairól - Isten nevei és címei kifejezik az Ő személyét és célját. Jézus Krisztus neve szintén nem csupán egy megnevezés, hanem egy doktrína mélyebb kijelentése. A Jézus nevében való hit párhuzamban van azzal, ha valaki víz alámerült (Jn.3:5,18,23). Gal.3:26,27 a Krisztusban való hitet feloldhatatlanul összekapcsolja az ő nevébe való víz alámerüléssel: "Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által. Akik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöttétek magatokra". További példák találhatók erre a hit és víz alámerülés közötti kapcsolatra az ApCsel.19:4; 10:42 vö.v48; 2:37,38; Lk.24:47 versekben. Apollós "csak János kereszttségét ismerte" (ApCsel.18:25), tehát a víz

524 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

alámerülés nem csupán egy cselekedet, hanem bizonyos tanítások ismeretével jár együtt.

"Fülöp... hirdette nekik Krisztust" (ApCsel.8:5), ez úgy hangzik mintha ő csak azt mondta volna nekik: 'Higgyetek Jézusban', azonban Krisztusról azt a meghatározást találhatjuk az ApCsel.8:12 versben, hogy: "De amikor hittek Fülöpnek, aki az Isten országáról és a Jézus Krisztus nevééről szóló evangéliumot hirdette, megkeresz- telkedtek". Az "és" kötőszóbból kiderül, hogy nem csupán egyetlen tanításról van szó, nem pusztán egy rövid nyilatkozatot hirdetett Krisztusról, továbbá a Krisztus nevééről szóló evangélium magában foglalja a víz alámerülés tantételét is. Jn.6:40-ből megtudjuk, hogy Isten akarata, hogy "annak aki látja a Fiút, és hisz benne, örök élete legyen", valamivel később Jézus azt mondja, hogy "Ha valaki kész cselekedni az ő (Isten) akaratát, felismeri erről a tanításról, hogy vajon Istentől való-e" (Jn.7:17). Tehát ismerni a tanítást annyira, mint 'látni' a Fiút. Krisztus szavai, hogy "...megtartottad az én ígémet, és nem tagadtad meg az én nevemet" (Jel.3:8) szintén azt mutatják, hogy Krisztus beszéde párhuzamos az ő nevével. Krisztus ihletett állapotban az Ézs.42:4-ből idézett "...tanítására (Krisztuséra) várnak a szigetek"; mint ahogyan "az ő nevében reménykednek majd a népek" (Mt.12:21), ismételten egyenlővé van téve az ő neve a róla szóló evangéliummal. János 2. és 3. levelei utalást tartalmaznak a vándorló tanítókra: "...jól teszed, ha ezeket az Istenhez méltóan engeded útnak, mert azért a névért indultak el..." (3Jn 6,7). Ez célzásnak tűnik a

525 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

Mk.16:15,16 megbízatására, hogy menjenek szerte e világba, és hirdessék az evangéliumot, tehát Krisztus neve és az Ő evangéliuma egyenlőek. 'Krisztusban hinni' biblikusan magában foglalja, hogy víz alámerültünk: "Mert mindnyájan Isten fiaival vagytok a Krisztus Jézusban való hit által. Akik Krisztusba kereszttelkedtetek meg, Krisztust öltöttétek magatokra" (Gal.3:26,27). Pál úgy beszél, mintha a Krisztusban való hitük természetsszerűleg magában foglalná a víz alámerülésben való hitüket is. Tehát a Krisztusban való hit egy megismerési folyamat, melyet szükséges engedelmesen követnünk, mintsem egy gyors, szóbeli hitvallás: 'hiszek Krisztusban'. Ezt igazolja a Jn.6:35-ös vers is: "...aki énhozzám jön nem éhezik meg, és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha", egyenlővé teszi a Krisztusban való hitet azzal, hogy hozzá MEGYÜNK - rámutatván arra, hogy a hit egy folyamat.

A "Krisztusról" való prédikáció a doktrínáknak egy egész sorozatát foglalja magában. Lk.9:11 azt írja Krisztus prédikációjáról, hogy ő az Isten Országáról való evangéliumot hirdette (vö. Mt.4:23), míg a párhuzamos beszámoló a Mk.6:34-ben úgy utal Krisztusra, mint aki "sok mindenre" tanította a népet. Az evangélium "sok mindent" magában foglal - nem csupán egy rövid nyilatkozatot Krisztusról, amely egyetlen perc alatt elmondható. Ezért olvashatunk ilyen frázisokat: "Mióután hirdették az evangéliumot ebben a városban és sokakat tanítványokká tettek" (ApCsel.14:21), itt egyenlővé van téve a tanítás és a prédikálás. Ez a kijelentés szükségtelen

526 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

volna, ha az evangélium csupán néhány állítást foglalna magában. Pál béreai prédikálásának eredményeként az emberek naponta kutatták az Írásokat (talán az Ószövetség zsinagógai másolatait használták?), hogy megvizsgálják azt, amit Pál tanított nekik (ApCsel.17:11). A Pál által hirdetett evangélium tehát az Ószövetségre volt alapozva, az pedig, hogy akik hallották Pált hittek, a folyamatos Biblia tanulmányozásuknak volt az eredménye - "Sokan hittek tehát közülük" (ApCsel.17:12). Amikor olyan emberekkel foglalkozunk, akiknek kevés ismeretük van a Bibliáról, és nem kutatják naponta, vagy gyakran egy-egy beszélgetés után a Bibliát, nem meglepő, ha a tanítások időtartamai sokkal hosszabbakra nyúlnak ma, mint amilyen az az első században volt. "Aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, Istentől született" (1Jn.5:1) kétségtelenül összhangban van az olyan versekkel, mint: "Az ő akarata szült minket az igazság igéje által" (Jak.1:18), "Mint akik... romolhatatlan magból születettek újjá...Isten ... igéje által... ez pedig az a beszéd, amelyet hirdettek nektek" (1Pt.1:23,25). Tehát hinni, hogy Krisztus Isten Fia, egy rövid kivonata annak a ténynek, hogy valaki már megértette az evangéliumot, amelyet Isten beszéde tartalmaz.

AZ ORSZÁG KIRÁLYA

A hangsúly a 'Krisztusban való hiten' sokkal többetmondóbbá válik számunkra, amikor már megértettük, hogy a 'Krisztus' elnevezés Krisztus Királyságának a szinonimájaként olvasható néhány versben. Ennélfogva Jézus azt mondta a farizeusoknak, hogy nekik nem kell a

527 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

Messiás eljövételére várniuk, mert ő már közöttük áll. Ezt ezekkel a szavakkal fejezte ki: "... az Isten országa közöttetek van" (Lk.17:21), rámutatván, hogy az 'Ország' egyenlővé van téve az Ország Királyával. Tehát János prédikációja arról, hogy az Isten Országa közel van, Krisztus megjelenésének a bejelentésére vonatkozik. A kő, amely Nebukadneccar látomásának szoborját összeüzta, Isten Országát szimbólizálja (Dán 2:44), a kő (Ország) az, amely "összetöri... a királyságokat (minden más királyságot) és véget vet nekik", rámutatván, hogy a kő egyenlő az Országgal, amikor összetöri a királyságokat jelképező szobrot, valamint az Ország meg is marad a szobor megsemmisülése után is. Hasonlóképpen Ezékiel próféta a cédrusról szóló példázatában ezt írja: "...a magas cédrus ...tetejéről letépek egy gyenge hajtást, és elültetem..." amely egy olyannyira hatalmas fává lesz, hogy "...mindenféle szárnyas lakik lombja árnyékában" (Ezék.17:22,23). Ez bizonyosan Krisztusra utal, Ézs.53:2 'vesszőszálára', továbbá más nyilvánvaló kapcsolatai is vannak Krisztus mustármagról szóló példázatával, melyben Isten Országa egy kicsiny maghoz van hasonlítva, amely hatalmas fává lesz, és amely alatt mindenfajta madár megélhet. Ez a kapcsolat az Isten Országának Igéje és személyesen Jézus között mutatja, hogy Krisztus úgy tekintett önmagára, mint az Ország élő szavára. Ennek a fényében érthetővé válik, hogy 'hinni Krisztusban', és hinni az Isten Országáról szóló teljes evangéliumban, ugyanazt jelenti.

528 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

MI AZ EVANGÉLIUM?

Elérkeztünk ahhoz a ponthoz, hogy kifejtsük részletesebben, mit tartottak lényeges tanításoknak az első századbeli hívők. Fel kell ismernünk, hogy az Újszövetség kialakulásának idején létezett a tanulmányoknak egy fő része, amely nagyjából azonos volt a mi "Hitvallásunkkal". Egy másik fontos tényező, amire gondolnunk kell, a testvérek létezése, akik bírtak a prófétálás ajándékával - 'előremegmondással', ez az Istentől származó közvetlen kinyilatkoztatást jelenti az ihletettségi állapotában. Jó okunk van hinni abban, hogy idővel ezek közül az ihletett kijelentések közül néhány hozzáadódott a tanulmányok fő vonalához.

A TANULMÁNYOK FŐ RÉSE

Pál ezt tudta írni a Római gyülekezetnek: "...szívetek szerint engedelmessé tettétek annak a tanításnak, amelynek követésére adattatok" (Róm.6:17), még víz alámerülésük előtt. A görög szó, amely úgy van fordítva, hogy 'forma' ugyanaz, mint amely máshol 'példának', vagy 'mintának' van fordítva - mintha ez a tanulmányok lényegére utalna, amelyet követnek máshol is. Pál erre való utalása rámutat a tanítások egy meghatározott részének a fontosságára, melyet meg kell értenünk víz alámerülésünk előtt, és arra is, hogy ez nem csupán néhány rövid, a víz alámerülés előtt említett nyilatkozat volt. A gyülekezeten

529 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

belül néhányan "a kegyesség látszatát megőrzik ugyan, de annak az erejét megtagadják" (2Tim.3:5), azaz a hit alapvető tételeit megtarthatták anélkül, hogy elismernék az igazság valóságos erejét mindennapi életükben. Pál emlékeztette a galatabelieket, hogy az ő szemük előtt "...úgy írtuk le Jézus Krisztust, mintha közöttetek feszítették volna meg" (Gal.3:1). A görög szó, amely úgy van fordítva, hogy "írtuk le", szó szerint azt jelenti, hogy 'ábrázolni írott szavakban', mintha a galatabeliek kezdeti tanítása néhány írásos anyagon keresztül történt volna.

A feltámadás tantételének meghatározásakor Pál ezt mondta: "Mert én elsősorban azt adtam át nektek, amit én magam is kaptam; hogy tudniillik Krisztus meghalt..." (1Kor 15:3); rámutatván, hogy ő kinyilatkoztatást kapott ezekről a dolgokról és ezt, mint alapvetőnek elfogadott doktrínát adta tovább. 2Pt.2:21,22 találóan alátámasztja: "Mert jobb lett volna nekik, ha meg sem ismerik az igazság útját, minthogy azt megismerve elforduljanak a nekik adott szent parancsolattól. De betelt rajtuk az igaz példabeszéd: 'A kutya visszatér a maga okádására', és: 'A megfürdött (a megkeresztelt) disznó (visszatért) sárban hempereg!'". Itt az "út" és a "szent parancsolat", amelyeket kaptak, a víz alámerülés által történt megmosódással vannak kapcsolatba hozva úgy, mintha az út és a parancsolat ismeretes lett volna számukra a víz alámerülés előtt. Korábban láttuk, hogy nem csupán egyetlen parancsolat volt megértett a víz alámerülés előtt, tehát az egyes számban szereplő "parancsolat" azt sugalmazhatja, hogy

530 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

a tanításoknak egy nagyon érthetően meghatározott részét kellett megérteni a víz alámerülés előtt. Számos vers úgy beszél a 'kapott' tanításokról, mint doktrínákról és "evangéliumról": Gal.1:9,12; Fil.4:9; Kol.2:6; 1Thessz.1:6; 2:13; 4:1. Ez megerősíti, hogy az evangélium a tanításoknak egy speciális részét tartalmazza, amelyek 'kapva' voltak először az apostolok által, majd azok által, akiknek az apostolok prédikáltak.

"A HIT"

Júdás levele szintén azt mondja, hogy a hit "...egyszer s mindenkorra a szentekre bízott" (Júd.3). A "hit" tehát párhuzamos a "tanítással", amelyet átadtak a víz alámerülés előtt, és létezhetett az első század szókincsében egy másik kifejezés, amely ezeknek a tanoknak a fő részére utalt. Pál arra buzdított, hogy "A reménység hitvallásához szilárdan ragaszkodjunk" (Zsid.10:23), amely utalhat az ő nyilvános hitvallásukra a víz alámerülésük előtt. Megtartani az "egészséges tanítást" (Tit.1:9), elsődlegesen arra utalhatott, hogy fenntartsák azt a 'hitvallomást', amelyre eredetileg tanítva voltak. A "közös hit" (Tit.1:4) mutatja, hogy e tanok fő részében minden hívő osztozott, csupán "egyetlen hit" létezett (Ef.4:5). A "hit" és Krisztus neve kapcsolatban van egymással az ApCsel 3:16-ban. Láttuk, hogy Krisztus neve egy másik elnevezése annak a tanításnak, amelyet az "egyetlen hit" magában foglal. Mind a gyakorlat (1Tim.6:10) és doktrína (1Tim.4:1) kérdésében Pál figyelmeztetett, hogy néhányan "...eltévelyedtek

531 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

a hittől". A hitehagyás első szakaszánál azt mondhatjuk, hogy a "hitet" lehetetlen meghatározni.

GYAKORLATI KÉRDÉSEK

A gyakorlati élet kérdései szintén hozzátartoznak a tanoknak ehhez a fő vonalához. "A Krisztus Jézusban való hit" magában foglal gondolkodást 'az igazságról, önmegtartóztatásról és az eljövendő ítéletről' (ApCsel 24:24,25). Pál ugyanúgy beszél a kenyér megtörésének parancsáról, mint ahogyan a feltámadással kapcsolatos tanításról: "Mert én az Úrtól vettem, amit át is adtam néktek" (1Kor.11:23). Úgy tűnik, hogy ezeknek a gyakorlati életre vonatkozó kérdéseknek egy egész csoportja létezett, melyet Pál később kiegészített a nőtestvérek eklézsián belüli helyzetéről szóló tanítással: "...emlékeztek minden tanításomra, és úgy tartjátok meg a hagyományokat, ahogyan átadtam nektek. Szeretném, ha tudnátok, hogy... az asszony feje a férfi..." (1Kor.11:2,3). Ez mutatja, hogy az ezekről a dolgokról szóló tanításoknak a víz alámerülés előtt kell megtörténniük, és a tanok azon lényeges részéhez tartoznak, melyekhez ragaszkodtak az első században. A 2Thessz.3:6-ban ezt olvashatjuk: "...tartsátok távol magatokat minden olyan testvértől, aki tétlenül és nem a szerint a hagyomány szerint él, amelyet tőlünk vettetek át", a 2Thessz.2:15-ben pedig: "...álljatok szilárdan, és ragaszkodjatok azokhoz a hagyományokhoz, amelyeket akár beszédünkől (ihletett próféta beszédből), akár levelünkől tanultatok". Ezek a versek az ezekhez a tanításokhoz való

532 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

ragaszkodás alapvető fontosságára mutatnak rá, és a szükségére annak, hogy elkülönítsük magunkat azoktól, akik ezeknek nem engedelmessé válnak: "aki ragaszkodik a tanítással megegyező igaz beszédhez (a tantételek fő részének egy másik meghatározása), hogy az egészséges tanítással tudjon bátorítani, és meg tudja győzni az ellenszegülőket" (Tit.1:9).

Tudjuk, hogy voltak "hamis tanítók" az első eklézsiákban is, akik azt állították, hogy Istentől kinyilatkoztatásokat kaptak tanításokról, amelyeket az a már elfogadott tanításokhoz kellene csatolni. Ezért Pál hangsúlyt helyezett arra, hogy melyek a tanok ihletett kinyilatkoztatásból származó "igaz beszéd ez" (Tit.1:9; 3:8; 2Tim.2:11; 1Tim.4:9), amelyek teljes "elfogadásra méltók" (1Tim.1:15; 4:9) - azaz melyek tartoznak a tantételek közé, amelyeket az "egyetlen hit" magában foglal. János ennél fogva figyelmeztetett arra, hogy "...ne higgyetek minden léleknek", akik azt állítják, hogy kijelentést kaptak (1Jn.4:1).

SPECIÁLIS RÉSZLETEK

A következőkben néhány világos példát fogunk ismertetni, ahol a tantételek nemcsak az egyszerű 'hitet Krisztusban' tanították, és mint amelyek az alapvető evangélium részeit képezik, melyeket a víz alámerülés előtt meg kellett érteni:

- "...megítéli Isten az emberek rejtett gondolatait az én evangéliumom szerint

533 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

Krisztus Jézus által” (azaz az egyetlen szerint, amelyről Pál is prédikált; Róm 2:16). Az utolsó ítélet és a felelősségre vonás doktrínáit tehát úgy tartották számon, mint 'elsőszámú alapelveket' - Ld. még ApCsel 24:25; Zsid.6:1,2.

- A gondolatról, hogy körülmetélésre van szükség az üdvösséghez, úgy beszél Pál, mint egy 'másik evangéliumról' (Gal.1:6). Tehát a tudata annak, hogy nem szükséges megtartanunk Mózes törvényeit, például a szombatot, része az igaz evangélium megértésének.

- A 'Királyságról szóló evangélium' nem csak Krisztusról szól, hanem az ő eljövendő Országáról is, Ézs.52:7 (vö. Róm.10:15) az evangélium hirdetőjéről ír, aki arról az időről beszél, amikor azt lehet majd mondani Sionnak, hogy "Istened uralkodik" - azaz az Országában.

- Krisztus természetének 'helyes megértése' lényeges közösségi kapcsolatainkra (2Jn.7-10), az evangélium ezért foglalja magában az "Isten országáról" és a "Jézus Krisztus nevével szóló evangéliumot" (ApCsel.8:12). Ismét hangsúlyozzuk, csupán azt mondani, hogy 'hiszünk Krisztusban', nem elég.

- Az Isten Országáról szóló ígéretek jelentőségei az evangélium alapvető részeit képezik, ígéretek által volt az evangélium hirdetve Ábrahámnak (Gal.3:8) és Izraelnek (Zsid.4:2). Pál a Dávidnak tett ígéretekről szóló tanításairól úgy beszél, mint az "üdvösség ígéjéről" (ApCsel 13:23,26). Ezek

534 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELEÉS

tehát az üdvösségről szóló üzenet alapvető részeit képezik. Ezt olvashatjuk: "Mi is hirdetjük (ugyanez a szó máshol prédikálásnak van fordítva) nektek, hogy azt az ígéretet (evangéliumot), amelyet az atyáknak tett Isten, beteljesítette nekünk" (ApCsel 13:32). Hasonlóképpen Róm.1:1-4 azt mondja: "Isten... (evangéliuma)... Az ő Fiáról szól, aki test szerint Dávid utódaitól származott".

- Az ígéretek megértése Izráel történelméről bizonyos ismereteket igényel. Pál antiókhiai prédikációjában (ApCsel 13) körvonalazza Izráel történelmét az ígéretek speciális nyomatékosságával, hangsúlyt helyezve arra, hogy azok miként voltak Jézusban beteljesedve. Tehát a prédikációja Izráel történelmére volt alapozva - ma ezt mint 'irányt mutatónak' értelmezzük - végül pedig egy figyelmeztetéssel fejezte be, annak a következményeiről az ítéletkor, ha nem reagálnak az ígéretek, amelyeket prédikált (ApCsel 13:40,41). Tanításaink tartalmának ma is ehhez kellene, hogy hasonló legyen.

KÖVETKEZTETÉSEK

Mindezeknek a fontosságát nem lehet eléggé hangsúlyozni. "Amíg megérkezem, legyen gondod az Írás felolvasására, az igehirdetésre, a tanításra. Ne hanyagold el a benned lévő kegyelmi ajándékot, amelyet prófécia által kaptál a vének kézrátételével. Ezekkel törődj, ezekkel foglalkozz, hogy előrehaladásod nyilvánvaló legyen mindenki előtt. Legyen gondod önmagadra és a tanításra, maradj meg ezek mellett, mert ha

535 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

így cselekszel, megmented magadat is, hallgatóidat is" (1Tim.4:13-16). Az 1. Függelékben közölt listák a lényeges tanításokról nyilvánvalóan nem ihletettek, azonban mégis korrekt összefoglalásainak tűnnek a Biblia verseiben szereplő speciális tételeknek, az olyan versekének, amelyek olyan dolgokról beszélnek, mint az "egyetlen hit", a "hagyomány" elemei, stb. Ez a tanulmány reméljük képes rámutatni, hogy van egy bizonyos igény a tanok egy lényeges részének a megértésére, amelyet mindannyiunknak el kell fogadnunk, és amelyek által nem késleltethetünk megerősíteni az új életre való elhivatottságunkat. Ezek a dogmai tanulmányok szükségszerűen magában foglalják a víz alámerülésre jelentkezők oktatását és méltányos, hogy a víz alámerülés előtt egy eszmecsere formájában meggyőződjünk arról, hogy a víz alámerülésre jelentkezők valóban teljesen megértették-e mindazt, ami tanítva volt nekik. Gyakran vannak a hívők arra buzdítva, hogy ragaszkodjanak "a hithez" a megpróbáltatások között is. "Az Isten által vetett szilárd alap azonban megáll..."(2Tim 2:19). Az első tantételekben és Isten teljes tervének a csodálatos útjában való jártasságaink önmagukban is buzdíthatnak minket erre. Csak a rendszeres Igehirdetés és ezeknek a tanoknak az újra-olvasása által lehet miénk ez a mély bizonyosság és ígéret, és akkor ahogyan Pál is a sötét és magányos óráiban, mi is elmondhatjuk "Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam...Ezért is szenvedem ezeket, de nem szégyellem, mert tudom, kiben hiszek, és meg vagyok győződve, hogy neki van hatalma

536 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

arra, hogy a rám bízott kincset (az életünket, mindenünket) megőrizze arra a napra" (2Tím.4:7; 1:12).

ÜTŐJEGYZET: A HITÜNK AZ ÚR JÉZUSBAN

"Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz" (Róm.10:9).

"...Aki hisz őbenne, nem szégyenül meg." (Róm 10:11)

A következő pontokra szükséges hangsúlyt helyeznünk:

- Láttuk, hogy az 'Úr Jézus' valószínűleg szinonimája a lényeges tanok teljességének, amely "az Isten országáról és a Jézus Krisztus nevééről szóló evangélium", beleértve a víz alámerülést is (ApCsel.8:5 vö.v.12). A 'hitvallásnak', amelyről Pál beszél, a víz alámerüléskor szükséges megtörténnie. Ebben esetben Pál a Mk.16:16-ra utal: "Aki hisz (vö. szájával megvallja), és megkeresztelkedik (vö. felemelkedik Krisztussal a halálból), üdvözül".

- Krisztus feltámadásának helyes megértése a Biblia tanításainak ismeretével jár együtt a pokolról és az ember természetéről.

- Róm 10:8,9 párhuzamosnak tűnik a 13.versszel: "...Aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözül ". Pálról azt olvashatjuk, hogy már mint alámerült ember segítségül hívhatta az Úr

537 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

nevét (ApCsel.22:16), csak a víz alámerülés által járulhatunk az Úr nevéhez (Mt.28:19).

- Miután néhány fejezettel korábban, a Rómaiakhoz írt levél 6. fejezetében Pál a víz alámerülés fontosságára helyezte a hangsúlyt, lehetetlenné válik, hogy a 10. fejezetben már arról tanítana, hogy a víz alámerülés nem szükséges az üdvösség szempontjából.

- Róm.10:9-es vers a 6-8-as versek által van bevezetve: "Ne mondd szívedben: 'Ki megy fel a mennybe?'... Vagy: 'Ki megy le az alvilágba?' Hanem mit mond? 'Közel van hozzád az ige, a te szádban és a te szívedben, mégpedig a hit igéje, amelyet mi hirdetünk' ". A "hit igéje" volt tehát az, amit meg kellett vallani, ez pedig párhuzamban van a 9. versben szereplő 'Úr Jézus' megnevezéssel. Láttuk, hogy az "egyetlen hit" kifejezi a tanítások teljességét, amelyet az evangélium magában foglal. Pál az 5Móz.30:11-14-ből idéz: "Mert ez a parancsolat, amelyet én ma megparancsolok neked, nem megfoghatatlan számodra, és nincs távol tőled. Nem a mennyben van... Nem is a tengeren túl van... Sőt inkább nagyon közel van hozzád az ige, a szádban és a szívedben van, teljesítsd hát azt! " Úgy tűnik, hogy Pál "a parancsolat" és "az ige " kifejezést úgy értelmezni, amint az Krisztusra vonatkozik. Ahogyan, ha Izráel megtartotta volna az ígét, amely által áldásban részesült volna (5Móz.30:16) ugyanúgy, ha az új Izráel hisz a Krisztusról szóló igében, akkor meg lesz mentve. Krisztus szájjal való megvallása tehát megfelel annak, hogy jóváhagyjuk ezt a tanítást Krisztusról. "Ha hallgatsz Istenednek az Úrnak a szavára" (5Móz.30:10),

538 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

összhangban van a Róm.10:9-es verssel: "Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust". Ez a párhuzam ismét azt mutatja, hogy az "Úr Jézus" egy olyan megnevezés, amely összegzi az alaptanításokat Isten ígéiről.

32. Hozzáfűzés: A gonosztevő a kereszten

A gonosztevő "...így szólt: Jézus emlékezzél meg rólam, amikor eljössz Királyságodba. Erre ő így felelt neki: Bizony, mondom néked, ma velem leszel a paradicsomban" (Lk.23:42,43). Ezeket a verseket úgy értelmezik, hogy a víz alámerülés nem lényeges az üdvösség szempontjából, és hogy azonnal a Mennybe megyünk a halálunk pillanatában. Eltekintve ennek minden más ellenbizonyosságától, e vers alapos elolvasása nyilvánvalóvá teszi a következőket:

1. A Krisztus halálába és feltámadásába történő víz alámerülésre adott parancs Krisztus feltámadása után volt adva (Mk.16:15,16). A gonosztevő még Mózes Törvénye alatt élt, amikor Krisztus beszélt vele.

2. Az igazi víz alámerülés (keresztelés) Jézus halálába és feltámadásába történik. Amikor Jézus a gonosztevővel beszélt ezeknek az eseményeknek egyike sem történt még meg, tehát a Krisztusba történő víz alámerülés nem volt még lehetséges.

539 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

3. A víz alámerülés szimbolizálja a Krisztussal való meghalásunkat (Róm.6:3-5). A gonosztevő volt az egyetlen ember, aki ezt szó szerint megtette.

4. Egyáltalán nem lehetetlen, hogy e gonosztevő egyike volt azoknak az embereknek, akik víz alámerültek keresztelő János által. János követői közül sokaknak volt egykor kétes személyiségük (Mt.21:32). Azt állítani, hogy ez a gonosztevő nem volt alámerítve, vitatható az erről való hallgatásból, azonban nehezen vehető egy egészséges elvnek mindez arra, hogy mentséget találjunk magunknak a víz alámerülés ellen. Hasonló módon e vers a 'lélek' és a 'mennny' szavak felől is hallgat.

5. A gonosztevő kérte Jézust, hogy emlékezzen meg róla, amikor eljön az ő Királyságában. A gonosztevő tehát nem volt tudatlan Isten Országának az evangéliuma felől, amelyről Jézus prédikált (Mt.4:23). Tudta, hogy lesz egy ítéleti nap ennek a Királyságnak a megalapításakor, és ezért kérte Jézust, akiről tudta, hogy fel fog támadni a halottak közül, hogy végül ő lehessen a bíró az ítéletnapján, hogy emlékezzen meg róla. A gonosztevő bizonyosan nem volt tudatlan ezek felől a dolgok felől, felismerte, hogy az üdvösség elnyerése, amely a feltámadás és az ítélet napján történhet meg, Krisztus által volt meghirdetve.

6. Jézus válasza az volt, hogy a gonosztevő vele lesz a "Paradicsomban". Ez a görög szó mindig egy földön megvalósuló, ideális állapotra utal. Használatos a helyreállított

540 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELEÉS

Édenkertre vonatkozólag, amely Isten eljövendő földi Országában lesz látható (Jel.2:7). Isten Országának idején a világra az Édenkert paradicsomi körülményei lesznek jellemzőek (Ézs.51:3; Ezék.36:35), annak köszönhetőleg, hogy az átok meg fog szünni (Jel.22:3). Az Ószövetség görög fordítása a Septuaginta ('Hetvenes fordítás', Az Ószövetség legrégebbi görög fordításának megnevezése, rövidítése LXX) a 'Paradicsomra' ugyanazt a szót használja a földön megvalósuló idillikus állapotra vonatkozólag (Préd.2:5; Neh.2:8; Énekek.4:13; 1Móz.13:10. A 'Paradicsom' szó csak a használatán keresztül vált a Mennyei asszociált fogalommá, például az olyan műveken keresztül, mint Milton 'Paradise lost' (Elveszett Paradicsom). Krisztus ígérete a gonosztevő számára fenntartott helyről a Paradicsomban válasz volt a gonosztevő azon vágyára, hogy Krisztus Királyságában lehessen. Láthattuk az 5. Tanulmányban, hogy a Királyság a földön lesz megalapítva, tehát a 'Paradicsom' szintén a földön fog megvalósulni.

7. A Lk 23:43 vers általános fordítási módja azt a látszatot kelti, mintha Krisztus és a gonosztevő együtt lettek volna még azon a napon a 'Paradicsomban'. Azonban nyilvánvaló, hogy a Királyság még nincs megalapítva a földön. Ők azon a napon nem mentek be a Királyságba. Krisztus a sírba került (ApCsel.2:32), amint meg volt prófétálva róla, hogy "három nap és három éjjel... a föld belsejében" lesz kereszthalála után (Mt.12:40 vö.16:21). Még feltámadása után is azt mondta "Ne érints engem, mert még nem mentem fel az

541 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

Atyához" (Jn.20:17). Tehát Jézus nem ment e Mennybe azon a napon, amikor meghalt.

Továbbá úgy tűnik Jézus megígérte a gonosztevőnek "ma velem leszel a paradicsomban". A válasz erre a látszólagos ellentmondásra abban áll, hogy a Biblia eredeti héber és görög szövegeiben nincsenek írásjelek, ill. nem különböztet meg kis és nagy betűt. Lehetséges úgy kitenni az írásjeleket, hogy így olvassuk: "Erre ő így felelt neki: "Bizony mondom néked ma, velem leszel a paradicsomban" (Lk.23:43). Rotherham fordítása valóban a "ma" szó után teszi a vesszőt. Ez tökéletesen beleillik a szövegösszefüggésbe. A gonosztevő kérte Jézust, hogy emlékezzen meg róla az ítélet napján, tudatában volt annak, hogy ő felelősséggel tartozik, és meg fog jelenni az ítélszék előtt. Azonban Jézus csodálatosan biztosította őt - 'Bizony mondom néked! Nem kell várnod addig a napig, hogy megtudd a döntésemet felőled - te velem leszel a Királyságban!'

8. A fenti pontokból lehetőségünkben áll felsorolni a tanokat, melyeknek a gonosztevő nyilvánvalóan a tudatában volt:

- Isten Országá
- Krisztus második eljövetele
- Feltámadás és ítélet
- Felelősséggel tartozás kérdése
- Üdvösség elnyerésének lehetősége
- Krisztusba vetett hitünk által
- Krisztus feltámadása
- Krisztus tökéletessége ("ő semmi rosszat sem követett el")

542 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

- Krisztus követésének a szükségessége (Úrnak szólította)
- Az ember bűnössége ("tetteink méltó büntetését kapjuk")

Tehát nincs helye annak, hogy ennek az embernek a történetét felhasználjuk, mint mentséget arra a gondolatra, hogy mindenki meg lehet mentve, aki a leghalványabb érdeklődést is mutatja a kereszténység iránt, bizonyosan mindenkinek rendelkezni kell az olyan alaptanítások ismereteivel, amelyekkel ez az ember is bírt. Enélkül nem lehetett volna képes olyan szintű hitre jutni, amilyenre emelkedett. Krisztus semmilyen ígéretet sem tett az üdvösségre vonatkozólag a másik gonosztevőnek, akinek az volt a hozzáállása, hogy "Mentsd meg magadat és minket is". Itt az olyan ember szólal meg, aki így gondolkozik: 'Ha van valami igazság ennek a Jézusnak a dolgaiban, nem értem miért nem kaphatnék valamit tőle én is'. Mivel ő nem rendelkezett olyan ismeretekkel a tanok felől, amilyenekkel a másik gonosztevő, képtelen volt megtalálni az igazi üdvösséget élete végső napján, futólagos Krisztus iránti érdeklődésének a dacára.

33. Hozzáfűzés: Egy példa a víz alámerülés (keresztelés) végrehajtására

Hogy adhassunk néhány ötletet ahhoz, hogy hogyan lehet egy víz alámerülést (keresztelést) helyesen végrehajtani, a

543 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

következőkben egy beszámolót fogunk ismertetni egy víz alámerülésről, amely a Krisztadelfian (Christadelfian) közösség által történt Hartlepoolban, Angliában egy szombat délután 1990. novemberében. Bevezetésnek meg kell jegyeznünk, hogy a 'keresztelés' alapvetően teljes víz alámerülés által történik, egy hitvallást az igaz evangéliumban és őszinte bűnbánatot követően. A 'ceremónia' (formaság) egy nem kötelező érvényű extra dolog, az alkalomhoz illő fontosság érzését nyújtja. Az eljárás rendje a következő módon történt:

Megnyitó ima

A Rómaiakhoz írt levél 6. fejezetének felolvasása

Rövid beszéd a víz alámerülésről

Ima

A személy víz alámerítése (pl. egy uszodában)

Hálaadó Ima

BESZÉD A VÍZ ALÁMERÜLÉSKÖR

Nem lehet kétséges, hogy a mai nap a legfontosabb Dave (helyettesített név) életében, néhány perc múlva a víz alá fog merülni, és felemelkedik teljességgel "Krisztusban", Ábrahám utódaként, részesülve azokban a csodálatos ígéretekben, amelyeket Ábrahámnak tett Isten, amelyek az evangéliumot képezik.

A túlzott egyszerűsége ennek a cselekedetnek megtévesztő lehet, azonban Dave és mi mindannyian mégis teljességgel hisszük, hogy ez a víz alámerülés kapcsolatba fogja őt hozni

544 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELEÉS

Krisztus halálával és feltámadásával, amint ezt a Rómaiakhoz írt levél 6. fejezetének 3-5 verseiben olvastuk:

“Vagy nem tudjátok, hogy mi, akik a Krisztus Jézusba kereszteltettünk, az ő halálába kereszteltettünk? A keresztesség által ugyanis eltemetettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk. Ha ugyanis eggyé lettünk vele halálának hasonlóságában, még inkább eggyé leszünk vele a feltámadásának hasonlóságában is”.

Néhány percig elképzeljük Jézus feltámadásának jelenetét, mert láttuk, hogy amint Dave kijött a vízből kapcsolatba került Jézus halálból való feltámadásával.

Elképzelhetjük az éjszakai levegő frissességét és csendjét, és a Krisztusban levő új élet dicsőséges érzését. Talán láthatta Jeruzsálem fényeit, amint eltűnnek a távolban, az emberek pedig teljes tudatlanságban lehettek a felől a csodálatos dolog felől, amely oly közel történt hozzájuk - hogy egy ember feltámadt a halálból egy új életre.

És amint Dave felemelkedik a vízből, a körülöttünk levő világ ugyanúgy ma sincs tisztában azzal a csodálatos dologgal, amely történik, mindaz amit láthatnak, a nők és férfiak egy kis csoportját egy uszoda felé tartani, és az egyik ember alámeríti a másikat. Azonban, ahogyan az angyalok egykor örvendeztek Krisztus feltámadásán, ugyanúgy ma

545 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

is, általunk ugyan nem látható módon, örvendeznek egyetlen bűnös ember megtérésén is.

A Rómaiakhoz írt levél 6. fejezetében azt olvastuk, hogy új életben kell járnunk a víz alámerülés után - ez az az öröm, amelyet Dave-nak most magával kell vinnie, amint tovább halad életútján. Amint olvastuk, ő többé nem lesz a bűn rabszolgája, hanem Istené, megcselekedvén Isten akaratát, aszerint amint az a Bibliában van kinyilatkoztatva. Csábító az az érvelés, hogy szabadságunk van most már önmagunk számára, azonban azáltal, hogy önmagunkat szolgáljuk, nem vagyunk szabadok, a bűn rabszolgái vagyunk. Dave most Urat cserélt, Istent fogja szolgálni. Néha úgy fog tűnni, hogy a látszólagos korlátozottságokat, amelyek az új életünkben elő vannak írva számunkra, túlságosan nehezek ahhoz, hogy elviseljük, és kísértő lesz számunkra, hogy ezektől szabadokká lehessünk. Azonban, ha ezt tesszük, nem leszünk szabadok, ismét a bűnt fogjuk szolgálni.

Pál kifejti az 1Kor.10:1,2-ben, hogy a vízben való alámerülésünk összehasonlítható Izráel Vörös-tengeren való átkelésükkel. Ez az esemény egy példázat lehet sok-sok tanulsággal számunkra. Izráel rabszolgaságban volt Egyiptomban, s egy értelmetlen életet éltek, nehéz rabszolga munkát végeztek, és Egyiptom bálványait szolgálták. Ilyen életet élvén Istenhez kiáltottak, hogy találhassanak valamilyen utat a menekülésre, noha nekik valószínűleg fogalmuk sem volt arról, hogy hogyan fog Isten válaszolni kérésükre.

546 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

Válaszként Isten Mózeszt küldte, hogy kivezesse őket Egyiptomból a Vörös-tengeren, majd a pusztán át, hogy bemehessenek az Ígélet Földjére. Izráel Egyiptomban olyan volt, mint Dave és mindazok, akik eljutnak a víz alámerülésig, most Dave, mint annak idején az izráeliták is, a 'Vörös-tenger partjához' lett vezetve. Miután ő alámerült a vízben, nem kerül azonnal az Isten Országában levő Ígélet földjére, csatlakozik hozzánk, a maradékhoz, akik a pusztaságban haladunk át. Isten Izráelt a pusztában egy angyal által vezette, aki állandóan velük volt, reggel is, este is. Nekünk is mindannyiunknak van egy angyalunk, aki körülvesz minket, és elvezet minket életünkön keresztül az üdvösség felé (Zsolt.34:7; Zsid.1:14).

Isten Izráelről mindennap mannával gondoskodott, melyet Jézus úgy értelmez a János evangélium 6. fejezetében, mint Isten Igéjét. Ha nem ettek volna manná, hamarosan meghaltak volna abban a pusztában - nem volt ott más enni való. Ebből az okból kifolyólag nem tudjuk eléggé kihangsúlyozni a Biblia Olvasó Terv fontosságát, amely szerint mindennap olvashatjuk a Bibliát, a versek teljes szövegösszefüggését megnyerve, amint a végére érünk. Nagyon fontos, hogy erre mindennap legyünk időnk, lehetőség szerint mindennap ugyanabban az időpontban olvassuk ezeket a fejezeteket, és elmélkedjünk felettük.

Fontos figyelembe venni, hogy Izráelnek meg lett mondva, hogy ne gyűjtsenek be maguknak több napra elegendő manná, hanem mindennap

547 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

hozzák meg az erőfeszítéseket, menjenek ki érte és gyűjtsék össze. A mi Igével való táplálkozásunknak is szükséges, hogy naponként történjen. Ahogyan nem felejtjük el magunkhoz venni a napi természetes táplálékunkat, ugyanúgy ösztönszerűen kell megtennünk a napi erőfeszítéseket, hogy táplálkozhassunk Isten Igéjével. Hogy ahogyan Jób, mi is elmondhassuk magunkról, hogy többre értékeljük Isten Igéjét a természetes tápláléknál is.

Izráél olyan vizet ivott, amely a megsújtott kösziklából folyt ki, az 1Kor.10 kijelentéséből megtudjuk, hogy ez Krisztust ábrázolta.

Táplálkoznunk és innunk kell Jézus mintájára, melyet minden héten a Megemlékezés (Úrvacsora) által tehetünk meg. Az összejöveteleket illetően, természetes vágyunknak kell lennie, hogy találkozhassunk másokkal, akik osztoznak reménységünkben. Egy utas egy igazi pusztában két kézzel kapna minden lehetőség után, hogy egy másik utassal találkozhasson, hogy megbeszélhessék a lehetséges problémákat, amelyek előtt állnak, hogy megoszthassák tapasztalataikat. Nekünk is életünk e pusztaságában, ebben a bűnös világban, meg kell tennünk minden erőfeszítést az egymással való kapcsolattartásban. Gyakran nincs lehetőségünk találkozni egymással, olyan sokszor, amennyiszer szeretnénk, azonban ki kell használnunk minden alkalmat, hogy kapcsolatban maradhassunk egymással levelezés, telefon, magazinok olvasása stb. által.

Beszéltünk az új élettel járó felelőségekről, azonban helytelen volna, ha azt a benyomást

548 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

keltenénk, hogy amennyiben, ha megteszünk bizonyos dolgokat, mint például a napi Biblia olvasás, akkor ezért Istennek majd meg kell jutalmaznia minket. Isten kegyelmi ajándékként adja nekünk a Királyságot, nem mint jó cselekedeteink fizetségét (Róm.6:23). Helytelen volna úgy érezni, hogy a víz alámerülés egy jó ötlet, mert általa meg lehet jogosan az esélyünk az Isten Országába való bejutásra. Az Igazság, Isten szeretete, Krisztus győzelme ezt sokkal inkább lehetségessé tehetik. Isten valóban azt szeretné, ha Dave és mi mindannyian, akik itt vagyunk, a Királyságban is együtt lehetnénk. Ez az egész oly dicsőséges, hogy újra és újra szükséges emlékeztetnünk önmagunkat arra, hogy mindez valóban igaz, ennek a fényében pedig mindenkor adjunk valamifajta viszonzást Isten szeretetére.

Amikor Izráel kijött a Vörös-tengerből nagy volt az öröm, Mózes elénekelte dalát és mindenki örvendezett. A Zsolt.105:35-41-es szakasz mindezt méltán jeleníti meg, rámutatván, hogy Isten mennyire gondoskodott mindazokról a dolgokról, amelyek szükségesek voltak számukra vándorlásukhoz:

“Felfaltak országukban (Egyiptomban) minden füvet, felfalták földjük termését. Végül (Isten) megölt országukban minden elsőszülöttet, férfierejük első termését. Őket pedig (Izráelt) kihozta, megrakva ezüsttel, arannyal, és törzseikben nem akadt botladozó. Örültek kivonulásuknak az egyiptomiak, mert rettegés szállta meg őket miattuk. Felhőt terített rájuk

549 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

oltalmul, és tűzzel világított éjjel. Kérésükre fürjeket hozott, és mennyei kenyérrel tartotta jól őket. Megnyitotta a kősziklát, és ömlött a víz, folyó áradt a szomjú földön”.

Ez az öröm a mi örömünk is, a te jövőbeli testvéreid-é, akik most itt vannak, hogy tanuskodhassanak víz alámerüléséről. Ez Isten, Jézus és az angyalok öröme is, akik most intenzíven minket figyelnek. Bárcsak mindannyian megtartanánk ezt a reménységet és örömet, mindvégig állhatatosak maradnánk, hogy majdan együtt léphessünk be Isten Országába.

10. Tanulmány kérdései:

1. Meg lehetünk-e mentve víz alámerülés nélkül?
2. Mit jelent az a kifejezés, hogy 'víz alámerülés'?
 - (a) Kötelezettség
 - (b) Meghintés
 - (c) Hit
 - (d) A keresztelés helyes végrehajtása
3. Mi a víz alámerülés jelentősége a Róm.6:3-5 alapján?
4. Mikor kell víz alámerülnünk?
 - (a) Miután megismertük az igazi evangéliumot és megbántuk bűneinket
 - (b) Még csecsemőként
 - (c) Miután elkezdünk érdeklődni a Biblia iránt

550 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

(d) Amikor egy egyházhoz szeretnénk csatlakozni

5. Mibe merülünk alá ?

- (a) Egy Egyházba
- (b) Isten igéjébe
- (c) Krisztusba
- (d) A Szentlélekbe

6. A következők közül melyek történnek meg a víz alámerülés után?

- (a) Ábrahám utódaivá leszünk
- (b) Sokatöbbé nem fogunk bűnt elkövetni
- (c) Minden időkre véglegesen meg leszünk mentve
- (d) Bűneink megbocsáttatnak

7. A víz alámerülés önmagában meg fog minket menteni?

8. Meg fogjuk kapni a Szentlélek csodálatos ajándékait a víz alámerülés után?

551 A JÉZUSBA VALÓ KERESZTELÉS

REPLACE THIS PAGE WITH PICTURE

11. TANULMÁNY

Élet Krisztusban

11.1 Bevezetés

A víz alámerülés egy biztos reménységet nyújt számunkra az örök élet elnyerése felől Isten Országában. Minnél erősebb a hitünk és e reménynek a bizonyosságát értékeljük, annál nyilvánvalóbb, hogy ezáltal bizonyos kötelezettségek kerülnek ránk.. Ezek a kötelezettségek határozzák meg az olyan emberek életét, akiknek megvan a reménységük arra, hogy isteni természet fog nekik adatni (2Pt.1:4) és, hogy ténylegesen Isten nevében fognak osztozni "Aki győz.." (Jel 3: 12) azáltal, hogy tökéletesekké lesznek téve.

A 10.3-as Tanulmányban kifejtettük, hogy víz alámerülésünk által egy olyan életre kötelezzük el magunkat, amelyben állandóan megfeszítjük emberi természetünk gonosz kívánságait (Róm.6:6). Amennyiben ezt nem vagyunk készségesek megtenni, akkor a víz alámerülés parancsolatának nincs értelme engedelmeskednünk. A víz alámerülésnek tehát csak akkor kell megtörténnie valaki életében, amikor már kész elfogadni az új élettel járó kötelezettségeket, amelyeket követnie kell.

A víz alámerülés során jelképesen eltemetjük régi, természetes életútunkat, és feltámadunk Krisztussal: "Ha tehát feltámadtatok a Krisztussal (a víz alámerüléskor), azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol a Krisztus van, aki az Isten jobbján ül. Az odafennvalókkal törődjétek, ne a földiekkal. Mert meghaltatok ...Öljétek meg tehát ... a paráznaságot, a tisztátalanságot, a szenve-

554 ÉLET KRISZTUSBAN

délyt, a gonosz kívánságot és a kapzsiságot, ami bálványimádás" (Kol.3:1-5). A víz alámerüléskor egy olyan életre kötelezzük el magunkat, amelyben a dolgokat Isten mennyei látószögéből szemléljük, mennyei (lelki) dolgok felől elmélkedünk, felváltjuk világi törekvéseinket arra az igyekezetre, hogy legyőzzük bűnös hajlamainkat, és így majd beléphessünk Isten Országába.

Az emberi természet hajlamos arra, hogy rendszertelen lelkesedést mutasson az Istennek való engedelmisségben. Isten gyakran figyelmeztet ez ellen. Parancsolataival kapcsolatosan Isten ilyen kijelentést tett: "... ha az ember teljesíti azokat, él általuk ..." (Ezék.20:21). Amennyiben megismertük Isten parancsolatait, és megkezdjük a nekik való engedelmisséget a víz alámerülés által, akkor el kell köteleznünk magunkat egy életreszóló engedelmisségnek e parancsolatok megtartásában.

11.2 A szentség

"...Szent, szent, szent a Seregek Ura..." (Ézs.6:3). E vers háromszoros nyomatékosítása egyike azoknak a számtalan kijelentéseknek, amelyek Isten Szentségét hangsúlyozzák. 'Szentség' alapjában véve 'elválasztottat' - jelent, mind a szentségtelen dolgoktól való elválasztást, és az elválasztást a lelki dolgokra. Isten azt kéri tőlünk, hogy legyünk az Ő "... követői, mint szeretett gyermekei..." (Ef.5:1). Tehát "... mivel ő, a Szent hívott

555 ÉLET KRISZTUSBAN

el titeket - magatok is szentek legyetek egész magatartásotokban (a gyakorlati életet illetően), úgy, amint meg van írva: 'Szentek legyetek, mert én szent vagyok.'" (1Pt.1:15,16; 3Móz.11:44).

Isten kihívta a természetes Izráelt Egyiptomból, hogy a Vörös-tengerben való "alámerülésük" által Isten szent népévé lehessenek (2Móz.19:6). Víz alámerülésünk után mint a lelki Izráel tagjai szintén egy 'szent hívásban' részesülünk (2Tim.1:9). Víz alámerülésünk utánra vonatkozólag azt kéri tőlünk Isten, hogy az igazságot szolgáljuk, "...szentek legyünk..." (Róm.6:19,22 és a szövegősz-szefüggés).

Mivel a szentség oly elválaszthatatlanul hozzátartozik Isten Lényéhez, így ebben alapvetően érintettek mindazok is, akik Isten követői kívánnak lenni. Amennyiben munkálkodunk ez irányban, akkor Isten szentségében fogunk részesülni, amikor isteni természet lesz adatva nekünk (Zsid.12:10; 2Pt.1:4). Az ebben az életben való szentség nélkül egyetlen hívő sem "... látja (majd) meg az Urat ..." (Zsid.12:14) - azaz nem lesznek képesek majd ténylegesen meglátni Istent, és egy személyes szinten hozzákapcsolódni az Országában, ha nem mutattak szentséget ebben az életükben.

Minthogy ilyen nagyszerű remény adatott nekünk, el kell, hogy legyünk választva a minket körülvevő világtól, amely nem rendelkezik ezzel a reménységgel, s elválasztva kell lennünk abba az

556 ÉLET KRISZTUSBAN

örökkévalóságba, amelyben Isten természetében fogunk részesedni. Az 'elválasztottságunk' tehát nem lehet egy olyan valami számunkra, amelyről úgy érezzük, hogy ránk van kényszerítve, azonban az ebbe az emelkedett, fennkölt elhívásba és reménységbe való elválasztottságunkból adódóan, teljesen természetesnek kell lennie számunkra annak, hogy elválasztva érezzük magunkat a világ dolgaitól, amelyeket bűnös erkölcsök határoznak meg.

Most mérlegelni fogunk néhány dolgot, amelyektől elválasztottaknak kell éreznünk magunkat, majd a 11.3-as Tanulmányban azokat a kérdéseket fogjuk fontolóra venni, amelyekre el vagyunk választva a gyakorlati életet illetően.

11.2.1. ERŐSZAK ALKALMAZÁSA

Egy olyan világban élünk, melyet a bűn ural. A 6.1-es Tanulmányban bemutattuk, hogy az emberi kormányzatok nevezhetők 'ördögöknek', mivel azok a bűnös emberi kívánságok köré szerveződtek, azaz a bibliai ördög érdekében.

A Biblia ismételt üzenete, hogy egy rövid időre a bűn és a kígyó utóda győzedelmesnek fog tűnni, azonban egy bizonyos ideig tartó szenvedések után az asszony utóda végül igazolttá lesz. Ennélfogva a hívőknek állandó jelleggel meg van parancsolva, hogy ne szálljanak "szembe a gonosszal" (Mt.5:39; Róm.12:17; 1Thessz.5:15; 1Pt.3:9).

557 ÉLET KRISZTUSBAN

Láthattuk, hogy a problémák végső soron Isten által vannak megengedve, és előidézve (Ézs.45:7; Ám.3:6; vö. 6.1-es Tanulmány). Tehát a gonosszal szembeni tevékeny ellenállás Istennel szembeni küzdelmet jelent. Jézus ezért megparancsolta nekünk, hogy fizikailag ne álljunk ellene a gonosz erőszaknak: "Én pedig azt mondom néktek, hogy ne szálljatok szembe a gonosszal, hanem annak, aki arcul üt jobb felől, tartsd oda másik arcodat is. Ha valaki pereskedni akar veled, és el akarja venni az alsó ruhádat, engedd át neki a felsőt is." (Mt.5:39,40). Krisztus a példánk ebben: "Hagytam, hogy verjék a hátamat... " (Ézs.50:6).

Krisztus szavai összefüggésbe hozzák a polgári pereskedést a világ cselekedeteivel, amely szembenáll a hívőkkel. Az ebben való részvétel első számú példája annak, hogy ellene állunk a gonosznak. Senki sem fogja magát ilyennek alávetni, akinek szilárd hite van Isten ígéreteiben: "... 'enyém a bosszúállás, én megfizetek' - így szól az Úr" (Róm.12:19). "Ne mondd: Megfizetek a rosszért! Reménykedj az Úrban, ő megsegít téged" (Péld.20:22 vö. 5Móz.32:35). Pál alaposan megdorgálta a korinthusbelieket, akik mások előtt pereskedtek (1Kor.6:1-7).

A nagyszerű reménységünk tekintetében nem lehetünk érdekeltek jelenlegi életünk igazságtalanságaiban: "Hogyan merészel közületek valaki ... a hitetlenek ... előtt törvénykezni? Vagy nem tudjátok, hogy a szentek a világ felett fognak ítélni? ..." (1Kor.6:1,2). Másokat törvény elé vinni,

558 ÉLET KRISZTUSBAN

legyen az egy ingatlanról, vagy házassági elválásról szóló peres ügy, elgondolhatatlannak kell tehát lennie egy hívő számára.

A gonosz erőszak elfojtása, valamint (bizonyos esetekben) gonosz emberek hatalmon tartása érdekében a katonai és rendőri erőket alkalmazzák az emberi kormányzatok. Ezek intézményesített alakulatok a gonoszság megfékezése érdekében, így egy igazi hívő nem vesz részt tevékenységükben. "... Akik kardot fognak, kard által vesznek el" (Mt.26:52). Ez megismétlése egy korábban adott isteni alapelvnek: "Aki ember vérént ontja (szándékosan), annak vérént ember ontja. Mert Isten a maga képmására alkotta az embert" (1Móz.9:6). Bármilyen szándékos erőszak embertársunkkal szemben tehát Istennel szembeni erőszakkal minősül, az isteni megtorlás esetei kivételével.

A krisztusi rendelkezések között olvashatjuk: "... Szeressétek ellen-ségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket ... tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnék titeket, áldjátok azokat, akik átkoznak, és imádkozzatok azokért, akik bántalmaznak titeket" (Mt.5:44; Lk.6:27). A hadi és rendőrségi alakulatok pontosan ezekkel az alapelvekkel ellentétesen működnek, így az igazi hívők minden lehetséges kapcsolatot elkerülnek velük. Ha nem is közvetlenül vonják maguk után az erőszakhoz való folyamodást, mégis az ezeken a szervezeteken belül való munkavégzés, vagy olyan alkalmazásban állás, amelyeknek ezekkel van kapcsolatuk, bizonyosan

nem tanácsos, ténylegesen bármely olyan tevékenység, amely állampolgári eskü tételével jár együtt egy ilyen jellegű hatóság felé, megfoszt minket attól a szabadságtól, hogy lelkiismeretünk szerint engedelmessédjünk Isten parancsolatainak. Az igazi hívők tehát mindenkor megtagadnak lelkiismereti oknál fogva bármely jellegű katonai illetve rendőrségi szolgálatot is, ugyanakkor mindenkor készségesen elvállalnak különböző szolgálatokat a nemzeti válságos időszakokban, amelyek fizikai hasznára vannak embertársaiknak.

11.2.2. POLITIKA

Isten eljövendő Országának világos megértése, és az abban való szilárd hit eredményeként fel fogjuk ismerni, hogy az emberi kormányzatok képtelenek előidézni tökéletességet. Az emberi politikába való bármely beleavatkozás összeegyeztethetetlen tehát az Isten Országban való reménységünkkel. Jézus megjövendötte azt, hogy a dolgok az utolsó időkben a rosszból a még rosszabb állapotba fognak elfajulni az ő eljövételét megelőzően (Lk.21:9-11, 25-27). Nem lehetséges hinni az ő szavaiban, ha ugyanakkor pedig próbálunk a világ helyzetén is javítani az emberi politika, vagy az azt támogató tevékenységek által. A jó samaritanusról szóló példázat rámutat, hogy egy Krisztus követőnek milyen módon kell segítenie az őt körülvevő világot - tegyünk jót mindenkivel, amint azt az alkalmas időnk engedi (Gal.6:10).

560 ÉLET KRISZTUSBAN

A Biblia az első századbeli hívőket úgy mutatja be, mint akik elkötelezték magukat a lelki életre Krisztus visszatérésére számítva, elsősorban igehirdetésük által tettek tanúságot az őket körülvevő világról való törődésükről. Nem olvashatunk feljegyzést arról, hogy beszédet tartottak volna a világ szociális, gazdasági vagy politikai problémáiról.

"... Az ember nem ura élete útjának, és a rajta járó nem maga irányítja lépteit!" (Jer.10:23), amikor belátásra jutunk az emberi természet alapvetően bűnre hajló és tévedéseknek kitett valósága felől, felismerjük, hogy az emberi vezetői képesség nem alkalmas Isten emberei számára. A szavazások tehát összeegyeztethetetlenek az ezt illető helyes megértésünkkel. "A föld minden lakóját semminek tekinti, tetszése szerint bánik a menny seregével és a föld lakóival. Senki sem foghatja le a kezét, és senki sem mondhatja neki: Mit csinálsz?" (Dán.4:32). Tehát az emberi vezetők végső soron Isten által jutnak hatalomra (Róm.13:1), egy demokratikus állam-szervezetben történő szavazás ennél fogva együtt járhat azzal, hogy olyan személlyel szemben tesszük le szavazatunkat, akit Isten választott ki arra, hogy hatalomra kerüljön. Ennél fogva olvashatunk arról, hogy Isten bizonyos országokat Nebukadneccar, babiloni király kezébe adott (Jer.27:5,6).

Annak felismerése következtében, hogy Isten adta a különböző nemzeteket az uralkodóik kezébe, nagyon óvatosaknak

kell lennünk, hogy példamutató állampolgárokká legyünk, kitartva annak az országnak a törvényei mellett, amelyben élünk, hacsak azok nem ütköznek Krisztus törvényeivel. "Minden lélek engedelmeskedjék a felettes hatalmaknak, mert nincs hatalom mástól, mint Istentől, ami hatalom pedig van, az az Istentől rendeltetett ... adót is azért fizettek, mert ők Isten szolgálói ... Adjátok meg mindenkinek, amivel tartoztok: akinek az adóval, annak az adót, akinek a vámmal, annak a vámot ... " (Róm.13:1-7).

Az ún. keresztény szervezetek politikai megmozdulásokba illetve adó bojkottokba való beleavatkozásai tehát a Biblia alapelveinek figyelmen kívül hagyásairól tesznek bizonyosságokat. Péter példája, amikor kitartóan folytatta a Krisztusról szóló prédikációját a hatóságok tiltása ellenére is, rámutat arra, hogy csak annyiban engedelmeskedhetünk az emberi törvényeknek, amennyiben azok nem sértik Krisztus törvényeit: " .."Igaz dolog-e az Isten szemében, hogy inkább rátok hallgassunk, mint Istenre: ítéljétek meg magatok ." (ApCsel.4:17-20; 5:28-29).

A Krisztadelfian közösség állásfoglalása a kötelező sorkatonai szolgálat végzését illetően az elmúlt évek folyamán egy újabb példával szolgál erre.

11.2.3. A VILÁGI ÉLVEZETEK

A világ az Istennel való valóságos kapcsolata, és a jövőt illető reális reménysege hiányában

562 ÉLET KRISZTUSBAN

az élvhajzás számos formáját gondolta ki. Az olyan dolgokat, amelyek az ember testének kívánnak örömet szerezni, szükséges elkerülniük azoknak, akik lelki növekedésükben törekednek fejlődni. "Mert a test kívánsága a Lélek ellen tör, a Léleké pedig a test ellen ..." (Gal.5:17). Ennél az alapvető ellentétnél fogva, lehetetlen azt állítanunk, hogy igazoltan kedvezünk a testnek, ugyanakkor pedig azt is állítani, hogy a Lelket követjük. " ... Mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, a szem kívánsága, és az étellel való kérézés ..." (1Jn.2:16). "... A világgal való barátság ellenséges- kérés az Istennel ... " (Jak.4:4). A világi emberekkel való barátkozások, a világi filmek nézése, stb. mind-mind a világgal való barátkozások közé tartoznak. A világ kívánságai hamarosan el fognak múlni, és mindazok, akik ebben az életükben a világ oldalára álltak, vele együtt fognak eltűnni (1Jn.2:15-17). "Az istentelenek világa (társadalma)" meg lesz semmisítve Krisztus második eljövetele által (2Pt.2:5), minthogy " ... az egész világ a gonosz hatalmában van" (1Jn.5:19). Hogy elkerülhessük ezt a pusztulást szükséges, hogy ne legyünk e "világból valók" (Jn.17:16 vö. Jel.18:4).

A világ útjainak nagytöbbsége, melyek kielégülést nyújtanak a testnek, az egészség károsításával járnak együtt: dohányzás, kábítószeres, vagy a túlzott alkoholfogyasztás sorolható ide. Fizikai egészségünk, pénzünk és valójában mindenünk, amink van Istenhez tartozik. Tehát nincs meg a szabadságunk arra, hogy úgy használjuk mindezeket a dolgokat, amint csak azt mi

563 ÉLET KRISZTUSBAN

magunk megkivánjuk, azonban úgy kell cselekednünk, mint a gondnokai azoknak a dolgoknak, melyeket Isten adott nekünk. Az ítéletkor számon leszünk kérve arról, hogy miként gazdálkodtunk a ránk bízott javakkal (Lk.19:12-26). Az olyan szokások, mint a dohányzás, vagy alkohol fogyasztás, tékozlását jelenti mind az egészségünknek, mind anyagi javainknak. "Nem tudjátok, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke bennetek lakik? Ha valaki az Isten templomát megrontja, azt megrontja Isten, mert az Isten temploma szent, és ez a templom ti vagytok ... nem a magatokéi vagytok ... Mert áron vétettetek meg: dicsőítsétek tehát Istent testetekben" (1Kor.3:16,17; 6:19,20). Szervezetünk rongálása az olyan szokások által, mint például a dohányzás, tehát súlyos problémát jelent.

Tény, hogy amennyiben egy ilyen megszokás alakult ki valaki életében még megtérése előtt, nem valószínű, hogy lehetséges annak számára egyetlen pillanat alatt felhagyni ezekkel. Ami azonban fontos, hogy az ilyen szokások károságát és helytelenségét felismerjék az érintettek, és gyakorlatiasan küzdjenek ezek megszüntetése érdekében. Az élet megpróbáltatásainak mindinkább az Isten igéjéhez és az imádsághoz való folyamodáshoz kell serkenteniük bennünket, mintsem az alábbhagyás bármely emberi formájához.

11.3 A gyakorlati keresztény élet

11.3.1 BIBLIATANULMÁNYOZÁS

Víz alámerülésünk után szükséges, hogy gyümölcsöt hozzon bűntől való megszabadulásunk, egy "szent életet". Életünket a Lélek vezetése által éljük, s ne a bűnös kívánságainknak való kedvezés szerint (Róm.6:22; 8:1; Gal.5:16,25). Csak, ha Isten szava maradandó bennünk, teremhetjük meg a Lélek gyümölcsseit (Jn.15:7,8). Láthattuk, hogy abban az értelemben vagyunk vezetve a Lélek által, hogy Isten Lelke az Ő szavában lakozik. Egész életünk folyamán közel kell tartanunk magunkhoz Isten Igéjét rendszeres Biblia olvasás és tanulmányozás által.

Az Ige gondos tanulmányozása eredményeként fel fogjuk ismerni a víz alámerülés szükségességét, és ennél fogva végre is hajtjuk ezt a cselekedetet. Annak a folyamatnak, hogy engedjük az Igének cselekedeteink befolyásolását, és közvetlenül az életünket is, folytatódnia kell, azonban a víz alámerülés az első lépése az Isten igéjéhez való életreszóló engedelmességnek. Létezik egy nagyon valóságos veszélye is a Bibliában és az evangélium alapvető tanításaiban való jártasságunknak, amely olyan állapotba vezethet minket, amikor már Isten igéjének nincs többé befolyása ránk: olvashatjuk az igéket, és azoknak nincs többé gyakorlati kihatásuk ránk (Ld. 2. Függelék). Ebből az

okból kifolyólag bölcs dolog elmondani minden Biblia olvasás előtt egy rövid imát: "Nyisd föl szememet, hogy megláthassam, milyen csodálatos a te törvényed" (Zsolt.119:18).

Isten Igéjének mindennapi eledelünknek kell lennie, ténylegesen a tőle való függőségünknek, és természetes vágyakozásunknak rá, sokkal nagyobbak kell lennie ösztönös étvágyunknál a természetes táplálékra: "Ajkának parancsából nem engedek, keblembe zártam szája mondásait" ez volt Jób érzése (Jób 23:12). Jeremiás hasonlóan fogadta: "Ha eljutott hozzám igéd, én élveztem, igéd vidámságot szerzett nekem és szívbeli örömet ..." (Jer.15:16). Időnk odaszemtelése mindennap a rendszeres Biblia olvasásra tehát alapvetően lényeges dolog, hogy beépítsük azt a mindennapi életünk kialakult folyamatába. Egy 30 perces zavartalan Biblia tanulmányozás első dologként reggelente feltétlenül fog minket mindennap egy alkalmas lelki ráhangoltsággal utunkra bocsátani. Az ilyen hit-formáló szokások aranyban fogják nyomni súlyukat az ítéletnapján.

Annak a természetes hajlammal az elkerülése végett, hogy a Szentírás csak azon részeit olvassuk, amelyek természetszerűleg vonzanak minket, a Krisztadelphian közösség kigondolt egy "Biblia olvasóprogramot" (megszerezhető e könyv kiadójától vagy info@carelinks.net). Ez kijelöl néhány elolvasandó fejezetet mindennapra, eredményeképpen az Ószövetséget évente egyszer, az Újszövetséget kétszer fogjuk elolvasni. Amint e fejezeteket nap mint

566 ÉLET KRISZTUSBAN

nap olvassuk erőt nyerhetünk a gondolattól, hogy hívők ezrei olvassák ugyanezeket a fejezeteket. Bármikor, amikor találkozunk, mindig van egy közvetlen megbeszélőnivalónk: a fejezetek, melyeket az idő tájt olvastunk, képezhetik beszélgetéseink alapjait.

11.3.2. IMÁDSÁG

Egy másik igen lényeges, kifejlesztendő gyakorlat az imádság. Emlékeztetvén minket arra, hogy "...egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki váltságul adta önmagát mindenkiért..." Pál leszögezi a gyakorlati eredményét Krisztus munkája megértésének: "Azt akarom tehát, hogy a férfiak mindenütt büntől tiszta kezeket felemelve imádkozzanak harag és kételkedés nélkül" (1Tim.2:5-8). "Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, kivéve a bünt. Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk" (Zsid.4:15,16).

A tényleges értékelése annak, hogy Krisztus a személyes Főpapunk, aki felajánlja imádságainkat hatékonyan Istennek, fel kell, hogy lelkesítsen minket a rendszeres hitben történő imádkozásokra. Az imádság azonban nem lehet csupán egy Isten elé terjesztett "kívánság-lista", hálát kell adnunk az ennivalóért az étkezések előtt, azért, hogy utazásaink alkalmával biztonságban tartott

minket stb. Ezek és sok más hálaadás és kérelem fontos részét kell, hogy képezzék az imádságoknak.

Problémáinknak csupán az Úr elé helyezése imádság által, önmagában is egy jelentékeny békeérzettel fog betölteni minket: "Semmiért se aggódjatok (Semmi sem túl kicsi ahhoz, hogy ne imádkozzunk érte), hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban" (Fil.4:6,7).

Isten akarata szerinti imádságaink bizonyosan meghallgatásra találnak (1Jn.5:14). Isten akarátát megismerhetjük Igéjének tanulmányozása által, amely az Ő Szellemét / Gondolatait nyilatkoztatja ki számunkra. Bibliatanulmányozásaink tehát megtaníthatnak minket mind arra, hogy miként, és mind arra, hogy miért imádkozzunk, így erőteljesebbé teszik imádságainkat. "Ha ... beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik néktek" (Jn.15:7). Számos példa található a helyes imádságról a Szentírásban (Zsolt.119:164; Dán.6:10). A reggel és este történő imádságoknak néhány rövid hálaadó imádság elmondásával a nap folyamán úgy kell tünnie számunkra, mint a legkevesebbnek, amit tettünk.

11.3.3 AZ IGEHIRDETÉSE

A legnagyobb kísértések egyike, amely az egy igaz Isten ismeretéből támadhat, a lelkiileg

568 ÉLET KRISZTUSBAN

önzővé válás. Olyannyira elégedettek lehetünk az Istennel való saját, személyes kapcsolatunkkal, olyannyira elmerülhetünk saját személyes Biblia tanulmányozásunkban és szellemi beállítottságunkkal, hogy elmulaszthatjuk megosztani ezeket másokkal - a hittestvéreinkkel, úgymint a minket körülvevő világgal. Isten szava és az abban található igazi evangélium, felragyogó világossághoz, mécseshez van hasonlítva (Zsolt.119:105; Péld.4:18). Jézus arra hívta fel figyelmünket, hogy senki sem azok közül, aki ilyen világossággal bír, rejti el azt a véka alá, hanem azt a nyilvánosság elé tárja (Mt.5:15). "Ti vagytok a világ világossága" Krisztusba történt víz alámerülésünk által, aki "a világ világossága" (Mt.5:14; Jn.8:12). Majd így folytatta: "Nem rejthető el a hegyen épült város" (Mt.5:14).

Ha valóban az igaz evangélium szerinti életet élünk, amelyet megértettünk, akkor a mi "szentségünk" nyilvánvaló lesz azok számára, akikkel együtt élünk. Képtelenek leszünk elpalástolni azt, hogy el vagyunk választva az Isten Országban való reménységre, valamint elválasztva a világ útjaitól.

Tapintatosan keresnünk kell az igazság ismeretének megosztását mindazokkal, akikkel kapcsolatba kerülünk: a beszélgetések menetét a lelki dolgok köré irányítani, megbeszélni a tantételeket más felekezetek tagjaival, szórólapokat osztogatnunk, sőt feladnunk apróhirdetéseket a helyi médiákba, mindezek olyan lehetőségek, melyeken keresztül ragyogtathatjuk fényünket. Nem gondolhatjuk

úgy, hogy a tanuskodás szolgálatát meghagyhatjuk más hívőknek, mindannyian egyénileg vagyunk felelősek. A Krisztadelphian közösség viszonylag kevés szervezett, nagyszabású Igehirdetést kezdeményez más felekezetekkel összehasonlítva. Mindannyian egyénenként tesszük meg mindazt, amit lehetőségünkben áll, többnyire személyes költségeink saját fedezetével.

Az Igehirdetés egyik legeredményesebb módja, amikor családuknak illetve azoknak az embereknek beszélhetünk hitükről, akikkel közvetlen kapcsolatban állunk. Azok, akiknek feleségük illetve férjük nem osztja meg hitünket beszéljenek nyíltan hitükről házastársuknak, ámbár, ha ez már egyszer megtörtént, nem bölcs dolog folyamatosan fenntartani ezt a témát, vagy bármilyen nyomást gyakorolni rájuk. A mások nyomására történő megtérésekben Isten nem gyönyörködik. A mi feladatunk, hogy tanúbizonyságot tegyünk az Igazságról anélkül, hogy figyelembe vennénk az evangélium hívására adott válaszok halogatását az egyes esetekben. Óriási a felelősségünk abban, hogy tanulságot tegyünk hitükről (Ezék.3:17-21). Ha Krisztus visszatér még a mi életünkben, akkor majd "Ketten lesznek a mezőn, az egyik felvétetik, a másik ott hagyatik" (Lk.17:36). Valóban szokatlan volna, ha nem beszéltünk volna a családuknak vagy munkatársainknak Krisztus második eljövételéről, amikor az majd megtörténik.

11.3.4 EKLÉZSIAI ÉLET

570 ÉLET KRISZTUSBAN

Ebben a tanulmányban eddig személyes lelki kötelezettségeinkről beszéltünk. Azonban kötelezettségeinkhez tartozik az is, hogy találkozzunk másokkal, akik osztoznak reménységünkben. Ennek szintén olyannak kell lennie számunkra, melyet természetesen vágyunk megtenni. Láthattuk, hogy víz alámerülésünk után megkezdjük utazásunkat a pusztában Isten Országára felé. Teljesen természetes, hogy vágyakozunk kell kapcsolatot létesíteni más utastársainkkal is. A Krisztus visszatérése előtti utolsó napokban élünk, hogy legyőzhessük a sok-sok megpróbáltatást, melyek ránk következnek ezekben a napokban, szükséges, hogy közösségben legyünk azokkal, akik ugyanebben a helyzetben vannak: "Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el ... hanem bátorítsuk egymást; annyival is inkább, mivel látjátok, hogy közeledik az a nap (Krisztus második eljövetele)" (Zsid.10:25 vö. Mal.3:16). Tehát szükséges, hogy a hívek mindent megtegyenek annak érdekében, hogy kapcsolatot létesítsenek egymással levelezések, vagy utazások által, melynek során találkozhatnak egymással, és közösen tanulmányozhatják a Bibliát, megoszthatják a bort és kenyeret, és végezhetik az Igehirdetés szolgálatát.

Mindannyian egyéneként vagyunk kihívva a világból az Isten Országában való nagyszerű reménységre. A 'szent' szó azt jelenti, hogy el vagyunk választva, s minden igazi hívőre vonatkozik, nem csupán néhány a múltban létezett nevezetes tanítványra. A görög egyháznak fordított szó a magyar Bibliában 'gyülekezetként' (ekklézsia) szerepel, melynek

571 ÉLET KRISZTUSBAN

jelentése 'a kihívottak gyülekezete', azaz a hívők. Az 'egyház' tehát a hívők csoportjára vonatkozik, s nem a fizikai épületre, amelyben találkoznak. Hogy elkerülhessük a félreértést, amely e szó alkalmazásából adódhat, a Krisztadelphian közösség igyekszik úgy utalni 'egyházaira', mint 'eklézsiáira'.

Ahol csak létezik híveinknek egy bizonyos csoportja a különböző városokban, illetve vidékeken nyilvánvaló, hogy ott keresnek egy olyan gyülekezési helyet, ahol rendszeresen találkozhatnak. Ez lehet egy hittestvér lakása, vagy egy bérelt helyiség. A Krisztadelphian eklézsiák az egész világon olyan helyeken gyülekeznek össze, mint művelődési házak, szállodai konferencia termek, saját építésű termek vagy magánlakások. Minden eklézsiának az a célja, hogy a tagok építését szolgálja a közös Bibliatanulmányozások által, valamint, hogy együttesen tegyenek bizonyosságot a világnak, azáltal, hogy engedik ragyogni világosságukat az Igehirdetések révén. A Krisztadelphian eklézsiák életének jellegzetes programja körülbelül ilyen szokott lenni:

VASÁRNAP	11.00 óra
Megemlékezés	18.00 óra Nyilvános
Igehirdetések	
SZERDA	20.00 óra
Bibliatanulmányozás	

Az eklézsia Isten családjának része. Bármely közösségben, ahol szoros az összetartás,

572 ÉLET KRISZTUSBAN

szükséges, hogy a tagok érzékelők és alázatosak legyenek egymás iránt, maga Krisztus volt a legnagyobb példa ebben. Nyilvánvaló lelki fennhatóságának ellenére úgy viselkedett, mint "mindenki szolgája", megmosta a tanítványok lábát, miközben ők olyan dolgokon versengtek maguk között, mint például, hogy vajon ki a legnagyobb közöttük. Krisztus meghagyta nekünk, hogy kövessük a példáját ebben (Jn.13:14,15; Mt.20:25-28).

Minthogy mára már a Szent Lélek csodálatos ajándékai vissza lettek vonva, így ma már 'presbitereknek' nincs helyük az egyházban, úgy ahogyan azokra az első században volt szükség: "...egy a ti mesteretek, ti pedig testvérek vagytok" (Mt.23:8). Ezért közösségünk tagjai 'testvér' illetve 'testvérnő' jelzővel illetik egymást, tekintet nélkül a világi életben esedékes köztünk levő különbségekre. Magától értetődő, hogy tiszteletben kell tartanunk azokat a hívőket, akik az igaz Istent már sok-sok éve megismerték, valamint azokat is, akik gyorsan képesek voltak megérteni a szellemi dolgokat Isten igéjéhez való elkötelezettségük által. Az ilyen hívők tanácsai nagyon értékesek azoknak, akik Isten Igéjét keresik és követni akarják. Azonban ők csak annyiban fogják megfogadni más hívők tanácsait, amennyiben azok pontosan tükrözik vissza Isten igéit.

Az eklézsiában adott tanításoknak nyilvánvalóan Isten igéjén kell alapulniuk. Azok, akik nyilvános beszédeket tartanak az eklézsiákon belül ennél fogva Istent tükrözik vissza, az Ő nevében szólnak. Mivel Isten

hímnemű, így ebből az következik, hogy csak a férfi testvérek végezhetik az Isten igéjéről való tanítások nyilvános szolgálatát. Az 1Kor.14:34-es vers ezt nem fogalmazhatná meg világosabban: "...az asszonyok hallgassanak a gyülekezetekben, mert nincs megengedve nekik, hogy beszéljenek ...". Az 1Tim.2:11-15-ös szakasz ennek okát az Édenkertben történt események háttérén jelöli meg, mivel Éva tanította Ádámot a bűn elkövetésére, így a nő ma ne tanítsa a férfit. A tény, hogy Isten Ádámot teremtette először és nem Évát, jelzése annak, hogy az "... asszony feje a férfi ..." (1Kor.11:3), és ezért a fér-finak kell vezetnie a nőt a lelki dolgokban, és nem fordítva.

Mindezek háttérén: "Az asszony csendben tanuljon, teljes alázatossággal. A tanítást azonban az asszonynak nem engedem meg, sem azt, hogy a férfin uralkodjék, hanem legyen csendben. Mert Ádám teremtetett először, Éva csak azután, és nem Ádámot vezette tévútra a kísértő, hanem az asszonyt, és ő esett bűnbe. Mégis megtartatik a gyermekszüléskor (görög szövegben 'által'), ha megmarad józanul a hitben, a szeretetben és a szent életben" (1Tim.2:11-15).

Ezek alapján nyilvánvaló, hogy a Biblia meghatároz bizonyos elhatárolt szerepeket a női és férfi hívők számára. A nőknek meg van parancsolva bizonyos esetekben, hogy "... menjenek férjhez, szüljenek gyermekeket, vezessenek háztartást ..." (1Tim.5:14), amely mutatja, hogy lelki törekvéseik működési

574 ÉLET KRISZTUSBAN

területe otthonukon belül van. Az eklézsiában történő nyilvános szolgálat tehát a férfinak van meghagyva. Ez éles ellentétben áll a nemi egyenjogúság humanista felfogásával, amely által egy karriernek elkötelezett asszony egyenlő jogra formálhat igényt férjével minden szempontból, a családi költségvetés kezelésétől kezdve egészen a mindkét nem által viselhető, unisex öltözékek viseléséig. A gyermekszülés úgy tűnik hátrányos tényezővé minősült, amely egyfajta szükségszerű érzelmi józanságnak látszik materialista és önző világunkban. Egy igazi hívő ezt, mint korszellemet kerüli el, ámbár, mint mindenben, az egyensúly nélkülözhetetlen.

- A férj ne uralkodjon felesége felett, hanem szeresse őt úgy, ahogyan Krisztus szeretett minket - (Ef.5:25).

"...ti férfiak is, megértően (bánjanak helyesen feleségeikkel, Isten megismert igéjének megfelelően) éljetez együtt feleségeitekkel, mint a gyengébb féllal, adjátok meg nekik a tiszteletet, mint örököstársaitoknak is az élet kegyelmében ..." (1Pt.3:7).

Lelki értelemben, a Krisztusba történő víz alámerülés egyenlővé teszi a férfit és a nőt (Gal.3:27,28 vö. 1Kor.11:11). Azonban ez nem érinti azt a világos alapelvet, mely szerint "...az asszony feje a férfi..." (1Kor.11:3) a gyakorlati és lelki kérdésekben, mind a családon és mind az eklézsián belül.

Hogy ennek az alapelvnek az elismeréséről bizonyosságot tehessünk, a nőtestvéreknek szükséges fejfedőt viselniük minden olyan esetben, amikor egy férfitestvér tanítást tart Isten Igéjéről. Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy kalapot vagy fejkendőt kell viselniük az eklézsia minden összegyülekezésének alkalmával. A férfi és nő szerepe közötti különbséget hangsúlyozni kell hajunk viselete által (1Kor.11:14,15). "De minden asszony, aki fedetlen fővel imádkozik vagy prófétál, szintén szégyent hoz a fejére (férjére 3.v.), mert ugyanolyan, mintha megnyírták volna. Mert ha az asszony nem fedi be a fejét, akkor vágassa le a haját, ha pedig szégyen az asszonyra hajának levágása vagy leborotválása, akkor fedje be a fejét ... Ezért tehát kötelessége az asszonynak, hogy méltóságának jelét viselje a fején, az angyalok miatt is" (1Kor.11:5,6,10).

Ha egy nőtestvérnek fedetlen fője van, az olyan, mintha a feje le volna "borotválva", rámutatván, hogy egy fedetlen fő nem egy haj nélküli fejet jelent. Tehát a befedett fő nem azt jelenti, hogy valakinek haj van a fején, hanem egy olyan valakire utal, aki tudatosan gondoskodott arról, hogy befedje fejét. Fej-befedő nélkül egy nő nem bízhat haja természet adta befedésében: ezt tenni olyan számára, mintha neki nem volna haja Isten szemében. Helytelen egy férfi számára, ha be van fedve a feje (1Kor.11:7), ez nem arra vonatkozik, hogy egy férfinak van haja, hanem arra, hogy egy speciális fej-befedőt visel. Az Újszövetség idejében a hagyomány szerint a nők csak a következő esetekben borotválták fejüket:

576 ÉLET KRISZTUSBAN

amikor prostituáltak, vagy házasságtörőnek voltak nyilvánítva, illetve, amikor egy asszony férje elvesztését gyászolta. A leborotváltság egy asszony esetében azt jelezte, hogy elveszítette vagy elutasította a férjét - azaz Krisztust az előkép értelmében.

Az Írásokban az asszony jelképezi az ekléziát, a férfi pedig Krisztust. Amint meg kell hoznunk a tudatos döntést, hogy bűneinkre Krisztus befedését kérjük, úgy a nőknek is meg kell hozniuk a tudatos döntést, hogy befedjék fejüket. Hajuk természetes befedésében való bizakodásuk olyan, mint amikor az ember saját igazságosságában bízik megmentése tekintetében, szemben Krisztus igazságosságával.

"...az asszonynak ellenben ékesség, ha megnöveszti a haját, mert neki fátyolként adatott (Isten által) a haj.." 1Kor.11:15). Egy nőnek szükséges megnövesztenie a haját olyan mértékig, amely hangsúlyozza különbözőségét a férfitől. A női és férfi hajstílus közötti különbséget a nőknek oly módon kell alkalmazniuk, mely által kihangsúlyozhatják szerepük különbözőségét.

Abban, hogy egy testvérnő hosszú haját és fejfedőt visel, óvatosaknak kell lennünk, hogy ezeknek a dolgoknak a megtételét nehogy csupán jelképesen végezze. Ha egy nőtestvérnő valóban szellemi, engedelmes és alázatos viselkedése van (vö.1Pt.3:5), akkor úgy fogja magát alávetni a férfitestvéreknek, mint a hívők Krisztusnak, és örömmel fogja ezt az alázatosságát megmutatni minden dologban,

577 ÉLET KRISZTUSBAN

beleértve a fej-fedő viselését is. Amikor ezeknek a parancsolatoknak az oka megértődik, éppúgy ahogyan Isten minden más parancsolatának is, akkor nem fogunk magunkban vonakodást találni ezek teljesítésére.

Az eklézsián belül mindenkor létezett szolgálat a nőtestvérek számára - tanítani a vasárnapi iskolában, valamint temérdek más teendő, amelyek nem járnak együtt a nyilvános tanítással, vagy beszéddel, azaz beszámoló tartásával. A szellemileg érettebb nőtestvéreket buzdíthatjuk, hogy tartsanak tanítási összejöveteleket a fiatalabb nőtestvérek számára (Tit.2:3,4 vö.Mirjám vezette az izráeli asszonyokat 2Móz.15:20).

11.3.5 A KENYÉR MEGOSZTÁSA (ÚRVACSORA)

Az imádsággal és Bibliaolvasással együttesen lényeges Krisztus azon parancsolatának való engedelmesség is, hogy megosszuk a kenyeret és a bort áldozatára való megemlékezéséppen. "...Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre" parancsolta Jézus (Lk.22:19). Az volt a kívánsága, hogy követői rendszeresen teljesítsék ezt egészen második eljövételének idejéig, amikor Jézus ismét meg fogja osztani a kenyeret és bort tanítványaival (1Kor.11:26; Lk.22:16-18).

A kenyér Krisztus testét jelképezi, amelyet felajánlott a kereszten, a bor pedig vérét (1Kor.11:23-27). Az első századbéli hívőkről úgy tűnik, hogy ezt a szertartást gyakran megtartották (ApCsel.2:42,46), valószínűleg hetente egyszer (ApCsel.20:7). Ha valóban

578 ÉLET KRISZTUSBAN

szeretjük Krisztust, megtartjuk parancsolatait (Jn.15:11-14). Ha valódi, személyes kapcsolatunk van vele, akkor vágyakozni fogunk megemlékezni áldozatáról, úgy amint kérte, és a hatalmas szabadításról történő megemlékezésünk által, amelyet kivivott, hitben való fejlődésünket mozdíthatjuk elő. Egy csendes elmélkedés a kereszten átélt szenvedései felett saját megpróbáltatásaink súlyosságát jelentéktelenné fogja halványítani, amikor ösze-szehasonlítjuk azokat az Úréval.

A kenyér megtörése alapvetően egy megemlékezési szertartás, semmi varázslatos nem történik megtétele eredményeképpen. A Mózes idejébeli Páska ünnepségének felel meg (Lk.22:15; 1Kor.5:7,8). A Páska által emlékeztet meg Egyiptomból való megszabadításukról, melyet Isten által, Mózesen keresztül a Vörös-tengernél. A kenyér megtörésének szertartása visszavisz minket Krisztus által történt büntől való megszabadulásunkig, amely Krisztus kereszthalála által vált lehetségessé számunkra, és amellyel víz alámerülés útján kerültünk kapcsolatba. E parancs megtartásának tehát olyannak kell lennie számunkra, mint amelyet természetsszerűleg vágyakozunk teljesíteni.

A fizikai kenyér és bor magunkhoz vétele Krisztus irántunk érzett szeretét és ténylegesen mindent, ami szabadulásunkkal áll kapcsolatban, ismét valóságossá tesz számunkra. A kenyér meg-osztása hetente körülbelül egy alkalommal tehát egészséges

579 ÉLET KRISZTUSBAN

szellemi állapotunk jele. Ha valaki ezt nem teheti meg más hittestvéreivel az Igazságban, akkor egyedül kell megtennie. Semmilyen mentséget nem engedhetünk meg, amely megállíthat minket e parancsolatnak való engedelmisségünkben. Mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy legyen kenyerünk és borunk a megemlékezés megtartására, ámbár még ezeknek hiánya sem akadályozhat minket abban, hogy megemlékezzünk Krisztusról az előírt módon, abban, hogy a legtöbbet tegyük meg, amire csak képesek vagyunk. Jézus a "szőlőtő terméséből" ivott (Lk.22:18), így nekünk is vörös bort kell fogyasztanunk. (A vörös bor a vérét jelképezi)

Krisztus szenvedéseinek és áldozatának jelképeit magunkhoz venni a legnagyobb kiváltság, amelyet egy ember megtehet. Részesülni ezekben kellő figyelem nélkül arra, amit jelképeznek, közel áll az istenkáromláshoz: "Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret, és isszátok e poharat, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljön. Azért, aki méltatlanul eszi az Úr kenyerét, vagy issza az Úr poharát, vétkezik az Úr teste és vére ellen" (1Kor.11:26,27). A megemlékezést olyan helyen és időben kell tartanunk, ahol nem fogja semmi megzavarni figyelemünket vagy félbeszakítani gondolatainkat. Együtt járhat azzal, hogy korán reggel vagy késő este végezzük hálósobánkban vagy más alkalmas helyen. Továbbá ezt az utasítást kaptuk: "Vizsgálja meg azért az ember önmagát, és úgy (az önvizsgálat alázatos lelki állapotában) egyék abból a kenyérből, és úgy igyék abból a pohárból" (1Kor.11:28). Krisztus áldozatára

580 ÉLET KRISZTUSBAN

kell összpontosítanunk gondolatainkat. Végigpillanthatjuk az evangéliumok Krisztus haláláról szóló feljegyzéseit, mielőtt magunkhoz vesszük a jelképeket. Azáltal, ha ezt helyesen végezzük, elkerülhetetlenül fogjuk megvizsgálni lelkiismeretünket is Krisztus felé.

A megemlékezés alkalmas rendje a következőképpen történhet:

1. Imádság - Isten áldását kérjük összejövetelünkre, hogy nyissa meg értelmünket Igéje megértésére, emlékezzen meg más hívők szükségeiről, magasztaljuk Őt szeretetéért, különösen azért, ahogyan az Jézusban megmutatkozott, majd imádkozhatunk más speciális témákban.
2. Elolvassuk a napi olvasmányt a Bibliából az Olvasó program szerint.
3. Elmélkedünk az azokból megismerhető tanítások felett, felolvashatunk egy intést - ez egy bibliai tanulmány azokról a fejezetekről, amelyek megemlékezésünk célja felé irányítanak minket - Krisztusról való megemlékezést.
4. Elolvassuk az 1Kor.11:23-29-es szakaszt.
5. Csendes önvizsgálatot tartunk.
6. Hálát adunk a kenyérért.
7. Megtörjük a kenyeret, és eszünk belőle egy falatot.

8. Hálát adunk a borért.
9. Iszunk egy korty bort.
10. Befejezzük imádsággal.

Az egész megemlékezés körülbelül csupán egyetlen órahosszát vesz igénybe.

11.4 Házasság

Ezt a fejezetünket azoknak a helyzetének a mérlegelésével kezdjük el, akik még víz alámerülésükkor nem házasok. Az 5.3-as Tanulmányban kifejtettük annak a fontosságát, hogy miért csak egy másik alámerült hívővel kössünk házasságot. Találhatunk ezzel kapcsolatban néhány részt a Szentírásban, összekötve Jézus, Pál vagy más hívők példáival, amelyek arra buzdítják az egyedül állókat, hogy legalább fontolják meg az ebben az állapotban való megmaradásuk lehetőségét azért, hogy teljességgel elkötelezhessék magukat az evangélium szolgálatának (1Kor.7:7-9, 32-38 vö. 2Tim.2:4; Mt.19:11,12,29; Préd.9:9). "De ha megnősülsz, nem vétkezel, és ha férjhez megy a hajadon, nem vétkezik" (1Kor.7:28). Az apostolok közül sokan voltak házasok (1Kor.9:5) és Isten azért tervezte meg a házasság intézményét, hogy az számos fizikai és lelki előnyt hozhasson számunkra. "Legyen megbecsült a házasság mindenki előtt, és a házas élet legyen tiszta" (Zsid.13:4). "Nem jó az embernek egyedül lenni ...", (hacsak nem

582 ÉLET KRISZTUSBAN

képes magát magas szinten elkötelezni a lelki dolgokra), és Isten ezért létesítette a házasságot (1Móz.2:18-24). Így hát "Aki jó feleséget talált, kincset talált, és elnyerte az Úr jóakarátát ... az Úrtól van az okos feleség" (Péld.18:22; 19:14).

Ennek a témának egy kiegyensúlyozott összegzését találjuk az 1Kor.7:1,2-es versekben: "... jó az asszonynak férfit nem érinteni. A paráznaság miatt azonban mindenkinek legyen saját felesége, és minden asszonynak saját férje" (vö. 9.v.).

E versek burkolt formában kijelentik, hogy a szexuális kíván-ságoknak való engedés házasságon kívül paráználkodást jelent. A figyelmeztetések a paráznaság ellen (szexualitás egymással házassági kapcsolatban nem állók között), házasságtörés ellen (szexualitás olyanok között, ahol vagy az egyik, vagy mindkét félnek egy harmadik személlyel van házassági kapcsolata), valamint az erkölcstelenség bármely formája ellen, gyakoriak az Újszövetségi iratokban, majdnem minden levél magában foglalja e kérdést. Néhány ezzel kapcsolatos igehely: ApCsel.15:20; Róm.1:29; 1Kor.6:9-18, 10:8; 2Kor.12:21; Gal.5:19; Ef.5:3; Kol.3:5; 1Thessz.4:3; Júdás7; 1Pt.4:3; Jel.2:21).

Mindezen kijelentések fényében szembeszállni Isten világosan kijelentett akaratával valóban súlyos. Amíg a bűnök csak hirtelen gyengeségekből adódnak, amennyiben megbánjuk őket, Isten örömmel megbocsájtja őket, (például Dávid vétkét Betsabéval), azonban, ha

olyan életet él valaki, amelyben rendszeresen vétkezik ebből a szempontból, annak csak a kárhozat lehet az eredménye. Pál erről gyakran tett kijelentést: "... házasságtörés, paráznaság ... Ezek-ről előre (még az ítélet előtt) megmondom nektek, amint már korábban is mondtam: akik ilyeneket cselekszenek (folyamatosan), nem öröklük Isten országát" (Gal.5:19,21), és "Kerüljétek a paráznaságot ! Minden más bűn, amit elkövet az ember, kívül van a testén, de aki paráználkodik, a saját teste ellen vétkezik" (1Kor.6:18; vö. 2Tim.2:22).

Szinte az egész világon elfogadottá vált a fiatal párok együtt élhetése házasságkötésük előtt, teljes szexuális kapcsolat folytatásával. A szokásjogi u.n. 'Élettársi viszony' kifejezés alkalmazása ennek jelölésére, teljességében helytelen. A házasság egy hívő számára csak akkor lehet házasság, ha az összhangban van Isten ezzel kapcsolatos meghatározásával, nem engedhetjük meg, hogy a minket körülvevő testnek kedvező világ által alkotott meghatározása a házasságnak Isten házasságra vonatkozó állításai felett fennhatóságot szerezzenek - elvégre a házasság Isten által lett szerezve, s nem az ember által. Biblikusan a házasság magában foglal legalább három tényezőt:

1. Bizonyos házassági szertartást, bármennyire egyszerű ez (Az ország törvényeinek megfelelően). A Boázról szóló feljegyzés, aki feleségül vette Ruthot (Ruth 3:9-4:13) mutatja, hogy a házasság nem csupán egy olyan kapcsolat, amelybe az

584 ÉLET KRISZTUSBAN

ember egyszerűen csak belesodródik kell, hogy legyen egy speciális pillanat, amikor valaki teljességgel házassá válik. Krisztus a vőlegényhez, a hívők pedig a mennyasszonyhoz vannak hasonlítva, akikkel Jézus 'házasságot fog kötni' második eljövetelekor. Ekkor el fog érkezni a "Bárány menyegzője", hogy megünnepeljük ezt a házasságkötést (Jel.19:7-9). A férj és feleség közötti kapcsolat jelképe a Krisztus és hívei közötti kapcsolatnak (Ef.5:25-30), ahogyan létezni fog a köztünk levő házasságkötésnek egy meghatározott pontja, ugyanúgy kell léteznie egy menyegzőnek is a hívők között, mely által megkezdődik házasságuk, előképeként a Krisztus és köztünk levő egységnek az ítélet napján.

2. Isten Izráellel történt házasságkötése azzal járt együtt, hogy az egymás iránti hűség kölcsönös lelki szövetségére léptek egymással (Ezék.16:8), és ez kell, hogy jellemezze a hívők közötti házasságkötéseket is.

3. Szexuális érintkezés szükséges ahhoz, hogy teljessé legyen házasságkötésünk (5Móz.21:13; 1Móz.24:67; 29:21; 1Kir.11:2). Ennélfogva jelentik ki az 1Kor.6:15,16-os versek, hogy miért helytelen a házasságon kívüli szexualitás. A nemi közösülés kifejezi fizikai módon, hogy Isten a házastársakat egyesítette egymással (1Móz.2:24). "Egy testté" egyesülni egy átmeneti kapcsolat alkalmával tehát gyalázása testünknek,

melyet Istentől kaptunk. Isten testünket úgy tervezte meg, hogy az képes legyen fizikai módon megvalósítani, amit Ő a házasságban egyesített.

Mindebből következik, hogy a párok egymással élése a házasságkötés előtt, ténylegesen bűnben élést jelent. Abban az esetben, ha nem formalizálják kapcsolatukat úgy, hogy az egy érvényes házassággá legyen - vagy nem szakítanak egymással - akkor víz alá merülésük elveszti jelentőségét bennük.

Bonyolultabbá válhat a helyzet a fejlődő világ bizonyos kultúráiban, ahol nem ismerik a házassági szertartás vagy a házasságkötés fogalmát az átlag emberek életében. Egy pár több éven át is együttélhet ezek nélkül, úgy tekintve önmagukra, mint akik házasok. Az ilyen esetekben tanácsolható azoknak, akik végzik a víz alámerítést, hogy beszéljenek a víz alámerülésre jelentkezőkkel ezzel a témával kapcsolatban, és győzzék meg a bemelegített partnerével együtt, hogy aláírjanak valamilyen formájú házassági szerződést. Majd e kapcsolatot amilyen gyorsan csak lehetséges, be kell jegyeztetniük a megfelelő polgári hatósággal.

Ha egy házastárs víz alámerül, de élettársa nem kívánja ezt az új hitet vele megosztani, semmi esetre sem hagyják el partnerüket (1Kor.7:12-14). Krisztus követőjinek, ilyen helyzetben türelmesnek kell lenni és meg kell tenniük mindent annak érdekében, hogy szeressék társukat, és mutassanak mindig jó példát gyakorlati életük által, hogy nekik

586 ÉLET KRISZTUSBAN

valóságos hitük van az igaz Istenben, s nem csupán vallást változtattak. Az 1Pt.3:1-6-os szakasz arra buzdítja az ebben a helyzetben levőket, hogy ez a viselkedés önmagában is, eszköz lehet a hitetlen házastárs megtéréséhez.

A házasság irányelvei összegezve vannak Isten erre vonatkozó kijelentésében: "Ezért a férfi elhagyja apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek egy testté" (1Móz.2:24). Ez az egységre való igyekezet a férfi és nő között mindenben, amiben csak lehetséges, hasonlít a mi folyamatos törekvésünkre a Krisztussal való egység érdekében, alapvetően bűnös és önző természetünk legyőzésén keresztül. Ez a küzdelem önmagunk ellen irányul, s nem Krisztus illetve házastársunk ellen. Így lehet boldogabbá és beteljesedettebbé kapcsolatunk.

Azonban mi a bűnök és kudarcok valóságos világában élünk, és képtelenek vagyunk, hogy teljességgel felemelkedhessünk azoknak a szentségeknek a legmagasabb fokára, amelyek a Bibliában vannak elénk tárva, valamint Isten és Jézus szeretetének példájában. Az ideális állapot az 1Móz.2:24-es versben van lefektetve: egy férfi és egy nő életreszólóan élnek együtt tökéletes egységben.

A hívőknek késznek kell lenniük annak elfogadására, hogy olykor ez az ideális állapot nincs megvalósulva illetve nem fog megvalósulni mind a maguk, mind pedig más hívők életében. A férjek és feleségek egyet nem értésükkel elveszthetik azt az egységet,

amelyet nem kellene, előállhat fizikai képtelenség a házasság beteljesítésére, egy férfinak lehetett már több felesége is, akikkel még víz alámerülése előtt házasodott össze, ha olyan társadalomban élt, ahol a többnejűség megengedett. Ebben az esetben feleségeivel kell maradnia, azonban több házasságot ne kössön. Pál apostol emberi együttérzését mesterien összeillesztette az isteni elvekhez való rendíthetetlen hűségével, így azt tanácsolta, hogy a válás lehetséges az összeférhetetlenség szélsőséges eseteiben: "...az asszony ne váljon el a férjétől. Ha azonban elválik, maradjon házasság nélkül ..." (1Kor.7:10-11).

A Szentírás egy ideális állapotot határoz meg, azonban szinte jellegzetes vonásaként készséges elfogadni némi engedékenységet, mindaddig a szintig, amíg az összhangot mutat Isten alapelveivel (pl. a házasságtörést egyértelműen elveti). Pálnak az 1Kor.7:10-11-es versekben adott tanácsa hasonlít az 1Kor.7:27,28-as versekben szereplőhöz: "...Feleség nélkül vagy? Ne keress feleséget (maradj nőtlen). De ha megnősülsz, nem vétkezel ...". Azonban szándékos elválás intézményesített semmibe vevése Isten azon elvének, hogy a férfiaknak és nőknek fel kell ismerniük, hogy Isten őket egy testté egyesítette, még akkor is, ha ennek gyakorlati következményeit nehéznek találják megvalósítani. Krisztus szavai kellemetlenül egyértelműek lehetnek ebben az esetben:

"...mert a teremtés kezdete óta az embert férfivá és nővé teremtette az Isten.

588 ÉLET KRISZTUSBAN

Ezért elhagyja az ember apját és anyját, és lesznek ketten egy testté, úgyhogy ők többé már nem két test, hanem egy (Jézus ezt kihangsúlyozta). Amit tehát az Isten egybekötött, ember el ne válassa (elválás által). ...'Aki elbocsátja feleségét, és mást vesz feleségül, házasságtörést követ el ellene; és ha az asszony bocsátja el férjét, és máshoz megy férjhez, szintén házasságtörést követ el" (Mk.10:6-12).

A szexuális kapcsolatok egész területén az emberi test kitűnően ért ahhoz, hogy elfogadható kifogásokkal igazolja a természetes vágyak kielégítését. Azok, akik különösen kísértve érzik magukat ezen a területen, csak akkor fogják megtalálni azt az erőt, amelyre szükségük van ennek leküzdésére, ha az e fejezetben idézett versek felett kitartóan fognak elmélkedni. Vannak, akik annak a bizonyítását kutatják, hogy a homoszexualitás illetve lesbikusság jogos, természetes kívánság. Azonban nem fér hozzá kétség, hogy ezek a gyakorlatok teljességgel iszonyatosak Isten szemében.

Az 1Móz.2:24-es vers alapelve rávilágolt a homoszexualitás bűnére, Istennek az a szándéka, hogy a férfiak és nők egymással házasodjanak össze, és egymáshoz ragaszkodjanak. Isten az asszonyt azért teremtette meg, hogy Ádám segítségére legyen, s nem egy másik férfit teremtett mellé. A férfiak közötti szexuális kapcsolatot a Biblia nyomatékosan elítéli. Ez egyike volt azoknak a bűnöknek, amely miatt Isten elpusztította

589 ÉLET KRISZTUSBAN

Sodomát (1Móz.18-19. fejezetek). Pál apostol világossá teszi, hogy az ilyen gyakorlatok mellett való kitartás Isten haragját fogja maga után vonni, és az Isten Országából való kirekesztést (Róm.1:18-32; 1Kor.6:9,10).

Avégből, hogy már belebonyolódtunk esetleg ilyen dolgokba, nem kell úgy éreznünk, hogy már túl vagyunk azon a ponton, amikor Isten segíthetne rajtunk. Istennél létezik bűnbocsánat, szeretetteljes hódolattal tartoznak neki azok, akik ezt tapasztalják (Zsolt.130:4). A Korinthusbeli gyülekezetnek meglehetősen része volt a bűnbánó, korábban ilyen élvezeteknek élő megtértekben: "...ilyenek voltak közületek némelyek: de megmosattatok, megszentelődtek, és meg is igazultatok (azáltal, hogy víz alámerültek) az Úr Jézus Krisztus nevében és a mi Istenünk Lelke által" (1Kor.6:11).

Az a probléma, hogy valaki nem vonzódik természetyszerűen az ellenkező nemhez, ténylegesen egy vádlás, hogy Isten igazságtalan abban, hogy megtiltja a homoszexualitást, azonban mégis ezzel az erős vágygal teremtett meg minket. Isten nem engedi meg, hogy azonfelül legyünk kísértve, mint amennyit el bírunk viselni anélkül, hogy ne készítené el a szabadulás útját is (1Kor.10:13). A testnek való kedvezés bármely szertelen engedékenysége révén az ember eljuthat egy olyan pontra, amikor a szenvedélyek már az ember természetes életformájává válnak. Az alkohol vagy kábítószer élvezetének rabjai nem képesek bizonyos szerek rendszeres bevétele nélkül

590 ÉLET KRISZTUSBAN

élni, azonban meg van kívánva tőlük, hogy változtassák meg életmódjukat, és gyógykezelés segítségével visszatérjenek a kiegyensúlyozott, normális életmódhoz.

A homoszexuálisoknak ugyanilyen folyamaton kell végigmenniük. Isten válaszolni fog az ember ezirányban történő erőfeszítéseire, ha teljesen átadják magukat természetes vágyaiknak, Isten úgy fog bánni velük, ahogyan egykor az izráelitákkal:

“Ezért Isten gyalázatos szenvedélyeknek szolgáltatotta ki őket. Mint ahogy asszonyaik felcserélték a természetes érintkezést a természetellenessé, ugyanúgy a férfiak is elhagyták a női nemmel való természetes érintkezést, és egymás iránt gerjedtek fel kívánságukban; férfiak férfiakkal fajtalankodtak, de el is veszik tévelygésük méltó jutalmát önmagukban (testükben)” (Róm.1:26,27).

Csak aki szándékosan hunyja be a szemét, nem veszi észre az AIDS-ről szóló világos proféciát e kérdést illetően, és a számos más új-keletkezésű, szexuális úton átörökíthető betegségét, amely ma romlott világunkban pusztít.

11.5 Testvéri közösség

A görög 'testvérnek' (barátságnak,) és a 'közösségnek' fordított szavak alapvetően azt az állapotot jelentik, amikor két illetve több ember között létezik valami közös érdek. A mi esetünkben 'lelki közösség'-ről beszélünk, megosztjuk hitünket és reményünket. Annálfogva, hogy ismerjük és követjük Isten útjait, közösségünk van Istennel, és mindenki mással, akik ugyanazt teszik, amit mi is azáltal, hogy 'Krisztusban' vagyunk. Könnyű elhanyagolni a kötele-zettségeinket azok felé, akikkel testvéri közösségben vagyunk. "A jótékonyaságról és az adakozásról pedig el ne feledkezzetek ..." (Zsid.13:16). A Fil.1:5-ös vers az evangéliummal vállalt közös-ségünkről beszél, közösségünk alapja tehát azok a tantételek, amelyeket az igaz evangélium magában foglal. Ebből kifolyólag az a közösség, amely az igaz hívők között valósulhat meg, sokkal mélyebb annál, mint amilyen bármely más szervezetben vagy egyházban lehetséges. Egymással való közösségük folytán testvérek sokszor óriási távolságokat tesznek meg, hogy egymással lehessenek, és hogy meglátogassanak elzárta élő testvéreket. Valamint a postai és telefon összeköttetést használjuk ott, ahol lehetséges. Pál beszél a Lélekben való közösségről (Fil.2:1), azaz arról a közösségről, amely Isten szellemének / gondolatainak közös követése körül van megalapozva, úgy amint az Isten Igéjében van kinyilatkoztatva.

Az egymással való közösségünk a legjelentősebb módon jut kifejezésre, amikor megosztjuk a

592 ÉLET KRISZTUSBAN

kenyeret egymással. Az első hívők "... kitartóan résztvettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében ... egy szívvel, egy lélekkel..." (ApCsel.2:42,46). E jelképek (kenyér és a bor) kifejezik reménységünk középpontját, magunkhoz vételük "egy szívvel" köt össze minket. "Az áldás pohara, amelyet megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösségünk-e? A kenyér, amelyet megtörünk, nem a Krisztus testével való közösségünk-e? Mert egy a kenyér, egy test vagyunk mindannyian, akik az egy kenyérből részesedünk", azaz Krisztusból (1Kor.10:16,17). Következésképpen le vagyunk kötelezve arra, hogy megosszuk Krisztus áldozatának jelképeit mindazokkal, akik elfogadták munkáját, akik részesei "az egy kenyérnek". Csak azok, akik helyesen merültek alá Krisztusba, miután megismerték az igazságot, vannak ebben a helyzetben, valamint a jelképek megcsúfolását jelenti, amikor olyannal osztjuk meg őket, aki ezeken kívül áll.

János felidézi, hogy ő megosztotta az örök életről szóló Evangéliumot másokkal azért, "... hogy nektek is közösségeitek legyen velünk: a mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az Ő Fiával, a Jézus Krisztussal" (1Jn.1:3). Tehát az egymással való közösség az igaz evangélium közös megértése körül van megalapozva, és ez minket mind más igaz hívőkkel hoz kapcsolatba, mind pedig Istennel és Jézussal is egy személyes szinten. Minnél többet alkalmazzuk életünkben az evangélium tanítását és ezáltal jobban megértjük Isten szavát, annál könnyebben tudjuk legyőzni a

bűnre való hajlamunkat és szorosabb lesz lelki közösségünket Istennel és Krisztussal.

Az Istennel, Krisztussal és hívőtestvéreinkkel való kapcsolatunk nem csupán a dogmai igazságoknak a közös jóváhagyásán alapszik, melyet az "egy hit" foglal magában. Életünknek meg kell felelnie azoknak az alapelveknek, amelyek abban kifejezésre jutnak. "...Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség. Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és a sötétségben járunk, akkor hazudunk, és nem cselekedjük az igazságot. Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől" (1Jn.1:5-7).

A 'sötétségben járás' bizonyosan arra az életútra utal, amely kitartóan és nyíltan ellentétben áll Isten Igéjének világosságával (Zsolt.119:105; Péld.4:18), nem az esetleges emberi gyenge-ségeinkből előforduló bűneinkre vonatkozik, mivel a következő vers így folytatja, "Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság" (1Jn.1:8). Azaz Isten Igéje - vö. Jn.17:17; 3:21; Ef.5:13"

Ebből bizonyossá kell válnia számunkra, hogy az egymással való közösség megszűnik, amikor egy hívő elkezd olyan tanokat vallani, vagy olyan életet élni, amelyek nyíltan ellentétben állnak a Biblia világos tanításaival: "És ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább leplezzétek le ezeket" (Ef.5:11). Mindent meg kell tenni

594 ÉLET KRISZTUSBAN

annak érdekében, hogy visszanyerjük őket, követve a jópásztor példázatát, aki megkereste elveszett juhát (Lk.15:1-7). Ha a férfi- vagy nőtestvér mégis kitart a hamis tanítások, vagy a súlyosan helytelen magaviselete mellett, szükségessé válik, hogy formalizáljuk a közösség megszűnését vele, amely bekövetkezett (Mt.18:15-17). A gyakorlatban ez úgy történik, hogy megbeszélést tartunk az eklézsia megbízható tagjainak közösségében, és közzé tesszük az esetet egy Krisztadelfian folyóiratban. Azonban, nem tudjuk eléggé hangsúlyozni, hogy ez csak a hamis tantételek vallásának vagy a bűnös életmódok mellett való kitartás félreérthetetlen eseteiben alkalmazható eljárás. Bizonyosnak kell lennünk abban, hogy oly kevés közös van már bennünk a Biblia alapvető tanításaitól való elhajlás következtében, hogy a közösség formális megszakítása szükségessé válik. (vö. Lk.10:16; 1Kor.5:11,13)

Az egymással való közösséggel kapcsolatban a 2Kor.6:14-18-as szakaszban találhatjuk az egyik legvilágosabb kijelentéseket: "Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez? ... Ezért tehát menjetek ki közülük, és váljatok külön tőlük, így szól az Úr ... és én magamhoz fogadlak titeket, Atyátokká leszek, ti pedig fiaimmá és leányaimmá lesztek, így szól a Mindenható Úr".

Láthattuk, hogy Isten Igéje világosság. Ezek a versek kifejtik, hogy nekünk miért nem szabad

595 ÉLET KRISZTUSBAN

közösségben lennünk egyházakkal, amelyek hamis tanokat hirdetnek, miért nem szabad házasságot kötnünk olyanokkal, akik nem ismerik az igazságot, és, hogy el kell kerülnünk a világ útjait. A világtól való elválasztottságunk által abban a lélegzetelállító méltóságban van részünk, hogy Isten saját fiaivá és leányaivá lehetünk, részei annak a világméretű családnak, amelyet azok alkotnak, akik Istennel ugyanilyen kapcsolatban vannak, akik a mi férfi és nőtestvéreink. Csupán egy "test" létezik, azaz egyetlen igaz "egyház" (Ef.1:23), amely azokra van alapozva, akik bírnak az egyedüli reménységgel: "...egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség; egy az Istene és Atyja mindeneknek ...", azaz a tanoknak egyetlen sorozata létezik, amely az egyetlen hitet képezi (Ef.4:5-6). Lehetetlen, hogy részei legyünk az "egy testnek" és közben fenntartsuk közösséget más vallási szervezetekkel is, olyanokkal, akik nem az igazi hitet tartják. Minthogy a világosságnak nincs köze a sötétséghez, sötétségben levőnek nyilvánítjuk ki magunkat, amennyiben azt választjuk, hogy közösségben legyünk a sötétséggel.

Ha valóban értékeljük a Szentírásban kinyilatkoztatott dogmai igazságok teljességét látni fogjuk, hogy azoknak, akik hamis tanokban hisznek (a keresztség nevében), nincs nagyobb közösségük Istennel mint az istentagadóknak.

Amennyiben ezeket a tanulmányokat figyelmesen végigkövettük, akkor ennél a pontnál már bizonyossá vált számunkra, hogy nem létezik

596 ÉLET KRISZTUSBAN

félmegoldás az Istennel való kapcsolatunkban. Vagy Krisztusban vagyunk a Krisztusba történt víz alámerülés által, vagy nem. Vagy a világosságban vagyunk az igazi tanítások megértése és az azoknak való gyakorlati engedelmességünk által, vagy a sötétségben vagyunk. Tehát nem lehetünk egyszerre két "táborban".

Ezeknek a dolgoknak az ismerete egy bizonyos fokú felelősséget támaszt számunkra Isten felé. Mostantól nem úgy fogunk sétálni az utcán, nem úgy fogunk nekikezdeni mindennapjainknak, ahogyan azt a világ egy átlag embere teszi. Isten intenzíven várja válaszadásainkat. Mind Isten, az Úr Jézus és mind az igaz hívők szinte azt kívánják mindannyiunktól, hogy meghozzuk a helyes döntést. De a legtöbb amit Isten, Krisztus és földi hívei megtehetnek, minden tőlük telhető segítség megadása - még Isten esetében is a legtöbb volt, amit tehetett, hogy egyetlen Fiát adta, hogy meghaljon értünk - végső soron üdvösségünk a saját, szabad akaratú döntésünkön alapszik, hogy megragadjuk-e azt a nagyszerű reménységet, amelyet Isten felkínált számunkra.

11. Tanulmány kérdései:

1. Milyen változásoknak kell történnie valaki életében víz alámerülésének ideje körül?
2. Mit jelent a 'szentség'?

597 ÉLET KRISZTUSBAN

- (a) Valakinek nincs kapcsolata hitetlenekkel
 - (b) El vagyunk választva a bűntől Isten dolgaira
 - (c) Templomba járás
 - (d) Jót tenni másokkal
3. Milyenfajta tevékenységek végzéseit nem alkalmasak egy igazi hívő számára?
4. Mit jelentenek a 'szent' és 'eklézsia' szavak?
5. A következő kijelentések közül melyek igazak a kenyér megtörésével kapcsolatban?
- (a) Körülbelül hetente kell végeznünk
 - (b) Évente egyszer, Húsvétkor kell végeznünk
 - (c) A kenyér és a bor Krisztus valóságos testévé változik
 - (d) A kenyér és a bor Jézus testét és vérének jelképezi
6. A következő kijelentések közül melyek igazak a házassággal kapcsolatban?
- (a) Csak igazi hívővel köthetünk házasságot
 - (b) A válás megengedhető a hívők számára
 - (c) Egy házasságban élő hívőnek, akinek a partnere hitetlen, meg kell próbálnia együttmaradni házastársával
 - (d) A házasságban a férj jelképezi Krisztust, az asszony pedig a hívőket
7. Taníthatnak-e az asszonyok az eklézsián belül?
8. Amikor már bementünk az igazság megismerése után, fenntarthatunk-e még

598 ÉLET KRISZTUSBAN

kapcsolatot más egyházakkal, akik nem a teljes igazságot hirdetik?

1. Függelék: A Biblia alaptanításainak összegzése

1. ISTEN

- 1.1 Létezik egy személyes lény, akit Istennek hívnak,
- 1.2 akinek a Mennyben egy speciális helye van,
- 1.3 valóságosan, fizikailag létezik,
- 1.4 és akinek mi a képmására vagyunk teremtve.
- 1.5 Az angyalok az Ő küldöttei,
- 1.6 akik nem képesek bűnt elkövetni,
- 1.7 és Isten természetében osztoznak.
- 1.8 A létezés csupán egyetlen formáját ismeri a Biblia - a testi formában való létezést. Isten és az angyalok testi formában léteznek.
- 1.9 A kereszténység reménye, hogy Isten természete lesz adatva nekik, amelyet testi létezésükben fognak megkapni Krisztus visszatérésekor.

2. ISTEN LELKE

- 2.1 Isten Lelke utal Isten erejére, lélegzetére és gondolataira,
- 2.2 Isten általa visz véghez minden akarátát,
- 2.3 és mindenütt jelen van.
- 2.4 A Szentlélek vonatkozik arra az erőre, amelyet Isten alkalmaz bizonyos célok megvalósítása érdekében.
- 2.5 A múltban különböző alkalmakkor bizonyos emberek bírtak a Lélek csodálatos ajándékaival.
- 2.6 Ezeket Isten mára már visszavonta,
- 2.7 Isten ereje ma már számunkra az Ő Igéjén keresztül van kinyilatkoztatva.
- 2.8 A Szentlélek nem kényszeríti az embereket saját akaratuk ellenére.

600 1. FÜGGELÉK

2.9 A Biblia teljességgel Isten Lelke által van ihletve.

2.10 A Biblia az egyetlen tekintély számunkra az Istennel való kapcsolatunkban.

3. ISTEN ÍGÉRETEI

3.1 Az evangélium ígéreték formájában volt kinyilatkoztatva, melyeket Isten a zsidó ösatyáknak tett.

3.2 Az 1Móz.3:15-ös versben szereplő "asszony utóda" Krisztusra és az igazságosakra vonatkozik, akik átmenetileg meg voltak és meg vannak a bűn által 'sebezve', a kígyó utóda által.

3.3 Isten ígéreteinek beteljesedéseként a föld bolygó sohasem fog elpusztulni.

3.4 Krisztus Ábrahám és Dávid utóda volt,

3.5 Krisztusban lehetünk hit és víz alámerülés által,

3.6 ezek által vonatkozhatnak az ígéreték az igazi hívőkre.

4. ISTEN ÉS HALÁL

4.1 Természeténél fogva az ember halandó, hajlamos a bűnre, és

4.2 átkozott Ádám bűne eredményeként.

4.3 Krisztus is ezzel az emberi természettel bírt.

4.4 A lélek 'ránk' vonatkozik, a testünkre, gondolkodás módunkra vagy személyünkre.

4.5 A Lélek utal élet

energiánkra/lélegzetünkre és hajlamainkra.

4.6 Senki sem létezhet, mint test nélküli lélek.

4.7 A halál az öntudatlanság állapota.

601 1. FÜGGELEK

- 4.8 Krisztus visszatérésekor testben fognak feltámadni azok, akik ismerték az igazi evangéliumot.
- 4.9 Az ítélet alapja Isten szavának az ismerete és megértése lesz.
- 4.10 A halhatatlanság adományozása teljes egészében csak az ítéletkor fog megtörténni.
- 4.11 A felelősséggel tartozó bűnösök büntetése örök halál lesz.
- 4.12 A 'pokol' a sírra vonatkozik.
- 4.13 A 'gyehenna' egy Jeruzsálemen kívüli terület volt, ahol a szemét és a bűnözők voltak elégetve.

5. ISTEN ORSZÁGA

- 5.1 Izráel népe volt Isten Országáa a múltban.
- 5.2 Ennek ma már vége van, de helyre lesz állítva Krisztus visszatérésekor,
- 5.3 egy világméretű földi Ország formájában, amelyet Krisztus fog kormányozni Isten nevében.
- 5.4 Az Ország első 1000 évében (vagy a 'Millenniumban') minden korok igazi hívői fognak kormányozni azok felett a halandó emberek felett, akik életben lesznek Krisztus visszatérésekor.
- 5.5 Isten Országáa tehát jelenleg nincs megalapítva politikailag.
- 5.6 Kegyelemből, hit által fogunk üdvözülni, s nem saját cselekedeteink által.

6. ISTEN ÉS GONOSZ

- 6.1 Az 'ördög' mint szó 'hamis vádlót' vagy 'rágalmazót' jelent.
- 6.2 'Sátán' mint szó azt jelenti 'ellenző' vagy 'ellenség',

602 1. FÜGGELÉK

6.3 és vonatkozhat mind jó, mind rossz emberekre.

6.4 Átvitt értelemben az ördög és a sátán vonatkozhat a bűnre és az emberi természetre.

6.5 A kígyó az Édenkertben egy valóságos állat volt,

6.6 a Teremtés Könyvének beszámolóját az ember teremtéséről és eleséséről szó szerint kell értenünk, s nem teljesen szimbólikus kifejezéseként.

6.7 A 'démonok', mint bűnös lélekek, elhunytak lélekei vagy bűnre ösztökélő lélekek nem léteznek.

6.8 Krisztus 'démon kiűzéseit' úgy értelmezhetjük, mint egyfajta hathatós kifejezését annak, hogy ő meggyógyított betegségeket.

6.9 A Lucifer név nem egy bűnös angyalra utal.

6.10 Isten Mindenható, nem osztja meg a hatalmát semmiféle bűnös lényvel, aki az Ő útjaival szemben áll.

6.11 Egy hívő életében a megpróbáltatások végső soron Istentől származnak, s nem a 'bal szerencse' eredményei, vagy egy bűnös teremtményé, akit ördögnek hívnak.

7. JÉZUS KRISZTUS

7.1 A 'Szentháromságtan', amely a keresztény világ elfogadott tanítása, egy olyan doktrína, amelyet a Biblia nem tanít.

7.2 Krisztus szüz Máriától született,

7.3 aki egy emberi természettel bíró, mindennapos asszony volt.

7.4 Krisztusnak emberi természete volt,

7.5 de tökéletes, büntelen jelleme,

7.6 noha Isten nem kényszerítette Jézust arra, hogy ne vétkezzék, mégis, mint tökéletes

603 1. FÜGGELEK

bűnért való áldozat halt meg saját, szabad akaratából.

7.7 Jézust Isten feltámasztotta kereszthalála után.

7.8 Jézus nem létezett fizikailag születése előtt,

7.9 Isten gondolatában/tervében létezett kezdettől fogva.

7.10 Jézus, mint bűneinkért bemutatott/felajánlott áldozat halt meg,

7.11 azért, hogy üdvösséget szerezhesen mind a mi, mind sajátmaga számára.

7.12 Jézus, mint a mi képviselőnk halt meg,

7.13 s nem mint helyettesünk, amint azt a kereszténység széles köreiből vallják.

7.14 Mózes Törvényei Krisztus halálával érvényüket veszítették,

7.15 ezért ma nekünk nem kell őket megtartanunk, idetartozik a szombat kérdése is.

8. A KERESZTELÉS (TELJES VÍZ ALÁMERÜLÉS ÁLTAL)

8.1 Vízzel alámerülés nélkül nem lehet reménységünk az üdvösségre,

8.2 hit és víz alámerülés által osztozhatunk az Ábrahámnak tett ígéretekben,

8.3 valamint bűneink bocsánatát nyerjük el általa.

8.4 A keresztelest teljes vízzel alámerülés által történik

8.5 egy olyan felnőtt esetében, aki megismerte, és elfogadta az evangéliumot.

8.6 Azoknak, akik alámerültek az igazi evangélium teljes ismerete nélkül, szükséges ismét bementkezniük, helyesen.

604 1. FÜGGELÉK

8.7 Az igazi evangélium megértésére van ahhoz szükség, hogy a víz alámerülés érvényes legyen.

9. ÉLET KRISZTUSBAN

9.1 A víz alámerülés után egy hívőnek meg kell tennie az erőfeszítéseket, hogy elválassa magát ennek a bűnös világnak az útjaitól,

9.2 és, hogy Krisztus jelleme formálódhasson ki benne.

9.3 Az olyan elfoglaltságok, amelyek arra vezetnek minket, hogy megsértsük Isten parancsolatait, pl. erőszak alkalmazása, vagy túlzott alkohol fogyasztás, összeegyeztethetetlenek az igazi keresztény élettel.

9.4 Az alámerült hívők feladataihoz tartozik, hogy találkozzanak vagy kapcsolatot létesítsenek egymással, amikor és ahol az emberileg csak lehetséges.

9.5 Az alámerült hívőknek rendszeresen meg kell törniük a kenyeret, és megosztaniuk a bort Krisztus áldozatára való megemlékezésként.

9.6 A rendszeres ima és Biblia olvasás nélkülözhetetlenek az alámerült hívők számára.

9.7 Egy alámerült hívőnek csak olyanokkal van közössége, akik az igaz tanítást vallják és ténylegesen próbálják gyakorolni is azt.

9.8 Tehát azoknak, akik elfordulnak a hittől vagy az igazság gyakorlásától, meg kell szüntetniük közösségüket az igazi hívők eklézsiájával.

Megjegyzés: a Krisztadelfian 'Hitnyilatkozat', amely több mint 100 éve használatban van, megrendelhető a megadott címen.

605 1. FÜGGELÉK

2. Függelék: A bibliai igazságok tanulmányozásához való hozzáállásunk

Teljesen lehetséges megtanulni a Biblia valamennyi alaptanítását, és mégsem ismerni fel üzenetének személyünket érintő valóságát. Ez a tény nagyon lehangoló lehet azok számára, akik egy, a miénkhez hasonló mások oktatására készült kézikönyvet használnak, akikről viszont a későbbiekben mégis úgy fog tűnni, hogy nem ragadták meg azokat az elveket, amelyekre a könyv kiterjedt.

Az első században sokkal őszintébb volt az emberek válasza az evangélium üzenetére. "Hittek...és megkeresztelkedtek " (ApCsel.2:41). Szívből jövő válasz nélkül az evangélium hívására - az un. "sekélyes, jóindulatú hit ", amint ezt Robert Roberts gyakran megnevezte -, nincs értelme alámerülnünk. Azok, akik kizárólag partnerük vagy szüleik nyomására fogadják el az igazságot, nem valószínű, hogy meg fognak állni szilárdan a hitben. Minthogy mi abban vagyunk érdekeltek, hogy az embereket az üdvösség ígéretéhez segítsük, s nem a megkereszteltek száma a szempontunk, így érdemes időt fordítanunk evangélium hirdetésünk szolgálata során arra, hogy megbizonyosodjunk afelől, hogy akik általunk ismerték meg az igazságot, bemelegítésüket valóban egy helyes lelki hozzáállással teszik-e meg.

607 2. FÜGGELÉK

A béreaiak Pál prédikálására "... teljes készséggel fogadták az ígét, és napról napra kutatták az írásokat, hogy valóban így vannak-e ezek a dolgok" (ApCsel.17:11). Könyvünk - mint minden emberi irodalom - pusztán egy kísérlet arra, hogy pontosan tükrözze a bibliai tanításokat. Azért, hogy valóságos választ adhassunk az evangélium hívására, szükséges, hogy szellemünkben fogékonyak legyünk Isten igéi iránt, igazán kívánczunk kutatni a Bibliát egy személyes szinten. Ezek olyan dolgok, amelyeket az evangélium hirdetői nem idézhetnek szükségszerűen elő bennünk, csupán a figyelmet hívhatjuk fel a lényeges bibliai versekre. A római hívők felől ezt olvashatjuk: "... szívetek szerint engedelmességtettek annak a tanításnak, amelynek követésére adattatok!", azaz annak a tanításnak, amelyre még bemelegítésük előtt adattak (Róm.6:17).

Azok, akik állhatatosan kitartanak a bűnös életmódok folytatása mellett, sohasem lesznek képesek helyesen megragadni az evangélium igazi üzenetét, rájuk vonatkozik a következő idézet: "... a kegyesség látszatát megőrzik ugyan, de annak az erejét megtagadják ... Ezek mindig tanulnak, de az igazságot sohasem ismerik meg" (2Tim.3:1-7). Sohasem fogjuk azt megérteni, hogy mi az, amit nem akarunk. Ha az igazságot nem szeretjük igazán, nincs valóságos vágyunk arra, hogy az életünket Isten ellenőrzése alá hozzuk, akkor sohasem leszünk képesek megismerni az igazságot, minden Biblia tanulmányozásunk ellenére sem, tanulmányaink csupán olyanok lesznek számunkra, mint elméleti gyakorlatok.

608 2. FÜGGELÉK

Számos példa van arra, amikor az emberek olvassák a Szentírást, azonban olyan módon, mint, akik nem olvassák. Ez egy olyan kör, amelyre mindannyian hajlamosak vagyunk. A Krisztus korabeli zsidókról úgy tűnik, hogy nagy buzgalmat mutattak Isten ígéi iránt, megbíztak az ószövetségi iratokban, mint ihletett írásokban (Jn.5:45; ApCsel.6:11), tisztában voltak vele, hogy ezeknek az Írásoknak a tanulmányozása által meglehet a reménységük az örök élet felől (Jn.5:39), minden héten tartottak nyilvános felolvasást (ApCsel.15:21). Sőt, némelyikük közelebbről is tanulmányozta a különböző iratokat a hét többi napjain is. Azonban elmulasztották felismerni ezeknek az Írásoknak az igazi jelentőségét, azt illetően, hogy azok Krisztusra mutattak előre. Jézus világosan megmondta nekik: "Ti ... kutatójátok az Írásokat ... ha hinnétek Mózesnek, hin-nétek nekem: mert én rólam írt ő. Ha pedig az ő írásainak nem hisztek, akkor az én beszédeimnek hogyan hinnétek? ... Mózesre és a prófétákra nem hallgattok ..." (Jn.5:39,46,47; Lk.16:29-31).

Nem nehéz elképzelnünk a zsidók ezen való megbotránkozását: 'De mi igenis, hogy olvassuk az Írásokat, igenis, hogy hiszünk bennük!'. Azonban elzárkózó hozzáállásuk miatt, ténylegesen ezt nem tették meg - olvasták, de nem értették, néztek, de nem láttak. Ténylegesen senki sem lehet annyira vak, mint az, aki nem is akar látni. Szellemi fejlődésünk minden szakaszánál szükséges, hogy résen legyünk ez ellen.

3. Függelék: Krisztus visszatérésének közel-sége

Krisztusnak a Mt.24:36-os versben szereplő szavai világossá teszik, hogy mi sohasem fogjuk megtudni az ő második eljöveteleinek pontos dátumát: "Azt a napot viszont, vagy azt az órát senki nem tudja: sem az ég angyalai, sem a Fiú, hanem csak az Atya egyedül" (vö. ApCsel.1:7). Azonban amikor a tanítványok feltették Jézusnak azt a kérdésüket, hogy "mi lesz a jele a te eljövetelednek?" (Mt.24:3), nem azt felelte nekik, hogy a kérdésüket lehetetlen megválaszolni. Jelekről beszélt, amelyek láthatóak lesznek a világban eljöveteleit megelőzően. Jézus ezekről nem beszélt volna, hacsak nem állt volna szándékában azt a nemzedéket, amelyik közvetlenül az ő eljövetele előtt fog létezni, képessé tenni annak a felismerésére, hogy ők valóban az "utolsó napokban" élnek. Jó okunk van azt remélni és hinni, hogy mi ezekben a legvégsőbb napokban élünk.

KRISZTUS MÁSODIK ELJÖVETELÉNEK JELEI

A Máté Evangélium 24. és Lukács Evangélium 21. fejezeteiben Jézus egy olyan időről beszél, amikor:

- (1) Hamis próféták jönnek, akik azt állítják magukról, hogy Krisztusok
- (2) Háború és erőszak tölti be a földet
- (3) Éhínségek és földrengések lesznek mindenfelé
- (4) Az igazságtól sokan eltántorodnak

610 3. FÜGGELÉK

(5) "Az emberek megdermednek a félelemtől és annak sejtésétől, ami az egész földre vár" (Lk.21:26).

Kétségtelen, hogy a világ mindig szorongatva volt az e fajta problémák egyre növekvő szintjétől. Jézus nyilvánvalóan tisztában volt ezzel, tehát jogos a feltételezése annak, hogy egy olyan időről beszélt, amikor ezek a problémák olyan óriási méreteket fognak ölteni, amelyek által pusztulással fogják fenyegetni bolygónkat. Nem lehet kétséges senki számára sem, aki elmélyülten figyeli a világot, hogy valóban ilyen a jelenlegi helyzet. Emberi természetünk hihetetlen optimizmusa és vonakodása attól, hogy realisan szembe nézzen helyzetünkkel, nehézzé teszi számunkra, hogy ennek a valóságosságát tisztán lássuk.

A következő adatok csupán töredékei a rendelkezésre álló bizonyságoknak, amelyek igazolják, hogy Krisztus fentebb idézett szavai napjainkban teljesednek be:

(1) Szinte minden földrészen a sarlatánok és karizmás vezetők állandó áramlata van jelen, akik maguk után vezetik az embereket.

(2) A következő statisztika szemlélteti, hogy mennyire drámai az egyre szaporodó háborúk problémája az eddig még soha nem tapasztalt emberi erőfeszítések ellenére, ezek megfékezése érdekében:

Század	Háborús áldozatok	Legjelentősebb háborúk száma
--------	-------------------	------------------------------

611 3. FÜGGELEK

	(milliókban)	
17.	3.3	?
18.	5.0	?
19.	5.5	?
1900- 1945	40.5	19
1945- 1975	50.7	119

(Forrás: Institute Of Conflict Studies,
University Of London)

(3) Az éhezés és szerencsétlenségek problémái jól ismertek mindannyiunk számára. Az A.I.D.S. a messze legsúlyosabb világméretű járvány, amit ismerünk. Hosszútávon a világ népszaporulatának drámai visszaesésével fenyeget. Krisztus Mt.24. és Lk.21. fejezeteiben tett kijelentéseitől eltekintve is, számos más vers létezik, amelyek összefüggésbe hozzák a földrengések csapásait Krisztus második eljövételével: Ézs.2:19-22; Ezék.38:20; Jóel3:16; Hag 2:7; Zak.14:3,4). A földrengések viszonylag újabb keletű vonásuként előre nem sejtett területeken fordulnak elő, korábban nem tapasztalt számú halálos áldozatokat eredményezve, s mindezek feltételezni engedik számunkra, hogy általuk a próféciákban kijelentett földrengések szentanui kezdünk lenni. A következő statisztika a földrengésekről, amelyet a U.S. Belügyminisztérium készített, szintén jelentőségteljes:

Év	Feljegyzett földrengések száma
----	-----------------------------------

612 3. FÜGGELÉK

1948	620
1949	1152
1950	2023
1964	5154
1965	6686
1976	7180

(4) Egyre kevesebb fontosságot tulajdonítunk annak, hogy alapvetően a Bibliát kell követnünk azért, hogy igaz tanításokat szerezhessünk. Ez egy jelentős elfordulást eredményezett a Biblia igazságától. Ezt a folyamatot meggyorsította a mindenáron az emberiség egységére törekvő filozófia.

(5) Az egyre jobban elterjedő "légvárépités" (menekülés a nyomasztó valóság elől) tapasztalható minden modern társadalomban, amely elégséges bizonyítéka az emberek jövőtől való félelmének. Tudósok, közgazdászok és ökológusok mindannyian egyetértenek abban, hogy a világ nem maradhat fenn sokáig jelenlegi állapotában. A természeti erőforrások elhasználása és pazarlása a levegő, víz és Ózonréteg szennyezettsége együttesen a járványok fenyegetéseivel és a nukleáris pusztításokkal, mind rámutatnak jelenlegi világunk küszöbön álló pusztulására. Azonban Isten megígérte, hogy ez sohasem fog megtörténni (Ld. 9. Hozzáfűzés). Hogy ezt az ígéretét betarthassa hamarosan el kell küldenie Jézust, hogy dramatikusan megváltoztassa ezt a bolygót Isten Országának megalapítása által.

IZRÁEL ÚJJÁSZÜLETÉSE

Jézus az utolsó idők jeleiről szóló felsorolását egy határozott nyilatkozattal zárta le: "És akkor meglátják az Emberfiát eljönni a felhőben nagy hatalommal és dicsőséggel" (Lk 21:27). A következő vers csak azokat bátoríthatja, akik megkeresztelkedtek (teljes víz alámerülés által) Jézusban és jó a lelkiismeretük Isten előtt: "Amikor pedig ezek elkezdődnek (azaz a mai időkben!), egyenesedjétek fel, és emeljétek fel a fejetekeket, mert közeledik a megváltásotok" (Lk 21:28).

Majd Jézus kiegészítette a második eljöveteleivel kapcsolatos próféciákat a fügefáról szóló példázatával: "... 'Nézzétek meg a fügefát és a fákát mind: amikor látjátok, hogy kihajtanak, már magatoktól is tudjátok, hogy közel van a nyár. Így ti is, amikor látjátok, hogy mindezek bekövetkeznek, tudjátok meg: közel van az Isten országa (és így Jézus második eljövetele is). Bizony mondom néktek: nem múlik el ez a nemzedék addig, amíg mindez meg nem lesz ..." (Lk.21:29-32). A növényzet virágzásának észlelésén keresztül ösztönösen érezzük tavasszal a nyár illetve az évszakováltás közeledtét, és ugyanígy, amikor a "fügefa" rügyezni kezd egy hasonló tudatosságnak kell bennünk lennie afelől, hogy a mi nemzedékünk meg fogja látni Jézus második eljöveteleit. A fügefa Izráel népének bibliai jelképe (Jóel 7; Hós.9:10; Jer.24:2; vö. Ezék.36:8). Krisztus eljöveteleének ez a speciális jele így Izráel újjászületésére utal valamiképpen. Az Izráel

614 3. FÜGGELÉK

növekedésével kapcsolatos drámai események,
Izráel nemzetének 1948-ban történt
újjáalakulása óta, bizonyosan
jelentőségteljesek ennél a pontnál.

EGY JÖVŐBEN BEKÖVETKEZŐ IZRÁEL ELLENI INVÁZIÓ

Számos bibliai prófécia tartalmaz leírásokat egy Izráelbe történő nagy méretű invázióról, amely Jézus második eljövételének ideje körül fog bekövetkezni. A 83. Zsoltár az Izráel körüli nemzetek Izráel ellen történő szövetkezéséről számol be: "Jertek - mondják - , irtsuk ki e népet, ne is emlékezzenek többé Izráel nevére! ... Foglaljuk el Isten birtokát!" (Zsolt.83:5,6,13). Figyelmet érdemel, hogy ez az utolsó napokban történő Izráel elleni invázió, akkor fog bekövetkezni, amikor Izráel egy nemzet lesz. Jelenlegi nemzetté való újjászületése tehát egy fontos előzménye ennek a hatalmas, végső, Izráel ellen történő invázióknak. A Biblia mélyreható tanulmányozói Izráel nemzeté való újjászületéséről sok-sok évvel annak bekövetkezése előtt már írtak (Ld. pl. John Thomas, 'Elpis Israel', első kiadása: 1848. A mű változatlan újranyomatása kapható a kiadótól). A 83. Zsoltárban körvonalazott Izráeli behatolók hozzáállása pontosan megfelel napjaink Izráel arab szomszédjával. Állandó jelleggel kijelentéseket tesznek Izráel ellen érzett kérélelhetetlen gyűlöletükről, s megkövetelik Jeruzsálemet a maguk számára, mint szent, iszlám várost. A Zsoltár ezt annak a leírásával folytatja, amikor ezeknek a támadásoknak vége szakad majd Isten drámai közbelépésével, melynek

615 3. FÜGGELEK

eredményképpen Isten világméretű Országa meg lesz alapítva (Zsolt.83:13-18).

Számos más prófécia is az eseményeknek ugyanerről a sorozatáról számol be: az Izráel ellen történő invázióról arab, északi és más ellenségei révén, amely Isten közbelépését fogja eredményezni Krisztus visszatérése által, hogy megalapítsa a Királyságot (pl. Ezék. 38-40. fejezetek; Dán.: 11:40-45). A jövendölések ilyen formában történő, mélyreható tanulmányozása már röviddel víz alámerülésünk után is, fontos részét képezi a lelki növekedésünknek. A Zak.14:2-4-es versek tartalmazzák a legvilágosabb jövendöléseket ezzel kapcsolatban: "Mert összegyűjtök minden népet, hogy harcoljanak Jeruzsálem ellen. Elfoglalják a várost (vö. Lk.21:24), kifosztják a házakat, és meggyalázzák az asszonyokat ... De az Úr harcba száll majd azokkal a népekkel, ahogyan harcolt egykor, a csata napján (azaz ugyanolyan csodálatos módon fog közbelépni a világ dolgaiba, amint azt már egykor is megtette). Megveti majd lábát azon a napon az Olajfák hegyén, amely Jeruzsálemtől keletre van ...".

Ez a nagyméretű invázió Izráel ellen bármely pillanatban megtörténhet napjainkban, a felfokozott gyorsaságú hadviselés és politikai ténykedések adott helyzeténél fogva. Nem bölcs úgy gondolkoznunk, hogy majd megvárjuk ezt az inváziót, és akkor majd válaszolunk az evangélium hívására, vessük szívéinkbe Pál szavait: "Amikor azt mondják: Békesség és biztonság, akkor tör rájuk hirtelen a végső romlás ..." (1Thessz.5:3). Soha nem leszünk

616 3. FÜGGELÉK

képesek Krisztus második eljövételének hajszálpontos meghatározására, csupán annyit tudunk, hogy ez egy északról támadó Izráel elleni invázióval van összefüggésbe hozva, és hogy erről az invázióról úgy tűnik, hogy hamarosan be fog következni. Lehetséges, hogy történni fognak más Izráel elleni inváziók is azt megelőzően, amelyről a jövendölés beszél, és amelyet mi is fontolóra vettünk. Bibliatanulmányozásunkkal egyidejűleg figyeljük Izráel történelmét is. Tudjuk, hogy végül Isten közbe fog lépni azáltal, hogy Krisztus megveti lábait az Olajfák hegyén. Ez ugyanaz a hegy, amelyről Krisztus a mennybement, és ugyanide fog visszatérni is. "... Ez a Jézus, aki felvitetett töletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe'" (ApCsel.1:11), mondták az angyalok a tanítványoknak, amint ott álltak azon a hegyen, szemlélvén Uruk mennybemenetelét (ApCsel 1:9-12).

Kiegyensúlyozottaknak kell lennünk Krisztus hamaros vissza-szatérésének tisztán látásában. A világ eseményeire vonatkozó jövendölések Krisztus visszatérésének ideje körül részben azért adattak, hogy megerősítsék azok hitét, akik már elkötelezték magukat Krisztus számára viz alámerülésük által. Azonban a kétségtelen kapcsolat az akkori és a jelenlegi világ helyzete között bizonyosan többnek, mint lenyűgözőnek kell lennie azok számára is, akik még meg fogják tenni ezt a lépést, valamint a mi hitünket is meg fogják erősíteni Isten ihletett beszédének megbízhatóságában. Nem szabad, hogy a Jézus második eljövételének fenyegető közelségéből fakadó félelem érzése

6173. FÜGGELEK

motiváljon minket az Isten iránti engedelmességre. Csak azok, "... akik várva várják az ő megjelenését" (2Tim.4:8) fognak jutalmat kapni. Azonban helyzetünk sürgőssége, az utolsó idők és emberi rendeltetés közvetlen határán élve, amennyire ezzel tisztában vagyunk, szüntelenül kényszerít minket (Jézus nevét magunkra venni) életünk minden hátralevő napján.

618 4. FÜGGELÉK

4. FÜGGELÉK: ISTEN IGAZSÁGOSSÁGA

A Bibliatanulmányvezetők tapasztalata, hogy rendszerint számos ezzel kapcsolatos kérdés merül fel a tanulmány sorozatok befejeztével. Ezek a kérdések Isten igazsága körül összpontosulnak. Néhány példa:

'Nem igazságos, hogy Isten nem mindenkit hív el az evangélium megismerésére'.

'Miért engedte meg Isten Ádámnak és Évának, hogy bűnbeessenek, és ezáltal szenvedéseket és nehézségeket hozzanak több billió utódjuk életébe?'

'Isten miért csak Izráelt választotta ki népének az Ószövetségben, ahelyett, hogy mindenkinek megadta volna a lehetőséget?'

Ilyenfajta kérdések mindannyiunkban felvetődhetnek bármilyen szintű is az Istennel való kapcsolatunk. Az ezekkel a kérdésekkel való kiegyezés nehéznek találása önmagában nem ok arra, hogy halogassuk a válaszadásunkat Isten hívására. Krisztus második eljövetele előtt sohasem fogunk olyan helyzetbe kerülni, hogy végső ismeretekre juthassunk ezeket illetően. Kétezer évvel ezelőtt egy férfi, "...felkiáltott...és így szólt: Hiszek, segíts a hitetlenségemen!" (Mk.9:24). Mindannyiunkban megvan ez a kettősség, az egyik énünk hisz, a másik viszont 'hitetlenséggel' van megbélyegezve, elkésiritően segítséget tartva Isten segítségére, hogy elhallgasson bennünk. A víz alámerülés előtti napokban illetve hetekben ez egy nagyon általános érzés lehet,

619 4. FÜGGELEK

és valamilyen szinten mindig vissza fog térni a későbbiek folyamán.

'Hitetlen' énünk gyakran fog alkotni az imént felsoroltakhoz hasonló kérdéseket Istent illetően. Az alapvető dolog, amellyel tisztában kell lennünk, hogy elgondolhatatlan ránk nézve az, hogy Istent igazságtalansággal vádoljuk. Ha ezt tesszük, akkor a mindenható Isten felett ítélkezünk érzékeléseink alapján. Ezzel azt állítanánk, hogy amennyiben, ha mi volnánk az Isten, akkor bizonyosan másképpen járnánk el, mint ahogyan Ő. Emberi mivoltunk egyik leghatalmasabb hibája, hogy nem érzékeli pontosan saját kétségbeejtő bűnös voltát, és Isten végtelen igazságosságát. Ha Isten nem a tökéletes igazság, akkor nem létezik erkölcsi próbakő létező világunk egészére nézve. Nem létezne valóságos fogalma a jónak illetve a rossznak. A vallásnak ez az eszméje tehát Istennel való összetartozásunknak értelmét venné. Csak amennyire a gyerekek is a felnőttekkel csupán korlátozott észlelőképességeik határain belül, saját nyelvükön képesek érvelni, csak ugyanannyira lehetnek képesek Isten gyermekei is Atyjukkal szemben. Jeremiás kérdéseket tett fel Istennek, de abból a szándékból, hogy minél mélyebb megértésre juthasson Isten felől, akit már tökéletesen igazként fogadott el. "Igaz vagy Uram, ha perlek is veled. Hadd beszéljek veled mégis az igazságszolgáltatásról! ..." (Jer.12:1; vö. Zsolt 89:17,19, 34, 38, 52)

A feltételezése annak, hogy Isten esetleg lehet igazságtalan is, azt foglalná magában, hogy nekünk vannak bizonyos jogaink, melyeket

620 4. FÜGGELÉK

Isten valamilyen módon megsért. A tény, hogy Isten a mi Teremtőnk, és létezésünk folyamatos fenntartója, azt jelenti, hogy nekünk nincsenek jogaink. Folyamatosan Isten kegyelmében élünk, nem csupán csak akkor, amikor bűnt követünk el. Az 'ember joga (igazsága)' csupán emberi fogalom, az emberek alkották azért, hogy igazolják önmagukat. Mi ebbe a világba semmit sem hoztunk magunkkal, és így is fogjuk elhagyni. Mindaz, amik vagyunk, és amink van, ajándék, amelyet egy rövid időre kaptunk, hogy láthatóvá váljék miként vagyunk képesek megbecsülni. Ha Isten elhív minket egy közelebbi kapcsolatra Önmagával, örömmel kell elfogadnunk azt. Ennek elutasítása abból az okból, mert mások erre nincsenek elhívva, Isten megbántását jelenti az egyik lehető legsértőbb módon.

Önmagunkban véve hasonlóak vagyunk az állatokhoz (Préd.3:18-20). Feltehetjük a kérdést, 'Isten miért az embert választotta ki a vele való személyes kapcsolatra, s nem bármely másik állatot?' Ennek pontos okait nem lennénk képesek megérteni, még akkor sem, ha választ kapnánk erre. Ugyanez igaz a Teremtés könyvében (1Móz 1,2) feljegyzett Teremtéstörténettel kapcsolatban is. A tudományos magyarázat azt illetően, hogy Isten hogyan teremtette meg a különböző anyagokat és azokat miként szervezte világegyetemünk végső csodájába, túllépi azt a pontot, amelyre az emberi tudomány valaha is választ találhat. Isten ezért az Ő teremtő munkáját olyan módon fejezte ki számunkra, amelyet csak a gyermeki lelkiületű emberek képesek elfogadni. Ugyanez igaz az olyan erkölcsi dilemmák esetében is,

621 4. FÜGGELEK

amelyeket függelékünk elején ismertettünk. Ez a könyv körvonalazta az ezekkel a témákkal kapcsolatos Bibliái tanításokat. A mi értelmünk természeténél fogva nem fogadja alázattal Isten igéit, nehézségeink fognak támadni ezen dolgok némelyikének elfogadását illetően azon a módon, ahogyan azt a Biblia elénk tárja. Azonban fel kell ismernünk, hogy ez a mi hibánk, s nem Istené. Hiányzik belőlünk a szükséges önvizsgálat, amely által elfogadhatnánk, hogy a mi gondolkodásunk alapjaiban véve hiányos és hibás. Ki kell egyeznünk azzal a ténnyel, hogy szellemünkben alsóbbrendűek vagyunk Istenhez képest. Gondolkodásunk nem csupán egy lépcsőfoknyival van lejjebb Isten gondolkodásmódjától, alapjaiban véve különbözik az Ővétől. Ezért Isten azt kéri tőlünk, hogy öltük magunkra Krisztust, tanulmányozzuk szavát, hogy megérthessük gondolkodásmódját, és megkíséreljük a magunkévá tenni azt (Ef 3:16-19).

Mindannyian beismerjük, hogy sok minden igazán jó dolog van Isten teremtett világában, léteznek bizonyos fogalmaink az igazságosságot illetően, melyek Alkotónktól származnak, és amelyek kiolvashatóak Isten teremtett világából. A probléma abban áll, hogy léteznek más dolgok is emberi világunkban, olyanok, amelyek nyilvánvalóan gonoszak és negatívak. Ez az, amely bizonyos zűrzavarokat okozhat Isten igazságosságát illetően. Ebből kiindulva sajnos sokan eljutnak addig a pontig, hogy kétségbe vonják Isten igazságosságát, sőt létezését is. Azonban nem sokkal jobb azt mondanunk, hogy hiszünk abban, hogy Isten

622 4. FÜGGELÉK

alapvetően jó és igazságos, amint Ő ezt Igéjében is kijelenti, azonban problémáink vannak a gonosz létezésének megértésével Isten teremtett világában?

"A titkok az Úréi a mi Istenünkéi, a kinyilatkoztatott dolgok pedig a mieink és a fiainkéi mindörökké ..." (5Móz.29:28). Az evangélium azt tartalmazza, "... ami megismerhető Istenből ..." (Róm.1:19), ez magában foglalja, hogy sok minden létezik, amit még nem ismerhetünk meg. Vannak bizonyos világos alapelvek, amelyeket tisztán megérthetünk Isten Igéjéből, és sok más oldala is létezik Isten személyének, amelyekig ezek elvezethetnek. De mégis létezik számtalan más "titok" Isten útjait illetően, amelyekhez nincs hozzáférhetőségünk ebben az életünkben. Így Pál azt mondhatta, hogy egyfelől ismeri Istent és Krisztust, amennyire erre mi magunk is képesek lehetünk (2Tim.1:12; 2Kor.5:16; Gal.4:9; Zsid.10:30; 1Jn.2:13), különösen Isten szeretetének személyes megtapasztalásán és az arra való pozitív válaszdáson keresztül (1Jn.4:7,8), azonban más oldalról nézve "töredékes" az ismerete (1Kor.13:9,12), vágyódik Krisztus második eljövételére, hogy megismerje "... őt és feltámadása erejét ..." (Fil.3:10).

Amint egyre inkább ki vagyunk téve Isten igazságossága hatásának Isten szavának tanulmányozása által, egyre inkább vágnyi fogunk Országának eljövetele után, amikor végre az Ő igazságos jelleme világosan és fizikailag fog megmutatkozni, olyan módon, amelyet Isten minden embere örömmel fog megérteni és szeretni. Az az idő meg fogja

623 4. FÜGGELEK

látni minden olyan trauma végső feloldását, amely ma sújthatja Isten gyermekeit - mind értelmi, erkölcsi, és fizikaiszempontról: "Mert tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre; most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert az Isten ..." (1Kor.13:12).

624 TÁRGYMUTATÓ

- Ábrahám a föld
112
Ábrahám a hite
111
Ábrahám az ígéret
109
Ábrahám az utódja
115-118
Ábrahám 204
Áldás
97
Angyalok és hívők
18,19
Angyalok Isten
küldöttjei 14
Angyalok Isten nevét
viselik
25
Angyalok -örangyalok
15
Angyalok természete
12
Angyalok
13,16
- B**abylon
252
Bálványok
226
Biblia ihletet
30-37
Biblia írói
36
Biblia jelentősége
81
Biblia Jézusról
226
- Biblia literal
170
Biblia tanulmányozása
35,322,333,357,399
Biblia tekintéje
60
Bibliát Isten
megőrizte 37
Birák 186,
205
Boszorkányság
(varázserő) 239
Boszorkányság a
Biblia szem-szögében
243
Bűn eredete
214,220
Bűn megszemélysítve
Bűnbocsánat elnyerése
86
- D**ávid a ház, az
utódja 126
Dávid a trón, az
Ország 127
Dávid
90
Dávidnak tett
ígéretetek 124
Démonok a betegségek
okozói
238
Démonok az ÓT-ban
227
Démonok az ÚjT-ban
229

625 TÁRGYMUTATÓ

Démonok		Felelőség Isten iránt	
224		157-163	
Démonok-bálványok		Feltámadás	
226		149-151	
Depresszió		Feszület	
63		346	
Édenkert értelmezés		Főpapunk	
246		278	
Édenkert, javasolt		Gyakorlati kérdések	
magyaráza-tok		375	
248		Gyehenna	
Eklézsia		168	
403		Gyógyítás	51-
Élet Krisztusban		55	
427		Halál	147-149
Elragadtatás	174	Halhatatlanság feltételei	140
Ember lelke		Házasság	
144		188, 411	
Ember természete		Házasságtörés	
138		422	
Emberek Isten nevét		Hit	
viselik		375	
25		Hívők	
Emberi természet		megszemélyesítve	
15		80	
Erőszak alkalmazása		Hívők, férj és	
394		feleség	405
Ételek		Ige hirdetés	
342		402	
Eusebesius		Igéret földje	
289		205	
Evangélium		Igéreték Isten	
373		Országáról	377
Fej befedés			
406-408			

626 TÁRGYMUTATÓ

- Ihletés 34
- Imádság 401
- Isten eljövendő Országá 192
- Isten ereje, hatalma 31, 225, 241
- Isten Igéje (szava) 280, 281
- Isten ígéretei 96, 424
- Isten ítélete 189
- Isten Lélek 20
- Isten lelke 30, 424
- Isten megnyilatkozása 24
- Isten neve 11, 12
- Isten nevének használata 22
- Isten Országá a múltban 185
- Isten Országá bennünk van 184
- Isten Országá szószerint 202,
- Isten Országának megalapítása 153
- Isten szavának ereje 39
- Isten természete 15
- Isten tudta előre 278
- Ítélet napja 151-156
- Izráel helyreállítása 190
- Izráel királyai 206
- Izráel megszemélyesítve 80
- Izráel történelme 204
- Izráel újjászületése 433
- Izsák 204
- Jakób** 204
- Jézus megkísértése 254
- Jézus a közbenjáró 303
- Jézus a mi képviselőnk 334
- Jézus a történelemben 285
- Jézus az Ország királya 372
- Jézus az Ószövetségben 270

627 TÁRGYMUTATÓ

Jézus és a Mózesi törvények	33	Keresztelés a Vörös Tengerben	387
Jézus foganása	274	Keresztelés egy példa	383
Jézus győzelme	322	Keresztelés és üdvösség	362
Jézus Krisztus	426	Keresztelés hogyan?	356-359
Jézus neve	10,26,370	Keresztelés jelentősége	359
Jézus természete	302,305	Keresztelés Jézusba	352
Jézus vére	327-330	Keresztelés	352, 427
Jób	151	Keresztény practical élet	399
Josephus	289	Keresztény remény	80
József	204	Kereszténység az első hívők	99
Józsue	205	Kezdet	281
Kálvinizmus	81	Királyok	206
Karácsony	17,290	Kivonulás (Egyiptomból)	205
Kenyér megosztása	408	Közbenjáró	303
Kenyér	340	Krisztus 2. eljövételének jelei	431
Keresztelés a szó értelmezése	352	Krisztus a Király	310

628 TÁRGYMUTATÓ

- Krisztus Ábrahám
előtt 247
Krisztus az
elsősülött
272
Krisztus és a világ
235
Krisztus ha ma
eljönne 169
Krisztus halála
135
Krisztus kísértve volt mint mi
258
Krisztus követői
80
Krisztus születése 229
Krisztus visszatérése
359
- L**ázár
151
Lélek
141
Lelki ajándékok az
első év-században
51
Lelki ajándékok ma?
66-70
Lelki ajándékok
megindokolása
50
Logosz
281
Lucián
289
Lucifer
250
- M**egszemélyesítés az
ördög
78, 221
Megszemélyesítés 78-
81
Melksisédek
296
Milleneum
198
Mózes
204, 205
- N**oáh bárkája
295
Noáh
110
Noáhnak tett ígéret
106
Nyelveken beszélés ma
58
Nyelveken beszélés
55, 62
Ördög (Sátán)
217, 219, 220
Ördög és a világ
222
Ószövetség Krisztusról 226
- P**apság
339
Pártfogó
88
Plinius
287
Pokol 163-169

629 TÁRGYMUTATÓ

Politika		Szűztől született	
396		274	
Purgatorium	169	Tacitus	286
Reinkarnáció	170	Talmud	288
Salamon házasságai		Tanulmányok fő része	374-376
187		Testvérek	337, 418
Salamon		Tizedfizetés	341
128			
Sámson	45	Világi élvezetek	398
Sámuel	186		
Sátán			
212, 218			
Szandrehin			
288			
Szentélek			
visszavonása			
63			
Szentháromság			
290, 304			
Szentlélek ajándékai			
43, 84			
Szentlélek személy-e			
73			
Szentlélek			
33, 34			
Szexuális kapcsolatok			
416			
Szimbolikus tűz	166		
Szójárás			
231-237			
Szombat			
342			